



Fremsat den 3. oktober 2018 af erhvervsministeren (Rasmus Jarlov)

Forslag

til

Lov om ændring af varemærkeloven og forskellige andre love og om ophævelse af fællesmærkeloven¹⁾

(Behandling af ansøgninger, registreringshindringer, gengivelse af varemærker, varer i transit, overførsel af gebyrindtægter m.v.)

§ 1

I varemærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 223 af 26. februar 2017, som ændret ved § 4 i lov nr. 670 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »(EU-Tidende 2004, nr. L 195, s. 15)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, EU-Tidende 2015, nr. L 336/1, side 1«.

2. *Kapitel 1-5* ophæves, og i stedet indsættes:

»Kapitel 1

Lovens anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på ethvert varemærke for varer og tjenesteydelser, der er genstand for registrering, ansøgning om registrering, eller som der stiftes rettigheder til ved brug, samt internationale registreringer med retsvirkning her i landet.

§ 1 a. I denne lov forstås ved:

- 1) Varemærke: Et forretningskendetegn, der opfylder betingelserne for at udgøre et varemærke efter denne lov som et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke.
- 2) Individuelt varemærke: Et forretningskendetegn, der er registreret eller ansøgt registreret som varemærke eller anvendes som sådant, når tegnet benyttes eller agtes benyttet for bestemte varer eller tjenesteydelser,

- 3) og det er egnet til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders.
- 4) Garanti- eller certificeringsmærke: Et varemærke, der er registreret eller ansøgt registreret som et garanti- eller certificeringsmærke, når tegnet er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der er certificeret af indehaveren med hensyn til materiale, metode for fremstilling af varer eller ydelse af tjenesteydelser, kvalitet, nøjagtighed eller andre egenskaber af varer og tjenesteydelser, fra andre varer eller tjenesteydelser, der ikke er således certificeret.
- 5) Kollektivmærke: Et varemærke, der er registreret eller ansøgt registreret som et kollektivmærke, når tegnet er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der hidrører fra medlemmerne af en sammenslutning, som er indehaver af kollektivmærket, fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser.
- 6) Varemærkeregistret: Det register, som Patent- og Varemærkestyrelsen fører over ansøgte og registrerede varemærker, samt over designinger af Danmark i internationale registreringer i henhold til Madridprotokollen.
- 7) Designering af Danmark: Et varemærke, der er registreret i henhold til Madridprotokollen, og hvori Danmark er udpeget (designeret).
- 8) Madridprotokollen: Protokollen af 27. juni 1989 til Madridarrangementet om den internationale registrering af varemærker.
- 9) EU-varemærkeforordningen: Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (kodifikation).

¹⁾ Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, EU-Tidende 2015, nr. L 336/1, side 1.

- 9) Niceklassifikationen: Det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Nicearrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker af 15. juni 1957.
- 10) Pariserkonventionen: Konventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret, vedtaget i Paris den 20. marts 1883 og senest revideret i Stockholm den 14. juli 1967.

§ 1 b. Eneret til et varemærke (varemærkeret) kan efter denne lov stiftes af fysiske og juridiske personer, der benytter eller agter at benytte varemærket i erhvervsvirksomhed.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan varemærkeret til et garanti- eller certificeringsmærke alene stiftes af en fysisk eller juridisk person, der ikke udøver en erhvervsvirksomhed, som omfatter levering af varer eller tjenesteydelser af den slags, der er certificeret.

Stk. 3. Uanset stk. 1 kan varemærkeret til et kollektivmærke alene stiftes af sammenslutninger af fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser eller handlende, der i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser, indgå kontrakter eller foretage andre retshandlinger og optræde som part i en retssag, samt offentligretlige juridiske personer.

Tegn, der kan udgøre et registreret varemærke

§ 2. Et registreret varemærke kan bestå af alle tegn, navnlig ord, herunder personnavne, eller afbildninger, bogstaver, tal, farver, varens form eller vareemballagens form eller lyde, for så vidt disse er egnede til at

- 1) adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders og
- 2) blive gengivet i varemærke registret på en måde, der gør det muligt for de kompetente myndigheder og offentligheden at fastslå den klare og præcise genstand for den beskyttelse, som dets indehaver indrømmes.

§ 3. Varemærkeret kan stiftes ved

- 1) registrering af et varemærke i overensstemmelse med reglerne i denne lov for de varer eller tjenesteydelser, som registreringen omfatter,
- 2) designering af Danmark i henhold til Madridprotokollen eller
- 3) brug af et individuelt varemærke her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket vedvarende anvendes, når brugen har et omfang, der er af mere end lokalt afgrænset karakter.

Stk. 2. Varemærkeret anses også for stiftet, når et uregistreret varemærke er vitterlig kendt her i landet i den betydning, som er angivet i artikel 6 b i Pariserkonventionen.

Stk. 3. Der kan ikke ved brug stiftes varemærkeret til et tegn, der efter sin beskaffenhed er udelukket fra registrering. Har mærket ikke fornødent særpræg ved ibrugtagningen, stiftes retten først, når der skabes særpræg gennem mærkets anvendelse.

Kapitel 1 A

Rettigheder knyttet til varemærker

§ 4. Stiftelsen af en varemærkeret giver indehaveren en eneret.

Stk. 2. Indehaveren af en stiftet varemærkeret kan forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af ethvert tegn i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, når:

- 1) Tegnet er identisk med varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med dem, for hvilke varemærket er beskyttet.
- 2) Tegnet er identisk med eller ligner varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med eller ligner de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er beskyttet, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og varemærket.
- 3) Tegnet er identisk med eller ligner varemærket, uanset om det anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, der er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke varemærket er beskyttet, når varemærket er velkendt her i landet, og brugen af tegnet uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.

Stk. 3. Indehaverens forbudsret efter stk. 2 omfatter blandt andet følgende:

- 1) At anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage.
- 2) At udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med disse formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under tegnet.
- 3) At importere eller eksportere varerne under tegnet.
- 4) At anvende tegnet som handels- eller firmanavn eller en del af et handels- eller firmanavn.
- 5) At anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed.
- 6) At anvende tegnet i sammenlignende reklame på en måde, der er i strid med markedsføringslovens § 21 om sammenlignende reklame.

Varer i transit, forberedende handlinger og agentmærker

§ 5. Indehaveren af et registreret varemærke kan, med forbehold af rettigheder erhvervet inden det registrerede varemærkes ansøgnings- eller prioritetsdato, forhindre tredjemand i at bringe varer ind i det danske toldområde i erhvervsmæssigt øjemed, uden at disse overgår til fri omsætning her, hvis sådanne varer, herunder deres emballage, kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, som er identisk med det varemærke, der er registreret for sådanne varer. Indehaveren har samme beføjelser, hvis varemærket for så vidt angår dets væsentligste aspekter ikke kan skelnes fra det registrerede varemærke.

Stk. 2. Indehaverens ret efter stk. 1 bortfalder, hvis der under en sag, iværksat i overensstemmelse med EU-forordningen om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, fremlægges dokumentation af klare-

deren eller ihænderhaveren af varerne for, at indehaveren af det registrerede varemærke ikke har ret til at forbyde markedsføring af varerne i det endelige bestemmelsesland.

Stk. 3. Er der risiko for, at emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå varemærket er anbragt, kunne blive anvendt i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, og denne anvendelse vil udgøre en krænkelse af et registreret varemærke i henhold til § 4, stk. 2 og 3, har indehaveren af det pågældende varemærke ret til at forbyde følgende handlinger, hvis de udføres i erhvervsmæssigt øjemed:

- 1) At anbringe et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket, på emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket kan anbringes.
- 2) At udbyde eller markedsføre, eller oplagre med disse formål, eller at importere eller eksportere emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket er anbragt.

Stk. 4. Er et varemærke registreret i en agents eller en repræsentants navn på vegne af en person, der er indehaver af dette varemærke, uden indehaverens samtykke, har indehaveren ret til

- 1) at modsætte sig, at agenten eller repræsentanten anvender varemærket, og
- 2) at kræve, at varemærket overdrages til den pågældende indehaver.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 4 finder ikke anvendelse, når agenten eller repræsentanten kan begrunde sin handling.

Kolliderende rettigheder

§ 6. Kræver to eller flere fysiske eller juridiske personer hver for sig varemærkeret til samme eller lignende kendetegn, har den først opståede ret fortrin, medmindre andet følger af bestemmelserne i kapitel 1 B.

Gengivelse af varemærker i opslagsværker

§ 7. Giver gengivelsen af et varemærke i et leksikon, en encyklopædi eller et lignende opslagsværk i trykt eller elektronisk form det indtryk, at det udgør den generiske betegnelse for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, skal udgiveren af værket efter anmodning fra indehaveren af varemærket hurtigst muligt sørge for, at gengivelsen af varemærket ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke. Er der tale om værker i trykt form, skal gengivelsen af varemærket ledsages af den nævnte angivelse senest i den næste udgave af værket.

Anlæggelse af sag om krænkelse af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke

§ 8. Den, der er berettiget til at anvende et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, kan kun anlægge sag om varemærkekrænkelser, hvis mærkets indehaver har givet sit samtykke hertil, medmindre andet er fastsat i bestemmelserne for benyttelsen af mærket.

Stk. 2. Enhver, der er berettiget til at anvende et kollektivmærke eller garanti- eller certificeringsmærke, har ret til at indtræde i en sag om varemærkekrænkelser, som mærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, den pågældende selv har lidt.

Stk. 3. Uanset stk. 2 har indehaveren af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke ret til at kræve erstatning på vegne af de personer, der er berettiget til at anvende mærket, når disse personer har lidt skade som følge af uberettiget anvendelse af mærket.

Licenstageres adgang til at anlægge sag om krænkelse af varemærket

§ 9. En licenstagere kan kun anlægge sag om varemærkekrænkelser, hvis varemærkeindehaveren har givet sit samtykke hertil, medmindre andet er fastsat i licensaftalen. Indehaveren af en eksklusiv licens kan dog anlægge en sådan sag, hvis varemærkeindehaveren efter en formel opfordring hertil ikke selv anlægger sag om varemærkekrænkelser inden for en rimelig frist.

Stk. 2. Enhver licenstagere har ret til at indtræde i en sag om varemærkekrænkelser, som varemærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, den pågældende licenstagere selv har lidt.

Kapitel 1 B

Begrænsninger i et varemærkes retsvirkninger

Begrænsninger i eneretten

§ 10. Et varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af

- 1) tredjemandens navn eller adresse, hvis den pågældende tredjemand er en fysisk person,
- 2) tegn eller angivelser uden særpræg eller vedrørende varernes eller tjenesteydernes art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelserne eller
- 3) varemærket for at identificere eller henvise til varer eller tjenesteydelser som tilhørende indehaveren af det pågældende varemærke, navnlig når anvendelsen af varemærket er nødvendig for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder kun anvendelse, når tredjemandens anvendelse er i overensstemmelse med god markedsføringsskik.

Stk. 3. Et varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af en ældre rettighed, som kun har lokalt afgrænset karakter, hvis den ældre rettighed anvendes inden for grænserne af det område, hvor den er anerkendt.

Konsumtion af de rettigheder, der er knyttet til varemærket

§ 10 a. Et varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde dets brug for varer, som af indehaveren selv eller med

indehaverens samtykke er markedsført her i landet eller inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) under dette varemærke.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis indehaveren har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varen, især i tilfælde hvor varernes tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

Fortabelse af retten til at anmode om ugyldiggørelse på grund af passivitet

§ 10 b. Indehaveren af en ældre rettighed, hvortil der er knyttet en ret til at forbyde brugen eller registreringen af et varemærke, som i fem på hinanden følgende år har tålt og været bekendt med brugen af et yngre registreret varemærke, har ikke længere under henvisning til den ældre rettighed ret til at begære dette yngre varemærke ugyldigt for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om det yngre varemærke er indgivet i ond tro.

Stk. 2. En yngre ret til et varemærke kan også bestå ved siden af en ældre ret, hvortil der er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket, hvis indehaveren af den ældre ret ikke inden rimelig tid har taget de nødvendige skridt for at hindre brugen af det yngre varemærke. Findes det rimeligt, kan det ved dom bestemmes, at et af kendetegnene eller begge kun må anvendes på en særlig måde, for eksempel i en vis udformning eller med tilføjelse af en stedsangivelse.

Stk. 3. I de tilfælde, som er omfattet af stk. 1 og 2, kan indehaveren af et yngre varemærke ikke modsætte sig brugen af en ældre rettighed, selv om denne rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

Manglende brug af varemærket

§ 10 c. Har indehaveren af et registreret varemærke ikke inden fem år fra datoen for registreringsprocedurens afslutning gjort reel brug af varemærket her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis sådan brug har været suspenderet i en sammenhængende periode på fem år, underkastes varemærket begrænsninger og sanktioner efter § 10 d, § 21, stk. 1 og 2, § 25, stk. 1, og § 35, stk. 3 og 4, medmindre der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

Stk. 2. Registreringsproceduren anses for afsluttet, når

- 1) et varemærke er registreret, jf. § 23, eller
- 2) gyldigheden af en designering af Danmark i henhold til Madridprotokollen er endeligt godkendt, jf. § 56, eller designeringen har opnået gyldighed i Danmark efter Madridprotokollens artikel 4 og 5, jf. § 55, stk. 3.

Stk. 3. Anvender indehaveren af et varemærke, hvortil der alene er stiftet rettigheder ved brug efter § 3, stk. 1, nr. 3, ikke vedvarende varemærket, fortabes varemærkeretten.

Stk. 4. Følgende betragtes som brug i henhold til stk. 1 og 3:

- 1) Brug af varemærket i en form, der kun ved elementer, der ikke forandrer mærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det blev registreret, eller når varemærkeretten er stiftet ved brug, den form hvortil varemærkeretten oprindeligt er knyttet, uanset om varemærket også

er registreret af indehaveren i den form, hvori det anvendes.

- 2) Anbringelse af varemærket på varer eller deres emballage her i landet udelukkende med eksport for øje.

Stk. 5. Brug af et varemærke med indehaverens samtykke, eller hvis mærket er et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, brug af mærket af en person, der er berettiget til at anvende det, ligestilles med indehaverens brug af varemærket.

Manglende brug som forsvar i en sag om varemærkekrænkelse

§ 10 d. Indehaveren af et varemærke har kun ret til at forbyde anvendelsen af et tegn i det omfang, at indehaverens rettigheder ikke kan fortabes i henhold til § 25 på det tidspunkt, hvor sagen om varemærkekrænkelse anlægges.

Stk. 2. Anmoder sagsøgte herom, skal indehaveren af et registreret varemærke dokumentere, at varemærket i løbet af femårsperioden forud for anlæg af sag har været genstand for reel brug som fastsat i § 10 c i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som lægges til grund for sagen, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, hvis det på datoen for anlæg af sag er mindst fem år siden, at registreringsproceduren for varemærket blev afsluttet.

Interventionsret, som tillægges indehaveren af et yngre registreret varemærke som forsvar i en sag om varemærkekrænkelse

§ 10 e. Indehaveren af et varemærke har i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse ikke ret til at forbyde brugen af et yngre registreret varemærke, når det yngre varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til § 10 b, stk. 1 og 2, § 30 og § 35, stk. 3 og 4.

Stk. 2. Indehaveren af et varemærke har i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse ikke ret til at forbyde brugen af et yngre registreret EU-varemærke, når det yngre varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til artikel 60, stk. 1, 3 eller 4, artikel 61, stk. 1 eller 2, eller artikel 64, stk. 2, i EU-varemærkeforordningen.

Stk. 3. Har indehaveren af et varemærke ikke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret varemærke i henhold til stk. 1 eller 2, har indehaveren af det pågældende yngre registrerede varemærke ikke ret til i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse at forbyde brugen af det ældre varemærke, selv om denne ældre rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

Kapitel 2

Ansøgning og registrering af varemærker

Indgivelse af ansøgning om registrering af et varemærke

§ 11. Ansøgning om registrering af et varemærke indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen. Ansøgningen skal være affattet i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i medfør af § 48. For ansøgningen betales et gebyr, jf. § 60 a, stk. 1.

Stk. 2. Ansøgeren kan ved ansøgningens indgivelse og mod betaling af et gebyr, jf. § 60 a, stk. 2, anmode Patent- og Varemærkestyrelsen om at udarbejde en nærmere begrundelse til den søgningsrapport, der udarbejdes efter § 17.

Stk. 3. Ansøgeren kan ved ansøgningens indgivelse anmode om, at Patent- og Varemærkestyrelsen ikke udarbejder en søgningsrapport efter § 17.

Stk. 4. Ansøgninger og registreringer indføres i varemærkeregistret. Varemærkeregistret er offentligt tilgængeligt via Patent- og Varemærkestyrelsens hjemmeside.

Stk. 5. En ansøgning om registrering af et varemærke skal som minimum indeholde

- 1) en anmodning om registrering,
- 2) oplysninger, der gør det muligt at fastslå ansøgerens identitet,
- 3) en fortegnelse over de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering, og
- 4) en gengivelse af varemærket, som opfylder de krav, der er fastsat i § 2, nr. 2.

Stk. 6. Er det ansøgte mærke et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, skal ansøgningen endvidere indeholde de bestemmelser, der gælder for mærkets anvendelse.

Stk. 7. Bestemmelserne om et kollektivmærkes anvendelse skal som minimum angive

- 1) hvilke personer der har ret til at anvende kollektivmærket,
- 2) betingelserne for medlemskab af sammenslutningen og
- 3) betingelserne for anvendelse af kollektivmærket, herunder sanktioner.

Stk. 8. Består et kollektivmærke af en geografisk betegnelse, skal de bestemmelser, som er fastsat efter stk. 7, desuden give enhver person, hvis varer eller tjenesteydelser hidrører fra det pågældende geografiske område, ret til at blive optaget som medlem af den sammenslutning, der er indehaver af kollektivmærket, forudsat at den pågældende person opfylder alle andre betingelser i bestemmelserne.

Stk. 9. Ansøgningsdatoen for en varemærkeansøgning er den dato, hvor ansøgningen, der indeholder oplysninger i henhold til § 11, stk. 5, indgives af ansøgeren til Patent- og Varemærkestyrelsen.

Stk. 10. Erhvervsministeren kan fastsætte bestemmelser om de krav, ansøgningen skal opfylde, for at en anmodning efter stk. 3 kan imødekommes.

Angivelse og klassificering af varer og tjenesteydelser

§ 12. De varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærke- registrering søges, skal klassificeres i overensstemmelse med det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Niceklassifikationen. Ansøges om registrering for varer eller tjenesteydelser i mere end én klasse, grupperes de pågældende varer og tjenesteydelser i overensstemmelse med Niceklassifikationen klasser, idet der foran hver gruppe anføres nummeret på den klasse, som den pågældende gruppe af varer og tjenesteydelser tilhører, og klasserne opføres i rækkefølge.

Stk. 2. De varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse, skal identificeres af ansøgeren med tilstrækkelig

klarhed og præcision, således at Patent- og Varemærkestyrelsen og de erhvervsdrivende alene på dette grundlag har mulighed for at konstatere omfanget af den beskyttelse, der søges.

Stk. 3. Niceklassifikationens klasseoverskrifter eller andre generelle betegnelser kan anvendes i ansøgningen, forudsat at de er i overensstemmelse med de nødvendige standarder for klarhed og præcision efter stk. 2.

Stk. 4. Patent- og Varemærkestyrelsen afslår en ansøgning vedrørende angivelser eller betegnelser, som er uklare eller upræcise, hvis ansøgeren ikke foreslår en acceptabel formulering inden for en frist fastsat af styrelsen.

Stk. 5. Generelle betegnelser, herunder de generelle angivelser i Niceklassifikationens klasseoverskrifter, omfatter alle varer eller tjenesteydelser, der ud fra en ordlydsfortolkning klart er omfattet af den pågældende angivelse eller betegnelse. Sådanne betegnelser eller angivelser udgør ikke en rettighed for varer eller tjenesteydelser, der ikke kan forstås som sådan.

Stk. 6. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende lignende, blot fordi de står opført i samme klasse i Niceklassifikationen. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende forskellige, blot fordi de er opført i forskellige klasser i Niceklassifikationen.

Konventionsprioritet

§ 12 a. Indleveres en ansøgning om registrering af et varemærke her i landet senest seks måneder efter, at den første ansøgning om registrering af varemærket er indleveret i et land, som er tilsluttet Pariserkonventionen, eller som er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO), vil ansøgningen på begæring få prioritet fra den første indleveringsdato. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger eller andres brug af mærket, skal anses som indleveret samtidig med ansøgningens indlevering i den fremmede stat.

Stk. 2. Stk. 1 finder under forudsætning af gensidighed tilsvarende anvendelse for varemærker, der første gang er ansøgt i et land, der ikke er tilsluttet Pariserkonventionen eller ikke er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO).

Udstillingsprioritet

§ 12 b. Indleveres en ansøgning om registrering af et varemærke her i landet senest seks måneder efter, at mærket for første gang er anvendt for varer udstillet på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling, vil ansøgningen på begæring få prioritet fra denne dato. Ved de nævnte udstillinger forstås sådanne, som er defineret i Konventionen angående internationale udstillinger af 22. november 1928 med senere revisioner. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger om eller andres benyttelse af mærket, skal anses som indleveret samtidig med dets anvendelse på udstillingen.

Absolutte hindringer for registrering

§ 13. Følgende kan ikke registreres:

- 1) Tegn, som ikke kan udgøre et varemærke.
- 2) Varemærker, som mangler fornødent særpræg.
- 3) Varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varernes eller tjenesteydelseernes art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse eller tidspunktet for varernes fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelseerne.
- 4) Varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i daglig sprogbrug eller efter redelig og almindelig markedsførings-skik er blevet almindelige som betegnelse for varerne eller tjenesteydelseerne.

Stk. 2. Et varemærke må ikke udelukkes fra registrering efter stk. 1, nr. 2-4, hvis det inden datoen for ansøgning om registrering, som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg.

Stk. 3. Tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varers eller tjenesteydelseers geografiske oprindelse, kan uanset bestemmelsen i stk. 1, nr. 3, udgøre et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke. Mærket giver ikke indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen, når de bruges i overensstemmelse med god markedsførings-skik. Navnlig kan mærket ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse.

§ 14. Endvidere kan følgende ikke registreres:

- 1) Tegn, som udelukkende består af
 - a) formen eller en anden egenskab, der følger af varernes egen karakter,
 - b) formen eller en anden egenskab ved varer, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat, eller
 - c) formen eller en anden egenskab, der giver varerne en væsentlig værdi.
- 2) Varemærker, som strider mod lov, den offentlige orden eller sædelighed.
- 3) Varemærker, som har en sådan karakter, at de vil kunne vildlede offentligheden, for eksempel med hensyn til varens eller tjenesteydelseens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.
- 4) Varemærker, der ikke er godkendt af de kompetente myndigheder, og som skal afslås i medfør af artikel 6 c i Pariserkonventionen, samt mærker, der omfatter tegn, emblemer og våben, som har offentlig interesse, medmindre deres registrering er blevet tilladt af vedkommende myndighed.
- 5) Varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til lov eller internationale aftaler, i hvilke EU eller Danmark er part, og som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser.
- 6) Varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til lov eller internationale aftaler, i hvilke EU er part, og som giver beskyttelse af traditionelle benævnelser for vin.
- 7) Varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til lov eller internationale aftaler, i hvilke EU er

part, og som giver beskyttelse af garanterede traditionelle specialiteter.

- 8) Varemærker, der består af eller i deres væsentlige elementer gengiver en ældre plantesortsbetegnelse, som er beskyttet af plantesortsrettigheder og vedrører plante-sorter af samme eller nært beslægtede arter.
- 9) Varemærker, der er ansøgt i ond tro.

Stk. 2. Et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke kan ikke registreres, hvis det vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan blive antaget som værende noget andet end et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke.

Relative hindringer for registrering

§ 15. Et varemærke kan efter indsigelse udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, på anmodning eller ved dom erklæres ugyldigt, hvis

- 1) det er identisk med et ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, som varemærket er ansøgt eller registreret for, er identiske med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet, eller
- 2) der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der er en forbindelse med det ældre varemærke, fordi det yngre varemærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelseerne er identiske eller lignende.

Stk. 2. Ved ældre varemærker efter stk. 1 forstås følgende:

- 1) Varemærker af følgende kategorier med en dato for ansøgning om registrering, der ligger før datoen for ansøgning om registrering af varemærket, i givet fald under hensyntagen til den prioritet, der gøres gældende til støtte for disse varemærker:
 - a) EU-varemærker, herunder EU-varemærker, for hvilke der i overensstemmelse med EU-varemærkeforordningen med fuld ret påberåbes anciennitet i forhold til et af de varemærker, som er omfattet af litra b og c, også selv om der er givet afkald på sidstnævnte, eller det er ladet bortfalde.
 - b) Varemærker, der er registreret her i landet.
 - c) Varemærker, som er registreret i henhold til internationale ordninger med virkning her i landet.
- 2) Ansøgninger om varemærker omfattet af nr. 1 med forbehold af deres registrering.
- 3) Varemærker, som på datoen for ansøgning om registrering af varemærket, eller i givet fald den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen om registrering af varemærket, er vitterlig kendt her i landet i den betydning, som er angivet i Pariserkonventionens artikel 6 b.
- 4) Uregistrerede varemærker, der er stiftet efter § 3, stk. 1, nr. 3, når retten til varemærket er den først opståede ret efter § 6.

Stk. 3. Et varemærke kan ved indsigelse udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde:

- 1) Varemærket er identisk med eller ligner et ældre varemærke, uanset om de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er ansøgt eller er registreret, er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet, når det ældre varemærke er velkendt her i landet, eller i tilfælde af et EU-varemærke, er velkendt i EU, og brugen af det yngre varemærke uden rimelig grund vil medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug vil skade dette særpræg eller renommé.
- 2) Varemærkeindehaverens agent eller repræsentant ansøger om registrering af varemærket i eget navn uden indehaverens samtykke, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.
- 3) I det omfang, der i henhold til EU-lovgivningen eller dansk ret, som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser,
 - a) allerede er indgivet en ansøgning om en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse i overensstemmelse med EU-lovgivningen eller dansk ret før datoen for ansøgning om registrering af varemærket eller datoen for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, med forbehold af dets senere registrering, eller
 - b) oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse giver den person, der i henhold til den relevante lovgivning har adgang til at udøve de rettigheder, som hidrører herfra, ret til at forbyde brugen af et yngre varemærke.
- 4) Varemærket krænker en ret til et virksomhedsnavn, som er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister (CVR). Et varemærke anses for at krænke en ret til et virksomhedsnavn, når virksomhedsnavnet har mere end lokalt afgrænset karakter, og
 - a) navnet og varemærket ligner hinanden, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke virksomhedsnavnet er anvendt som kendetegn forud for ansøgningen om registrering af varemærket eller en herfor påberåbt prioritet, er de samme som eller ligner dem, der er omfattet af varemærket, og brugen af varemærket vil medføre en risiko for forveksling, herunder at der kan antages en forbindelse mellem dem, eller
 - b) brugen af varemærket uden rimelig grund vil medføre en utilbørlig udnyttelse af eller skade på virksomhedsnavnets særpræg eller renommé, såfremt virksomhedsnavnet er anvendt i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, og denne brug har ført til, at navnet forud for ansøgningen om registrering af varemærket eller en herfor påberåbt prioritet, er blevet velkendt her i landet.
- 5) Der er stiftet rettigheder til et andet end de forretningskendetegn, der er omfattet af nr. 4, når kendetegnet er af mere end lokalt afgrænset karakter, og der til kendetegnet er knyttet en ret til at forbyde brugen af det yngre varemærke.
- 6) Varemærket uhjemlet består af eller indeholder et personnavn eller et portræt, hvortil en anden har lovlig adgang, og der ikke derved sigtes til for længst afdøde

personer, når der til navnet eller portrættet er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket.

- 7) Varemærket uhjemlet består af eller indeholder bestanddele, der af omsætningskredsen vil blive opfattet som et særegent navn på eller afbildning af en ejendom beliggende her i landet, når der til ejendomsnavnet eller -afbildningen er knyttet en ret for ejeren til at forbyde anvendelsen af det yngre varemærke, og denne ret er af mere end lokalt afgrænset karakter.
- 8) Varemærket krænker en andens ophavsret eller industrielle rettigheder, når der til disse rettigheder er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket.
- 9) Varemærket kan forveksles med et ældre varemærke, der er beskyttet i udlandet, hvis ansøgeren var i ond tro på datoen for indgivelsen af ansøgningen.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1 og 3 finder under passende omstændigheder ikke anvendelse, hvis indehaveren af de ældre rettigheder, som er nævnt i disse bestemmelser, har givet sit samtykke til registreringer.

Behandling af ansøgninger

§ 16. Patent- og Varemærkestyrelsen påser, at ansøgeren opfylder kravene i § 1 b, og at ansøgningen er i overensstemmelse med bestemmelserne i § 2, § 11, stk. 1 og stk. 5-8, og §§ 12-14.

Stk. 2. Er varemærket ansøgt som et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, påser Patent- og Varemærkestyrelsen desuden, at bestemmelserne om det pågældende kollektivmærkes eller garanti- eller certificeringsmærkets anvendelse ikke strider mod den offentlige orden eller sædelighed.

Stk. 3. Finder styrelsen, at der er noget til hinder for at godkende ansøgningen, jf. stk. 1 og 2, og har styrelsen fastsat en frist til berigtigelse af ansøgningen, kan ansøgeren i indtil to måneder fra fristens udløb anmode om en forlængelse af fristen.

Søgningsrapporter

§ 17. Patent- og Varemærkestyrelsen foretager en søgning efter ældre ansøgte og registrerede varemærker og udarbejder en søgningsrapport, der sendes til orientering til ansøgeren med en frist til at udtale sig. En søgningsrapport udarbejdes ikke, hvis ansøgeren har indgivet anmodning herom efter § 11, stk. 3.

Offentliggørelse af ansøgninger

§ 18. Er en frist fastsat efter § 17 udløbet, og har Patent- og Varemærkestyrelsen ikke fundet hindringer for varemærkets registrering, eller når en afgørelse om delvist afslag på ansøgningen om registrering er blevet endelig, offentliggøres ansøgningen.

Indsigelse

§ 19. Indsigelse mod ansøgningen kan fremsættes, når ansøgningen er offentliggjort. Indsigelsen skal være begrundet og skal indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen inden to

måneder fra offentliggørelsesdatoen. For indsigelsen betales et gebyr, jf. § 60 c, stk. 1.

Stk. 2. Indsigelse efter stk. 1 kan fremsættes under henvisning til, at ansøgningen krænker en eller flere af de relative hindringer, der er anført i § 15, og kan være rettet mod en del af eller alle de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af ansøgningen.

Stk. 3. Indsigelsen kan fremsættes af indehaveren af den eller de påberåbte rettigheder, eller af personer og virksomheder, der er berettiget hertil efter § 8, stk. 1, eller § 9, stk. 1, samt af personer eller virksomheder, der er berettiget til at udøve de rettigheder, som er omhandlet i § 15, stk. 3, nr. 3. Er indsigelsen fremsat under henvisning til flere ældre rettigheder, skal alle de ældre rettigheder tilhøre den samme indehaver.

Stk. 4. Patent- og Varemærkestyrelsen kan i sager om indsigelse træffe afgørelse om, at

- 1) ansøgningen opretholdes i sin helhed,
- 2) ansøgningen afslås helt eller delvist, jf. § 15, eller
- 3) ansøgningen overdrages til indehaveren af varemærkeretten efter § 5, stk. 4, nr. 2.

Udsættelse som følge af forhandlinger

§ 20. Når parterne i en indsigelsessag forhandler om en mindelig løsning af sagen og indgiver en fælles anmodning til Patent- og Varemærkestyrelsen om udsættelse af styrelsens behandling af sagen, kan styrelsen udsætte behandlingen af sagen i mindst to måneder.

Manglende brug som forsvar i en indsigelsessag

§ 21. I sager om indsigelser fremsat under henvisning til et ældre registreret varemærke, hvor femårsperioden, inden for hvilken der skal have været gjort reel brug af det ældre varemærke som fastsat i § 10 c, var udløbet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, skal indsigeren på anmodning af ansøgeren dokumentere, at der er blevet gjort reel brug af det ældre varemærke i løbet af den femårsperiode, der går forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, eller at der forelå rimelige grunde til manglende brug. Kan indsigeren ikke dokumentere dette, tager Patent- og Varemærkestyrelsen ikke påstanden om krænkelse af det ældre varemærke til følge.

Stk. 2. Er det ældre varemærke kun blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det for så vidt angår behandlingen af indsigelsen, jf. stk. 1, kun at være blevet registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

Stk. 3. Er det ældre varemærke et EU-varemærke, finder bestemmelserne i stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse. I så fald skal den reelle brug af EU-varemærket vurderes af Patent- og Varemærkestyrelsen i overensstemmelse med artikel 18 i EU-varemærkeforordningen.

Bemærkninger fra tredjemand

§ 22. Enhver kan inden registreringen af et ansøgt varemærke fremsætte begrundede bemærkninger til Patent- og Varemærkestyrelsen om, at det ansøgte varemærke ikke bør

registreres af de grunde, der er nævnt i § 16, stk. 1 og 2. Den, der fremsætter bemærkningerne, bliver ikke herved part i sagen.

Registrering og offentliggørelse af varemærket

§ 23. Er ansøgningen i overensstemmelse med denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, og er der ikke indgivet indsigelse efter § 19, eller når der er truffet endelige afgørelser om eventuelle indsigelser, og ansøgningen er helt eller delvist opretholdt, registrerer og offentliggør Patent- og Varemærkestyrelsen varemærket.

Kapitel 2 A

Registreringens gyldighedsperiode og fornyelse

Registreringens varighed og fornyelse

§ 24. Varemærker registreres for en periode på 10 år at regne fra ansøgningsdatoen.

Stk. 2. Registreringen kan fornyes for yderligere 10-årsperioder.

Stk. 3. Registreringen af et varemærke fornyes efter ansøgning fra indehaveren af varemærket eller fra enhver person med bemyndigelse hertil, hvis fornyelsesgebyret efter § 60 b er betalt. Betaling af fornyelsesgebyret anses i sig selv for at udgøre en sådan ansøgning.

Stk. 4. Patent- og Varemærkestyrelsen giver indehaveren af varemærket meddelelse om registreringsperiodens udløb mindst seks måneder før udløb. Styrelsen kan ikke holdes ansvarlig for manglende meddelelse.

Stk. 5. Ansøgningen om fornyelse kan indgives, og fornyelsesgebyret kan betales tidligst seks måneder umiddelbart inden registreringsperiodens udløb. Sker dette ikke, kan ansøgningen mod et tillægsgebyr indgives inden for en yderligere frist på seks måneder efter udløbet af registreringsperioden. Fornylsesgebyret og et tillægsgebyr skal betales inden for denne yderligere periode.

Stk. 6. Vedrører ansøgningen eller gebyrerne kun en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, fornyes registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Stk. 7. Fornyelsen får virkning fra dagen efter den eksisterende registreringsperiodes udløb. Fornyelsen indføres i varemærkeregistret.

Kapitel 3

Fortabelses- og ugyldighedsgrunde

Manglende reel brug som fortabelsesgrund

§ 25. Indehaveren af et registreret varemærke, jf. § 3, stk. 1, nr. 1 og 2, kan fortabe sine rettigheder, når der inden for en sammenhængende femårsperiode ikke er gjort reel brug af varemærket her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og der ikke foreligger rimelig grund til manglende brug.

Stk. 2. Der kan ikke fremsættes begæring om fortabelse af et registreret varemærke, såfremt reel brug af varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af fem-

årsperioden og tidspunktet for indgivelse af begæring om fortabelse.

Stk. 3. Påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste tre måneder forud for indgivelse af begæring om fortabelse, tages ikke i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om fortabelse. Denne periode på tre måneder begynder tidligst ved udløbet af den sammenhængende femårsperiode.

Fortabelse af rettigheder til varemærker, der er blevet generiske eller vildledende

§ 26. Indehaveren af et varemærke kan fortabe sine rettigheder, når et registreret varemærke efter den dato, på hvilken det er blevet registreret, jf. § 23,

- 1) som følge af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet til en almindelig betegnelse inden for handelen for en vare eller tjenesteydelse, der er omfattet af varemærket, eller
- 2) som følge af den brug, der af indehaveren eller med indehaverens samtykke gøres af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af varemærket, vil kunne vildlede offentligheden, navnlig med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse i tilfælde af designeringer efter den dato, på hvilken designeringens gyldighed er endelig godkendt, jf. § 56, eller i tilfælde af uregistrerede varemærker, efter den dato, på hvilken en varemærkeret er blevet stiftet ved ibrugtagning, jf. § 3, stk. 1, nr. 3, eller er blevet vitterligt kendt, jf. § 3, stk. 2.

Supplerende fortabelsesgrunde for kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker

§ 27. Foruden de fortabelsesgrunde, som er omfattet af §§ 25 og 26, fortabses rettighederne for indehaveren af et kollektivmærke eller garanti- eller certificeringsmærke, hvis

- 1) indehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre, at kollektivmærket eller garanti- eller certificeringsmærket anvendes på en måde, som er uforenelig med de betingelser for anvendelse, der er fastlagt i bestemmelserne om mærkets anvendelse, herunder eventuelle ændringer hertil, der er indført i registret,
- 2) personer, der er berettiget til at anvende kollektivmærket eller garanti- eller certificeringsmærket, har anvendt det på en sådan måde, at det vil kunne vildlede offentligheden, jf. § 14, stk. 2, herunder med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan blive antaget som værende noget andet end et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, eller
- 3) en ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse er indført i varemærkerregistret i strid med § 39, stk. 2, medmindre mærkets indehaver ved en yderligere ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse opfylder kravene i den nævnte bestemmelse.

Ugyldige varemærkeregistreringer

§ 28. Et varemærke, der er registreret i strid med bestemmelserne i §§ 1 b og 2, § 11, stk. 7 og 8, §§ 13-15 og § 16, stk. 2, kan erklæres ugyldigt.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, der er registreret i strid med § 11, stk. 7 og 8, § 14, stk. 2 eller § 16, stk. 2, ikke erklæres ugyldigt, hvis mærkets indehaver ved en ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse opfylder kravene i § 39, stk. 2.

Stk. 3. Uanset stk. 1 kan der efter §§ 33 og 34 træffes afgørelse om, at et varemærke, der er registreret i strid med § 15, stk. 3, nr. 2, skal overdrages til indehaveren af varemærket i stedet for at blive erklæret ugyldigt.

Efterfølgende konstatering af et varemærkes ugyldighed eller fortabelse

§ 29. Er et registreret varemærke eller en designering af Danmark, jf. § 3, stk. 1, nr. 1 og 2, påberåbt som anciennitet i henhold til EU-varemærkeforordningen, men er registreringen eller designeringen udslettet eller ugyldig, fordi indehaveren har givet afkald på varemærket eller ladet det bortfalde, kan der efter §§ 33 og 34 træffes afgørelse om varemærkets ugyldighed eller fortabelse, såfremt varemærket kunne erklæres ugyldigt eller fortabt på det tidspunkt, hvor der blev givet afkald på mærket, eller det bortfaldt. Afgørelse om ugyldighed eller fortabelse medfører, at ancienniteten ikke længere har nogen virkning.

Mangel på særpræg eller renommé for et ældre varemærke, der forhindrer et registreret varemærkes ugyldighed

§ 30. En begæring om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke kan ikke imødekommes på datoen for begæringen om ugyldiggørelse, hvis den ikke ville være blevet imødekommet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, hvis

- 1) det ældre varemærke, der kan erklæres ugyldigt i henhold til § 13, stk. 1, nr. 2-4, endnu ikke havde fået fornødent særpræg som omhandlet i § 13, stk. 2,
- 2) begæringen om ugyldighed er baseret på § 15, stk. 1, nr. 2, og det ældre varemærke endnu ikke havde fået fornødent særpræg til at støtte en konklusion om risiko for forveksling, eller
- 3) begæringen om ugyldighed er baseret på § 15, stk. 3, nr. 1, og det ældre varemærke endnu ikke havde opnået et renommé.

Fortabelse eller ugyldighed for visse varer eller tjenesteydelser

§ 31. Er der kun for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke en varemærkeret er blevet stiftet, grunde til rettens fortabelse eller en varemærkeregistrerings ugyldighed, fortabses varemærkeretten, eller erklæres registreringen kun ugyldig for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Retsvirkninger ved fortabelse og ugyldighed

§ 32. I det omfang indehaverens rettigheder fortabes, anses et registreret varemærke fra datoen for indgivelse af begæring om fortabelse for ikke at have haft de retsvirkninger, der følger af denne lov. På begæring af en af parterne kan der i en afgørelse om fortabelse fastsættes et tidligere tidspunkt for indtrædelsen af en fortabelsesgrund.

Stk. 2. Et registreret varemærke anses for aldrig at have haft de retsvirkninger, der følger af denne lov, i det omfang varemærket er blevet erklæret ugyldigt.

Kapitel 4

Procedurer for varemærkeregistreringers fortabelse eller ugyldighed og udslættelse

Ophævelse af varemærkeregistreringer ved dom

§ 33. Ophævelse af en registrering i henhold til bestemmelserne i kapitel 3 sker ved dom, jf. dog § 34. Sagen anlægges mod indehaveren og kan anlægges af enhver, der har retlig interesse deri. Sag efter bestemmelserne i §§ 13 og 14 kan også anlægges af Patent- og Varemærkestyrelsen.

Administrativ ophævelse af varemærkeregistreringer

§ 34. Efter registreringsprocedurens afslutning kan enhver over for Patent- og Varemærkestyrelsen begære en varemærkeregistrering erklæret ugyldig eller fortabt, hvis de betingelser, der er fastsat i bestemmelserne i kapitel 3 er opfyldt. Med begæringen skal følge et gebyr, jf. § 60 c, stk. 2.

Stk. 2. En begæring, der er fremsat under henvisning til de rettigheder, som er omhandlet i § 15, kan dog alene fremsættes af indehaveren af den eller de påberåbte rettigheder, eller af personer og virksomheder, der er berettiget hertil efter § 8, stk. 1, eller § 9, stk. 1, samt af personer eller virksomheder, der er berettiget til at udøve de rettigheder, som er omhandlet i § 15, stk. 3, nr. 3.

Stk. 3. En begæring efter stk. 1 kan være rettet mod en del af eller alle de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det anfægtede mærke er registreret.

Stk. 4. En begæring om ugyldighed kan indgives på grundlag af en eller flere ældre rettigheder, forudsat at de alle tilhører den samme indehaver.

Stk. 5. Er en sag ved domstolene vedrørende en varemærkeregistrering ikke endeligt afgjort, kan der ikke fremsættes en begæring efter stk. 1 vedrørende den pågældende registrering.

Stk. 6. Rejses sag ved domstolene om en varemærkeregistrering, inden der er truffet endelig afgørelse om en begæring efter stk. 1 vedrørende denne registrering, skal Patent- og Varemærkestyrelsen stille behandlingen af begæringen i bero, indtil sagen er endeligt afgjort, medmindre begæringen er fremsat af indehaveren af varemærkeregistreringen.

Stk. 7. Parterne i en sag om administrativ ophævelse kan til enhver tid anlægge sag mod den anden part om spørgsmål, der er omfattet af ophævelsesbegæringen, uanset om Patent- og Varemærkestyrelsen har truffet afgørelse om begæringen.

Stk. 8. Ophæves registreringen helt eller delvis, offentliggøres afgørelsen herom, når den er blevet endelig.

Manglende brug som forsvar i sager om ugyldighed

§ 35. I sager om ugyldighed baseret på et registreret varemærke med en tidligere ansøgnings- eller prioritetsdato skal indehaveren af det ældre varemærke, hvis indehaveren af et yngre varemærke anmoder herom, dokumentere, at det ældre varemærke i løbet af femårsperioden forud for datoen for begæringen om ugyldighed har været genstand for reel brug som fastsat i § 10 c i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som er påberåbt i begæringen, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, forudsat at det på datoen for begæringen om ugyldighed er mindst fem år siden, at registreringsproceduren for det ældre varemærke blev afsluttet.

Stk. 2. Er femårsperioden efter § 10 c udløbet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, skal indehaveren af det ældre varemærke ud over den dokumentation, der kræves i henhold til stk. 1, dokumentere, at der blev gjort reel brug af varemærket i løbet af den femårsperiode, der går forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen, eller at der forelå rimelige grunde til manglende brug.

Stk. 3. Fremlægges dokumentation efter stk. 1 og 2 ikke, afvises en begæring om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke.

Stk. 4. Er det ældre varemærke i overensstemmelse med § 10 c kun blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det, for så vidt angår behandlingen af begæringen om ugyldighed, for kun at være blevet registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

Stk. 5. Er det ældre varemærke et EU-varemærke, finder stk. 1-4 tilsvarende anvendelse. I så fald skal den reelle brug af EU-varemærket konstateres i overensstemmelse med artikel 18 i EU-varemærkeforordningen.

Manglende oplysninger om indehaver som begrundelse for sletning af registreringer

§ 36. Foreligger der begrundet tvivl om, at der findes en mærkeindehaver, eller er dennes adresse ukendt, kan enhver med retlig interesse deri begære varemærket slettet af registret.

Stk. 2. Inden udslættelse kan ske, skal Patent- og Varemærkestyrelsen anmode indehaveren om at give sig til kende inden en frist fastsat af Patent- og Varemærkestyrelsen. Hvis indehaverens adresse ikke kendes, meddeles fristen ved offentliggørelse. Har indehaveren herefter ikke givet sig til kende, slettes varemærket af registret.

Udslættelse

§ 37. Udslættelse fra varemærkeregistret sker,

- 1) når registreringen ikke fornyes,
- 2) når mærkeindehaveren begærer varemærket udslættet,
- 3) hvis registreringen erklæres ugyldig, eller
- 4) hvis der træffes afgørelse eller afsiges dom om ophævelse af registreringen.

Kapitel 5

Varemærker som genstand for ejendomsret og notering af ændringer i varemærkeregistret

Overdragelse af varemærker

§ 38. Et varemærke kan overdrages uafhængigt af en eventuel virksomhedsoverdragelse for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der er stiftet en varemærket.

Stk. 2. Overdragelse af en virksomhed i sin helhed indebærer overdragelse af varemærket, medmindre der foreligger en aftale om det modsatte, eller hvis det modsatte klart fremgår af omstændighederne. En kontraktlig forpligtelse til at overdrage en virksomhed er ligeledes omfattet af denne bestemmelse.

Stk. 3. Overdragelse af retten til et registreret varemærke skal på begæring noteres i varemærkeregistret. Indtil overdragelsen er meddelt Patent- og Varemærkestyrelsen, anser styrelsen indehaveren af varemærket for at være den, der senest er noteret i registret.

Stk. 4. Uanset bestemmelserne i stk. 1-3 kan Patent- og Varemærkestyrelsen afslå at notere en overdragelse af et garanti- eller certificeringsmærke eller af et kollektivmærke, hvis mærket efter overdragelsen er egnet til at vildlede.

Pant og udlæg

§ 38 a. Et varemærke kan uafhængigt af virksomhedens pantsættes eller gøres til genstand for andre tinglige rettigheder eller tvangsfuldbyrdelse.

Stk. 2. Er retten til et registreret varemærke blevet pantsat, eller er der foretaget udlæg deri, skal Patent- og Varemærkestyrelsen på indehaverens, panthaverens eller rekvirentens begæring notere dette i varemærkeregistret.

Licens

§ 38 b. Der kan gives licens til et varemærke for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, samt for hele landet eller en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv licens eller en simpel licens.

Stk. 2. Indehaveren af et varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet hertil, gældende over for en licenstag, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til

- 1) dens gyldighedsperiode,
- 2) den udformning, hvori varemærket må anvendes i henhold til registreringen,
- 3) arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er indrømmet,
- 4) det område, inden for hvilket der må gøres brug af varemærket, eller
- 5) kvaliteten af de varer eller tjenesteydelser, som licenstageren har fremstillet eller præsteret.

Stk. 3. Licensen skal på indehaverens eller licenstagernes begæring noteres i varemærkeregistret. Ligeledes noteres det i registret, når det senere godtgøres, at licensen er ophevet.

Varemærkeansøgninger som genstand for ejendomsret

§ 38 c. §§ 38, 38 a og 38 b finder tilsvarende anvendelse på varemærkeansøgninger.

Ændringer af bestemmelserne om anvendelse af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke

§ 39. Indehaveren af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke skal forelægge Patent- og Varemærkestyrelsen enhver ændring af bestemmelserne om et ansøgt eller registreret mærkes anvendelse.

Stk. 2. Ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse noteres i varemærkeregistret, medmindre de ændrede bestemmelser ikke opfylder kravene i § 11, stk. 6-8, eller de omfatter en af grundene til afslag i § 14, stk. 2, eller § 16, stk. 2.

Stk. 3. Ændringer af bestemmelserne om anvendelse af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke får først virkning fra datoen for noteringen af ændringerne i varemærkeregistret.

Mærkeændring

§ 40. Efter anmodning fra indehaveren kan der foretages uvæsentlige ændringer af et ansøgt eller registreret varemærke, hvis helhedsindtrykket af varemærket ikke påvirkes af ændringen.

Stk. 2. Ændringer efter stk. 1 indføres i varemærkeregistret og offentliggøres.

Deling af ansøgninger og registreringer

§ 41. Ansøgeren eller indehaveren kan dele en dansk varemærkeansøgning eller -registrering i to eller flere særskilte ansøgninger eller registreringer ved at indgive en anmodning herom til Patent- og Varemærkestyrelsen og for hver udskilt ansøgning eller registrering anføre, hvilke varer eller tjenesteydelser fra den oprindelige ansøgning eller registrering, der skal omfattes af de udskilte ansøgninger eller registreringer.

Stk. 2. For anmodning om deling efter stk. 1 betales et gebyr, jf. § 60 d, stk. 1.«

3. I § 42, stk. 1, indsættes efter »brug«: », jf. § 3, stk. 1, nr. 3,«, og »Rådets forordning om EF-varemærker« ændres til: »EU-varemærkeforordningen«.

4. §§ 43 b-43 d ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 43 b. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EU-varemærkeforordningen meddeles af byretten eller Sø- og Handelsretten, jf. retsplejelovens kapitel 40.

Stk. 2. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EU-varemærkeforordningen, der skal have virkning på enhver medlemsstats område, meddeles af Sø- og Handelsretten.

Stk. 3. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud, der både vedrører et nationalt varemærke og et EU-varemærke, meddeles af Sø- og Handelsretten, hvis den midlertidige afgørelse vedrørende EU-varemærket skal have virkning på enhver medlemsstats område.«

5. § 48 affattes således:

»§ 48. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om indgivelse af varemærkeansøgninger og deres behandling efter bestemmelserne i kapitel 2, herunder om sagsbehandlingsprog og sprog i dokumenter, samt for så vidt angår gengivelse af varemærker krav til og virkningerne af anvendelsen af filtyper og deres størrelse, mærketyper, beskrivelser, farver og mærker uden farver (sort/hvid-mærker).

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om deling af ansøgninger og registreringer, om behandling af indsigelser og administrativ ophævelse, om påberåbelse af fortrinsrettigheder, om varemærkeregistrets indretning og førelse, om hvilke oplysninger, der kan indføres i registret, om offentliggørelse af registreringer, noteringer og meddelelser, om registrering og udseende af varemærker og om ekspeditioner, udskrifter af registret m.v.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om betaling for særlige ekspeditioner, publikationer, udskrifter, kurser m.v.

Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte de regler, der er nødvendige for anvendelsen af EU-varemærkeforordningen, herunder bestemmelser om EU-varemærkeansøgningers og -registreringers overgang til nationale ansøgninger m.v.

Stk. 5. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i kapitel 8 om international varemærkeregistrering.

Stk. 6. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om optagelse af fællesmærke registret i varemærke registret.

Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om fællesmærkers overgang til kollektivmærker eller garanti- eller certificeringsmærker eller individuelle varemærker og om ophævelse af fællesmærke registreringer.

Stk. 8. Erhvervsministeren kan fastsætte, hvilke dage der betragtes som lukkedage for Patent- og Varemærkestyrelsen.«

6. Efter § 48 indsættes:

»§ 48 a. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Patent- og Varemærkestyrelsen om forhold, som er omfattet af denne lov eller af regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater, maksimal størrelse på filer og digital signatur eller lignende.

Stk. 3. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

§ 48 b. Er det efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af denne lov påkrævet, at et dokument, som er udstedt af andre end Patent- og Varemærkestyrelsen, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftkrav. Det kan herunder bestem-

mes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.«

7. Kapitel 8 affattes således:

»Kapitel 8

International varemærke registrering

Ansøgning om international varemærke registrering på basis af ansøgning eller registrering i Danmark

§ 50. En international varemærkeansøgning kan indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen af danske statsborgere samt fysiske eller juridiske personer, som er bosat eller er indehavere af en regulær industriel eller kommerciel virksomhed her i landet.

Stk. 2. Ansøgninger indgivet i medfør af stk. 1 skal være i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 3, 3 b og 3 c, herunder som minimum indeholde

- 1) ansøgers navn og adresse,
- 2) en gengivelse af mærket og eventuelt oplysninger om mærket,
- 3) en angivelse af de varer eller tjenesteydelser, som mærket ønskes registreret for, grupperet i klasser i overensstemmelse med Niceklassifikationen,
- 4) en angivelse af ansøgningsdato og ansøgningsnummer eller af registreringsdato og registreringsnummer for den danske basisansøgning eller basisregistrering, og
- 5) angivelse af de stater eller organisationer, som designeres.

Stk. 3. En international varemærkeansøgning kan omfatte alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den eller de danske ansøgninger eller registreringer, der påberåbes som basis for den internationale ansøgning.

Stk. 4. Ved indlevering af en international varemærkeansøgning kan der påberåbes prioritet i overensstemmelse med Pariserkonventionen.

Stk. 5. Patent- og Varemærkestyrelsen videresender ansøgningen til Det Internationale Bureau, hvis ansøgningsgebyret efter § 60 e, stk. 1, er betalt, og ansøgningen opfylder kravene i stk. 1, samt de regler, som fastsættes af erhvervsministeren efter § 48, stk. 5.

Stk. 6. Er der noget til hinder for at videresende ansøgningen, får ansøgeren mulighed for at bringe denne i orden. Er ansøgningen ikke bragt i orden inden for fristen på to måneder i henhold til Madridprotokollens artikel 3, stk. 4, tager Patent- og Varemærkestyrelsen stilling til, om ansøgningen skal afvises eller kan sendes til Det Internationale Bureau.

Efterfølgende designering

§ 51. Begæring om territorial udstrækning af en international registrering, der er registreret på basis af en dansk ansøgning eller registrering, kan indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen eller til Det Internationale Bureau, jf. Madridprotokollens artikel 3 c, stk. 2.

Stk. 2. Er en begæring om territorial udstrækning efter stk. 1 indgivet til Patent- og Varemærkestyrelsen, videresender styrelsen begæringen til Det Internationale Bureau, hvis gebyret efter § 60 e, stk. 2, er betalt og begæringen er i over-

ensstemmelse med Madridprotokollens artikel 2, stk. 1, og artikel 3 c, stk. 2, herunder som minimum indeholder

- 1) det internationale registreringsnummer,
- 2) ansøgers navn og adresse,
- 3) en angivelse af de varer eller tjenesteydelser, som begæringen omfatter, grupperet i klasser i overensstemmelse med Niceklassifikationen, og
- 4) angivelse af de stater eller organisationer, som designeres.

Meddelelse om ændringer i den oprindelige ansøgning eller registrering

§ 52. Patent- og Varemærkestyrelsen kan give Det Internationale Bureau meddelelse om ændringer i varemærkeregistret, i det omfang ændringerne har indvirkning på en international registrering, jf. Madridprotokollens artikel 6, stk. 2-4.

Fornyelse af en international registrering

§ 53. En international registrering kan fornys hvert 10. år i henhold til den internationale registreringsdato. Fornyelse kan alene ske ved Det Internationale Bureau i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i Madridprotokollen.

Behandlingen af designeringer af Danmark

§ 54. For Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af designeringer af Danmark i internationale registreringer finder §§ 16-22 tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan Patent- og Varemærkestyrelsen alene give afslag på en designerings gyldighed efter § 12, hvis de varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse, ikke er identificeret med tilstrækkelig klarhed og præcision i henhold til den udgave af Niceklassifikationen, der var gældende på tidspunktet for den internationale registrering.

Stk. 3. For Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af designering af Danmark i en international varemærkeregistrering betales et gebyr, jf. § 60 a, stk. 5.

Frister for udstedelse af foreløbige afslag

§ 55. Patent- og Varemærkestyrelsen kan inden 18 måneder fra notifikationsdatoen, jf. Madridprotokollens artikel 5, stk. 2, litra b, meddele Det Internationale Bureau et foreløbigt afslag på varemærkets gyldighed her i landet, hvis mærket ikke opfylder registreringsbetingelserne efter denne lov, herunder hvis der fremsættes indsigelse.

Stk. 2. Udløber indsigelsesperioden, jf. § 19, stk. 1, efter fristen på 18 måneder, jf. stk. 1, kan Patent- og Varemærkestyrelsen meddele Det Internationale Bureau et forbehold om, at afslag kan fremsættes efterfølgende i henhold til Madridprotokollens artikel 5, stk. 2, litra c.

Stk. 3. Har Patent- og Varemærkestyrelsen ikke meddelt Det Internationale Bureau et foreløbigt afslag inden for fristen på 18 måneder, jf. stk. 1, og er forbeholdet for afslag efter stk. 2 ikke meddelt inden samme frist, anses den internationale registrering for at være gyldig her i landet i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 4, stk. 1, litra a.

Godkendelse af designeringens gyldighed

§ 56. Er designeringen i overensstemmelse med denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, og er der ikke indgivet indsigelse, jf. § 19, eller er der truffet endelige afgørelser om eventuelle indsigelser, og designeringen er helt eller delvist opretholdt, godkender Patent- og Varemærkestyrelsen designeringen endeligt og noterer datoen herfor i varemærkeregistret. Patent- og Varemærkestyrelsen giver meddelelse til Det Internationale Bureau om en endeligt godkendt designerings gyldighed og offentliggør designeringen.

Virkningerne af gyldige designeringer

§ 57. En endelig gyldig designering af Danmark i en international registrering, jf. § 56, har samme retsvirkning, som hvis mærket var registreret her i landet.

Bortfald og videreførelse i dansk ret

§ 58. Mister den internationale varemærkeregistrering sin gyldighed, bortfalder designeringens gyldighed her i landet på tidspunktet for bortfaldet af den internationale registrering.

Stk. 2. Har den internationale varemærkeregistrering mistet sin gyldighed på anmodning fra den oprindelige registreringsmyndighed eller som følge af, at en kontraherende part udtræder af Madridprotokollen, kan indehaveren indgive en dansk varemærkeansøgning med samme virkning, som hvis ansøgningen var indgivet på datoen for den internationale registrering eller datoen for den efterfølgende designering af Danmark, forudsat at

- 1) ansøgningen indgives senest tre måneder efter datoen for udslettelse af den internationale registrering,
- 2) ansøgningen ikke omfatter andre varer eller tjenesteydelser end dem, der var omfattet af designeringen af Danmark,
- 3) ansøgningen i øvrigt opfylder kravene til en dansk varemærkeansøgning, og
- 4) ansøgeren betaler de foreskrevne gebyrer, jf. § 60 a, stk. 4.

Stk. 3. En ansøgning om videreførelse i Danmark efter stk. 2 skal opfylde kravene til ansøgninger, jf. § 11, stk. 5-8, og indeholde en henvisning til nummeret på den internationale registrering samt oplysning om designeringsdatoen og eventuel prioritet for den internationale registrering.

§ 59. En designering af Den Europæiske Union via en international varemærkeregistrering, der overgår til en dansk ansøgning eller en designering af Danmark efter artikel 202 i EU-varemærkeforordningen, behandles efter reglerne i denne lov.

Erstatning af et dansk varemærke med en international registrering

§ 60. Patent- og Varemærkestyrelsen skal i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 4 b på forlangende notere, at en international registrering erstatter en dansk registrering, såfremt

- 1) Danmark er designeret enten oprindeligt eller senere,

- 2) de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den danske registrering, også er omfattet af designeringen af Danmark, og
- 3) Danmark er designeret senere end ansøgningsdatoen for den danske registrering.

Stk. 2. En erstatning af en dansk varemærkeregistrering med en designering af Danmark i medfør af Madridprotokollens artikel 4 b har kun retsvirkning for så vidt angår de varer og tjenesteydelser, der både er omfattet af den internationale og den danske registrering.

Stk. 3. Patent- og Varemærkestyrelsen giver Det Internationale Bureau meddelelse om notering efter stk. 1.«

8. §§ 60 a-60 c affattes således:

»§ 60 a. For ansøgning om registrering af et varemærke, jf. § 11, stk. 1, betales et gebyr på 2.000 kr. I ansøgningsgebyret indgår en klasse af varer eller tjenesteydelser i henhold til Niceklassifikationen. For yderligere klasser i henhold til Niceklassifikationen betales et tillægsgebyr. Tillægsgebyret udgør 200 kr. for første ekstra klasse og 600 kr. for hver yderligere klasse.

Stk. 2. For udarbejdelse af en nærmere begrundelse til en søgningsrapport, jf. § 11, stk. 2, betales et gebyr på 700 kr.

Stk. 3. For en EU-varemærkeansøgnings eller -registrerings overgang til national ansøgning, betales gebyrer som nævnt i stk. 1.

Stk. 4. For ansøgning om en dansk varemærkeregistrering på grundlag af en udslettet international varemærkeregistrering, jf. § 58, stk. 2, betales et gebyr på 1.500 kr.

Stk. 5. Gebyr for designering af Danmark i en international varemærkeregistrering i henhold til artikel 8, stk. 1, i Madridprotokollen, opgøres som nævnt i stk. 1.

§ 60 b. For fornyelse af en varemærkeregistrering, jf. § 24, stk. 3, betales et gebyr på 2.000 kr. I fornyelsesgebyret indgår en klasse af varer eller tjenesteydelser i henhold til Niceklassifikationen. Der betales endvidere et tillægsgebyr på 200 kr. for første ekstra klasse og 600 kr. for hver yderligere klasse.

Stk. 2. Gebyrer i henhold til stk. 1, der betales efter registreringsperiodens udløb og indtil 6 måneder derefter, forhøjes med 20 pct.

Stk. 3. Gebyr i henhold til Madridprotokollens artikel 8, stk. 1, for fornyelse af designering af Danmark i en international varemærkeregistrering fastsættes som nævnt i stk. 1.

§ 60 c. For fremsættelse af indsigelse mod en varemærkeansøgning eller designering af Danmark i en international varemærkeregistrering, jf. § 19, stk. 1, og § 54, stk. 1, betales et gebyr på 2.500 kr.

Stk. 2. For begæring om administrativ ophævelse af en dansk eller international varemærkeregistrering, jf. §§ 34 og 57, betales et gebyr på 2.500 kr.

Stk. 3. For begæring om administrativ ophævelse efter stk. 2, der udelukkende er fremsat under henvisning til, at registreringen er sket i strid med § 14, stk. 1, nr. 2 og 4, betales ikke gebyr.«

9. I § 60 d, stk. 1, ændres »§ 48, stk. 5« til: »§ 41, stk. 2«.

10. § 60 d, stk. 2, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

11. § 60 e affattes således:

»§ 60 e. For Patent- og Varemærkestyrelsens ekspedition i sager vedrørende ansøgning om international varemærkeregistrering, jf. § 50, stk. 5, betales et gebyr på 500 kr.

Stk. 2. For Patent- og Varemærkestyrelsens ekspedition i sager vedrørende efterfølgende designering i internationale varemærkeregistreringer, jf. § 51, stk. 2, betales et gebyr på 300 kr.«

12. § 60 f, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Gebyrer indbetalt i forbindelse med fremsættelse af en indsigelse mod en varemærkeansøgning eller begæring om ophævelse af en varemærkeregistrering tilbagebetales med halvdelen af det indbetalte beløb i de tilfælde, hvor behandlingen af indsigelsen eller begæringen om ophævelse bliver suspenderet, og ansøgningen bliver afslået, eller varemærkeregistreringen bliver ophævet.«

13. § 60 g, stk. 1, ophæves.

Stk. 2 bliver herefter stk. 1.

14. I § 60 h indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.«

§ 2

I designloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 219 af 26. februar 2017, som ændret ved § 3 i lov nr. 670 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 43, stk. 4 og 5, ophæves.

2. I § 59 h indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.«

§ 3

I patentloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 221 af 26. februar 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1057 af 23. december 1992 og § 5 i lov nr. 551 af 2. juni 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 106 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.«

§ 4

I lov om brugsmønstre, jf. lovbekendtgørelse nr. 220 af 26. februar 2017, som ændret ved § 6 i lov nr. 551 af 2. juni 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 73 h indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.«

§ 5

I lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi), jf. lovbekendtgørelse nr. 222 af 26. februar 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 12 c indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.«

§ 6

I gassikkerhedsloven, lov nr. 61 af 30. januar 2018 om sikkerhed for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel, foretages følgende ændring:

1. I § 31 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Erhvervsministeren kan fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.«

Stk. 3 bliver herefter *stk. 4*.

§ 7

Fællesmærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 103 af 24. januar 2012, ophæves.

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2019.

Stk. 2. § 60 a, *stk. 5*, og § 60 b, *stk. 3*, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, har virkning fra den 1. juli 2019.

Stk. 3. For varemærker og fællesmærker, der er registreret før den 1. januar 2019, finder § 26 i de hidtil gældende regler anvendelse for fastsættelsen af datoerne for den første registreringsperiode. For fastsættelsen af datoerne for yderligere registreringsperioder finder § 24, *stk. 2*, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, anvendelse.

Stk. 4. For varemærker og fællesmærker, der er registreret, og for hvilke registreringsproceduren ikke er endeligt afsluttet inden den 1. januar 2019, finder de hidtil gældende regler om indsigelse, offentliggørelse og fastsættelse af datoen for registreringsprocedurens afslutning anvendelse.

Stk. 5. For anmodninger om administrativ ophævelse, der er indgivet før den 1. januar 2019, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. For ansøgninger, der bliver indgivet før den 1. januar 2019, fastsættes ansøgningsgebyret efter de hidtil gældende regler.

Stk. 7. Gebyrer for fornyelse af varemærkeregistreringer, der forfalder før den 1. juli 2019, fastsættes efter § 60 b, *stk. 1* og *2*, i de hidtil gældende regler.

§ 9

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland. Lovens §§ 1-4 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. **Indledning**
 - 1.1. **Lovforslagets baggrund**
2. **Hovedpunkter i lovforslaget**
 - 2.1. **Lovforslagets anvendelsesområde**
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Direktivet
 - 2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2. **Definitioner**
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Direktivet
 - 2.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3. **Stiftelse af varemærkeret**
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Direktivet
 - 2.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4. **Rettigheder knyttet til et varemærke**
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Direktivet
 - 2.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.5. **Tegn, der kan udgøre et varemærke**
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Direktivet
 - 2.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.6. **Absolutte hindringer for registrering**
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Direktivet
 - 2.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.7. **Relative hindringer for registrering**
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Direktivet
 - 2.7.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.8. **Indvendinger mod et ansøgt eller registreret varemærke**
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Direktivet
 - 2.8.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.9. **Garanti- eller certificeringsmærker og kollektivmærker**
 - 3.11.1. Gældende ret
 - 3.11.2. Direktivet
 - 3.11.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.10. **Kommunikation**
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Direktivet
 - 2.10.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.11. **Ansøgningsgebyrer**
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Direktivet
 - 2.11.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.12. **Overførsel af gebyrindtægter til Nævnenes Hus**
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3. **Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige**
4. **Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.**

5. **Administrative konsekvenser for borgerne**
6. **Miljømæssige konsekvenser**
7. **Forholdet til EU-retten**
8. **Hørte myndigheder og organisationer m.v.**
9. **Sammenfattende skema**

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at modernisere reguleringen af varemærker og harmonisere de nationale varemærkesystemer og EU-varemærkesystemet. Ændringerne skal bl.a. sikre et effektivt og brugervenligt registreringssystem, som er tilpasset brugernes behov og den teknologiske udvikling.

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, som er en omarbejdet udgave af det hidtidige direktiv herom.

Varemærker anvendes til at kendetegne en virksomheds varer eller tjenesteydelser. En virksomhed kan anvende varemærker til at adskille sig fra sine konkurrenter og derved tiltrække og fastholde sine kunder. Et varemærke kan således bidrage til at skabe værdi og vækst for virksomheden.

Inden for EU findes både de nationale varemærkesystemer og et EU-varemærkesystem. De nationale varemærkesystemer varetages af de nationale varemærkemyndigheder og anvendes primært af de brugere, som har den største interesse på det nationale marked, eventuelt kombineret med et ønske om en beskyttelse i nogle få yderligere lande. EU-varemærkesystemet varetages af Den Europæiske Unions kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO), der udsteder rettigheder, som gælder for hele EU-territoriet baseret på én ansøgning.

Ud over de nationale varemærkesystemer og EU-varemærkesystemet findes der et internationalt varemærkesystem, som administreres af World Intellectual Property Organization (WIPO).

Reguleringen af varemærker findes i dag i varemærkeloven og fællesmærkeloven. Sidstnævnte omfatter regler om kollektivmærker og garantimærker og henviser i vidt omfang til varemærkeloven.

Den gældende varemærkelov er fra 1991 og har udgangspunkt i Rådets Første Direktiv af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, 89/104/EØF med senere ændringer (herefter benævnt varemærkedirektiv 89/104/EØF) og kodificeret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 (herefter benævnt varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation)).

Varemærkedirektivet fra 2015 vil blive gennemført ved en ændringslov, der er tekstnær i forhold til direktivet, således at direktivets terminologi og ordlyd i videst muligt omfang bevares med henblik på at reducere risikoen for fortolkningsvivl. Lovforslaget omfatter lige som direktivet også kendetegn, der i dag er omfattet af fællesmærkeloven, hvorfor fællesmærkeloven foreslås ophævet som selvstændig lov. Lovforslaget omfatter også ændringer, der ikke er en di-

rette følge af direktivet, men afspejler øvrige ønsker om optimering af varemærkelovgivningen.

På baggrund af den teknologiske udvikling vil det med lovforslaget ikke længere være et krav for registrering af et varemærke, at varemærket skal gengives grafisk. Varemærket skal blot kunne gengives på en passende måde under anvendelse af alment tilgængelig teknologi, således at varemærkerettighedens indhold kan fastslås klart og præcist.

Reglerne om kolliderende ældre rettigheder bliver med lovforslaget justeret, således at disse i højere grad afspejler praksis ved EU-Domstolen og hensynene bag varemærkesystemet. Styrelsens undersøgelse og behandling af ansøgninger i relation til ældre rettigheder vil ligeledes blive justeret, således at denne i højere grad tilpasses den typiske bruger af det danske system.

For så vidt angår processuelle ændringer foreslås bl.a., at indsigelsesperioden rykkes frem i processen, således at den placeres forud for registreringen af varemærket.

For at styrke varemærkebeskyttelsen og bekæmpe forfalskning mere effektivt indeholder lovforslaget en bestemmelse om, at en rettighedshaver vil kunne forhindre, at varemærkeforfalskede varer fra tredjelande kommer i transit i det danske toldområde i erhvervsmæssigt øjemed. Retten bortfalder under visse betingelser.

Det foreslås ligeledes, at strukturen for ansøgningsgebyrer bliver harmoniseret i forhold til strukturen ved EU-varemærkemyndigheden, således at en ansøgning fremover som udgangspunkt omfatter én vare-/tjenesteydelsesklasse mod tidligere tre klasser. Der vil fortsat kunne tilkøbes klasser. Formålet med ændringen er at hindre opfyldning af varemærkeregistret med unødvendigt brede registreringer.

Endvidere indeholder lovforslaget nogle bestemmelser, der generelt understøtter digital kommunikation.

Lovforslaget indeholder ligeledes en ændring af designlovens retsplejebestemmelser.

Endvidere indeholder lovforslaget en ændring af bestemmelserne i varemærkeloven, designloven, patentloven, lov om brugsmønstre og lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) om overførsel af indtægter fra gebyrer.

Endelig præciserer lovforslaget en bemyndigelse i gassikkerhedsloven til at fastsætte straffebestemmelser for overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

1.1. Lovforslagets baggrund

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (herefter benævnt direktivet), som bliver implementeret ved dette lovforslag, indgår i den europæiske varemærkereform. Reformen omfatter endvidere Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2424 af 16. december 2015, hvorved bl.a. Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-waremærker blev ændret, og en ny gebyrstruktur ved Den Europæiske Unions kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) blev indført. Forordningen er nu kodificeret i forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-waremærker (herefter benævnt EU-waremærkeforordningen).

Baggrunden for disse ændringer er, at Rådet i 2007 anmodede Europa-Kommissionen om en vurdering af EU-waremærkesystemet og samspillet med de nationale myndigheder. I den forbindelse udarbejdede Max Planck Institutet en rapport på baggrund af analyser.

I foråret 2013 fremsatte Europa-Kommissionen forslag til en revision af varemærkeforordningen, som oprindeligt er fra 1994, og et forslag til et samarbejdet/nyt direktiv om varemærker, som oprindeligt er fra 1988.

Baggrunden for de foreslåede ændringer fremgår bl.a. af præambelbetragtning nr. 6 i direktivet. Det nævnes her, at Europa-Kommissionen i 2011 konkluderede, at det »for at leve op til stadig stærkere krav fra de berørte parter side om hurtigere, bedre og mere strømlinede varemærkeregisterringssystemer, som også er mere konsistente, brugervenlige, offentligt tilgængelige og teknisk up-to-date, er nødvendigt at modernisere varemærkesystemet i hele Unionen samt at tilpasse det til internettidsalderen.«

Af præambelbetragtninger nr. 8 og 9 fremgår, at det er nødvendigt at udvide tilnærmelsen af materielle regler og procedureregler indbyrdes og i forhold til EU-waremærkesystemet for at opfylde målet om at fremme og skabe et vel fungerende indre marked og for at lette erhvervelse og beskyttelse af varemærker i Unionen til gavn for europæiske virksomheders, navnlig små og mellemstore virksomheders, vækst og konkurrenceevne.

2. Hovedpunkter i lovforslaget

2.1. Lovforslagets anvendelsesområde

2.1.1. Gældende ret

Varemærkeloven indeholder ikke en indledende bestemmelse, der fastlægger lovens anvendelsesområde. Den gældende varemærkelov, jf. lovbekendtgørelse nr. 223 af 26. februar 2017, er oprindeligt fra 1991, hvor den som ny hovedlov gennemførte varemærkedirektiv 89/104/EØF. Varemærkeloven omfatter alene 'traditionelle' varemærker, idet fællesmærker i form af kollektivmærker og garantimærker er reguleret i en særskilt lov om fællesmærker fra 1991. Fællesmærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 103 af 24. januar 2012, henviser i vidt omfang til varemærkeloven, jf. lovens

§ 2. Fællesmærker m.v. indgår i varemærkedirektiv 89/104/EØF, jf. dette direktivs artikel 1 om anvendelsesområde.

2.1.2. Direktivet

Direktivet finder ifølge artikel 1 anvendelse på ethvert varemærke for varer og tjenesteydelser, der er genstand for registrering eller en ansøgning om registrering i en medlemsstat som et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke.

2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I direktivets artikel 1 fastlægges direktivets anvendelsesområde. Det findes hensigtsmæssigt at benytte en tilsvarende systematik i varemærkeloven, således at varemærkelovens anvendelsesområde fastlægges i lovens indledende bestemmelse. Det foreslås derfor, at direktivets artikel 1 bliver gennemført med den foreslåede nyaffattelse af lovens § 1. Den foreslåede nyaffattelse af § 1 skal ses i sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af lovens § 1 a om definitioner, hvoraf fremgår, at et varemærke kan være et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke.

Den foreslåede nyaffattelse af § 1 er mere omfattende end direktivets artikel 1, idet § 1 tillige omfatter varemærkeretigheder stiftet ved brug og internationale varemærkeregistring med virkning for Danmark.

Ifølge præambelbetragtning nr. 11 griber direktivet ikke ind i medlemsstaternes mulighed for at beskytte varemærker erhvervet ved brug. Der lægges med lovforslaget op til, at varemærkeretigheder fortsat kan stiftes ved brug i Danmark, dog bliver det præciseret, at brugen skal have et omfang, der er af mere end lokalt afgrænset karakter. Der henvises nærmere til afsnit 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger herom.

Internationale varemærkeregistring, som skal have virkning i Danmark, bliver i vidt omfang behandlet efter de nationale regler i Danmark, ligesom de har virkning som et tilsvarende nationalt varemærke, når de er blevet gyldige i Danmark. Det er derfor vurderingen, at de internationale varemærkeregistring med gyldighed her i landet bør indgå i opregningen af varemærkelovens anvendelsesområde.

På den baggrund er det i den foreslåede nyaffattelse af § 1 fastsat, at loven finder anvendelse på ethvert varemærke for varer og tjenesteydelser, der er genstand for registrering eller ansøgning om registrering, eller som der stiftes rettigheder til ved brug, samt internationale varemærkeregistring med retsvirkning her i landet.

2.2. Definitioner

2.2.1. Gældende ret

Den gældende varemærkelov indeholder i § 1 en definition af varemærker. Ifølge bestemmelsen forstås ved varemærker særlige kendetegn for varer eller tjenesteydelser, som benyttes eller agtes benyttet i en erhvervsvirksomhed.

Fællesmærkeloven indeholder ligeledes definitioner i § 1. Ifølge fællesmærkelovens § 1, stk. 1, udgør et fællesmærke et kollektivmærke eller et garantimærke. Et kollektivmærke er ifølge bestemmelsens stk. 2 et særligt kendetegn, der tilhører en forening af erhvervsdrivende, og som dens medlemmer benytter eller agter at benytte til varer eller tjenesteydelser. Et garantimærke er ifølge bestemmelsens stk. 3 et særligt kendetegn, der tilhører en juridisk person, der fører kontrol med eller fastsætter normer for varer eller tjenesteydelser, og som benyttes eller agtes benyttet til de varer eller tjenesteydelser, der er genstand for kontrol, eller for hvilke normer er fastsat.

2.2.2. Direktivet

En definition af et varemærke fremgår implicit af direktivets artikel 1 om direktivets anvendelsesområde. Ifølge denne bestemmelse kan et varemærke bestå af et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke.

Direktivet indeholder endvidere i artikel 27 en definition af begreberne 'garanti- eller certificeringsmærke' og 'kollektivmærke'.

Ifølge artikel 27 forstås ved et garanti- eller certificeringsmærke et varemærke, der er beskrevet som sådant, når der ansøges om mærket, og mærket er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der er certificeret af varemærkeindehaveren med hensyn til materiale, metode for fremstilling af varer eller ydelse af tjenesteydelser, kvalitet, nøjagtighed eller andre egenskaber af varer og tjenesteydelser, der ikke er således certificeret.

Ved et kollektivmærke forstås ifølge artikel 27 et varemærke, der er beskrevet som sådant, når der ansøges om mærket, og mærket er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der hidrører fra medlemmerne af en sammenslutning, som er indehaver af mærket, fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser.

Direktivet indeholder i artikel 2 endvidere en definition af begreberne »kontor« og »varemærkeregister«, som benyttes i direktivet.

2.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet finder det nyttigt af hensyn til brugerne af varemærkesystemet, at reguleringen af varemærker indeholder en definition af vigtige termer. Det foreslås derfor, at begreberne varemærke, individuelt varemærke, garanti- eller certificeringsmærke samt kollektivmærke bliver defineret i lovens indledende bestemmelser med den foreslåede nyaffattelse af § 1 a.

Den foreslåede definition af disse begreber svarer til beskrivelsen af begreberne i direktivets artikel 1 og 27. Definitionen af garanti- eller certificeringsmærke afviger særligt fra gældende ret ved, at der efter den foreslåede nyaffattelse af § 1 b, stk. 2, stilles krav om, at indehaveren ikke udøver en erhvervsvirksomhed, der omfatter levering af varer eller

tjenesteydelser af den slags, der certificeres ved brugen af mærket.

Denne skærpelse af kravet til, hvem der kan være indehaver af et garanti- eller certificeringsmærke, indebærer, at der kan være registrerede fællesmærker, der kan komme i fare for at kunne erklæres ugyldige efter den foreslåede nyaffattelse af § 28.

For at sikre at rettigheder til varemærker, der er registreret som garantimærker efter den gældende fællesmærkelov af personer eller virksomheder, der ikke vil leve op til kravet i den foreslåede nyaffattelse af § 1 b, stk. 2, er det i lovforslaget fastsat, at erhvervsministeren kan fastsætte bestemmelser om fællesmærkers overgang til individuelle varemærker.

Lovforslaget adskiller sig endvidere fra den hidtil gældende retsstilling vedrørende garantimærker ved, at der i lovforslaget ikke stilles krav om, at indehaveren skal kunne fastsætte normer på den pågældende branches vegne. Dog følger det af den foreslåede nyaffattelse af § 27, at varemærkeretten fortabes, hvis indehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre, at mærket anvendes på en måde, der er uforenelig med de bestemmelser, der er fastsat for mærkets benyttelse.

Det foreslås ligeledes, at begreberne varemærkeregister, designering, Madridprotokollen, EU-varemærkeforordningen, Niceklassifikationen og Pariserkonventionen bliver fastlagt i § 1 a.

Ved varemærkeregistret forstås det register, som Patent- og Varemærkestyrelsen fører over ansøgte og registrerede varemærker. Registret indeholder oplysninger om nationale individuelle varemærker, garanti- eller certificeringsmærke, kollektivmærker samt internationale varemærker med gyldighed for Danmark. Registret består i praksis af styrelsens digitale sagsbehandlingssystem, hvorfra en række oplysninger bliver offentliggjort.

En designering af Danmark i en international varemærke-registrering betyder, at rettighedshaver har udpeget (designeret) Danmark med henblik på, at det internationale varemærke, der er registreret af den internationale varemærke-myndighed World Intellectual Property Organization (WIPO), får gyldighed i Danmark.

Niceklassifikationen benyttes i lovforslaget som en betegnelse for det klassificeringssystem, der er fastlagt ved den internationale konvention om klassificering af varer og tjenesteydelser fra 15. juni 1957, benævnt Nicearrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker.

Madridprotokollen benyttes i lovforslaget som betegnelse for Protokollen af 27. juni 1989 til Madridarrangementet om den internationale registrering af varemærker.

Madridprotokollen er det traktatmæssige grundlag for det internationale varemærkesystem. Danmark ratificerede Madridprotokollen den 30. oktober 1995, jf. Bekendtgørelse nr. 89 af 12. september 1996 af Protokollen af 27. juni 1989 til Madrid-Arrangementet om den internationale registrering af varemærker (»Madrid-Protokollen (1989)«).

EU-varemærkeforordningen benyttes i lovforslaget som betegnelse for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (kodifikation). I denne kodificerede udgave af forordningen indgår de seneste ændringer af forordningen, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2424 af 16. december 2015.

Niceklassifikationen benyttes i lovforslaget som betegnelse for det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Nicearrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker af 15. juni 1957.

Pariserkonventionen benyttes i lovforslaget som betegnelse for Konventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret, vedtaget i Paris den 20. marts 1883 og senest revideret i Stockholm den 14. juli 1967.

2.3. Stiftelse af varemærkeret

2.3.1. Gældende ret

Den gældende varemærkelovs § 3 fastslår, at en varemærkeret kan stiftes enten ved registrering eller ibrugtagning her i landet.

Derudover fremgår det af lovens § 51, at varemærker, der er registreret som internationale varemærker efter Madridprotokollen, og hvori Danmark er designeret, har samme retsvirkning, som hvis mærket var ansøgt og registreret her i landet.

Endvidere fremgår det af lovens § 15, stk. 2, nr. 4, og Pariserkonventionens artikel 6 b, at der tillige opnås varemærkeret, når et varemærke er vitterligt kendt her i landet.

Endelig fremgår det af fællesmærkelovens § 2, at varemærkelovens regler gælder for fællesmærker i det omfang, de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse, ligesom det fremgår af § 4, at fællesmærker kan registreres.

2.3.2. Direktivet

Af direktivets artikel 1 om direktivets anvendelsesområde fremgår, at direktivet finder anvendelse på varemærker, der er genstand for registrering eller en ansøgning om registrering i en medlemsstat. Direktivet regulerer således ikke varemærkerrettigheder stiftet ved brug.

Det fremgår ligeledes af præambelbetragtning nr. 11, at direktivet ikke bør gribe ind i medlemsstaternes fortsatte mulighed for at beskytte varemærker erhvervet ved brug. Direktivet bør ifølge denne betragtning kun indeholde bestemmelser om disse varemærker, for så vidt angår deres forhold til varemærker erhvervet ved registrering.

2.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet finder det nyttigt at samle bestemmelserne om stiftelse af varemærkeret i én bestemmelse, der således skal favne varemærkerrettigheder stiftet gennem en dansk varemærkeregistrering, ibrugtagning af varemærket her i landet og designeringer af Danmark i internationale re-

gistreringer, samt sådanne rettigheder der stiftes efter Pariserkonventionens artikel 6 b om vitterligt kendte varemærker.

Derudover er det fundet hensigtsmæssigt at præcisere, at 'ibrugtagning' af et varemærke ikke sigter på enhver brug, men at der stilles visse krav til brugens intensitet, varighed og geografiske omfang, for at brugen kan anses for at stifte en varemærkeret.

Adgangen til at stifte varemærkeret ved ibrugtagning er i domstolspraksis og administrativ praksis bl.a. begrænset til de tilfælde, hvor brugen har mere end blot lokalt afgrænset karakter. Kravene til den retsstiftende brug er endvidere i Højesterets dom af 21. marts 2000 i sag 456/1998 (U. 2000.1351, Elysium-dommen) udtrykt således, at presseomtale af et vist omfang kan udgøre en sådan brug, der efter omstændighederne er egnet til at skabe bevis for varemærkerettens eksistens og omfang og til at fastslå tidspunktet for rettens stiftelse, uden at der er risiko for antedatering eller proforma, på samme måde som ved en registrering af retten.

For at afspejle disse krav til brugen af varemærket indeholder den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 1, nr. 3, den præcisering, at brugen af varemærket skal være af mere end lokalt afgrænset karakter, før brugen i sig selv kan anses for at stifte en varemærkeret.

Vurderingen af, om brugen af et tegn er af mere end lokalt afgrænset karakter, skal efter dansk administrativ praksis og retspraksis foretages ud fra en helhedsvurdering af alle relevante faktorer i hvert enkelt tilfælde, herunder under hensyntagen til den relevante omsætningskreds' beskaffenhed og opfattelse af kendetegnet, de særlige karakteristika, som de varer eller tjenesteydelser kendetegnet anvendes for har, samt den måde sådanne varer eller tjenesteydelser sædvanligvis markedsføres på.

Er der tale om, at en vare eller en tjenesteydelse alene udbydes fra en bestemt geografisk lokalitet, f.eks. fra et hotel, en restaurant eller en forlystelsespark, er det ikke dermed udelukket, at det anvendte forretningskendetegn har mere end lokalt afgrænset karakter. Brugen af kendetegnet omfatter således andet og mere end blot det, at hotellet, restauranten eller forlystelsesparken har et navn eller anvender et kendetegn på den pågældende lokalitet, men også den brug, der sker gennem reklame, omtale i dagspressen eller brug på internettet.

Brug af kendetegnet på internettet udgør dog ikke i sig selv en brug, der er af mere end lokalt afgrænset karakter, uanset om en sådan brug medfører, at enhver i princippet har mulighed for at tilgå den eller de hjemmesider, hvor kendetegnet anvendes. Den blotte tilstedeværelse på internettet skaber således ikke i sig selv en garanti for, at en tilstrækkelig del af den relevante omsætningskreds faktisk har været eksponeret for kendetegnet.

I den forbindelse skal der i vurderingen af, om brugen af kendetegnet er sket i forhold til den relevante omsætningskreds i Danmark tages hensyn til de principper, der fremgår af WIPO's Joint Recommendation Concerning Provisions

on the Protection of Marks, and Other Industrial Property Rights in Signs, on the Internet.

2.4. Rettigheder knyttet til et varemærke

2.4.1. Gældende ret

Den gældende varemærkelovs § 4, der implementerer artikel 5 i varemærkedirektiv 89/104/EØF, fastsætter varemærkerettens indhold, dvs. varemærkeindehaverens ret til at forbyde, at tredjemand gør brug af varemærket.

Således fastslår den gældende varemærkelovs § 4, stk. 1, nr. 1, at varemærkeindehaveren kan forbyde, at tredjemand gør erhvervsmæssig brug af tegn, der er identiske med varemærket, for varer eller tjenesteydelser, der er identiske med de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af varemærket (dobbelidentitet).

Endvidere fastslår den gældende varemærkelovs § 4, stk. 1, nr. 2, at en varemærkeindehaver kan forbyde tredjemands brug af et tegn, der ligner varemærket, når tegnet anvendes for de samme eller lignende varer, og denne brug medfører en risiko for forveksling, herunder at der antages en forbindelse mellem mærkerne.

Endelig fastslår den gældende varemærkelovs § 4, stk. 2, at en indehaver af et velkendt varemærke kan forbyde tredjemands brug af et lignende tegn, også når tegnet anvendes for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilket varemærket er velkendt, når brugen af tegnet vil kunne medføre en utilbørlig udnyttelse af eller skade på det velkendte varemærkes særpræg eller renommé.

Den gældende varemærkelovs § 4, stk. 2, adskiller sig i sin ordlyd fra artikel 5 i varemærkedirektiv 89/104/EØF bl.a. ved, at loven ikke indeholder formuleringen »uden skellig grund«.

Endvidere har bestemmelsen om beskyttelsen af velkendte varemærker været genstand for en række præjudicielle afgørelser fra EU-Domstolen, herunder bl.a. C-375/97 - General Motors, C-292/00 - Davidoff, C-408/01 - Adidas-Salomon og Adidas Benelux, C-48/05 - Adam Opel, C-102/07 - Adidas og Adidas Benelux, C-252/07 - Intel Corporation, C-301/07 - PAGO International, C-487/07 - L'Oréal m.fl., C-323/09 - Interflora og Interflora British Unit og C-65/12 - Leidseplein Beheer og de Vries.

Varemærkedirektivets bestemmelse om beskyttelsen af velkendte varemærker har af EU-Domstolen bl.a. været fortolket således, at bestemmelsen ikke alene omfatter situationer, hvor tredjemand anvender det samme eller lignende tegn for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilket varemærket er velkendt, men også situationer hvor der er tale om varer eller tjenesteydelser af samme art. Endvidere er det en betingelse for anvendelsen af bestemmelsen, at brugen af tegnet er sket uden skellig grund.

Derudover fremgår det af den gældende varemærkelovs § 11, at varemærkeindehaveren kan kræve, at gengivelser af varemærket i eksempelvis leksika, håndbøger og lærebøger ikke sker uden angivelse af, at der er tale om et registreret varemærke.

Endvidere begrænses varemærkeindehaverens forbudsret i den gældende varemærkelovs § 5, der implementerer artikel 6 i varemærkedirektiv 89/104/EØF. Således er det bl.a. fastsat i bestemmelsen, at en varemærkeindehaver ikke kan forbyde, at tredjemand gør erhvervsmæssig brug af eget navn, når denne brug i øvrigt er i overensstemmelse med god markedsføringsskik. I den forbindelse har brug af »eget navn« i EU-Domstolens praksis været fortolket således, at bestemmelsen ikke er begrænset til personnavne, men tillige omfatter virksomhedsnavne, jf. hertil C-245/02 - Anheuser-Busch og C-17/06 - Céline.

Hverken den gældende varemærkelov eller varemærkedirektiv 89/104/EØF indeholder bestemmelser, der specifikt regulerer rettighedshaveres adgang til at gøre indgreb over for varer i transit, ligesom der heller ikke heri er fastsat bestemmelser om varemærkeindehaverens mulighed for at gøre indgreb over for emballage, etiketter m.v., hvorpå varemærket er anbragt.

2.4.2. Direktivet

Direktivets artikel 10, stk. 1-3, viderefører – med en mindre præcisering – artikel 5 i varemærkedirektiv 89/104/EØF. Præciseringen består i, at der i artikel 10, stk. 2, litra c, er sket en kodificering af EU-Domstolens praksis om, at bestemmelsen ikke alene finder anvendelse i situationer, hvor der er tale om varer eller tjenesteydelser af anden art, men også når der er tale om varer eller tjenesteydelser af lignende eller samme art.

Endvidere er der i bestemmelsens stk. 3 sket en udbygning af eksemplerne på de typer af brug af varemærket, som varemærkeindehaveren kan forbyde. Således er tilføjet, at den forbudsret, der følger af stk. 2, også omfatter situationer, hvor tegnet anvendes som handels- eller firmanavn eller en del af et handels- eller firmanavn. Det fremgår i den forbindelse af præambelbetragtning nr. 19, at begrebet »krænkelse af et varemærke« bør omfatte anvendelse af tegnet som et handelsnavn eller lignende betegnelse, når en sådan anvendelse foretages med henblik på at adskille varer eller tjenesteydelser. Denne tilgang er også i overensstemmelse med EU-Domstolens fortolkning af rækkevidden af artikel 5 i varemærkedirektiv 89/104/EØF, jf. C-17/06 - Céline.

Endelig er der i eksemplerne i artikel 10, stk. 3, henvist til, at forbudsretten fastlagt i stk. 2 tillige finder anvendelse, når tegnet er anvendt i sammenlignende reklame på en måde, der er i strid med direktiv 2006/114/EF.

Derudover indeholder direktivet en ny bestemmelse i artikel 10, stk. 4, der vedrører varemærkeindehaverens mulighed for at gribe ind over for varer i transit. Formålet med bestemmelsen er at styrke varemærkebeskyttelsen og bekæmpe varemærkeforfalskning mere effektivt. Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med medlemsstaternes internationale forpligtelser inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO), navnlig artikel V i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel om transitfrihed og, med hensyn til generiske lægemidler, »erklæringen om TRIPS-aftalen og folkesundhed«, der blev vedtaget af WTO-ministerkonferencen i Doha den 14. no-

vember 2001. Bestemmelsen giver indehaveren af et registreret varemærke ret til at forhindre, at tredjemand i erhvervsmæssigt øjemed fører varer ind i den medlemsstat, hvor varemærket er registreret, uden at disse overgår til fri omsætning dér, hvis sådanne varer kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, som er identisk eller i det væsentlige er identisk med det varemærke, der er registreret for sådanne varer.

Bestemmelsen indebærer, at varemærkeindehavere kan forhindre indførsel af krænkende varer og placering heraf i alle todsituationer, herunder navnlig transit, omladning, oplagring, frizoner, midlertidig opbevaring, aktiv forædling eller midlertidig indførsel, også når varerne ikke er bestemt til at blive markedsført i den pågældende medlemsstat. Ved udførelsen af toldkontroller skal toldmyndighederne anvende de beføjelser og procedurer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013 af 12. juni 2013 om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, også på anmodning af rettighedshaverne, og toldmyndighederne bør navnlig udføre den relevante kontrol på grundlag af risikoanalysekriterier.

For at undgå hindringer for den frie handel med lovlige varer bortfalder varemærkeindehaverens rettigheder efter bestemmelsen, hvis klareren eller ihændevareren af varerne under den efterfølgende retssag om varemærkets krænkelser kan bevise, at indehaveren af det registrerede varemærke ikke har ret til at forbyde markedsføringen af varerne i det endelige bestemmelsesland. Det følger af artikel 28 i forordning (EU) nr. 608/2013, at en rettighedshaver er erstatningsansvarlig over for ihændevareren af varerne, hvis det bl.a. senere fastslås, at de pågældende varer ikke krænker en intellektuel ejendomsrettighed.

Endvidere er der i direktivets artikel 11 indsat en ny bestemmelse, der fastslår, at en varemærkeindehaver kan forbyde forberedende handlinger i form af anbringelse af varemærket på emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter, udstyr eller andre midler, hvorpå varemærket kan anbringes, og udbud eller markedsføring af sådanne, eller oplagring med dette formål, samt import eller eksport heraf. Også denne bestemmelse sigter på at bekæmpe varemærkeforfalskning mere effektivt.

Derudover er det i direktivets artikel 12 præciseret, at varemærkeindehaverens ret til i leksika, encyklopædier og lignende opslagsværker at få anført, at tegnet er et registreret varemærke, når tegnet i øvrigt er indført i opslagsværket og giver indtryk af, at der er tale om et generisk tegn, også omfatter elektroniske opslagsværker. Det er i den forbindelse præciseret, at udgiveren af værket hurtigst muligt skal anføre dette, når opslagsværket er elektronisk, hvorimod det, når opslagsværket foreligger i trykt form, senest skal fremgå af den næste udgave af værket.

Med hensyn til begrænsningerne i varemærkets retsvirkninger, er det i direktivets artikel 14 præciseret, at undtagelsen om brug af »eget navn« alene omfatter navne på fysiske personer og ikke virksomhedsnavne. Derudover er det i bestemmelsen i artikel 14, stk. 1, litra b, i tillæg til henvisningen til de deskriptive tegn tilføjet, at varemærkeindehave-

rens forbudsret ikke omfatter, at tredjemand i overensstemmelse med god markedsføringsskik anvender tegn, der er »uden særpræg«.

I tilknytning til de nævnte bestemmelser indeholder direktivet endvidere væsentlige fortolkningsbidrag i præambelbetragtning nr. 25 og 27. Her henvises bl.a. til, at det er afgørende at tage behørigt hensyn til de eksisterende begrænsninger af varemærkerettighedernes virkning i forhold til internationale fællesnavne (INN), som er globalt anerkendte generiske navne for aktive stoffer i farmaceutiske præparater. Indehaveren af et varemærke bør således ikke have ret til at forhindre tredjemand i at bringe varer ind i en medlemsstat, hvor varemærket er registreret, uden at disse overgår til fri omsætning dér, baseret på ligheder mellem det pågældende INN for det virksomme stof i lægemidlerne og varemærket.

Det fremgår ligeledes af disse præambelbetragtninger, at varemærkeretten ikke bør give varemærkeindehaveren ret til at forbyde tredjemands brug af tegn eller angivelser, der anvendes på loyal vis og således i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Således bør i almindelighed tillades anvendelsen af deskriptive eller ikke særprægede tegn eller angivelser. Varemærkeindehaveren bør desuden ikke have ret til at forhindre den loyale og redelige brug af mærket med henblik på at identificere eller henvise til de pågældende varer eller tjenesteydelser som værende varemærkeindehaverens varer eller tjenesteydelser. Tredjemands anvendelse af et varemærke med henblik på at henlede forbrugerens opmærksomhed på videresalg af ægte varer, der oprindeligt blev solgt af eller med samtykke fra indehaveren af varemærket i EU, bør anses for loyale, så længe den samtidig er i overensstemmelse med god markedsføringsskik.

Det fremgår endvidere af disse præambelbetragtninger, at tredjemands anvendelse af et varemærke med henblik på kunstneriske udtryk bør anses for loyale, så længe den samtidig er i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Desuden bør bestemmelserne om varemærkets retsvirkninger anvendes på en måde, som sikrer fuld respekt for de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, herunder navnlig ytringsfriheden.

2.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

De ændringer, der er foretaget i direktivet vedrørende varemærkers beskyttelse, er efter Erhvervsministeriets opfattelse velbegrundede og opfylder en række af erhvervslivets behov.

Det foreslås således med den nyaffattede § 4, stk. 2, nr. 3, at ordlyden af bestemmelsen om beskyttelse af velkendte varemærker bringes i overensstemmelse med bestemmelsens reelle rækkevidde, som denne er fortolket af EU-Domstolen, ved at det mere klart fremgår heraf, at bestemmelsen tillige finder anvendelse, når der er lighed eller sammenfald af varer eller tjenesteydelser. Præciseringen indebærer ikke ændringer i den gældende retstilstand, men bidrager alene til at skabe mere klarhed om bestemmelsens anvendelsesområde.

Derudover foreslås det præciseret i bestemmelsen, at også varemærkerettigheder, der er stiftet ved brug, jf. den nyaffattede bestemmelse i § 3, stk. 1, nr. 3, tillige kan beskyttes som velkendte varemærker. Bestemmelsen indeholder således ikke et krav om, at det pågældende varemærke skal være registreret, men alene at det skal være beskyttet.

Endvidere foreslås det i den nyaffattede § 4, stk. 3, nr. 4, at EU-Domstolens praksis vedrørende forholdet mellem varemærker og virksomhedsnavne, som denne bl.a. er kommet til udtryk i C-17/06 – Céline, afspejles ved, at der i eksemplificeringen af hvilke typer af brug, der kan udgøre en varemærkekrænkelse, henvises til brug af tegnet i forbindelse med varer og tjenesteydelser som »handels- og firmanavn«. I tråd hermed er det i den foreslåede nyaffattelse af § 10, stk. 1, nr. 1, foreslået, at adgangen til at påberåbe sig brugen af »eget navn« som undtagelse til varemærkeskyttelsen begrænses til tilfælde, hvor navnet er et personnavn. Disse ændringer er med til at sikre et afbalanceret forhold mellem varemærker og virksomhedsnavne, således at disse to typer af forretningskendetegn i deres indbyrdes forhold beskyttes på lige vilkår og under ensartede omstændigheder.

Den foreslåede udvidelse af beskyttelsen af varemærker i den foreslåede nyaffattelse af § 5, stk. 1 og 2, der implementerer direktivets artikel 10, stk. 4, hvorefter varemærkeskyttelsen foreslås også at omfatte muligheden for at gøre indgreb over for varer i transit, har til formål at medvirke til at dæmme op for og bekæmpe varemærkeforfalskning.

Bestemmelsen om muligheden for at gøre indgreb mod varer i transit skal endvidere ses i sammenhæng med, at det i den foreslåede nyaffattelse af § 5, stk. 3, der implementerer direktivets artikel 11, er foreslået, at varemærkeindehavere gives mulighed for at gribe ind over for forberedende handlinger og dermed forhindre, at varemærkeforfalskede produkter bringes på markedet.

De to forslag om mulighederne for indgreb over for varer i transit og forberedende handlinger skal ses i lyset af, at det i OECD's og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsrets (EUIPO) rapport om de økonomiske konsekvenser af handlen med kopivarer bl.a. blev konkluderet, at varemærkeforfalskede produkter udgjorde 5% af EU's samlede import af varer i 2013.

Hertil kommer, at det i EUIPO's og EUROPOL's fællesrapport »Situationsrapport om forfalskning og piratkopiering i Den Europæiske Union 2017« bl.a. bekræftes, at IPR-krænkelser er en vigtig indtægtskilde for organiserede kriminelle grupper, der ofte også er involveret i andre former for kriminalitet, som f.eks. narkotikahandel, bedrageri med punktafgifter, menneskesmugling eller pengevidvaskning. Derudover konkluderes det, at varemærkeforfalskede produkter ikke alene er potentielt skadelige, når det gælder EU-borgernes sundhed og sikkerhed, men også i forhold til miljøet. Det konkluderes ligeledes, at de skader lovlige økonomier, er årsag til færre indtægter for de berørte virksomheder, medfører faldende salg af originalprodukter og tab af job.

Endvidere henvises der i EUIPO's og OECD's fællesrapport »Mapping the Real Routes of Trade in Fake Goods« fra juni 2017 til, at en af de fremgangsmåder, der i dag anvendes for at undgå indgreb over for varemærkeforfalskede varer er, at produkterne, deres emballage, etiketter og lignende transporteres separat og først samles til det varemærkeforfalskede produkt, når alle dele har nået destinationslandet.

De foreslåede bestemmelser i den nyaffattede § 5, stk. 1-3 imødekommer således et aktuelt og veldokumenteret behov for, at rettighedshavere og toldmyndigheder gives bedre redskaber til at gribe ind over for varemærkeforfalskede produkter, inden disse bringes i omsætning i Danmark.

I tilknytning hertil udgør bemærkningerne i direktivets præambel, herunder navnlig præambelbetragtning nr. 25 og 27 om visse begrænsninger i varemærkets retsvirkninger, væsentlige fortolkningsbidrag, der skal tages hensyn til i vurderingen af, om tredjemand krænker varemærkeindehaverens rettigheder.

2.5. Tegn, der kan udgøre et varemærke

2.5.1. Gældende ret

Den gældende varemærkelovs § 2, stk. 1, der implementerer artikel 2 i varemærkedirektiv 89/104/EØF, fastslår hvilke tegn, der kan udgøre et varemærke.

Af den nugældende bestemmelse fremgår, at et varemærke kan bestå af alle arter tegn, der er egnet til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders, og som kan gengives grafisk, navnlig ord og ordforbindelser, herunder slogans, personnavne, firmanavne eller navne på faste ejendomme, bogstaver og tal, figurer og afbildninger, eller varens form, udstyr eller emballage.

2.5.2. Direktivet

Med det nye direktiv er der sket en re-definition af hvilke tegn, der kan udgøre et varemærke, idet særligt henvisningen til, at tegnet skal kunne gengives grafisk, er fjernet.

Ændringen imødekommer et behov for, at også tegn, der ikke eller kun vanskeligt kan gengives grafisk, eller som mere hensigtsmæssigt gengives på anden vis, herunder i form af lydfiler eller filmklip, tillige kan opnå beskyttelse som varemærke.

Kravet om »grafisk gengivelse« har været genstand for en række præjudicielle afgørelser fra EU-Domstolen, herunder bl.a. C-273/00 – Sieckmann, hvori det bl.a. er fastslået, at en gengivelse af et registreret varemærke af retssikkerhedsmæssige hensyn skal være klar og præcis, skal kunne stå alene, og være let tilgængelig, forståelig, bestandig og objektiv.

For at sikre at dette overordnede retssikkerhedsmæssige hensyn ikke tilsidesættes ved fjernelsen af kravet om grafisk gengivelse, er der i direktivets artikel 3, stk. 1, litra b, henvist til, at gengivelsen skal gøre det muligt for de kompetente myndigheder og offentligheden at fastslå den klare og præcise genstand for den beskyttelse, som dets indehaver indrømmes. Der er ligeledes i præambelbetragtning nr. 13

henvist til, at det for at opnå retssikkerhed og sikre god forvaltning er vigtigt at kræve, at tegnet er af en sådan art, at det kan gengives på en måde, der er klar, præcis, kan stå alene, let tilgængelig, forståelig, bestandig og objektiv.

2.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

En fjernelse af kravet om grafisk gengivelse har længe været ønsket af brugere af varemærkesystemerne i Danmark og EU, da kravet kan udgøre en hindring mod eller vanskeliggøre opnåelsen af varemærkebeskyttelse gennem registrering af bl.a. lyde, eksempelvis i form af jingles eller lignende, og bevæge- og multimediemærker, der ofte anvendes på elektroniske medier såsom smartphones og computere samt på hjemmesider.

Behovet for at fjerne kravet om grafisk gengivelse blev allerede forudsat i forbindelse med etableringen af Singapore-traktaten af 27. marts 2006 om varemærkeret, jf. bekendtgørelse nr. 2 af 7. januar 2010 af Singapore-traktaten af 27. marts 2006 om varemærkeret, idet der i forskrifterne til traktaten er åbnet mulighed for, at også lydfiler, filmklip m.m. kan udgøre et registreret varemærke.

Ændringen i direktivet afspejler således et længe erkendt behov for at kunne registrere tegn som varemærke, der ikke eller kun vanskeligt kan gengives grafisk.

Fjernelsen af kravet om grafisk gengivelse og den dermed etablerede mulighed for at ansøge om registrering af varemærker, der består eksempelvis i en lydfil eller et filmklip, stiller nye tekniske krav til ansøgningsproceduren, føringen af et varemærkerregister, offentliggørelse af ansøgninger og registreringer, udstedelse af registreringsbeviser og udveksling af data om varemærker mellem Patent- og Varemærkestyrelsen og andre varemærkemyndigheder i EU og med World Intellectual Property Organization (WIPO). Hertil kommer, at det af præambelbetragtning nr. 13 i direktivet fremgår, at gengivelsen af et tegn skal kunne ske under anvendelse af »alment tilgængelig teknologi«.

For at der kan ske en løbende justering af kravene til gengivelsen af varemærker, der tager højde for erhvervslivets behov og den teknologiske udvikling, finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt at fastsætte en hjemmel for erhvervsministeren til at fastlægge de nærmere krav, der kan stilles til gengivelsen af varemærker i ansøgninger og varemærkerregistret. Det foreslås således i den nyaffattede § 48, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, hvilke filtyper og deres maksimale størrelse, der kan anvendes i varemærkeansøgninger, definere de mærketyper ansøgningerne kan vedrøre, opstille krav om beskrivelser af varemærket, herunder krav om beskrivelse af farver i mærket, samt fastlægge muligheden for og virkningen af, at et mærke er registreret uden farver (dvs. varemærker i sort/hvid).

Bestemmelsen ændrer ikke på, at der kan stilles tilsvarende krav til de tegn, hvortil der efter den foreslåede nyaffattelse af § 3 stiftes varemærkeret ved ibrugtagning, idet det af den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 3, fremgår, at der ikke ved brug kan stiftes varemærkeret til tegn, der efter sin be-

skaffenhed er udelukket fra registrering. Således kan der alene stiftes varemærkeret ved ibrugtagning til tegn, når tegnet gennem den skete brug kan identificeres med tilstrækkelig klarhed og præcision.

Varemærkerettigheder, der stiftes ved brug, vil dog ikke være omfattet af de tekniske begrænsninger, der fastsættes af Patent- og Varemærkestyrelsen i medfør af § 48, og som har til formål at sikre føringen af et varemærkerregister og udvekslingen af data med andre varemærkemyndigheder. Det retssikkerhedsmæssige hensyn, der ligger til grund for kravene til varemærkets gengivelse, og som bl.a. følger af dommen C-273/00 – Sieckmann, hvorefter det bl.a. skal kunne fastslås med tilstrækkelig klarhed og præcision, hvad det beskyttede tegn er, vil dog fortsat skulle iagttages.

2.6. Absolutte hindringer for registrering

2.6.1. Gældende ret

I varemærkeloven sondres i dag ikke mellem absolutte og relative registreringshindringer. Dette skyldes bl.a., at det ved lov nr. 1201 af 27. december 1996 i varemærkelovens § 48 blev henlagt til erhvervsministeren at fastsætte de nærmere bestemmelser om varemærkeansøgninger og deres behandling, herunder i hvilket omfang Patent- og Varemærkestyrelsen af egen drift skal påse, om betingelserne for registrering af varemærket er til stede.

Denne ændring til varemærkeloven var bl.a. begrundet i, at selvom varemærkeloven foreskrev en række registreringsbetingelser, havde Patent- og Varemærkestyrelsens undersøgelser heraf i realiteten været begrænset, idet ikke alle registreringsbetingelser af rent praktiske grunde kunne påses. I forbindelse med lovændringen blev særligt fremhævet de uregistrerede varemærker, firmanavne og lignende kendetegn, som indehaverne selv måtte gøre gældende i form af indsigelser, ligesom der blev henvist til en voldsom stigning i mængden af undersøgelsesmateriale og vanskelighederne ved at få hurtig adgang til dette materiale. Det var således erkendt, at det var nødvendigt løbende at justere omfanget af styrelsens undersøgelser, i hvilken forbindelse det bl.a. skulle tages i betragtning, at undersøgelsesmateriale i stigende omfang vil bestå af »uprøvede« rettigheeder. Dette skyldes bl.a., at danske selskabsnavne ikke undersøges fuldt ud af Erhvervsstyrelsen for forvekslelighed inden registrering, og at EU-varemærker registreres af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) uden endelig stillingtagen til eventuelle konflikter med eksisterende mærker. Efter dagældende praksis udgjorde sådanne rettigheder, der ikke var fuldt prøvede, registreringshindringer for ansøgte varemærker her i landet. Det fandtes derfor uhensigtsmæssigt, at Patent- og Varemærkestyrelsen på sådanne registreringshindringer, idet der derved blev tillagt de uprøvede rettigheder en i mange tilfælde urimelig beskyttelse.

På denne baggrund blev det i § 5 i bekendtgørelse nr. 376 af 19. juni 1998 om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker fastsat, at Patent- og Varemærkestyrelsen ved behandlingen af en varemærkeansøgning påser, at betingelserne i varemærkelovens § 13 og § 14, nr.

1-3, er opfyldt – de såkaldte »absolutte registreringshindringer« – hvorimod det af bekendtgørelsens § 6, stk. 2, fremgår, at en ansøgning ikke kan afslås med henvisning til de registreringshindringer, som er nævnt i varemærkelovens § 14, nr. 4-5, og § 15 – de såkaldte »relative registreringshindringer«.

I § 8 i bekendtgørelse nr. 364 af 2. maj 2008, der er den nugældende bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker, er på tilsvarende vis fastsat, at bestemmelserne i varemærkelovens § 13 og § 14, nr. 1-3 udgør absolutte registreringshindringer.

Varemærkelovens § 13 omhandler tegn uden særpræg, deskriptive tegn og tegn, der er blevet en sædvanlig betegnelse for varen eller tjenesteydelsen, idet bestemmelsen fastslår, at sådanne tegn er udelukket fra registrering.

Varemærkelovens § 14, nr. 1 og 2, omhandler tegn, som strider mod lov, den offentlige orden eller sædelighed, eller som er egnet til at vildlede, idet også sådanne tegn er udelukket fra registrering.

Endelig omhandler varemærkelovens § 14, nr. 3, tegn, der er beskyttet efter Pariserkonventionens artikel 6 c vedrørende beskyttelsen af statskendetegn m.m., samt andre tegn, emblemer og våben, som har offentlig interesse. Også sådanne tegn er udelukket fra registrering, medmindre tilladelse hertil er givet af en kompetent myndighed.

Hverken geografiske indikationer, ond tro eller plantesortsnavne er specifikt anført som registreringshindringer i den gældende varemærkelov. I administrativ praksis anses varemærkelovens § 14, nr. 1, dog for at favne de geografiske indikationer, der beskyttes efter EU-lovgivning, herunder internationale aftaler om beskyttelse heraf, hvor EU er part i aftalen.

Ligeledes anses plantesortsnavne, der er beskyttet efter EU-lovgivning og gennem dansk og international lovgivning, for at være omfattet af kravet om, at et varemærke ikke må savne særpræg eller være deskriptivt, jf. varemærkelovens § 13, stk. 1 og stk. 2, nr. 1.

For så vidt angår ansøgninger indgivet i »ond tro« følger det af almindelige retsgrundsætninger, at der ikke kan støttes ret på rettigheder, der er stiftet i ond tro. Såvel varemærkelovens § 14, nr. 1, som § 20 anses således for at kunne anvendes som afslags- eller ophævelsesgrund i tilfælde, hvor et varemærke ansøges registreret eller er registreret i ond tro.

Ond tros-begrebet i varemærkeloven skal endvidere fortolkes i overensstemmelse med Højesterets afgørelse af 3. april 2014 i sag 282/2009 og EU-Domstolens afgørelser i bl.a. C-320/12 - Malaysia Dairy Industries og C-529/07 - Chokoladenfabriken Lindt & Sprüngli. »Ond tro« i kontekst af direktivet anses af EU-Domstolen for at udgøre et selvstændigt EU-retligt begreb, der skal fortolkes ensartet i Unionen, jf. hertil C-320/12 - Malaysia Dairy Industries, præmis 29.

Begrebet »ond tro« omtales nærmere i bemærkningerne til § 14, stk. 1, nr. 9. Det nævnes her, at det følger af EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i sagen C-320/12, Malaysia

Dairy Industries, at det i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i direktivet, udgør et selvstændigt EU-retligt begreb, der skal fortolkes ensartet i Unionen. Således skal der i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger ond tro, foretages en helhedsvurdering under hensyntagen til alle de relevante faktorer, som foreligger på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering, såsom bl.a. det forhold, at ansøgeren vidste eller burde vide, at en tredjemand brugte et identisk eller lignende tegn for varer af samme eller lignende art. Det forhold, at ansøgeren ved eller bør vide, at en tredjemand bruger et sådant tegn, er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at det kan fastslås, at denne ansøger var i ond tro. Der skal desuden tages hensyn til den nævnte ansøgers hensigt på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering af et varemærke, hvilket er et subjektivt element, der skal vurderes på baggrund af sagens objektive omstændigheder.

I varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation) er endvidere i artikel 3, stk. 1, litra e, fastsat, at tegn, der udelukkes består af en udformning, som følger enten af varens karakter, er nødvendig for at opnå et teknisk resultat eller giver varen en væsentlig værdi, er udelukket fra registrering. Denne bestemmelse er implementeret i den gældende varemærkelovs § 2, stk. 2, og udgør i tillæg til de ovenfor anførte absolutte registreringshindringer en hindring mod registrering af varemærker, der udelukkende består i en gengivelse af varens form eller dennes emballage.

Ligeledes følger det af artikel 2 og 3, stk. 1, litra a, i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation), at et tegn bl.a. skal opfylde kravene om, at tegnet skal have adskillelseevne og skal kunne gengives grafisk for at kunne udgøre et varemærke. Disse bestemmelser er implementeret i den gældende varemærkelovs § 2, stk. 1, og § 20, og udgør tillige en hindring mod registrering af visse tegn som varemærker.

2.6.2. Direktivet

Direktivets artikel 4 opregner de hindringer, der udgør »absolutte registreringshindringer«, og som, hvis varemærket er registreret, kan føre til registreringens ugyldiggørelse.

Bestemmelsen svarer i hovedtræk til artikel 3 i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation), men af nyskabelser kan nævnes, at ordlyden i bestemmelsens stk. 1, litra e, er ændret, således at ordene »udformning« er ændret til »formen eller en anden egenskab«.

Endvidere er i stk. 1, litra i-k, henvist til sådanne betegnelser, der i EU-lovgivningen og national lovgivning samt gennem internationale aftaler beskyttes som oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, som traditionelle benævnelser for vin samt som garanterede traditionelle specialiteter.

Endelig er i stk. 1, litra l, henvist til, at varemærker, der består af eller i deres væsentlige elementer gengiver en ældre plantesortsbetegnelse, der er registreret i overensstemmelse med EU-lovgivningen, national ret eller internationale aftaler, under visse betingelser er udelukket fra registrering.

2.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

De foreslåede nyaffattelser af §§ 13-14 svarer med visse tilføjelser til den gældende varemærkelovs § 2, stk. 2, § 13 og § 14, nr. 1-3. Udover disse bestemmelser er der i lovforslaget tilføjet de bestemmelser, der fremgår af direktivets artikel 4, stk. 1, litra a og i-l, samt stk. 2.

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at direktivets artikel 4, stk. 1, litra a, implementeres i den foreslåede nyaffattelse af § 13, stk. 1, nr. 1, idet det bør fremgå klart af varemærkeloven – og i øvrigt henregnes til de absolutte registreringshindringer – at tegn, der ikke kan udgøre et varemærke, heller ikke kan registreres. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af § 2, der fastslår hvilke tegn, der kan udgøre et varemærke, og den foreslåede nyaffattelse af § 16, der fastslår, at Patent- og Varemærkestyrelsen ved behandling af varemærkeansøgninger påser, at bl.a. betingelserne i §§ 2, 13 og 14 er opfyldt. Endvidere skal bestemmelsen ses i sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af § 28, hvorefter varemærkeregistrieringer, der er registreret i strid med bestemmelserne i §§ 13 og 14 kan erklæres ugyldige. Bestemmelsen medfører ingen ændring i den gældende retstilstand.

Den foreslåede nyaffattelse af § 14, stk. 1, nr. 1, der implementerer direktivets artikel 4, stk. 1, litra e, viderefører varemærkelovens § 2, stk. 2, med den ændring i ordlyden, at »udformning« ændres til »form eller anden egenskab«. Ordlyden »anden egenskab« tager bl.a. sigte på situationer, hvor det »tekniske resultat« tillige kan tilskrives eksempelvis varens farve eller en effekt på varens overflade, såsom at overfladen reflekterer lys eller lignende, eller hvor sådanne egenskaber kan siges at følge af varens egen karakter eller giver varen en væsentlig værdi.

Denne tilføjelse til ordlyden skal bl.a. ses i lyset af, at EU-Domstolen i sag C-205/13, Hauck, har præciseret, at begrebet »en udformning, hvorved varen får en væsentlig værdi« ikke kun kan begrænses til vareudformninger, der udelukkende har en kunstnerisk eller dekorativ værdi, idet der ellers opstår en risiko for, at de varer, der ud over et betydeligt æstetisk element har væsentlige funktionelle egenskaber, ikke omfattes af begrebet. I dette sidstnævnte tilfælde ville den ret, som et varemærke giver indehaveren, give monopol på varernes væsentlige egenskaber, hvilket ville forhindre denne registreringshindring i fuldt ud at opfylde sit formål.

Tilføjelsen skal endvidere ses i lyset af, at der blandt EU-medlemsstaterne har hersket divergerende opfattelser af, hvorvidt denne registreringshindring, og dermed den gældende varemærkelovs § 2, stk. 2, skal fortolkes således, at bestemmelsen også finder anvendelse på tegn, som består af formen af den vare, for hvilken der er ansøgt om beskyttelse af en bestemt farve.

Med tilføjelsen »andre egenskaber« er det således nu gjort klart, at bestemmelsens rækkevidde ikke er begrænset til alene at vedrøre varens udformning, og at ethvert andet element ikke kan forhindre, at bestemmelsen kan tages i anvendelse, når dette element i øvrigt følger af varens egen karakter,

er nødvendig for at opnå et teknisk resultat eller giver varen en væsentlig værdi.

Uagtet der blandt EU-medlemsstaterne har været divergerende opfattelser af rækkevidden af art. 3, stk. 1, litra e i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation), er det Erhvervsministeriets opfattelse, at den ændrede ordlyd i direktivets artikel 4, stk. 1, litra e, som er afspejlet i lovforslagets § 14, stk. 1, nr. 1, blot er udtryk for såvel en præcisering som en kodificering af EU-Domstolens praksis, og at der ikke hermed er tiltænkt en ændring af den gældende retstilstand. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 14, stk. 1, nr. 1.

Med hensyn til den foreslåede nyaffattelse af § 14, stk. 1, nr. 5-7, der implementerer direktivets artikel 4, stk. 1, litra i-k, bemærkes, at området for beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser er reguleret gennem EU-lovgivning, der allerede og i sig selv indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at afslå at registrere tegn, der krænker sådanne betegnelser, som varemærke. Bestemmelserne medfører således ingen ændring af den gældende retstilstand.

Den foreslåede nyaffattelse af § 14, stk. 1, nr. 8, om beskyttelse af plantesortsnavne implementerer direktivets artikel 4, stk. 1, litra l. Der er fastlagt regler om beskyttelse af plantesortsrettigheder såvel i dansk lovgivning, jf. bl.a. lov bekendtgørelse nr. 10 af 4. januar 2017 om plantenyheder og bekendtgørelse nr. 942 af 11. august 2015 om plantesortsnavne, som i EU-lovgivning, jf. Rådets forordning (EF) 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/44/EF af 6. juli 1998 om retlig beskyttelse af bioteknologiske opfindelser, ligesom rettigheder til plantenyheder med gyldighed for Danmark kan opnås gennem den internationale ordning for registrering af plantenyheder efter Den Internationale Konvention om Beskyttelse af Plantenyheder (UPOV), jf. bekendtgørelse nr. 128 af 10. december 1968 af international konvention af 2. december 1961 om beskyttelse af plantenyheder og bekendtgørelse nr. 56 af 13. juli 1989 om ændringer af 23. oktober 1978 i konventionen af 2. december 1961 om beskyttelse af plantenyheder (UPOV-konventionen).

Fælles for de nævnte regelsæt er bl.a., at en af betingelserne for opnåelse af rettigheder til en plantenyhed er, at denne tildeles en plantesortsbetegnelse, der bl.a. skal være egnet til at udgøre en generisk betegnelse for plantenyheden. Hertil kommer, at enhver, der i erhvervmæssigt øjemed udbyder eller overdrager sortsbestanddele af en beskyttet sort, ikke alene er forpligtet til at anvende sortsbetegnelsen, når plantenyheden er beskyttet, men også er forpligtet til at anvende betegnelsen når plantenyheden ikke længere i sig selv er beskyttet. Denne forpligtelse til at anvende plantesortsnavnet indebærer, at der er et særligt behov for at friholde disse betegnelser fra registrering som varemærker.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at det særlige friholdelsesbehov, der gælder for plantesortsnavne, kommer til udtryk i varemærkeloven gennem den foreslåede nyaffattelse af § 14, stk. 1, nr. 8.

Af bestemmelsens ordlyd fremgår, at bestemmelsen har et begrænset anvendelsesområde, idet den er begrænset til at finde anvendelse, når varemærket vedrører plantesorter af samme eller nært beslægtede arter. At plantesorstbetegnelser anses for at udgøre generiske betegnelser indebærer, at bestemmelserne om, at betegnelser uden særpræg eller beskrivende betegnelser, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 13, stk. 1, nr. 2 og 3, fortsat vil kunne virke som afslagsgrund, når en plantesorstbetegnelse ansøges registreret som varemærke for varer eller tjenesteydelser, der falder uden for anvendelsesområdet for § 14, stk. 1, nr. 8. Bestemmelsen medfører således ingen ændring af den gældende retstilstand.

2.7. Relative hindringer for registrering og søgningsrapporter

2.7.1. Gældende ret

Det fremgår i dag af § 9 i bekendtgørelse nr. 364 af 2. maj 2008 om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker (registreringsbekendtgørelsen), hvad der anses for at udgøre »relative registreringshindringer«.

Til de relative registreringshindringer henregnes visse af de bestemmelser i varemærkeloven, der vedrører tredjemands ældre rettigheder, nemlig ældre varemærker, jf. varemærkelovens § 15, stk. 1 og 2, og navnerettigheder, herunder virksomhedsnavne, personnavne og særegne ejendomsnavne, samt afbildninger af fastejendom og portrætter, jf. varemærkelovens § 14, nr. 4. Hertil kommer særegne titler på ophavsretligt beskyttede værker, ophavsret, design, brugsmodel, skorstensmærker og kontorflag, samt enhver anden industriel ejendomsret, jf. varemærkelovens § 14, nr. 5.

Sontringen mellem absolutte og relative registreringshindringer har i den gældende varemærkelov og registreringsbekendtgørelse alene relation til de hindringer, som Patent- og Varemærkestyrelsen kan fremdrage *ex officio*. Til de absolutte og relative registreringshindringer henregnes således i dag hverken de varemærkerrettigheder, der alene er stiftet ved brug, eller dem som opnås, fordi varemærket kan henregnes til de vitterligt kendte mærker, der er beskyttet efter Pariserkonventionens artikel 6 b. Eksistensen af sådanne rettigheder og deres beskyttelsesomfang kan alene fastslås gennem dokumentation for deres brug, hvorfor disse ikke er omfattet af styrelsens undersøgelseskompetence. Derimod kan deres beskyttelse påberåbes i en indsigelsessag, jf. varemærkelovens § 23, eller en sag om varemærkets ophævelse, jf. varemærkelovens §§ 29 og 30.

At registreringshindringerne er »relative« har ifølge registreringsbekendtgørelsens §§ 9 og 10 den følge, at styrelsen informerer ansøgeren om de fundne ældre rettigheder. Det er herefter op til ansøgeren at afgøre, om ansøgeren ønsker at trække ansøgningen tilbage, foretage ændringer i ansøgningen, indhente samtykke fra tredjemand, eller blot lade varemærket registrere trods de fremfundne ældre rettigheder.

Selvom Patent- og Varemærkestyrelsen således har fundet, at det ansøgte mærke kan udgøre en krænkelse af visse

ældre rettigheder, kan styrelsen ikke afslå at registrere varemærket alene med baggrund i konflikten med de ældre rettigheder.

Denne ordning for registrering af varemærker blev indført efter en lovændring i 1996 ved lov nr. 1201 af 27. december 1996. Af bemærkningerne til lovforslaget, jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, side 979-980, fremgår bl.a. følgende:

»Hidtil har direktoratets undersøgelse af nye varemærkeansøgninger i princippet omfattet samtlige registreringsbetingelser. Undersøgelsen har i realiteten været begrænset, idet ikke alle registreringsbetingelser af rent praktiske grunde har kunnet påses. Her tænkes navnlig på uregistrerede varemærker, firmanavne og lignende kendetegn, som indehaverne selv har måttet gøre gældende i form af indsigelser. Alene den voldsomme stigning i mængden af undersøgelsesmateriale og vanskelighederne ved at få hurtig adgang til dette materiale, gør det nødvendigt løbende at justere omfanget af Patentdirektoratets undersøgelser. Hertil kommer, at undersøgelsesmaterialet i stigende omfang vil bestå af »uprøvede« rettigheder. Danske selskabsnavne undersøges ikke fuldt ud af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen for forvekslelighed inden registrering, og EF-varemærker registreres af Harmoniseringskontoret uden endelig stillingtagen til eventuelle konflikter med eksisterende mærker. Efter gældende praksis udgør sådanne, ikke fuldt prøvede rettigheder, imidlertid registreringshindringer for ansøgte varemærker her i landet.

Det er uhensigtsmæssigt, at Patentdirektoratet påser sådanne registreringshindringer. Dels tillægges de uprøvede rettigheder derigennem en i mange tilfælde urimelig beskyttelse. Dels kan ansøger i stedet vælge at anvende EF-varemærkesystemet og derigennem få registreret sit mærke med gyldighed for Danmark.

Det må forventes, at direktoratets sagsbehandling gradvist vil blive ændret, så den bringes på linie med den praksis, der følges af Harmoniseringskontoret (EF-varemærkemyndigheden) og af varemærkemyndighederne i bl.a. Frankrig og Østrig samt af Beneluxlandenes fælles varemærkemyndighed. I disse systemer undersøges de absolutte registreringsbetingelser, herunder om et ansøgt mærke har særpræg eller er vildledende. Det undersøges også, om der findes eksisterende ansøgte eller registrerede varemærker, som et ansøgt mærke kan være forveksleligt med. Ansøgeren bliver underrettet om resultatet, men kan herefter selv beslutte, om mærket skal registreres, eller om undersøgelsesresultatet giver anledning til at ændre ansøgningen, at trække den tilbage, eller at søge at få en aftale i stand med indehaverne af de eksisterende varemærker.

En overgang til et lignende system i Danmark vil altså medføre, at en ansøgning ikke vil blive afslået fra Patentdirektoratets side, fordi der findes eksisterende, forvekslelige varemærker. En registrering kan efterfølgende blive ophævet, men det vil være op til indehaverne af de ældre varemærker at gøre deres rettigheder gældende ved at nedlægge indsigelse mod eller begære det yngre mærke ophævet.«

Lovændringen gav erhvervsministeren udvidede muligheder for at fastsætte de nærmere regler for administrationen af varemærkeloven, og den ny registreringsordning med sondring mellem absolutte og relative registreringshindringer blev indført i Patent- og Varemærkestyrelsens sagsbehandling med bekendtgørelse nr. 376 af 19. juni 1998 om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker, der har fungeret uændret siden den dagældende bekendtgørelses ikrafttræden den 1. januar 1999.

Det er i den forbindelse fastsat i registreringsbekendtgørelsens § 9, stk. 1, at Patent- og Varemærkestyrelsen i behandlingen af varemærkeansøgninger foretager en søgning efter de relative hindringer, der fremgår af varemærkelovens § 14, nr. 4 og 5, og § 15, stk. 1 og 2, samt at resultatet af søgningen meddeles ansøgeren. Endvidere fremgår det af bestemmelsens stk. 2, at en ansøgning ikke kan afslås med henvisning til de relative registreringshindringer.

Endelig skal ordningen for behandlingen af relative registreringshindringer ses i lyset af, at tredjemand efter varemærkelovens § 23 først har adgang til at fremsætte indsigelse mod varemærket, når dette er registreret og har været offentligtgjort i Dansk Varemærketidende. Tredjemand har i den forbindelse mulighed for at støtte indsigelsen på enhver af de typer af ældre rettigheder, der fremgår af varemærkelovens §§ 14 og 15, og således også sådanne rettigheder, der ikke er omfattet af styrelsens undersøgelseskompetence.

2.7.2. Direktivet

Direktivet sonderer i sin ordlyd mellem relative og absolutte registreringshindringer. De absolutte registreringshindringer fremgår af direktivets artikel 4, og de relative registreringshindringer fremgår af direktivets artikel 5.

Med hensyn til hvilke ældre rettigheder, der kan fastsættes som relative registreringshindringer i national lovgivning, følger det af direktivets artikel 5, at de relative hindringer som minimum skal omfatte de typer af rettigheder og situationer, der fremgår af bestemmelsens stk. 1-3. Disse bestemmelser omfatter først og fremmest registrerede varemærker, beskyttede oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, men også beskyttelse af vitterligt kendte og velkendte varemærker, samt beskyttelsen mod at en agent eller repræsentant registrerer varemærkeindehaverens varemærke, jf. Pariserkonventionens artikel 6 g.

Derudover kan der i national lovgivning fastsættes bestemmelser om beskyttelse af bl.a. uregistrerede varemærker, retten til et navn, et portræt, en ophavsret eller en industriel ejendomsret. Denne adgang til at fastsætte bestemmelser om disse typer af rettigheder i national lovgivning, var tillige til stede i artikel 4 i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation).

2.7.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at sondringen mellem absolutte og relative hindringer fremgår eksplicit af varemærkeloven, og at disse hindringer samles i

enkelte og let overskuelige bestemmelser. Lovforslaget indeholder således i den foreslåede nyaffattelse af §§ 13 og 14 de absolutte hindringer, der fremgår af direktivets artikel 4 og den gældende varemærkelovs § 2, stk. 2, samt §§ 13 og 14, ligesom de relative hindringer er indeholdt i den foreslåede nyaffattelse af § 15, som afspejler de hindringer, der fremgår af direktivets artikel 5 og den gældende varemærkelovs §§ 14 og 15.

Som noget nyt indgår i den foreslåede nyaffattelse af § 15, stk. 3, nr. 3, henvisningen til beskyttede oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser som relative hindringer. Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 5, stk. 3, litra c, og den giver den, der ifølge den relevante lovgivning har adgang til at udøve de rettigheder, som følger af en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, mulighed for at fremsætte indsigelse mod ansøgte varemærker.

Ligeledes er det præciseret i den foreslåede nyaffattelse af § 15, stk. 3, nr. 1, der implementerer direktivets artikel 5, stk. 3, litra a, om velkendte mærker, at bestemmelsen kan finde anvendelse, uanset om de omhandlede varer eller tjenesteydelser er identiske, ligner eller ikke ligner hinanden.

Endvidere er bestemmelsen i den foreslåede nyaffattelse af § 15, stk. 3, nr. 2, omformuleret i forhold til den gældende varemærkelovs § 15, stk. 3, nr. 3, for at præcisere, at bestemmelsen vedrører Pariserkonventionens artikel 6 g om agents eller repræsentanters registrering af varemærkeindehaverens rettighed uden samtykke, og bestemmelsens ordlyd svarer nu til direktivets artikel 5, stk. 3, litra b.

Bestemmelsen i den gældende varemærkelovs § 15, stk. 3, nr. 3, var oprindeligt tiltænkt at favne såvel den nævnte »agentregel« i Pariserkonventionen artikel 6 g og den fakultative bestemmelse om beskyttelse af udenlandske varemærker i direktivets artikel 5, stk. 4, litra c. Sammenskrivningen af disse to bestemmelser i en bestemmelse har dog vist sig uhensigtsmæssig, jf. Højesterets dom af 3. april 2014 i sag 282/2009 og EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i sag C-320/12, Malaysia Dairy, hvorfor det nu i lovforslaget er foreslået, at direktivets artikel 5, stk. 4, litra c, implementeres ordret i den foreslåede nyaffattelse af § 15, stk. 3, nr. 9.

Endelig er der i lovforslaget sket en betydelig omorganisering og en ændring af ordlyden i den gældende varemærkelovs § 14, nr. 4. Denne bestemmelse vedrører i sin nugældende udformning såvel virksomhedsnavne, personnavne, portrætter, særegne navne på fast ejendom og afbildninger heraf, som hver især kan udgøre en hindring mod et registreret varemærke. Beskyttelsen af disse navne har dog forskelligt udgangspunkt og udspringer af hensyn og principper, der er forskellige fra de varemærkeretlige principper.

For at gøre det mere klart i varemærkeloven, at beskyttelsen af de forskellige typer af navne således har et forskelligt udgangspunkt, og dermed også i forskelligt omfang kan udgøre hindringer mod registrering og brug af varemærker, er det i lovforslaget foreslået, at bestemmelsen deles op, og at de enkelte navnetyper og rettigheder adresseres i separate bestemmelser.

Således er det i den foreslåede nyaffattelse af § 15, stk. 3, nr. 4, litra a, foreslået præciseret, at et varemærke alene anses for at krænke et virksomhedsnavn, der er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister (CVR), når navnet og varemærket er identiske eller ligner hinanden, og virksomhedsnavnet har været anvendt for varer eller tjenesteydelser, der er identiske med eller ligner de varer eller tjenesteydelser, som varemærket vedrører, og der derved er en risiko for forveksling. Ligeledes er det i bestemmelsens litra b foreslået præciseret, at virksomhedsnavne tillige er beskyttet mod et varemærkes utilbørlige udnyttelse af eller skade på virksomhedsnavnets særpræg eller renommé, når virksomhedsnavnet i øvrigt er velkendt.

Kravet om, at virksomhedsnavnet skal være anvendt for varer eller tjenesteydelser, skal ses i lyset af, at det fremgår af bl.a. EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i C-17/06, Céline, at et virksomhedsnavn alene kan anses for at krænke et varemærke, når virksomhedsnavnet har været anvendt for varer eller tjenesteydelser.

Hertil kommer, at fastlæggelsen af den kendetegnsretlige retsstiftelse, herunder det beskyttelsesomfang et virksomhedsnavn skal tildeles, ikke kan fastlægges alene ud fra de oplysninger, der fremgår af CVR, idet oplysninger om branchekoder og -områder for virksomheder i CVR ikke har til formål at fastlægge virksomhedsnavnets beskyttelsesomfang, og dels fordi måden, hvorpå disse branchekoder og -områder ofte er formuleret, ikke kan anses for at leve op til de krav om klarhed og præcision, der følger af EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i sagen C-307/10, Chartered Institute of Patent Attorneys.

De nævnte præciseringer skal endvidere bidrage til at skabe en mere klar retstilstand, idet de indebærer, at retten til et virksomhedsnavn alene kan gøres gældende i forhold til registrerede varemærker, hvis virksomhedsnavnet er registreret i CVR, og virksomhedsnavnet er af mere end lokalt afgrænset karakter. Om vurderingen af »lokalt afgrænset karakter« henvises nærmere til afsnit 2.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Under hensyn til at markedsføringslovens § 22 omfatter enhver type forretningskendetegn og således ikke er begrænset til varemærker og virksomhedsnavne, er det i den nyaffattede § 15, stk. 3, nr. 5 fundet nødvendigt tillige at præcisere, at øvrige typer af forretningskendetegn alene kan gøres gældende over for et registreret varemærke, hvis kendetegnet er af mere end lokalt afgrænset karakter.

Endvidere er det i den foreslåede nyaffattelse af § 15, stk. 3, nr. 6, foreslået præciseret, at personnavne og portrætter kan udgøre en hindring mod varemærker, når disse i øvrigt kan forhindre, at varemærket anvendes. Med præciseringen er det gjort klart, at registreringen af et varemærke kan hindres i samme omfang som brugen af varemærket kan hindres.

I forhold til særegne navne på fast ejendom og afbildninger af fast ejendom, er der endvidere i lovforslaget sket en præcisering af bestemmelsens anvendelsesområde, således at den i lovforslaget er begrænset til at omfatte ejendomme,

der er beliggende her i landet. Den hidtidige praksis for beskyttelsen af ejendomsnavne og afbildninger af ejendomme, hvorefter også udenlandske ejendomme er blevet anset for at være omfattet af bestemmelsen i den gældende varemærkelovs § 14, nr. 4, skal ses i lyset af, at der særligt i 1936-varemærkeloven og 1959-varemærkeloven blev lagt vægt på en for Danmark speciel og særdeles udvidet fortolkning af Pariserkonventionens artikel 8. Pariserkonventionen blev således tolket på en måde, hvorefter udenlandske varemærker, virksomhedsnavne og ejendomsnavne blev anset for at være beskyttet her i landet, uagtet sådanne hverken var registreret eller anvendt i Danmark. Denne meget vidtgående fortolkning af Pariserkonventionen og tilgang til beskyttelse af udenlandske varemærker og virksomhedsnavne er for længst blevet forladt, og den bør efter Erhvervsministeriets opfattelse også nu forlades i forhold til ejendomsnavne og afbildninger af fast ejendom.

Om Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af varemærkeansøgninger er det i den foreslåede nyaffattelse af § 17 foreslået, at styrelsen i forhold til udarbejdelsen af søgningsrapporter over relative hindringer alene skal foretage søgninger efter ældre ansøgte og registrerede varemærker. Den foreslåede begrænsning i styrelsens søgninger efter relative hindringer har sin begrundelse i, at styrelsen ikke kan foretage søgninger efter ældre kendetegnsrettigheder, hvis stiftelsestidspunkt, fortsatte beskyttelse og konkrete beskyttelsesomfang alene kan fastslås gennem dokumentation for den brug, der er gjort af kendetegnet. En sådan begrænsning gør sig særligt gældende i forhold til virksomhedsnavne, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 15, stk. 3, nr. 4, og de uregistrerede varemærker.

Brugere af varemærkesystemet har i den forbindelse udtrykt ønske om, at Patent- og Varemærkestyrelsen begrænser søgningerne efter ældre rettigheder til rettighedstyper, hvor søgningerne kan foretages på et mere sikkert grundlag. Det er i den forbindelse blevet fremhævet, at der består en betydelig usikkerhed ved styrelsens fremdragelse af rettigheder, der ikke er registreret i et register, eksempelvis ophavsret, ejendomsnavne, afbildninger af fast ejendom, personnavne og portrætter, ligesom søgninger efter og fremdragelse i søgningsrapporter af rettigheder, der registreres med en begrænset prøvning, såsom design, kan give ansøgere et misvisende billede af den reelle retstilstand og dermed ansøgerens retsstilling overfor sådanne fremdragne rettigheder.

Selvom lovforslaget med den foreslåede nyaffattelse af § 17 begrænser Patent- og Varemærkestyrelsens søgningsrapporter til alene at omfatte ældre, ansøgte og registrerede varemærker, kan de øvrige relative hindringer fortsat påberåbes som grundlag for en indsigelse, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 19.

Efter ønske udtrykt af visse af brugerne af varemærkesystemet er det endvidere med den nyaffattede § 11 foreslået, at ansøgere ved ansøgningens indgivelse får tre valgmuligheder for ansøgningens behandling ved Patent- og Varemærkestyrelsen. Således er det foreslået, at ansøgere skal kunne vælge mellem blot at modtage en søgningsrapport vedrørende ældre, ansøgte og registrerede varemærker, såle-

des som disse hidtil har været udfærdiget, eller – i tillæg hertil og mod betaling af et tillægsgebyr – at modtage en nærmere begrundet søgningsrapport. I en nærmere begrundet søgningsrapport giver styrelsen nærmere oplysninger om årsagen til, at styrelsen har fundet det relevant at fremdrage de ældre varemærkeregistreringer. Endvidere er det i den foreslåede nyaffattelse af § 11, stk. 3 foreslået, at ansøgere helt skal kunne fravælge, at der udarbejdes en søgningsrapport.

Muligheden for at modtage en nærmere begrundet søgningsrapport kan være særligt relevant for de små og mellemstore virksomheder, der har et ønske om at modtage mere specifik information om årsagen til, at de ældre varemærkerettigheder er blevet fremdraget.

De søgningsrapporter, som Patent- og Varemærkestyrelsen i dag udarbejder, indeholder en vurdering af, om der findes bl.a. ældre varemærkeregistreringer, som det ansøgte varemærke kan være i konflikt med efter den gældende varemærkelovs § 15, stk. 1, nr. 1 og 2. Styrelsen inddrager ikke forhold som varemærkernes faktiske brug, indarbejdelse, kendthed og lignende. Søgningsrapporterne identificerer alene de pågældende ældre varemærkeregistreringer, men indeholder ikke yderligere informationer om konfliktens umiddelbare omfang. Det indebærer, at det er overladt til den enkelte ansøger selv at vurdere, om konflikten vedrører alle de varer eller tjenesteydelser, der indgår i varemærkeansøgningen, eller alene en del af disse.

Med en nærmere begrundet søgningsrapport vil ansøgere på en let og overskuelig måde få et overblik over, hvilke sammenfald eller ligheder mellem mærker, varer og tjenesteydelser, styrelsen har lagt vægt på i udvælgelsen af de ældre varemærkeregistreringer, der fremgår af søgningsrapporten.

Søgningsrapporterne udgør ikke en afgørelse, da styrelsen ikke har hjemmel til af egen drift at afslå ansøgningerne med henvisning til ældre rettigheder, men udgør alene information til ansøgere om eventuelle ældre rettigheder.

Den foreslåede ordning med nærmere begrundede søgningsrapporter forventes at kunne bidrage til at give navnlig de små og mellemstore virksomheder bedre forudsætninger for at forstå behovet for at adressere de ældre rettigheder, der fremdrages i søgningsrapporterne, inden varemærket tages i brug, og der kan opstå en reel konflikt. Det er forventningen, at de nærmere begrundede søgningsrapporter vil kunne medvirke til at øge bevidstheden om behovet for, at virksomhederne i visse situationer opsøger professionel rådgivning, herunder for at få hjælp til at vurdere den reelle risiko for en konflikt, hvis varemærket tages i anvendelse og til nærmere at specificere eller begrænse varefortegnelsen, indhente samtykke fra indehavere af ældre varemærkeregistreringer eller indgå sameksistensaftaler.

Muligheden for helt at fravælge at modtage en søgningsrapport kendes allerede i dag fra EU-varemærkesystemet, hvor ansøgere kan vælge at indgive en »Fast Track«-ansøgning. Til denne ordning er i EU-varemærkesystemet endvidere knyttet visse betingelser, herunder at ansøgeren i an-

søgningens varefortegnelse alene anvender de forud godkendte termer, der indgår i den harmoniserede database over varer og tjenesteydelser (TMclass), og at ansøgningen indgives gennem Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsrets (EUIPO) e-ansøgning.

Ordningen med en »Fast Track« model er særligt tiltænkt de mere erfarne brugere af varemærkesystemet, eller dem der er repræsenteret af en rådgiver med særlige kompetencer inden for kendetegnret. Disse brugere eller deres repræsentanter har ofte foretaget søgninger efter ældre rettigheder inden indgivelsen af ansøgningen, og de har derfor ikke et særskilt behov for hverken at modtage en søgningsrapport eller en nærmere specificeret begrundelse i forbindelse hermed. Derimod er en hurtigere og effektiv sagsbehandling ofte af større betydning for disse brugere.

For at imødekomme dette behov og for at sikre at målet om hurtigere og mere effektiv sagsbehandling kan opnås uden behov for et yderligere tillægsgebyr, er det med den nyaffattede § 11, stk. 3, tillige foreslået, at erhvervsministeren kan fastsætte yderligere betingelser for disse ansøgninger. Sådanne betingelser kan eksempelvis bestå i, at ansøgningen skal være indgivet ved brug af Patent- og Varemærkestyrelsens elektroniske ansøgningsformular, at varefortegnelsen er udarbejdet i overensstemmelse med TMclass, og at korrespondance vedrørende ansøgningen sker elektronisk. Da den teknologiske udvikling, herunder udviklingen af nye IT-værktøjer til brug for behandlingen af ansøgninger og korrespondance herom, kan have indvirkning på behovet for, hvilke betingelser, det eventuelt kan være hensigtsmæssigt at opstille, er det fundet formålstjenligt, at betingelserne ikke fastlægges i loven, men at erhvervsministeren gives hjemmel til at fastlægge disse i ansøgnings- og registreringsbekendtgørelsen.

2.8. Indvendinger mod et ansøgt eller registreret varemærke

2.8.1. Gældende ret

Varemærkelovens bestemmelser foreskriver ikke en administrativ procedure, hvorefter tredjemand kan gøre indvendinger mod en varemærkeansøgning før varemærkets registrering. Derimod kan der efter den gældende varemærkelovs § 23 fremsættes indsigelse mod et registreret varemærke i to måneder, efter registreringen har været offentliggjort i Dansk Varemærketidende.

Indsigelser indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen og kan vedrøre enhver af de absolutte og relative hindringer, der er omfattet af lovens §§ 2 og 13-15, ligesom styrelsen efter § 23, stk. 2, jf. § 20, er tillagt en vis kompetence til af egen drift at påse, at registreringen er sket i overensstemmelse med loven.

Endvidere er der efter varemærkelovens § 29 mulighed for at begære en varemærkeregistrering ophævet ved dom, ligesom der er mulighed for at begære registreringen administrativt ophævet efter varemærkelovens § 30.

Adgangen til at begære varemærkeregistreringer administrativt ophævet indtræder først efter registreringsprocedu-

rens afslutning, dvs. to måneder efter offentliggørelsen af registreringerne i de tilfælde hvor der ikke har været fremsat indsigelse, eller – i tilfælde af indsigelse – fra den dag på hvilken der træffes den endelige afgørelse om indsigelsen.

Enhver kan begære en varemærkeregistrering administrativt ophævet efter varemærkelovens § 30, og der er således ikke krav om, at den, der anmoder om ophævelsen af registreringen, påviser en retlig interesse heri.

Ophævelsesanmodninger efter varemærkelovens § 30 vedrører enhver af de hindringer, der kunne fremføres mod varemærkets registrering, dvs. enhver af de hindringer der fremgår af varemærkelovens §§ 2, og 13-15. Derudover kan anmodningen om ophævelse vedrøre en påstand om registreringsindehaverens manglende reelle brug af varemærket, jf. varemærkelovens § 25, og de øvrige fortabelsesgrunde, der er nævnt i § 28.

2.8.2. Direktivet

Som noget nyt indeholder direktivet bestemmelser, der vedrører procedurerne for ansøgningers behandling. Således kan det efter direktivets artikel 40 fastsættes, at tredjemand kan fremsætte bemærkninger mod en varemærkeansøgning, ligesom det i artikel 43 og 45 er fastlagt, at tredjemand skal have adgang til dels at fremsætte indsigelse mod ansøgningen eller registreringen, og dels at begære varemærkeregistreringer ophævet efter en administrativ procedure.

Det fremgår af direktivets artikel 43, at den indsigelsesprocedure, som medlemsstaterne skal fastsætte efter direktivet, alene kan omfatte påstande om krænkelse af ældre rettigheder, dvs. de relative hindringer, der fremgår af artikel 5. Direktivet giver således ikke medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at en indsigelse kan fremsættes med henvisning til de absolutte registreringshindringer, der er omfattet af artikel 4.

Årsagen til denne begrænsning af adgangen til at fremsætte indsigelse, således at disse alene kan være begrundet i relative hindringer, er først og fremmest, at det i forbindelse med udarbejdelsen af direktivet har været et ønske, at de nationale varemærkemyndigheders procedurer i højere grad skal afspejle de procedurer for behandling af ansøgninger, der anvendes for EU-varemærket, jf. hertil præambelbetragtning nr. 36 i direktivet.

Således følger det af EU-varemærkeforordningens artikel 8 og 46, at indsigelse mod et EU-varemærke alene kan fremsættes med henvisning til de relative registreringshindringer. Denne ordning skal ses i lyset af, at EU-varemærker ikke registreres, før tredjemand har haft mulighed for at fremsætte indsigelse mod ansøgningen, og at Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frem til mærkets registrering har mulighed for at afslå ansøgningen med henvisning til de absolutte hindringer, uanset om der er fremsat indsigelse mod ansøgningen eller ej.

Hertil kommer, at der efter EU-varemærkeforordningens artikel 45 er givet tredjemand mulighed for at fremsætte bemærkninger om, at ansøgningen er i strid med de absolutte

registreringshindringer. En sådan ordning kan tillige indføres af medlemsstaterne efter direktivets artikel 40.

Direktivets artikel 45 foreskriver endvidere, at anmodninger om administrativ ophævelse kan fremsættes under henvisning til både de absolutte og de relative registreringshindringer, ligesom anmodninger kan vedrøre, at varemærket ikke har været anvendt i overensstemmelse med reglerne om reel brug, eller at det har været anvendt på en måde, der er egnet til at vildlede eller som har ført til, at varemærket er blevet generisk.

Anmodninger efter direktivets artikel 45 kan først fremsættes efter registreringsprocedurens afslutning. Hvornår registreringsproceduren skal anses for afsluttet, afhænger af om indsigelse kan fremsættes før varemærkets registrering, eller først efter varemærket er blevet registreret og offentliggjort.

Er der således fastlagt en ordning, hvor indsigelse kan fremsættes før varemærkets registrering, anses registreringsproceduren for afsluttet, når varemærket registreres. Er der derimod tale om, at indsigelse først kan fremsættes efter varemærkets registrering og offentliggørelse, vil registreringsproceduren anses for afsluttet enten to måneder efter offentliggørelsestidspunktet, når der ikke fremsættes indsigelse, eller – hvis der fremsættes indsigelse – når afgørelse om indsigelsen er blevet endelig.

2.8.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Begrænsningen i adgangen til at fremsætte indsigelse, således at indsigelser alene kan vedrøre de relative registreringshindringer, indebærer i sig selv, at det vil være u hensigtsmæssigt at opretholde en ordning, hvor indsigelse først kan fremsættes efter et varemærkes registrering.

Således vil en ordning, hvor registreringsproceduren først anses for afsluttet, når indsigelsesperioden er udløbet, eller en afgørelse om indsigelse er blevet endelig, indebære, at tredjemand i perioden fra varemærkets offentliggørelse til tidspunktet for registreringsprocedurens afslutning ikke kan begære registreringen ophævet administrativt med henvisning til de absolutte hindringer.

Dette skal endvidere ses i lyset af, at indsigelsessager på grund af eksempelvis forhandlinger mellem parterne eller dokumentationskrav som følge af påstande om indarbejdelse, velkendthed, brugspligt og lignende, samt muligheden for anke, kan versere i flere måneder eller år, inden sagen finder sin endelige afslutning.

Fastholdes den nuværende ordning med indsigelse efter registrering, vil tredjemand således i den beskrevne periode være nødsaget til at gå til domstolene for at begære varemærkeregistreringen ophævet som følge af de absolutte registreringshindringer.

Da de administrative procedurer for indsigelse og ophævelse netop har til formål at skabe en lettere adgang for tredjemand til at anfægte gyldigheden af en ansøgning eller registrering, er der derfor i lovforslaget lagt op til, at indsigelsesperioden placeres før varemærkets registrering.

Det er i tilknytning hertil i lovforslaget foreslået, at ordningen om »bemærkninger fra tredjemand«, jf. den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 40, tillige indføres. Dermed vil tredjemand have mulighed for såvel at adressere de absolutte som de relative registreringshindringer i forbindelse med ansøgningens behandling ved styrelsen, ligesom tredjemand på samme grundlag vil have mulighed for at begære varemærkeregistreringen ophævet umiddelbart efter varemærkets registrering.

Den foreslåede ændring vil indebære, at ansøgningen om registrering af varemærker skal offentliggøres inden varemærket kan registreres, og at tredjemand i den forbindelse vil have mulighed for inden for to måneder fra ansøgningens offentliggørelse at gøre indsigelse mod varemærkets registrering med henvisning til, at varemærket vil kunne krænke en af de relative rettigheder, der er anført i den foreslåede nyaffattelse af § 15.

Endvidere vil tredjemand frem til mærkets registrering kunne fremsætte bemærkninger mod ansøgningen, dvs. bemærkninger om, at varemærket ikke bør registreres pga. tilstedeværelsen af en af de absolutte hindringer, der fremgår af varemærkelovens §§ 13 og 14. Ordningen vedrørende bemærkninger fra tredjemand efter direktivets artikel 40 og den foreslåede nyaffattelse af § 22 medfører ikke, at den tredjemand, der fremkommer med bemærkninger, dermed bliver part i ansøgningssagen. At tredjemand ikke anses for at være part i ansøgningssagen indebærer, at tredjemand ikke bliver partshørt og heller ikke anses for at være adressat for en afgørelse om registrering og følgelig heller ikke har adgang til en anke en sådan afgørelse. Derimod vil den pågældende tredjemand have adgang til at begære mærket ophævet efter de foreslåede bestemmelser i den foreslåede nyaffattelse af §§ 33 og 34, hvis Patent- og Varemærkestyrelsen på trods af de fremsatte bemærkninger træffer afgørelse om at registrere mærket.

Ordningen med »bemærkninger fra tredjemand« skal endvidere ses i lyset af, at Patent- og Varemærkestyrelsen under behandlingen af varemærkeansøgninger er underlagt de almindelige forvaltningsretlige principper, herunder officialmaksimen og høringspligten, og således skal søge sagen fyldestgørende oplyst, inden der træffes afgørelse i sagen, herunder afgørelse om, at varemærket registreres. Fremkommer der således bemærkninger fra tredjemand, der indikerer, at en af de absolutte hindringer for varemærkets registrering er til stede, skal styrelsen dels søge spørgsmålet tilstrækkeligt oplyst, herunder fremsøge eller indhente yderligere oplysninger om forholdet, og dels give ansøgeren lejlighed til at udtale sig herom. Endelig er det i den foreslåede nyaffattelse af § 22, stk. 3, foreslået, at styrelsen skal underrette den, der har fremsat bemærkninger om ansøgningen, når ansøgningen afslås eller trækkes tilbage, eller hvis varemærket registreres.

De foreslåede ændringer indebærer en grundlæggende ændring i ansøgningsproceduren, der ikke alene har betydning for selve ansøgningsbehandlingen, men også for fastsættelsen af skæringsdatoen for eksempelvis beregningen af femårsperioden efter lovforslagets § 10 c. Således indebærer

ændringen, at registreringsproceduren skal anses for afsluttet med varemærkets registrering, hvorimod tidspunktet for registreringsprocedurens afslutning efter den gældende lov er afhængig af, om der har været fremsat indsigelse mod registreringen eller ej, og om en eventuel indsigelsesafgørelse bliver anket eller ej.

Som følge af forslaget er der således foreslået overgangsbestemmelser, der dels skal sikre, at den allerede fastsatte dato for registreringsprocedurens afslutning i stedfundne registreringer fastholdes, og dels skal fastslå, hvilken procedure for behandling af ansøgninger, der skal finde anvendelse for ansøgninger, der er indgivet men ikke er ført til registrering før lovens ikrafttræden.

2.9. *Garanti- eller certificeringsmærker og kollektivmærker*

2.9.1. *Gældende ret*

Kollektiv- og garantimærker er i dag reguleret i fællesmærkeloven. Det fremgår i den forbindelse af fællesmærkelovens § 1, stk. 2, at et kollektivmærke er et særligt kendetegn, der tilhører en forening af erhvervsdrivende, og som dens medlemmer benytter eller agter at benytte til varer eller tjenesteydelser. Endvidere fremgår det af fællesmærkelovens § 1, stk. 3, at et garantimærke er et særligt kendetegn, der tilhører en juridisk person, der fører kontrol med eller fastsætter normer for varer eller tjenesteydelser, og som benyttes eller agtes benyttet til de varer eller tjenesteydelser, der er genstand for kontrol, eller for hvilke normer er fastsat.

Fællesmærkelovens § 2 fastslår, at varemærkelovens regler, herunder regler om gebyrer, gælder for fællesmærker i det omfang, de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse. Dette indebærer, at der for fællesmærkerne i udgangspunktet er opstillet de samme ansøgningskrav, herunder krav i forhold til relative og absolutte registreringshindringer som for individuelle varemærker, ligesom der anvendes samme procedure for registrering.

En undtagelse hertil fremgår dog af fællesmærkelovens § 3, hvorefter tegn eller angivelser, der i omsætningen anvendes til at angive varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, kan udgøre et fællesmærke, uanset bestemmelsen i varemærkelovens § 13, stk. 2, nr. 1, om registreringsforbudet mod beskrivende betegnelser, herunder mod registrering af betegnelser, der kan angive varens eller tjenesteydelsens geografiske oprindelse.

Et fællesmærke, der er registreret efter undtagelsesbestemmelsen i fællesmærkelovens § 3, giver ikke indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge tegnet eller angivelser i omsætningen, når de bruges i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Navnlig kan fællesmærket ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse, jf. fællesmærkelovens § 3.

Endvidere fremgår det af fællesmærkelovens § 4, stk. 2, at en fællesmærkeansøgning i tillæg til de oplysninger, der fremgår af varemærkelovens § 12, skal angive de bestemmelser, der er fastsat om mærkets benyttelse. Bestemmelserne, der skal være entydigt identificeret, skal bl.a. fastlægge,

hvem der anses for berettiget til at anvende fællesmærket, og hvilke betingelser, der er opsat for brugen af mærket. I den forbindelse fremgår det af fællesmærkelovens § 5, at der påhviler indehaveren en forpligtelse til at holde fællesmærkeregistret opdateret, når der sker ændringer i bestemmelserne om mærkets benyttelse.

En fællesmærkeregistrering kan begæres ophævet ikke blot med henvisning til varemærkelovens § 28, men også når mærket strider mod almene samfundsinteresser, eller når indehaveren ikke har givet meddelelse om ændringer i de bestemmelser, der er fastsat om mærkets benyttelse.

For så vidt angår adgangen til at anlægge sag om krænkelse, er denne efter fællesmærkelovens § 9 begrænset til at tilkomme indehaveren af fællesmærket. Dog er det om anvendelsen af varemærkelovens § 25 på fællesmærker fastslået, at brug af et kollektivmærke af mindst én erhvervsdrivende, der er berettiget til at anvende mærket, og brug af et garantimærke af mindst én erhvervsdrivende med tilladelse fra indehaveren, ligeledes udgør brug efter varemærkelovens § 25.

Endelig er det i fællesmærkelovens § 6 fastslået, at et fællesmærke kan overdrages, og at overdragelsen kan noteres i registret. Bestemmelsen indeholder dog den for fællesmærkerne særlige regel, at noteringen kan nægtes, såfremt mærket efter overdragelsen er egnet til at vildlede.

2.9.2. Direktivet

Det tidligere direktiv fandt anvendelse på alle typer varemærker, dvs. såvel individuelle varemærker som kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker, jf. artikel 1 i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation). Direktivet indeholdt dog ikke en forpligtelse til at fastsætte en registreringsordning for hverken kollektivmærker eller garanti- eller certificeringsmærker, ligesom det i artikel 15, stk. 1, var fastlagt, at medlemsstaterne kunne fastsætte yderligere hindringer for sådanne mærkers registrering, end dem der var fastlagt i direktivet for de individuelle varemærker.

Derudover var det i artikel 15, stk. 2, fastlagt, at medlemsstaterne kunne fastlægge bestemmelse om, at tegn eller angivelser, der i omsætningen anvendes til at angive varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, kan udgøre kollektivmærker eller garanti- eller certificeringsmærker, og at sådant mærke ikke giver indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen, når de bruges i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik, samt at et sådant mærke navnlig ikke kan påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse.

Efter det nye direktiv er det gjort obligatorisk, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om registrering af kollektivmærker, hvorimod bestemmelserne om garanti- eller certificeringsmærker fortsat er fakultative. Derudover indeholder direktivet en række nye bestemmelser, der nærmere regulerer kravene til registrering m.v. for kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker.

Blandt disse nye bestemmelser er direktivets artikel 27, der indeholder definitioner af henholdsvis kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker.

Det er således fastlagt, at et garanti- eller certificeringsmærke er et varemærke, der er beskrevet som sådant, når der ansøges om registrering af mærket, og mærket er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der er certificeret af varemærkeindehaveren med hensyn til materiale, metode for fremstilling af varer eller ydelse af tjenesteydelser, kvalitet, nøjagtighed eller andre egenskaber af varer og tjenesteydelser, der ikke er således certificeret.

Endvidere er fastlagt, at et kollektivmærke er et varemærke, der er beskrevet som sådant, når der ansøges om registrering af mærket, og mærket er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der hidrører fra medlemmerne af en sammenslutning, som er indehaver af mærket, fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser.

For så vidt angår den obligatoriske registreringsordning for kollektivmærker, er det i artikel 29, stk. 2, fastlagt, at ansøgninger kan indgives af sammenslutninger af fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser eller handlende, som i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser, indgå kontrakter eller foretage andre retshandlinger og optræde som part i en retssag, samt offentligretlige juridiske personer.

Tilsvarende er det i artikel 28 om garanti- eller certificeringsmærkerne fastlagt, at enhver fysisk eller juridisk person, herunder offentligretlige institutioner, myndigheder og organer, kan ansøge om garanti- eller certificeringsmærker, såfremt en sådan person ikke udøver en erhvervsvirksomhed, der omfatter levering af varer eller tjenesteydelser af den slags, der er certificeret.

Direktivet indeholder ikke derudover nye bestemmelser, der nærmere regulerer garanti- eller certificeringsmærker, idet der i artikel 28, stk. 3, er bibeholdt en adgang for medlemsstaterne til at fastsætte bestemmelse om, at garanti- eller certificeringsmærker ikke kan registreres eller fortabes eller erklæres ugyldige af andre grunde end de, der er opregnet i direktivet, i det omfang hensynet til disse mærkers funktion kræver det.

Derimod er der om kollektivmærker fastlagt bestemmelse om, at registreringer af kollektivmærker skal omfatte de bestemmelser, der er fastlagt for mærkernes benyttelse, og at bestemmelserne som minimum skal angive, hvilke personer der har ret til at anvende mærket, betingelserne for medlemskab af sammenslutningen, samt betingelserne for anvendelse af mærket, herunder sanktioner.

Ligeledes skal bestemmelserne om mærkets anvendelse i tilfælde, hvor kollektivmærket falder ind under undtagelsesbestemmelsen for beskrivende geografiske betegnelser i direktivets artikel 29, stk. 3, give enhver person, hvis varer eller tjenesteydelser hidrører fra det pågældende geografiske område, ret til at blive optaget som medlem af den sammenslutning, der er indehaver af mærket, forudsat at den pågældende person opfylder alle andre betingelser i bestemmelserne.

Derudover er det i artikel 31, stk. 1 og 2, fastlagt, at en ansøgning om registrering af et kollektivmærke i tillæg til det, der gælder for de individuelle varemærker, kan afslås fra registrering, såfremt bestemmelserne om det pågældende kollektivmærkes anvendelse strider mod den offentlige orden eller sædelighed, eller hvis kollektivmærket vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan blive antaget som værende noget andet end et kollektivmærke. Er kollektivmærket registreret, kan det efter direktivets artikel 35 og 36 tillige fortabes eller erklæres ugyldigt af de nævnte grunde.

Endelig er det i artikel 34 fastlagt, at sag om krænkelse af et kollektivmærke i udgangspunktet alene kan anlægges af varemærkeindehaveren, og at anlæggelse af en sag om krænkelse af kollektivmærket af personer, der er berettiget til at anvende kollektivmærket, sker under forudsætning af, at varemærkeindehaveren har givet sit samtykke hertil. Det er i den forbindelse tillige fastlagt, at indehaveren af kollektivmærket har ret til at kræve erstatning på vegne af de personer, der er berettiget til at anvende mærket, når disse personer har lidt skade som følge af uberettiget anvendelse af mærket.

2.9.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der er i lovforslaget lagt op til, at bestemmelserne om beskyttelse af fællesmærker optages i varemærkeloven, og at fællesmærkeloven ophæves. Forslaget skal ses i lyset af, at direktivet ikke sondrer mellem varemærker og fællesmærker, idet varemærker anses for at omfatte såvel individuelle varemærker som kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker. Hertil kommer, at beskyttelsen af og betingelserne for registrering for de tre typer af varemærker kun adskiller sig på enkelte punkter.

I dag kommer den nære sammenhæng mellem varemærker og fællesmærker til udtryk i fællesmærkelovens § 2, hvorefter varemærkelovens regler gælder for fællesmærker »i det omfang, de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse«. Med denne formulering af bestemmelsen er der dog ikke givet en klar og entydig angivelse af, hvordan beskyttelsen af fællesmærker, herunder etableringen af eneretten, adskiller sig fra den, der gælder for varemærker.

Det er derfor Erhvervsministeriets opfattelse, at en sammenlægning af varemærkeloven og fællesmærkeloven er hensigtsmæssig, idet dette dels vil sikre en korrekt implementering af direktivet, og dels vil gøre det mere klart, på hvilke punkter ansøgningskravene, beskyttelsen og grundene til fortabelse eller ugyldighed er sammenfaldende eller forskellige for de enkelte varemærketyper. Sammenlægningen indebærer endvidere en sammenlægning af varemærkeregistret med fællesmærkeregistret.

For så vidt angår kollektivmærker er direktivets artikel 27, litra b, og artikel 29-36 implementeret i de foreslåede nyaffattelser af § 1 a, stk. 1, nr. 4, § 1 b, stk. 3, § 8, § 10 c, stk. 5, § 11, stk. 6-8, § 14, stk. 2, § 16, stk. 2, § 27, § 28, stk. 2, § 38, stk. 4 og § 39.

For så vidt angår garanti- eller certificeringsmærker er det i vid udstrækning i direktivet overladt til medlemsstaterne at fastsætte bestemmelser for disse mærkers registrering m.v. Det er i den forbindelse Erhvervsministeriets opfattelse, at den nuværende ordning for registrering af garantimærker virker hensigtsmæssigt, hvorfor der i lovforslaget ikke er foreslået væsentlige ændringer heraf. Dog stilles der som noget nyt – og i overensstemmelse med direktivets artikel 28, stk. 2 – i den foreslåede nyaffattelse af § 1 b, stk. 2, krav om, at indehaveren ikke udøver en erhvervsvirksomhed, der omfatter levering af varer eller tjenesteydelser af den slags, der er certificeret. Der henvises nærmere til afsnit 2.2.3 ovenfor.

Derimod stilles der i de foreslåede bestemmelser ikke særlige krav til indehaveren om, at denne skal kunne fastsætte normer på den pågældende branches vegne. Dog følger det af den foreslåede nyaffattelse af § 27, at varemærkeretten fortabes, hvis indehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre, at mærket anvendes på en måde, der er uforenelig med de bestemmelser, der er fastsat for mærkets benyttelse.

2.10. Kommunikation

2.10.1. Gældende ret

Den lovgivning, som Patent- og Varemærkestyrelsen administrerer, indeholder ikke særlige bestemmelser om digital kommunikation.

Patent- og Varemærkestyrelsen stiller i dag digitale selvbetjeningsløsninger til rådighed via styrelsens hjemmeside. Det er bl.a. muligt at ansøge om varemærker og patenter m.v. gennem disse selvbetjeningsløsninger, ligesom bl.a. guidelines om sagsbehandlingen ligger søgbare på styrelsens hjemmeside. Endvidere er styrelsens varemærkeregister, patentregister m.v. tilgængeligt på styrelsens hjemmeside, hvor også korrespondance i ansøgningerne kan fremfindes. Styrelsen tilbyder ligeledes kommunikation via sikker e-mail, herunder via ordningen Digital Post fra offentlige afsendere. Styrelsen udbygger løbende de digitale løsninger med henblik på at optimere processerne hos brugerne af styrelsens ydelser og hos styrelsen.

Den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi har gennem de seneste 15 år haft fokus på digitalisering i den offentlige sektor. På en række områder både i og uden for Erhvervsministeriets ressort er der derfor skabt hjemmel til at fastsætte bestemmelser om obligatorisk digital kommunikation mellem myndigheder og deres brugere. Der er ikke tilvejebragt en sådan hjemmel i den lovgivning, som Patent- og Varemærkestyrelsen administrerer. Det har i den forbindelse haft betydning, at styrelsens lovgivning er afpasset efter internationale traktater inden for immaterialretten, ligesom det danske rettighedssystem indgår i et samspil med regionale og internationale rettighedssystemer. Styrelsen kan derfor ikke uden hensyntagen hertil fastsætte regler om, at materiale ikke anses for modtaget i styrelsen, såfremt det ikke er indgivet via f.eks. styrelsens hjemmeside. Styrelsen har i stedet arbejdet for, at de digitale services er så attraktive, at de be-

nyttes uden et krav om obligatorisk benyttelse. I 2017 blev 84 % af varemærkeansøgningerne indgivet via styrelsens selvbetjeningsløsning.

2.10.2. Direktivet

Direktivet indeholder ikke bestemmelser om digital kommunikation.

2.10.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I takt med Patent- og Varemærkestyrelsens udbygning af digitale services, som stilles til rådighed for styrelsens brugere, har styrelsen bl.a. fundet behov for hjemmel til at kunne fastsætte krav om digitale formater, filstørrelser m.v. af hensyn til bl.a. effektivitet i sagsbehandlingen.

På den baggrund foreslås det, at der i varemærkeloven indsættes bemyndigelsesbestemmelser om, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation.

Patent- og Varemærkestyrelsen har ikke aktuelle planer om at indføre obligatorisk digital kommunikation mellem styrelsens brugere og styrelsen. Det findes imidlertid mest hensigtsmæssigt at etablere en bred hjemmel til digitale løsninger efter samme model, som den hjemmel, der er blevet tilvejebragt gennem de senere år på en række områder, herunder inden for Erhvervsministeriets ressort. En bred bemyndigelsesbestemmelse vil fremtidssikre styrelsens lovgivning og sikre de juridiske rammer for, at styrelsen kan levere effektive løsninger.

Den foreslåede hjemmel vil give erhvervsministeren beføjelser til at kunne fastsætte bestemmelser om, at skriftlig kommunikation til og fra styrelsen skal foregå digitalt og bestemmelser om bestemte formater, filstørrelser m.v. Forslaget indeholder ligeledes bestemmelser om underskrift på dokumenter, som er udstedt af andre end Patent- og Varemærkestyrelsen. Forslaget indeholder derimod ikke regler om underskrift på dokumenter, som udgår fra styrelsen. Dette er reguleret i den generelle bestemmelse i forvaltningslovens § 32 b.

2.11. Ansøgningsgebyrer

2.11.1. Gældende ret

Ved lov nr. 1370 af 28. december 2011 blev de enkelte gebyrer for Patent- og Varemærkestyrelsens sagsbehandling fastsat direkte i de love, der regulerer styrelsens sagsbehandling. Gebyrerne for behandling af varemærkeansøgninger, indsigelser m.v. er derfor fastsat i varemærkeloven.

Gebyret for en varemærkeansøgning udgør i dag 2.350 kr. Heri indgår tre klasser af varer/tjenesteydelser i henhold til det internationale klassifikationssystem (Niceklassifikationen). For hver klasse, der overstiger de tre nævnte klasser, betales et tillægsgebyr på 600 kr.

I styrelsens sagsbehandling indgår bl.a., at styrelsen udfærdiger en søgningsrapport over de ældre rettigheder, som kan udgøre en hindring for det ansøgte mærke.

2.11.2. Direktivet

Direktivet indeholder i artikel 42 en fakultativ bestemmelse, hvorefter medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om, at der ved ansøgning om og fornyelse af et varemærke skal betales et tillægsgebyr for hver klasse af varer eller tjenesteydelser ud over den første klasse.

Ved ændringen i 2015 af EU-varemærkeforordningen, som indgår i den samlede varemærkereform, blev strukturen for ansøgningsgebyrer m.v. ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) ændret, således at en EU-varemærkeansøgning som udgangspunkt kun omfatter én klasse mod tidligere tre klasser. Sigtet hermed var at reducere risikoen for opfyldning af varemærkeregistret med unødvendigt brede registreringer.

For første ekstra klasse betales ved EUIPO 50 EUR, og for hver klasse derudover betales 150 EUR. EUIPO har endvidere differentieret ansøgningsgebyret afhængigt af indleveringsformen, således at ansøgningsgebyret bliver reduceret fra 1.000 EUR til 850 EUR ved elektronisk indlevering af ansøgningen.

2.11.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet finder de hensyn, som ligger bag ændringen af strukturen for ansøgningsgebyrerne ved EUIPO nyttige for varemærkesystemet generelt. Erhvervsministeriet foreslår derfor, at der også i Danmark indføres en tilsvarende gebyrstruktur, således at en varemærkeansøgning som udgangspunkt omfatter én klasse i henhold til Niceklassifikationen, og at yderligere klasser skal tilkøbes.

Formålet med en sådan ændring er, at ansøger i højere grad bliver tilskyndet til at overveje hvilket beskyttelsesomfang, ansøger har brug for. En gebyrstruktur baseret på enkeltklasser forventes således at bidrage til at reducere risikoen for opfyldning af varemærkeregistret med unødvendigt brede registreringer.

Det foreslås, at ansøgningsgebyret inkl. én vare-/tjenesteydelsesklasse fastsættes til 2.000 kr. Endvidere foreslås, at gebyret for første ekstra klasse udgør 200 kr., mens gebyret for øvrige ekstra klasser udgør 600 kr. pr. klasse.

Lovforslaget indeholder i den foreslåede nyaffattelse af § 11, stk. 2, mulighed for, at styrelsen efter anmodning og mod betaling af et tillægsgebyr kan udfærdige en nærmere begrundelse til den søgningsrapport, som styrelsen udfærdiger over kolliderende ældre rettigheder. Gebyret foreslås fastsat til 700 kr.

2.12. Overførsel af gebyrindtægter til Nævnenes Hus

2.12.1. Gældende ret

I medfør af § 7, stk. 1, i patentloven er patentmyndigheden her i landet Patent- og Varemærkestyrelsen og Ankenævnet for Patenter og Varemærker. Ifølge § 7, stk. 2, ned sættes ankenævnet af erhvervsministeren til behandling af klager over Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelser efter patentloven, designloven, varemærkeloven m.v.

Erhvervsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for ankenævnet, jf. § 6, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 892 af 21. september 2009 om Ankenævnet for Patenter og Varemærker. I praksis er sekretariatsfunktionen for ankenævnet hidtil blevet varetaget af Patent- og Varemærkestyrelsen, og Ankenævnet og sekretariatet er blevet finansieret af gebyrer for de enkelte klager samt af Patent- og Varemærkestyrelsens generelle gebyrindtægter.

Patent- og Varemærkestyrelsen er en statsvirksomhed, der er fuldt finansieret af styrelsens brugere og har en nettobevilling på Finansloven på kr. 0. Styrelsen udsteder blandt andet rettigheder i form af varemærker, design, patenter og brugsmodeller, og der skal betales gebyrer for styrelsens sagsbehandling. De enkelte rettighedstyper er reguleret i særskilte love, og gebyrerne for styrelsens sagsbehandling er fastsat i disse love.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Sekretariatet for Ankenævnet for Patenter og Varemærker blev pr. 23. april 2018 organisatorisk tilknyttet og fysisk placeret i Nævnenes Hus i forbindelse med anden runde af udflytningen af statslige institutioner, betegnet Bedre Balance II.

Det er herefter sekretariatet i Nævnenes Hus, der administrerer gebyrindtægter i form af klagegebyrer samt omkostningerne forbundet med ankenævnets drift. Med henblik på at opretholde ordningen, hvorefter brugerne af varemærkesystemet, patentsystemet m.v. generelt skal bidrage til finansieringen af ankenævnet foreslås, at der tilvejebringes hjemmel til, at indtægter fra gebyrer for Patent- og Varemærkestyrelsens sagsbehandling kan overføres til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Det foreslås derfor, at der i varemærkeloven, designloven, patentloven, lov om brugsmodeller og lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) bliver indsat enslydende bestemmelser om, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer opkrævet i medfør af disse love til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at indebære økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget vil dog indebære implementeringskonsekvenser i form af tilpasninger af Patent- og Varemærkestyrelsens IT-understøtning. Styrelsens IT-understøtning af varemærkesagsbehandlingen skal kunne håndtere nogle materielle og processuelle ændringer, som lovforslaget lægger op til, herunder at det ikke længere er et krav, at et varemærke skal kunne gengives grafisk, ændring af tidspunktet for indsigelser og sammenlægning af varemærkeregistret og fællesmærkeregistret. Ændringerne indgår i en videreudvikling af et nyt sagsbehandlingssystem. Det er forventningen, at sags-

behandlingssystemet vil kunne understøtte disse ændringer ved lovens ikrafttrædelse. Omkostningerne forbundet med ændringerne forventes ikke at overstige 1 mio. kr. og vil blive afholdt inden for Patent- og Varemærkestyrelsens egne rammer. Styrelsen er en selvfinansierende statsvirksomhed.

Det vurderes, at lovforslaget følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER) vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.

Endvidere er der foretaget en vurdering af lovforslaget på baggrund af regeringens fem principper for agil erhvervsrettet regulering. Lovforslaget skal bl.a. sikre et effektivt og brugervenligt registreringssystem, som er tilpasset brugernes behov og den teknologiske udvikling. Lovforslaget gør registreringssystemet mere formålsbestemt og åbner op for brug af nye teknologier, hvorved der fjernes en række digitaliseringsbarrierer. Lovforslaget vil herunder medføre, at der fremover vil kunne opnås en varemærket på baggrund af gengivelser i nye formatter. For at der kan ske en løbende justering af kravene til gengivelsen af varemærker, der tager højde for erhvervslivets behov og den teknologiske udvikling, er der indsat en bemyndigelsesbestemmelse, som gør det muligt på bekendtgørelsesniveau at fastlægge de nærmere krav. Lovforslaget medfører endvidere et behov for tilpasning af Patent- og Varemærkestyrelsens IT-understøtning. Styrelsens selvbetjeningsløsning for indlevering af ansøgninger på hjemmesiden vil ved opdateringen have brugervenlighed for øje.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, EU-Tidende 2015, nr. L 336/1, side 1.

Direktivet vil blive gennemført ved en ændringslov, der er tekstnær i forhold til direktivet, således at direktivets terminologi og ordlyd i videst muligt omfang bevares med henblik på at reducere risikoen for fortolkningstvivel.

Lovforslaget er i overensstemmelse med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering. Lovforslaget gennemfører enkelte fakultative bestemmelser fra direktivet. Formålet hermed er at sikre ensartet og konsistent retsanvendelse og retspraksis på området, idet disse bestemmelser i dag indgår i varemærkeloven og fællesmær-

keloven, eller forholdet er baseret på administrativ praksis. De nævnte bestemmelser har ikke erhvervsøkonomiske konsekvenser, og der er derfor ikke tale om overimplementering. Bestemmelserne gennemgås nedenfor.

Den foreslåede nyaffattelse af § 14 omfatter absolutte registreringshindringer. Ifølge den foreslåede nyaffattelse af § 14, stk. 1, nr. 2, kan et varemærke ikke registreres, hvis det strider mod lov. Denne bestemmelse gennemfører den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 4, stk. 3, litra a. Forholdet er i dag reguleret i den gældende lovs § 14, nr. 1. Ifølge den foreslåede nyaffattelse af § 14, stk. 1, nr. 4, kan varemærker, der ikke er godkendt af de kompetente myndigheder, og som skal afslås i medfør af artikel 6 c i Pariserkonventionen, samt mærker, der omfatter tegn, emblemer og våben, som har offentlig interesse, ikke registreres, medmindre deres registrering er blevet tilladt af vedkommende myndighed. Bestemmelsen gennemfører den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 4, stk. 3, litra c. Forholdet er i dag reguleret i den gældende lovs § 14, nr. 3. Ifølge den foreslåede nyaffattelse af § 14, stk. 1, nr. 9, kan et varemærke ikke registreres, hvis det er ansøgt i ond tro. Bestemmelsen gennemfører den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 4, stk. 2, og er udtryk for en videreførelse af praksis i forbindelse med den gældende lovs § 20 om behandling af ansøgninger.

Den foreslåede nyaffattelse af § 15 omfatter relative hindringer for registrering, dvs. ældre rettigheder. I bestemmelsen opregnes en række rettighedstyper, og flere elementer i opregningen gennemfører fakultative bestemmelser i direktivet. Det drejer sig bl.a. om uregistrerede rettigheder, rettigheder til navne, til ophavsret eller til en industriel ejendomsret. Disse ældre rettigheder, som kan udgøre en hindring for registrering af et varemærke, er omfattet af den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 5, stk. 4. I dag er forholdet reguleret i den gældende lovs § 14, nr. 4 og 5, samt § 15, stk. 4, nr. 2.

Ifølge den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 28 kan medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om garanti- eller certificeringsmærker. Sådanne bestemmelser indgår i lovforslaget i forbindelse med bestemmelserne om øvrige varemærker. I dag er bestemmelserne om garantimærker omfattet af fællesmærkeloven.

Det fremgår af den foreslåede nyaffattelse af § 13, stk. 3, at geografiske oprindelsesbetegnelser kan udgøre et kollektivmærke. Bestemmelsen gennemfører den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 29, stk. 3. Forholdet er i dag reguleret i fællesmærkelovens § 3.

Ifølge den foreslåede nyaffattelse af § 22 kan tredjemand fremsætte bemærkninger om, at et varemærke ikke bør registreres. Bestemmelsen gennemfører den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 40. I dag følger det af administrativ praksis, at tredjemand kan indlevere sådanne bemærkninger.

Ifølge den foreslåede nyaffattelse af § 24, stk. 3, anses betaling af fornyelsesgebyr for at udgøre en ansøgning om fornyelse. Bestemmelsen gennemfører den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 49, stk. 1, 2. pkt. og er udtryk for gældende administrativ praksis.

Ifølge den foreslåede nyaffattelse af § 60 a indgår der i ansøgningsgebyret én klasse af varer eller tjenesteydelser mod de nuværende tre klasser. Det er med den eksisterende ordning muligt at tilkøbe yderligere klasser, og denne mulighed foreslås videreført. Den foreslåede ordning gennemfører den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 42 og indebærer en ændring i forhold til den gældende ordning. Gebyrsatserne er foreslået tilpasset den foreslåede ordning, således at ansøgningsgebyret foreslås reduceret fra 2.350 kr. til 2.000 kr.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden 25. juni – 3. august 2018 været sendt i høring hos følgende myndigheder, organisationer m.v.: ADIPA, Advokatsamfundet, Awapatent, Bech-Bruun Advokatpartnerselskab, Budde Schou A/S, Chas. Hude A/S, Copenhagen Business School (CBS), Danmarks Tekniske Universitet, Dansk Erhverv, Dansk Forening for Industriens Patent- og Varemærkespecialister (DIP), Dansk Forening til Bekæmpelse af Produktpirateri, Dansk Industri, Dansk Opfinderforening, Danske Advokater, Departementet for Erhverv, Arbejdsmarked, Handel og Energi, Grønland, DLA Piper, Ferring Lægemedler A/S, Ferrosan A/S, FLSmidth, Foreningen Industriel Retsbeskyttelse, GN Store Nord A/S, Gorrissen Federspiel, H. Lundbeck A/S, Haldor Topsøe A/S, Handelshøjskolen – Århus Universitet, Horten Advokataktieselskab, Høiberg A/S, Ingeniørforeningen i Danmark, Inspicos A/S, INTA, Kromann Reumert, København Universitet – Det Juridiske Fakultet, Larsen & Birkeholm A/S, LEO Pharma Nordic, NJORD, Novo Nordisk A/S, Novozymes A/S, Opfinderforeningen.dk, Patent Nord ApS, Patentgruppen, Plesner, Plougmann & Vingtoft A/S, SMVDanmark, Syddansk Universitet, Teknologisk Institut, Udenrigs- og Erhvervsministeriet, Færøerne, Udvalget til Beskyttelse af Videnskabeligt Arbejde, Wallberg IP Advice, Zacco Danmark, Ålborg Universitet, Århus Universitet, domstolene: Højesteret, Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter.

Det udsendte udkast omfatter ikke de foreslåede ændringer af bestemmelserne i varemærkeloven, designloven, patentloven, lov om brugsmodeller og lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) om overførsel af indtægter fra gebyrer, som er omfattet af lovforslagets punkt 2.12. Det skyldes, at Erhvervsministeriet i høringsperioden et blevet opmærksom på, at disse ændringer skal indgå i det aktuelle lovforslag.

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (Hvis ja, angiv omfang/ Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (Hvis ja, angiv omfang/ Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, regioner og kommuner	Ingen	Justering af Patent- og Varemærkestyrelsens IT-understøtning. Finansieres inden for Patent- og Varemærkestyrelsens egne rammer.
Implementeringskonsekvenser for stat, regioner og kommuner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	TER vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker. Direktivet skal være gennemført i dansk ret 14. januar 2019.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

I dag indeholder varemærkeloven en fodnote, hvorefter loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48 af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004, nt. L 195, s. 15).

Den foreslåede tilføjelse til fodnoten til varemærkeloven er en konsekvens af, at lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker.

Til nr. 2

Til § 1

Den foreslåede nyaffattelse af varemærkelovens § 1 regulerer lovens anvendelsesområde. Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i § 1, at loven finder anvendelse på ethvert varemærke for varer og tjenesteydelser, der er genstand for registrering, ansøgning om registrering, eller som der stiftes

rettigheder til ved brug, samt internationale registreringer med retsvirkning her i landet.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 1.

Den gældende varemærkelov indeholder ikke en indledende bestemmelse om lovens anvendelsesområde. Den gældende lov omfatter i modsætning til lovforslaget alene 'traditionelle' varemærker, idet fællesmærker i form af kollektivmærker og garantimærker er reguleret i en særskilt lov om fællesmærker. Fællesmærkeloven henviser i vidt omfang til bestemmelserne i varemærkeloven. Det fremgår således af fællesmærkelovens § 2, at varemærkelovens regler gælder for fællesmærker i det omfang, de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse, medmindre andet følger af loven. Varemærkeloven og fællesmærkeloven stammer fra 1991, hvor varemærkedirektiv 89/104/EØF, blev implementeret ved disse to nye hovedlove.

Ifølge direktivets artikel 1 finder direktivet anvendelse på »ethvert varemærke for varer og tjenesteydelser, der er genstand for registrering eller en ansøgning om registrering i en medlemsstat som et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke«.

I den foreslåede bestemmelse omtales garanti- eller certificeringsmærker og kollektivmærker ikke særskilt, idet bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af § 1 a om definitioner, hvoraf fremgår, at et va-

remærke kan være et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke.

Den foreslåede nyaffattelse af § 1 er mere omfattende end direktivets artikel 1, idet § 1 tillige finder anvendelse på varemærkerettigheder, der er stiftet ved brug samt internationale varemærkeregistrieringer med virkning for Danmark. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af § 3, hvorefter varemærkeret kan stiftes ved registrering, ved designering af Danmark i henhold til Madridprotokollen om internationale varemærker samt ved brug.

Der henvises nærmere til afsnit 2.1 og 2.3 i de almindelige bemærkninger.

Til § 1 a

Den foreslåede nyaffattelse af § 1 a regulerer definitioner. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 1 og fællesmærkelovens § 1.

Det foreslås i *nr. 1*, at et varemærke er et forretningskendetegn, der opfylder betingelserne for at udgøre et varemærke efter denne lov som et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i varemærkeloven i dag. Bestemmelsen gennemfører ikke en specifik bestemmelse i direktivet, men afspejler direktivets artikel 1 om direktivets anvendelsesområde. Det fremgår af direktivets artikel 1, at direktivet finder anvendelse på »ethvert varemærke for varer og tjenesteydelser, der er genstand for registrering eller en ansøgning om registrering i en medlemsstat som et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke, som er genstand for en registrering eller ansøgning herom«.

Det foreslås i *nr. 2*, at et individuelt varemærke er et forretningskendetegn, der er registreret eller ansøgt registreret som varemærke eller anvendes som sådant, når tegnet benyttes eller agtes benyttet for bestemte varer eller tjenesteydelser, og det er egnet til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af varemærkelovens § 1, 2. pkt., hvorefter der ved varemærker forstås særlige kendetegn for varer eller tjenesteydelser, som benyttes eller agtes benyttet i en erhvervsvirksomhed.

Det foreslås i *nr. 3*, at et garanti- eller certificeringsmærke er et varemærke, der er registreret eller ansøgt registreret som et garanti- eller certificeringsmærke, når tegnet er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der er certificeret af indehaveren med hensyn til materiale, metode for fremstilling af varer eller ydelse af tjenesteydelser, kvalitet, nøjagtighed eller andre egenskaber af varer og tjenesteydelser, fra andre varer eller tjenesteydelser, der ikke er således certificeret.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 27, litra a, er en delvis videreførelse af § 1, stk. 3 i fællesmærkeloven.

Et garantimærke er ifølge fællesmærkelovens § 1, stk. 3, et særligt kendetegn, der tilhører en juridisk person, der fører

kontrol med eller fastsætter normer for varer eller tjenesteydelser, og som benyttes eller agtes benyttet til de varer eller tjenesteydelser, der er genstand for kontrol, eller for hvilke normer er fastsat. Den foreslåede bestemmelse adskiller sig herfra ved, at der ikke stilles krav om, at indehaveren skal kunne fastsætte normer på den pågældende branches vegne. Dog følger det af den foreslåede nyaffattelse af § 27, nr. 1, at varemærkeretten fortabes, hvis indehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre, at mærket anvendes på en måde, der er uforenelig med de bestemmelser, der er fastsat for mærkets benyttelse.

Derudover er det med henvisningen til, at garanti- eller certificeringsmærket skal være »registreret eller ansøgt registreret«, tydeliggjort, at der ikke kan stiftes varemærkeret til denne type varemærker ved brug. Denne begrænsning i adgangen til at stifte varemærkeret ved brug fremgår ikke eksplicit af den nugældende fællesmærkelov, hvilket har afstedkommet overvejelser om, hvorvidt den nugældende fællesmærkelovs § 2, der henviser til varemærkelovens bestemmelser, når denne ses i lyset af den nugældende varemærkelovs § 3, stk. 1, nr. 2, om stiftelse af varemærkeret ved brug, kan fortolkes således, at det er muligt at stifte ret til et fællesmærke ved brug.

Den nugældende fællesmærkelov indeholder krav for stiftelsen af en ret til et fællesmærke, der hverken er omfattet af eller kan indfortolkes i de krav, der stilles i den nugældende varemærkelovs § 3, stk. 1, nr. 2, hvorfor bestemmelsen ikke kan finde anvendelse for fællesmærker. Ligeledes har der ikke i de 105 år fra den første fællesmærkelovs tilblivelse til i dag været ført en sag ved domstolene eller ved Patent- og Varemærkestyrelsen, hvori der er fremført påstand om stiftelse af ret ved brug til et fællesmærke. Der er derfor ikke med dette lovforslag fundet anledning til at ændre på den gældende retstilstand. Hertil kommer, at en sådan ændring ikke ville være forenelig med bestemmelserne i direktivet om garanti- eller certificeringsmærker, herunder de krav der stilles til sådanne varemærkers stiftelse og de fortabelsesgrunde, der særligt gælder for disse varemærker. Således forudsætter den ordning for beskyttelse af garanti- eller certificeringsmærker, der er fastsat i direktivet, at der fastsættes bestemmelser for mærkets benyttelse, og at disse ikke strider mod den offentlige orden eller sædelighed, samt at bestemmelserne er tilgængelige for offentligheden i varemærkeregistret og først får retsvirkning for tredjemand, når disse er noteret heri. Derudover vil en ordning med mulighed for stiftelse af varemærkeret til garanti- eller certificeringsmærker ved brug ikke være forenelig med de fortabelsesgrunde, der fremgår af den nyaffattede § 27, som implementerer direktivets artikel 35. Det er på denne baggrund fastsat i lovforslaget, at eneret til et garanti- eller certificeringsmærke alene kan opnås gennem registrering.

Det foreslås i *nr. 4*, at et kollektivmærke er et varemærke, der er registreret eller ansøgt registreret som et kollektivmærke, når tegnet er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der hidrører fra medlemmerne af en sammenslutning, som er indehaver af kollektivmærket, fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 27, litra b, er en delvis videreførelse af § 1, stk. 2, i fællesmærkeloven. Ifølge fællesmærkelovens § 1, stk. 2, er et kollektivmærke et særligt kendetegn, der tilhører en forening af erhvervsdrivende, og som dens medlemmer benytter eller agter at benytte til varer eller tjenesteydelser.

I den foreslåede bestemmelse er det med henvisningen til, at kollektivmærket skal være »registreret eller ansøgt registreret«, på tilsvarende vis og med samme begrundelse som for garanti- eller certificeringsmærkerne tydeliggjort, at der ikke kan stiftes varemærkeret til denne type varemærker ved brug. Således forudsætter registreringsordningen for kollektivmærker tillige bl.a., at der fastsættes bestemmelser for mærkets benyttelse, og at disse ikke strider mod den offentlige orden eller sædelighed, samt at bestemmelserne er tilgængelige for offentligheden i varemærkeregistret og først får retsvirkning for tredjemand, når disse er noteret i varemærkeregistret. Derudover vil en ordning med mulighed for stiftelse af varemærkeret til kollektivmærker ved brug ikke være forenelig med de fortabelsesgrunde, der fremgår af den nyaffattede § 27, som implementerer direktivets artikel 35.

Det foreslås i *nr. 5*, at varemærkeregistret i loven defineres som det register, som Patent- og Varemærkestyrelsen fører over ansøgte og registrerede varemærker, samt over designeringer af Danmark i internationale registreringer i henhold til Madridprotokollen.

Der findes ikke en definition i varemærkeloven i dag. Varemærkeregistret, der er baseret på styrelsens elektroniske sagsbehandlingssystem, er offentligt tilgængeligt.

Det foreslås i *nr. 6*, at en designering af Danmark i loven defineres som et varemærke, der er registreret i henhold til Madridprotokollen, og hvori Danmark er udpeget (designeret).

Der findes ikke en sådan definition i varemærkeloven i dag. Bestemmelsen omfatter internationale varemærkeregistring, hvori Danmark er designeret. Bestemmelserne vedrørende godkendelsesproceduren for designeringer og virkningerne af en eventuel gyldighed fremgår af bestemmelserne i forslaget til kapitel 8.

Det foreslås i *nr. 7*, at betegnelsen Madridprotokollen benyttes i loven for Protokollen af 27. juni 1989 til Madridarrangementet om den internationale registrering af varemærker.

Der findes ikke en tilsvarende definition i varemærkeloven i dag. Madridprotokollen er det traktatmæssige grundlag for det internationale varemærkesystem. Danmark ratificerede Madridprotokollen den 30. oktober 1995, jf. Bekendtgørelse nr. 89 af 12. september 1996 af Protokollen af 27. juni 1989 til Madrid-Arrangementet om den internationale registrering af varemærker (»Madrid-Protokollen (1989)«).

Det foreslås i *nr. 8*, at betegnelsen EU-varemærkeforordningen benyttes i loven for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (kodifikation). I denne kodificerede udgave af forordningen indgår bl.a. de seneste ændringer af forordningen,

der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2424 af 16. december 2015.

Det foreslås i *nr. 9*, at betegnelsen Niceklassifikationen i loven benyttes for det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Nicearrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker af 15. juni 1957.

Det foreslås i *nr. 10*, at betegnelsen Pariserkonventionen i loven benyttes for Konventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret, vedtaget i Paris den 20. marts 1883 og senest revideret i Stockholm den 14. juli 1967.

Der henvises nærmere til afsnit 2.2.3 i de almindelige bemærkninger.

Til § 1 b

Den foreslåede nyaffattelse af § 1 b indeholder bestemmelser om, hvem der kan opnå varemærkeret efter loven. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 1 og fællesmærkelovens § 1.

Det foreslås i *stk. 1*, at eneret til et varemærke (varemærkeret) efter loven kan stiftes af fysiske og juridiske personer, der benytter eller agter at benytte varemærket i erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 1, 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 2*, at uanset stk. 1 kan varemærkeret til et garanti- eller certificeringsmærke alene stiftes af en fysisk eller juridisk person, der ikke udøver en erhvervsvirksomhed, som omfatter levering af varer eller tjenesteydelser af den slags, der er certificeret.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 28, stk. 2, er en delvis videreførelse af fællesmærkelovens § 1, stk. 3.

Ifølge fællesmærkelovens § 1, stk. 3, kan et garantimærke tilhøre en juridisk person, der fører kontrol med eller fastsætter normer for varer eller tjenesteydelser, som benyttes eller agtes benyttet til de varer eller tjenesteydelser, der er genstand for kontrol, eller for hvilke normer er fastsat. I den foreslåede bestemmelse er særligt kravet om, at indehaveren ikke må udøve en erhvervsvirksomhed, der omfatter levering af varer eller tjenesteydelser af den slags, der er certificeret, nyt i forhold til den gældende fællesmærkelov. Som det fremgår af afsnit 2.2.3 i de almindelige bemærkninger, kan dette krav føre til, at garantimærker, der er registreret efter den gældende fællesmærkelov efter omstændighederne kan kendes ugyldige efter den foreslåede nyaffattelse af § 28, hvorfor det er foreslået, at erhvervsministeren kan fastsætte bestemmelser om bl.a. fællesmærkers overgang til individuelle varemærker.

Det foreslås i *stk. 3*, at uanset stk. 1 kan varemærkeret til et kollektivmærke alene stiftes af sammenslutninger af fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser eller handlende, der i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser, indgå kontrakter eller foretage andre retshandlinger

og optræde som part i en retssag, samt offentligretlige juridiske personer.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 29, stk. 2, er en delvis videreførelse af fællesmærkelovens § 1, stk. 2.

Ifølge fællesmærkelovens § 1, stk. 2, kan et kollektivmærke indehaves af en forening af erhvervsdrivende. Ordlyden af den foreslåede bestemmelse skyldes en direktivnær implementering af direktivet.

Der henvises nærmere til afsnit 2.2.3 i de almindelige bemærkninger.

Til § 2

Den foreslåede nyaffattelse af § 2 regulerer de tegn, der kan udgøre et varemærke. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 2.

Det foreslås i § 2, at et registreret varemærke kan bestå af alle tegn, navnlig ord, herunder personnavne, eller afbildninger, bogstaver, tal, farver, varens form eller vareemballagens form eller lyde, for så vidt disse er egnede til at

1) adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders og

2) blive gengivet i varemærkeregistret på en måde, der gør det muligt for de kompetente myndigheder og offentligheden at fastslå den klare og præcise genstand for den beskyttelse, som dets indehaver indrømmes.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 3, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 2, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse adskiller sig fra den gældende varemærkelovs § 2, stk. 1, ved, at kravet om, at tegnet til lige skal kunne gengives grafisk, er erstattet af et krav om, at tegnet skal være egnet til at blive gengivet i varemærkeregistret på en måde, der gør det muligt for de kompetente myndigheder og offentligheden at fastslå den klare og præcise genstand for den beskyttelse, som dets indehaver indrømmes.

Kravet om grafisk gengivelse udgør en hindring mod eller vanskeliggør opnåelsen af varemærkebeskyttelse gennem registrering af bl.a. lyde, eksempelvis i form af jingles eller lignende, og bevæge- og multimediemærker, der ofte anvendes på elektroniske medier såsom smartphones og computere, samt på hjemmesider. Med en fjernelse af kravet om, at tegnet skal kunne gengives grafisk, åbnes der således op for, at et varemærke, der består af eksempelvis en lyd, kan gives i varemærkeregistret ved eksempelvis en lydfil, fremfor en gengivelse i form af eksempelvis et nodebillede.

Det fremgår i den forbindelse af præambelbetragtning nr. 13 i direktivet, at det på trods af denne ændring i kravene til gengivelsen af sådanne tegn, der kan udgøre varemærker, fortsat vil være et krav, at de pågældende tegn er af en sådan art, at de kan gengives på en måde, der er klar, præcis, kan stå alene, er let tilgængelig, forståelig, bestandig og objektiv, jf. ligeledes EU-Domstolens præjudicielle afgørelser i

sagerne C-273/00, Sieckmann, C-283/01, Shield Mark, og C-104/01, Libertel.

Bestemmelsen skal i øvrigt ses i sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af § 13, stk. 1, nr. 1, hvorefter tegn, der ikke kan udgøre et varemærke, er udelukket fra registrering. Med denne bestemmelse sigtes således netop på tegn, der ikke opfylder kravene i den foreslåede nyaffattelse af § 2.

Det følger af præambelbetragtning nr. 13 til direktivet, at tegn skal kunne gengives på enhver passende måde under anvendelse af alment tilgængelig teknologi. Hvad der skal anses for »alment tilgængelig teknologi« vil ændre sig over tid, hvorfor det i lovforslagets § 48 er foreslået, at erhvervsministeren tillægges beføjelse til at fastsætte regler om bl.a. krav til ansøgers anvendelse af filtyper og deres størrelse.

Disse regler skal fastsættes bl.a. under hensyn til muligheden for offentliggørelse af ansøgninger og registreringer og muligheden for udstedelse af elektroniske registreringsbeviser, herunder med henblik på bevis for rettens eksistens i sager ved domstolene og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og i forbindelse med toldanmodninger, samt muligheden for førelsen af et register og udveksling af data om ansøgninger og registreringer med EUIPO, WIPO og andre varemærkemyndigheder.

Denne nære sammenhæng mellem definitionen af de tegn, der kan udgøre et registreret varemærke, og de ovenfor nævnte forhold vedrørende førelsen af varemærkeregistret, udstedelse af registreringsbeviser m.v., indebærer, at disse krav ikke kan finde fuld anvendelse for adgangen til at stifte varemærkerettigheder ved brug, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 1, nr. 3. Således er det for den retsstiftende brug af et varemærke efter denne bestemmelse ikke et krav, at de filtyper og størrelser, som har været anvendt for tegnet, lever op til de krav, der fastsættes efter den foreslåede nyaffattelse af § 48.

Der henvises nærmere til afsnit 2.5. i de almindelige bemærkninger.

Til § 3

Den foreslåede nyaffattelse af § 3 regulerer stiftelsen af en varemærkeret. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 3.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at varemærkeret kan stiftes ved registrering af et varemærke i overensstemmelse med reglerne i denne lov for de varer eller tjenesteydelser, som registreringen omfatter.

Bestemmelsen udgør en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 3, stk. 1, nr. 1.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at varemærkeret kan stiftes ved designering af Danmark i henhold til Madridprotokollen.

Bestemmelsen indgår ikke i varemærkelovens § 3 i dag. Det er dog fundet hensigtsmæssigt i bestemmelsen om stiftelse af varemærkeret at præcisere, at en designering af Danmark i henhold til Madridprotokollen ligeledes stifter en varemærkeret. Dette fremgår af de gældende bestemmelser i

varemærkelovens kapitel 8 om internationale registreringer samt af den foreslåede nyaffattelse heraf. Forslaget medfører således ikke materielle ændringer i retstilstanden.

Det er fundet unødvendigt at præcisere i § 3, at varemærkeret med gyldighed for Danmark tillige kan opnås ved registrering af et EU-varemærke, der registreres med gyldighed for hele EU og beskyttes efter bestemmelser fastsat i EU-varemærkeforordningen. Der er i lovforslagets bestemmelser henvist til EU-varemærker i det omfang, dette er relevant, eksempelvis i forbindelse med opregningen af de relative hindringer for registrering i den foreslåede nyaffattelse af § 15.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at varemærkeret kan stiftes ved brug af et individuelt varemærke her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket vedvarende anvendes, når brugen har et omfang, der er af mere end lokalt afgrænset karakter.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 3, stk. 1, nr. 2.

I forhold til den gældende bestemmelse i § 3, stk. 1, nr. 2, er det med forslaget blevet præciseret, at en betingelse for stiftelse af varemærkeret er, at brugen har haft et omfang, der er af mere end lokalt afgrænset karakter. Præciseringen skal ses i lyset af, at adgangen til at stifte varemærkeret ved ibrugtagning i domstolspraksis og administrativ praksis bl.a. er begrænset til de tilfælde, hvor brugen har mere end blot lokalt afgrænset karakter.

Kravene til den retsstiftende brug er i Højesterets dom af 21. marts 2000 i sag 456/1998 (U. 2000.1351, Elysiumdommen) udtrykt således, at presseomtale af et vist omfang kan udgøre en sådan brug, der efter omstændighederne er egnet til at skabe bevis for varemærkerettens eksistens og omfang og til at fastslå tidspunktet for rettens stiftelse, uden at der er risiko for antedatering eller proforma, på samme måde som ved en registrering af retten.

Den blotte ibrugtagning af et varemærke er således ikke i sig selv tilstrækkelig til at stifte en varemærkeret, da den skete brug skal have et vist omfang, herunder i dens geografiske udstrækning, således at varemærket kan anses for at være taget i brug i relation til den relevante omsætningskreds på en tilstrækkelig effektiv måde. Den skete brug skal endvidere gøre det muligt med en tilstrækkelig grad af sikkerhed at identificere såvel det kendetegn, der skal beskyttes, og de varer eller tjenesteydelser, som kendetegnet vedrører, samt fastlægge tidspunktet for rettens stiftelse.

Hvornår kravet om, at brugen skal være af »mere end lokalt afgrænset karakter«, skal anses for opfyldt, afhænger således som hidtil af en konkret vurdering, i hvilken forbindelse alle relevante faktorer skal tages i betragtning, herunder bl.a. måden hvorpå mærket har været anvendt, karakteren af de varer eller tjenesteydelser det har været anvendt for, omsætningskredsens sammensætning og geografiske udbredelse, samt omsætningskredsens adgang til at stifte bekendtskab med den skete brug, herunder om der er tale om den almindelige gennemsnitsforbruger, eller der er tale om en mindre, specialiseret aftagergruppe, den tidsmæssige ud-

strækning af brugen, tegnets iboende særpræg, den intensitet hvormed der er sket markedsføring under det pågældende tegn, og omfanget af den eneret en konstatering af en varemærkeret vil medføre.

Er der tale om, at en vare eller en tjenesteydelse alene udbydes fra en bestemt geografisk lokalitet, f.eks. fra et hotel, en restaurant eller en forlystelsespark, er det således ikke dermed udelukket, at det anvendte forretningskendetegn har mere end lokalt afgrænset karakter. Brugen af kendetegnet omfatter således andet og mere end blot det, at hotellet, restauranten eller forlystelsesparken har et navn eller anvender et kendetegn på den pågældende lokalitet, men også den brug, der eksempelvis sker gennem reklame, omtale i dagspressen eller brug på internettet. Brug af kendetegnet på internettet udgør dog ikke i sig selv en brug, der er af mere end lokalt afgrænset karakter, uanset om en sådan brug medfører, at enhver i princippet har mulighed for at tilgå den eller de hjemmesider, hvor kendetegnet anvendes. Den blotte tilstedeværelse på internettet skaber således ikke i sig selv en garanti for, at en tilstrækkelig del af den relevante omsætningskreds faktisk har været eksponeret for kendetegnet.

Med den foreslåede præcisering af bestemmelsen indikeres således i overensstemmelse med praksis, at ikke enhver brug af et forretningskendetegn skal anses for at stifte en varemærkeret, men at der herfor bl.a. stilles krav til såvel den geografiske udstrækning af brugen som de mere kvalitative egenskaber ved denne brug.

Kriteriet lokalt afgrænset karakter indgår tillige i den foreslåede nyaffattelse af § 10, stk. 3, hvorefter et varemærke ikke giver indehaveren en ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af en ældre rettighed, som kun har lokalt afgrænset karakter, hvis den ældre rettighed anvendes inden for grænserne af det område, hvor rettigheden er anerkendt. Denne bestemmelse sigter på rettigheder i form af eksempelvis rettigheder til ejendomsnavne, der efter omstændighederne kan tildeles en i geografisk henseende begrænset beskyttelse, eller forretningskendetegn, som ikke har været anvendt i et omfang, der kan begrunde kendetegnets beskyttelse som varemærke, men som tildeles en vis begrænset beskyttelse efter markedsføringsloven. Sådanne rettigheder, der alene har lokalt afgrænset karakter, kan endvidere ikke forhindre registreringen af et varemærke, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 15, stk. 3, nr. 4, 5 og 7.

Det foreslås i *stk. 2*, at varemærkeret anses også for stiftet, når et uregistreret varemærke er vitterlig kendt her i landet i den betydning, som er angivet i artikel 6 b i Pariserkonventionen.

Bestemmelsen indgår ikke i varemærkeloven i dag.

Den gældende § 3 indeholder således ikke en bestemmelse herom, men dette har hidtil implicit fremgået af lovens § 15, stk. 2, nr. 4, der vedrører relative hindringer for et varemærkes registrering. Det er fundet hensigtsmæssigt, at vitterligt kendte varemærker eksplicit fremgår af bestemmelsen i § 3 om stiftelse af en varemærkeret. Endvidere angår forpligtelsen efter Pariserkonventionens artikel 6 b til at beskytte de vitterligt kendte mærker ikke alene en beskyttelse mod tred-

jemandes registrering af disse som varemærker, men også brugen heraf. Med den foreslåede bestemmelse sikres, at disse varemærker tillige skal anses for omfattet af bl.a. den foreslåede nyaffattelse af § 4 om rettigheder knyttet til varemærket.

Det foreslås i *stk. 3*, at der ikke ved brug kan stiftes varemærkeret til et tegn, der efter sin beskaffenhed er udelukket fra registrering. Har mærket ikke fornødent særpræg ved ibrugtagningen, stiftes retten først, når der skabes særpræg gennem mærkets anvendelse.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 3, stk. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse fastslår det selvfølgelig, at der ikke ved brug kan stiftes varemærkerettigheder til tegn, der efter deres beskaffenhed er udelukket fra registrering. Bestemmelsen vedrører primært de absolutte registreringshindringer i de foreslåede nyaffattelser af §§ 13 og 14, særligt kravet om særpræg, men skal også ses i lyset af bl.a. den foreslåede nyaffattelse af § 2 om tegn der kan udgøre et varemærke.

Det er dog efter *stk. 3* ikke en betingelse for stiftelse af varemærket ved brug, at kendetegnet har været anvendt på en måde, der lever op til de særlige tekniske krav, der som konsekvens af den foreslåede nyaffattelse af § 2, nr. 2, skal fastsættes om de filtyper, ansøgere kan anvende i varemærkeansøgninger. Således kan i princippet brug af kendetegnet i enhver form, herunder gengivelse af varemærket i elektroniske medier ved brug af enhver filtype, påberåbes til dokumentation for, at der er stiftet en varemærkeret ved brug, når brugen i øvrigt lever op til kravene for retsstiftende brug.

Der henvises nærmere til afsnit 2.3 i de almindelige bemærkninger.

Til § 4

Den foreslåede nyaffattelse af § 4 regulerer de rettigheder, der er knyttet til et varemærke. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 4.

Det foreslås i *stk. 1*, at stiftelsen af en varemærkeret giver indehaveren en eneret. Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 10, stk. 1, indgår ikke i den gældende bestemmelse. Det nærmere omfang af denne eneret fastlægges i bestemmelsens *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at indehaveren af en stiftet varemærkeret kan forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke at gøre erhvervsmæssig brug af ethvert tegn i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, når tegnet er identisk med varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med dem, for hvilke varemærket er beskyttet.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 10, stk. 2, litra a, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 4, stk. 1, nr. 1.

Bestemmelsen omfatter den situation, at der foreligger dobbeltidentitet, dvs. identiske varemærker og identiske varer eller tjenesteydelser. I sådanne situationer anses beskyt-

telsen af det ældre varemærke for at være absolut. I tilfælde af dobbeltidentitet stilles der således ikke krav om, at der eksempelvis påvises en risiko for forveksling. I forhold til den gældende bestemmelse, er det præciseret, at der er tale om anvendelse »i forbindelse med varer og tjenesteydelser«. Denne tilføjelse indebærer ikke materielle ændringer i forhold til gældende ret.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at indehaveren af en stiftet varemærkeret kan forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af ethvert tegn i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, når tegnet er identisk med eller ligner varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med eller ligner de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er beskyttet, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og varemærket.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 10, stk. 2, litra b, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 4, stk. 1, nr. 2.

Den foreslåede bestemmelse er udtryk for det grundlæggende forvekslelighedsprincip for kendetegnsretten. For anvendelsen af bestemmelsen skal det som minimum kunne fastslås, at der består en lighed mellem tegnene og en lighed mellem de varer og tjenesteydelser, som tegnene vedrører. Hertil kommer, at der tillige skal bestå en risiko for forveksling, herunder at der kan antages en forbindelse mellem tegnene. Forvekslelighedsvurderingen har karakter af en helhedsvurdering, i hvilken alle relevante faktorer skal tages i betragtning. Til disse faktorer hører først og fremmest graden af ligheden mellem mærkerne og mellem varerne/tjenesteydelserne, der skal vurderes i lyset af opfattelsen heraf hos den relevante omsætningskreds. Denne opfattelse influeres først og fremmest af mærkernes særpræg, herunder det særpræg, der er opnået gennem indarbejdelse, og af varernes eller tjenesteydelsernes karakter, herunder deres art, formål og egenskaber i øvrigt, samt de omstændigheder hvorunder disse udbydes. I denne sammenhæng skal endvidere tages hensyn til bl.a. princippet om det udviskede erindringsbillede og produktreglen.

Bestemmelsen adskiller sig fra den gældende bestemmelse ved tilføjelsen af, at der »i offentlighedens bevidsthed« er risiko for forveksling. Tilføjelsen stammer fra direktivets ordlyd og indebærer ikke materielle ændringer i forhold til gældende ret. Ligeledes er det præciseret, at der er tale om anvendelse »i forbindelse med varer og tjenesteydelser«. Denne tilføjelse indebærer ligeledes ikke materielle ændringer i forhold til gældende ret.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at indehaveren af en stiftet varemærkeret kan forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af ethvert tegn i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, når tegnet er identisk med eller ligner varemærket, uanset om det anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, der er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke varemærket er beskyttet, når varemærket er velkendt her i landet, og brugen af tegnet uden rimelig grund medfører en

utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 10, stk. 2, litra c, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 4, stk. 2.

Bestemmelsen regulerer beskyttelsen af velkendte varemærker, der tildeles en særlig beskyttelse, som adskiller sig fra den beskyttelse, som varemærker tildeles efter princippet om forvekslelighed. Ordlyden af den nyaffattede bestemmelse kodificerer de principper, som EU-Domstolen har fastlagt for beskyttelsen af velkendte varemærker, herunder i bl.a. C-375/97 General Motors/Yplon, C-408/01 Adidas/Fitnessworld, C-252/07 Intel/intelmark, C-487/07 L'Oréal/Bellure, C-323/09 Interflora/Marks m.fl. Bestemmelsen indebærer således ikke materielle ændringer i forhold til gældende ret.

I forhold til den gældende lov er det i forslaget præciseret, at det tillige er en betingelse, at brugen af tegnet sker »uden rimelig grund«. Denne betingelse fremgik allerede af varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation), men en eksplicit henvisning hertil blev udeladt i den gældende varemærkelov. Betydningen af dette selvstændige kriterium i bestemmelsen er behandlet i EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i sagen C-65/12, Leidseplein Beheer og de Vries, hvoraf bl.a. fremgår, at indehaveren af et velkendt varemærke i visse situationer kan være tvunget til at tåle en tredjemands brug af et lignende kendetegn, fordi der foreligger »rimelig grund« til denne brug. Betingelsen udgør således et væsentligt, selvstændigt kriterium for vurderingen af beskyttelsen af velkendte varemærker, og det bør derfor fremgå af bestemmelsens ordlyd.

Det foreslås i *stk. 3*, at indehaverens forbudsret efter *stk. 2* blandt andet omfatter følgende:

- 1) At anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage.
- 2) At udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med disse formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under tegnet.
- 3) At importere eller eksportere varerne under tegnet.
- 4) At anvende tegnet som handels- eller firmanavn eller en del af et handels- eller firmanavn.
- 5) At anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed.
- 6) At anvende tegnet i sammenlignende reklame på en måde, der er i strid med markedsføringslovens § 21 om sammenlignende reklame.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 10, stk. 3, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 4, stk. 3. Opregningen i bestemmelsen er ikke udtømmende.

Bestemmelserne i *nr. 1-3 og nr. 5* er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 4, stk. 3, nr. 1-3 og nr. 4, der i lovforslaget betegnes nr. 5.

På baggrund af direktivet foreslås som noget nyt i *nr. 4*, at varemærkeindehaveren tillige kan forbyde, at tredjemand gør brug af tegnet i forbindelse med varer og tjenesteydelser som handels- eller firmanavn eller en del af et handels- eller

firmanavn. Denne tilføjelse er indsat under hensyn til EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i sagen C-17/06, Céline, i hvilken EU-Domstolen bl.a. fastslog, at et selskabsnavn eller en forretningsbetegnelse alene kan krænke en varemærkerettighed, når selskabsnavnet eller forretningsbetegnelsen anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, og der derved gøres indgreb i varemærkets funktioner.

Tilføjelsen skal endvidere ses i lyset af, at det i direktivets artikel 14, stk. 1, litra a, der gennemføres i den foreslåede nyaffattelse af § 10, stk. 1, nr. 1, er præciseret, at varemærkeindehaverens rettigheder kan være begrænset i forhold til navne på fysiske personer. Den tilsvarende bestemmelse i artikel 6, stk. 1, litra a, i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation) og § 5, stk. 1, nr. 1, i den gældende varemærkelov, blev fortolket således, at den ikke alene omfattede personnavne, men også kunne indebære en begrænsning af varemærkeindehaverens rettigheder i forhold til virksomheds- og selskabsnavne. I en erkendelse af, at denne fortolkning af artikel 6, stk. 1, litra a, i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation) kunne føre til den misopfattelse, at brugen af et virksomheds- eller selskabsnavn ikke kan medføre en krænkelse af et ældre varemærke, er det således nu gjort klart, at brug af tegnet som et virksomheds- eller selskabsnavn, kan udgøre en krænkelse af varemærket, når betingelserne herfor i *stk. 2* i øvrigt er opfyldt.

På baggrund af direktivet foreslås i *nr. 6*, at brug af tegnet i sammenlignende reklame på en måde, der er i strid med reglerne om vildledende og sammenlignende reklame, også udgør brug af tegnet, der kan forbydes af varemærkeindehaveren. Bestemmelsen er alene indsat for at tydeliggøre dette og medfører ikke en ændring i den gældende retstilstand.

Der henvises nærmere til afsnit 2.4 i de almindelige bemærkninger.

Til § 5

Den foreslåede nyaffattelse af § 5 regulerer varer i transit, forberedende handlinger og agentmærker. Forholdene er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at indehaveren af et registreret varemærke, med forbehold af rettigheder erhvervet inden det registrerede varemærkes ansøgnings- eller prioritetsdato, kan forhindre tredjemand i at bringe varer ind i det danske toldområde i erhvervsmæssigt øjemed, uden at disse overgår til fri omsætning her, hvis sådanne varer, herunder deres emballage, kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, som er identisk med det varemærke, der er registreret for sådanne varer. Indehaveren har samme beføjelser, hvis varemærket for så vidt angår dets væsentligste aspekter ikke kan skelnes fra det registrerede varemærke.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 10, stk. 4, første afsnit, indgår ikke i den gældende varemærkelov.

Formålet med bestemmelsen er at styrke varemærkebeskyttelsen og bekæmpe forfalskning mere effektivt. Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO), navnlig artikel V i den al-

mindelige overenskomst om told og udenrigshandel om transitfrihed og, med hensyn til generiske lægemidler, »erklæringen om TRIPS-aftalen og folkesundhed«, der blev vedtaget af WTO-ministerkonferencen i Doha den 14. november 2001.

Begrænsningen af bestemmelsens anvendelsesområde til det danske toldområde følger først og fremmest af, at Grønland og Færøerne efter toldloven anses som tredjelande, ligesom Grønland og Færøerne ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013 af 12. juni 2013 om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (toldforordningen).

Bestemmelsen omfatter placering af krænkende varer i alle tolsituationer, herunder navnlig transit, omladning, oplagring, frizoner, midlertidig opbevaring, aktiv forædling eller midlertidig indførsel, også selvom varerne ikke er bestemt til at blive markedsført i Danmark.

De danske toldmyndigheder er i dag tillagt beføjelser og underlagt procedurer, der følger af toldforordningen. Således kan rettighedshavere efter toldforordningens artikel 3 indgive toldanmodninger til de danske toldmyndigheder, ligesom toldmyndighederne i toldforordningens kapitel 3 er tillagt visse beføjelser til at føre kontrol og suspendere frigivelsen af varer eller tilbageholde dem.

Det foreslås i *stk. 2*, at indehaverens ret efter *stk. 1* bortfalder, hvis der under en sag, iværksat i overensstemmelse med EU-forordningen om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, fremlægges dokumentation af klarereren eller ihændehaveren af varerne for, at indehaveren af det registrerede varemærke ikke har ret til at forbyde markedsføring af varerne i det endelige bestemmelsesland.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 10, *stk. 4*, andet afsnit, indgår ikke i den gældende varemærkelov.

Formålet med bestemmelsen er ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 23 at undgå hindringer for den frie handel med lovlige varer. Det følger i øvrigt af toldforordningens artikel 28, at en rettighedshaver kan være erstatningsansvarlig over for ihændehaveren af suspenderede eller tilbageholdte varer, hvis det bl.a. senere fastslås, at de pågældende varer ikke krænker en intellektuel ejendomsrettighed.

Det foreslås *stk. 3*, at er der risiko for, at emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå varemærket er anbragt, kunne blive anvendt i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, og denne anvendelse vil udgøre en krænkelse af et registreret varemærke i henhold til § 4, *stk. 2* og 3, har indehaveren af det pågældende varemærke ret til at forbyde følgende handlinger, hvis de udføres i erhvervs-mæssigt øjemed:

- 1) At anbringe et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket, på emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket kan anbringes.
- 2) At udbyde eller markedsføre, eller oplagre med disse formål, eller at importere eller eksportere emballage, etiket-

ter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket er anbragt.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 11, indgår ikke i den gældende varemærkelov.

Denne bestemmelse indgår i bestræbelserne på at styrke varemærkebeskyttelsen og bekæmpe forfalskning mere effektivt. Bestemmelsen er møntet på den situation, hvor tredjemand som led i forberedelsen af en varemærkekrænkelse anbringer varemærket på etiketter, emballage m.v., eller udbyder, markedsfører eller oplagrer sådanne genstande med det formål at anvende dem som led i en varemærkekrænkelse. Efter bestemmelsen kan varemærkeindehaveren således, når der består en risiko for, at de omhandlede etiketter, emballager m.v. kan anvendes i forbindelse med en varemærkekrænkelse, forbyde, at varemærket påføres disse, og at de i øvrigt udbydes, markedsføres eller oplagres med dette formål, eller at de importeres eller eksporteres.

Der henvises nærmere til afsnit 2.4 i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås i *stk. 4*, at er et varemærke registreret i en agents eller en repræsentants navn på vegne af en person, der er indehaver af dette varemærke, uden indehaverens samtykke, har indehaveren ret til

- 1) at modsætte sig, at agenten eller repræsentanten anvender varemærket, og
- 2) at kræve, at varemærket overdrages til den pågældende indehaver.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 13, indgår ikke i den gældende varemærkelov.

Bestemmelsen regulerer varemærkeindehaverens beføjelser i forhold til agenter eller repræsentanter. En tilsvarende bestemmelse findes i Pariserkonventionens artikel 6 g. Formålet med bestemmelsen er at sikre varemærkeindehaverens rettigheder i tilfælde, hvor denne benytter agenter eller andre repræsentanter. Med den foreslåede bestemmelse sikres, at såvel direktivet som Pariserkonventionen er korrekt gennemført i dansk ret.

Det foreslås i *stk. 5*, at bestemmelsen i *stk. 4* ikke finder anvendelse, når agenten eller repræsentanten kan begrunde sin handling.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 13, *stk. 2*, indgår ikke i den gældende varemærkelov, og det er blandt andet af den grund ikke muligt at angive eksempler på anvendelsen af bestemmelsen.

Til § 6

Den foreslåede nyaffattelse af § 6 regulerer prioritet i forbindelse med kolliderende rettigheder. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 7.

Det foreslås i § 6, at kræver to eller flere fysiske eller juridiske personer hver for sig varemærkeret til samme eller lignende ken-detegn, har den først opståede ret fortrin, medmindre andet følger af bestemmelserne i kapitel 1 B.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 7.

Den foreslåede bestemmelse indeholder ikke som den gældende § 7 en tilføjelse om, hvornår en ret anses for opstået. Det skyldes, at der ikke i ordlyden af den gældende varemærkelovs § 7 er taget højde for, at en fortrinsrettighed kan følge af eksempelvis en anciennitet, som er påberåbt for et EU-varemærke eller datoen for en international registrering, herunder når den internationale registrering videreføres som en dansk varemærke registrering eller træder i stedet for en sådan, ligesom den gældende bestemmelse heller ikke i sin ordlyd tager højde for rettigheder stiftet ved brug.

Da fortrinsretten således skal fastlægges fra sag til sag og kan være afhængig af, om varemærket tillige er eller har været registreret som et EU-varemærke eller en international registrering, eller rettighederne er stiftet ved brug, eller at mærket er et vitterligt kendt varemærke, er det i lovforslaget udeladt nærmere at definere et bestemt tidspunkt, som fortrinsretten skal anses for opstået fra.

Baggrunden for bestemmelsen er prioritetsprincippet samt retssikkerhedsmæssige hensyn, hvilket kommer til udtryk i direktivets præambelbetragtning nr. 17.

Til § 7

Den foreslåede nyaffattelse af § 7 regulerer varemærkeindehavers mulighed for at gribe ind over for gengivelser af varemærker i opslagsværker. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 11.

Det foreslås i § 7, at giver gengivelsen af et varemærke i et leksikon, en encyklopædi eller et lignende opslagsværk i trykt eller elektronisk form det indtryk, at det udgør den generiske betegnelse for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, skal udgiveren af værket efter anmodning fra indehaveren af varemærket hurtigst muligt sørge for, at gengivelsen af varemærket ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke. Er der er tale om værker i trykt form, skal gengivelsen af varemærket ledsages af den nævnte angivelse, senest i den næste udgave af værket.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 12, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 11.

Formålet med bestemmelsen er, på linje med formålet med bestemmelsen i den gældende varemærkelovs § 11, at give rettighedshavere en mulighed for at modvirke, at et varemærke anvendes som en generisk betegnelse i opslagsværker m.v., idet en sådan brug kan indebære en risiko for, at varemærket degenererer og rettigheden fortabes. Bestemmelsen skal ses i lyset af den nyaffattede bestemmelse i § 26, stk. 1, nr. 1, der fastsætter, at en registreringsindehaver kan fortabe sine rettigheder, hvis varemærket som følge af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet til en almindelig betegnelse inden for handelen for en vare eller tjenesteydelse, der er omfattet af varemærket.

Som noget nyt er det i den foreslåede bestemmelse præciseret, at bestemmelsens anvendelsesområde tillige omfatter opslagsværker, der udgives i elektronisk form. Er et varemærke således optaget i et elektronisk opslagsværk på en så-

dan måde, at varemærket fremstår som en generisk betegnelse, kan varemærkeindehaveren anmode udgiveren af opslagsværket om, at gengivelsen af varemærket ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke. Udgiveren af det elektroniske opslagsværk skal i så fald hurtigst muligt efterkomme anmodningen fra varemærkeindehaveren.

Til § 8

Den foreslåede nyaffattelse af § 8 regulerer, hvilke personer, der kan anlægge sag om krænkelse af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke. Forholdet er i dag reguleret i fællesmærkelovens § 9.

Det foreslås i *stk. 1*, at den, der er berettiget til at anvende et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, kun kan anlægge sag om varemærkekrænkelse, hvis mærkets indehaver har givet sit samtykke hertil, medmindre andet er fastsat i bestemmelserne for benyttelsen af mærket.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 34, stk. 1, er en delvis videreførelse af fællesmærkelovens § 9.

Ifølge fællesmærkelovens § 9 kan alene mærkeindehaveren anlægge sag, men det antages, at mærkeindehaveren har mulighed for at bemyndige en eller flere af de berørte brugere af fællesmærket til at anlægge sag på mærkeindehaverens vegne. I den foreslåede bestemmelse er det i udgangspunktet også alene mærkeindehaveren, der kan anlægge sag om varemærkets krænkelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at enhver, der er berettiget til at anvende et kollektivmærke eller garanti- eller certificeringsmærke, har ret til at indtræde i en sag om varemærkekrænkelse, som mærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, den pågældende selv har lidt.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 34, stk. 1, indgår ikke i fællesmærkeloven i dag.

Det foreslås i *stk. 3*, at uanset *stk. 2* har indehaveren af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke ret til at kræve erstatning på vegne af de personer, der er berettiget til at anvende mærket, når disse personer har lidt skade som følge af uberettiget anvendelse af mærket.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 34, stk. 2, indgår ikke i fællesmærkeloven i dag.

Til § 9

Den foreslåede nyaffattelse af § 9 regulerer licenstagernes adgang til at anlægge sag om krænkelse af et varemærke. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 45.

Det foreslås, i *stk. 1*, at en licenstag kun kan anlægge sag om varemærkekrænkelse, hvis varemærkeindehaveren har givet sit samtykke hertil, medmindre andet er fastsat i licensaftalen. Indehaveren af en eksklusiv licens kan dog anlægge en sådan sag, hvis varemærkeindehaveren efter en formel opfordring hertil ikke selv anlægger sag om varemærkekrænkelse inden for en rimelig frist.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 25, stk. 3, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 45, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse begrænses licenstagers adgang til at anlægge sag om varemærkekrænkelser til de tilfælde, hvor en adgang hertil er fastsat i licensaftalen, eller hvor varemærkeindehaveren på anden måde har givet sit samtykke hertil.

Det foreslås i *stk. 2*, at enhver licenstag har ret til at indtræde i en sag om varemærkekrænkelser, som varemærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, den pågældende licenstag selv har lidt.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 25, stk. 4, indgår ikke i den gældende varemærkelov.

Til § 10

Den foreslåede nyaffattelse af § 10 vedrører visse begrænsninger i den eneret, der er knyttet til varemærkeretten. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 5.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at et varemærke ikke giver indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervs-mæssig brug af tredjemands navn eller adresse, hvis den pågældende tredjemand er en fysisk person.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 14, stk. 1, litra a, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 5, nr. 1.

Bestemmelsen er i forhold til den gældende varemærkelovs § 5, stk. 1, nr. 1, begrænset til alene at vedrøre fysiske personers navne og adresser. Det er således præciseret, at virksomhedsnavne ikke anses for omfattet af bestemmelsen. Der henvises endvidere til bemærkningerne til den foreslåede nyaffattelse af § 4, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at et varemærke ikke giver indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervs-mæssig brug af tegn eller angivelser uden særpræg eller vedrørende varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelsene.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 14, stk. 1, litra b, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 5, nr. 2.

Forslaget adskiller sig fra den gældende varemærkelovs § 5, nr. 2, ved, at bestemmelsen også finder anvendelse i forhold til tegn eller angivelser, der er uden særpræg. De tegn, der er omfattet af bestemmelsen, er således ikke alene tegn eller angivelser, der er beskrivende for de omhandlede varer eller tjenesteydelser, men tillige enhver type af tegn, der mangler særpræg.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at et varemærke ikke giver indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervs-mæssig brug af varemærket for at identificere eller henvise til varer eller tjenesteydelser som tilhørende indehaveren af det pågældende varemærke, navnlig når anvendelsen af va-

remærket er nødvendig for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 14, stk. 1, litra c, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 5, nr. 3.

Den foreslåede bestemmelse svarer i hovedtræk til den gældende varemærkelovs § 5, nr. 3. Det er dog præciseret, at den brug af varemærket, som bestemmelsen hovedsageligt sigter på, er den brug, hvorved tredjemand anvender varemærket for at identificere eller henvise til varer eller tjenesteydelser, som tilhørende varemærkeindehaveren, dvs. refererende brug når en sådan brug er nødvendig f.eks. i forbindelse med markedsføring af reservedele eller tilbehør.

Det foreslås i *stk. 2*, at bestemmelsen i stk. 1 kun finder anvendelse, når tredjemands anvendelse er i overensstemmelse med god markedsføringsetik.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 14, stk. 2, viderefører § 5 i den gældende varemærkelov.

Det foreslås i *stk. 3*, at et varemærke ikke giver indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervs-mæssig brug af en ældre rettighed, som kun har lokalt afgrænset karakter, hvis den ældre rettighed anvendes inden for grænserne af det område, hvor den er anerkendt.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 14, stk. 3, indgår ikke i den gældende varemærkelov.

Der er tale om en ny bestemmelse, hvis hovedformål er at sikre muligheden for sameksistens mellem et yngre, registreret varemærke og et ældre kendetegn, der ikke har været anvendt i et omfang, der kan begrunde beskyttelse af kendetegnet som varemærke efter den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 1, nr. 3, om stiftelse af varemærket ved brug.

Kendetegn, der ikke er registreret som varemærke, og som alene har lokalt afgrænset karakter, beskyttes ikke som varemærke, men kan undertiden anerkendes en vis beskyttelse efter markedsføringsloven eller efter almindelige retsgrund-sætninger. Det er i den forbindelse i den foreslåede nyaffattelse af § 15, stk. 3, nr. 4, 5, og 7, foreslået, at kendetegns-rettigheder knyttet til virksomhedsnavne, fast ejendom og andre ibrugtagne kendetegn, alene kan forhindre registreringen af et varemærke eller danne basis for dets ophævelse, hvis kendetegnet har mere end lokalt afgrænset karakter.

Kravet om, at virksomhedsnavne og kendetegnsrettigheder knyttet til ejendomme samt øvrige kendetegnsrettigheder stiftet ved brug skal have »mere end lokalt afgrænset karakter«, før disse kan udgøre hindringer mod et yngre varemærke, opvejes således af den foreslåede bestemmelse i stk. 3. Bestemmelsen indebærer, at en indehaver af et yngre varemærke ikke kan forhindre den fortsatte anvendelse af de ældre kendetegn, som er omfattet af den foreslåede nyaffattelse af § 15, stk. 3, nr. 4, 5 og 7, når disse alene har lokalt afgrænset karakter og i øvrigt anvendes inden for grænserne af det område, hvor retten hertil er anerkendt.

For så vidt angår kriteriet »mere end lokalt afgrænset karakter« henvises til bemærkningerne til den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 1, nr. 3, ovenfor.

Til § 10 a

Den foreslåede nyaffattelse af § 10 a regulerer konsumption af varemærkerettigheder. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 6.

Det foreslås i *stk. 1*, at et varemærke ikke giver indehaveren ret til at forbyde dets brug for varer, som af indehaveren selv eller med indehaverens samtykke er markedsført her i landet eller inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) under dette varemærke.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 15, stk. 1, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 6, stk. 1.

Ifølge ordlyden af direktivets artikel 15, stk. 1, indtræder konsumption, når varerne er markedsført inden for Den Europæiske Union. Europa-Kommissionen har oplyst, at bestemmelsen skal implementeres under hensyntagen til Aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Konsumption vil derfor også indtræde, hvis varerne er markedsført i en stat inden for EØS-området, der ikke er medlem af Den Europæiske Union.

Det fremgår derfor af den foreslåede bestemmelse, at konsumption af varemærkeretten indtræder ved markedsføring inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS). Det er endvidere præciseret, at konsumption tillige indtræder, når markedsføringen er sket »her i landet«. Denne præcisering er indsat for at tydeliggøre, at der indtræder konsumption af de rettigheder, der er knyttet til et dansk varemærke, for hele riget, uanset om de varer, hvorpå varemærket er anbragt, har været markedsført i Danmark, Grønland eller på Færøerne.

For så vidt angår konsumptionen af de rettigheder, der knytter sig til et EU-varemærke, er der fastsat en særskilt bestemmelse herom i artikel 15 i EU-varemærkeforordningen. Heraf fremgår bl.a., at reglen om konsumption er afgrænset til markedsføring inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Er et varemærke således tillige beskyttet som et EU-varemærke, vil de rettigheder, der er knyttet til EU-varemærket, ikke være at anse for konsumeret ved markedsføring af varer under varemærket i Grønland eller på Færøerne.

Det foreslås i *stk. 2*, at bestemmelsen i stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis indehaveren har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne, især i tilfælde hvor varernes tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 15, stk. 2, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 6, stk. 2.

Til § 10 b

Den foreslåede nyaffattelse af § 10 b vedrører fortabelse af retten til at anmode om ugyldiggørelse på grund af passivitet. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens §§ 8-10.

Det foreslås i *stk. 1*, at indehaveren af en ældre rettighed, hvortil der er knyttet en ret til at forbyde brugen eller registrering af et varemærke, som i fem på hinanden følgende år har tålt og været bekendt med brugen af et yngre registreret varemærke, ikke længere har ret til under henvisning til den ældre rettighed at begære dette yngre varemærke ugyldigt for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om det yngre varemærke er indgivet i ond tro.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 9, stk. 1, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 8.

Den foreslåede bestemmelse fastslår således, at i det omfang en indehaver af en ældre rettighed har været bekendt med og tålt brugen af et yngre registreret varemærke i fem år, kan indehaveren af den ældre ret ikke længere begære den yngre varemærkeregistrering erklæret for ugyldig. Som undtagelse hertil gælder dog som hidtil, at det yngre varemærke fortsat kan erklæres ugyldigt, hvis ansøgningen blev indgivet i ond tro.

Det foreslås i *stk. 2*, at en yngre ret til et varemærke også kan bestå ved siden af en ældre ret, hvortil der er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket, hvis indehaveren af den ældre ret ikke inden rimelig tid har taget de nødvendige skridt for at hindre brugen af det yngre varemærke. Findes det rimeligt, kan det ved dom bestemmes, at et af kendetegnene eller begge kun må anvendes på en særlig måde, for eksempel i en vis udformning eller med tilføjelse af en stedsangivelse.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs §§ 9 og 10, stk. 2.

Den gældende varemærkelovs § 9 fastslår, at en yngre ret til et varemærke kan bestå ved siden af en ældre ret til et dermed forveksleligt varemærke, hvis indehaveren af den ældre ret ikke inden rimelig tid har taget de nødvendige skridt for at hindre brugen af det yngre varemærke. Den gældende varemærkelovs § 10, stk. 2, fastslår, at det, når der er indtrådt passivitet, og det i øvrigt findes rimeligt, kan bestemmes, at et af varemærkerne eller begge kun må anvendes på en særlig måde, for eksempel i en vis udformning eller med tilføjelse af en stedsangivelse.

Patent- og Varemærkestyrelsen blev ved lov nr. 1201 af 27. december 1996 om ændring af varemærkeloven og retsplejeloven tillagt kompetence til at træffe afgørelse om administrativ ophævelse i forhold til samtlige de gyldighedsbetingelser, der fremgår af den gældende varemærkelovs § 28, herunder under hensyn til passivitetsreglerne i den gældende varemærkelovs §§ 8 og 9.

Det fremgår ikke eksplicit af den gældende varemærkelovs § 10, stk. 2, om det alene er domstolene eller tillige Patent- og Varemærkestyrelsen, der i forbindelse med en afgørelse om passivitet kan træffe bestemmelse om, at et varemærke kun må anvendes på en særlig måde. For at tydeliggøre, at det alene tilkommer domstolene at fastsætte de nævnte bestemmelser om mærkernes anvendelse, er det i stk. 2 tilføjet, at sådanne bestemmelser fastsættes ved dom.

På særlig måde kan eksempelvis være i en vis udformning eller med tilføjelse af en stedsangivelse.

Adgangen til at fastsætte bestemmelser om varemærkets anvendelse er ikke til stede, når forslaget § 10 b, stk. 1, finder anvendelse alene. Således fastsætter direktivets artikel 9 en brugsret for det yngre varemærke, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, og der er i direktivet ikke åbnet op for, at denne brugsret kan være betinget af, at varemærket anvendes på en særlig måde.

Det foreslås i *stk. 3*, at i de tilfælde, som er omfattet af *stk. 1* og *2*, kan indehaveren af et yngre varemærke ikke modsætte sig brugen af en ældre rettighed, selv om denne rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 9, *stk. 3*, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 10, *stk. 1*.

Bestemmelsen fastsætter således, at indehaveren af det yngre varemærke ikke kan forbyde brugen af det ældre varemærke, heller ikke selvom indehaveren af det ældre varemærke er afskåret fra at gøre sin ret gældende over for denne efter *stk. 1* eller *2*.

Til § 10 c

Den foreslåede nyaffattelse af § 10 c vedrører kravet om, at et varemærke skal være i brug. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 25.

Det foreslås i *stk. 1*, at har indehaveren af et registreret varemærke ikke inden fem år fra datoen for registreringsprocedurens afslutning gjort reel brug af varemærket her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis sådan brug har været suspenderet i en sammenhængende periode på fem år, underkastes varemærket begrænsninger og sanktioner efter § 10 d, § 21, *stk. 1* og *2*, § 25, *stk. 1*, og § 35, *stk. 3* og *4*, medmindre der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 16, *stk. 1*, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 25, *stk. 1*.

Ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 31 opfylder varemærker kun deres formål, som er at adskille varer eller tjenesteydelser og give forbrugerne mulighed for at træffe et informeret valg, når de faktisk anvendes på markedet. Det tilføjes, at kravet om brug også er nødvendigt for at reducere antallet af varemærker, der registreres og beskyttes og dermed også antallet af konflikter mellem disse.

Konsekvensen af den foreslåede bestemmelse er, at i tilfælde af manglende reel brug af et registreret varemærke vil retten hertil kunne fortabes, ligesom modpåstande i sager om indsigelse, ugyldiggørelse eller krænkelse, der anlægges af varemærkeindehaveren, kan indebære, at det registrerede varemærke alene anses for registreret for en del eller slet ingen af de varer eller tjenesteydelser, som registreringen omfatter.

Om begrebet »reel brug« er det af EU-Domstolen fastslået i bl.a. sagen C-40/01, *Ansul*, at der er gjort reel brug af et varemærke, når dette er anvendt i overensstemmelse med varemærkets grundlæggende funktion, som er at garantere oprindelsen af de varer eller tjenesteydelser, som det er blevet registreret for, med henblik på at skabe eller bevare en afsætningsmulighed for disse varer og tjenesteydelser. Dette omfatter ikke symbolske former for brug alene med det formål at bevare de til varemærket knyttede rettigheder.

Bedømmelsen af, om brugen af varemærket er reel, skal foretages på grundlag af samtlige faktiske omstændigheder, der kan godtgøre, at varemærket virkelig anvendes handelsmæssigt, navnlig de former for brug, der i den pågældende branche anses for begrundet i fastholdelse eller erhvervelse af markedsandele for de varer eller tjenesteydelser, der beskyttes af varemærket, disse varers eller tjenesteydelsers art, de særlige forhold på markedet samt omfanget og hyppigheden af brugen af varemærket. Selv om brugen af mærket ikke vedrører varer, der tilbydes på markedet som nye, men allerede markedsførte varer, er brugen reel, hvis mærket faktisk anvendes af varemærkeindehaveren for løsdele, der indgår i disse varers sammensætning eller struktur, eller for varer eller tjenesteydelser, der har en direkte forbindelse med de allerede markedsførte varer og skal tilfredsstille behov i disses kundekreds.

Endvidere fremgår det af sag C-442/07, *Verein Radetzky-Orden*, at der tillige er gjort reel brug af et varemærke, når en almennyttig forening i sin kontakt med offentligheden anvender varemærket på meddelelser om arrangementer, på forretningspapirer og på reklamer, og det anvendes af foreningens medlemmer ved indsamling og uddeling af indsamlingsbidrag i den forstand, at medlemmerne bærer foreningens emblemer. Endelig fremgår det af EU-Domstolens afgørelse i sag C-495/07, *Silberquelle*, at anbringelse af et varemærke på (reklame)genstande, der gratis tilbydes købere af indehaverens varer, ikke udgør reel brug af varemærket.

Det foreslås i *stk. 2*, at registreringsproceduren anses for afsluttet, når

- 1) et varemærke er registreret, jf. § 23, eller
- 2) gyldigheden af en designering af Danmark i henhold til Madridprotokollen er endeligt godkendt, jf. § 56, eller designeringen har opnået gyldighed i Danmark efter Madridprotokollens artikel 4 og 5, jf. § 55, *stk. 3*.

Bestemmelsen i *nr. 1*, der gennemfører direktivets artikel 16, *stk. 1*, er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen omfatter nationale varemærker. Det fremgår af bestemmelsen, at registreringsproceduren for et dansk registreret varemærke anses for afsluttet, når varemærket er blevet registreret.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* skal ses i sammenhæng med, at det i forslaget til et nyaffattet kapitel 2 er foreslået, at der foretages en ændring af ansøgningsproceduren, således at varemærkeansøgninger skal offentliggøres, og tredjemand skal have mulighed for at fremsætte indsigelse, før varemærket registreres. Dette indebærer, at registrerings-

proceduren efter den ansøgningsprocedure, som der lægges op til med lovforslaget, skal anses for afsluttet på den dag, hvor varemærket registreres, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 23, eller designeringen af Danmark i en international registrering endeligt godkendes, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 56.

Efter den gældende varemærkelovs §§ 22 og 23 offentliggøres varemærket, efter varemærket er blevet registreret. Tredjemand har to måneder fra offentliggørelsen af registreringen til at fremsætte indsigelse, hvorefter registreringsproceduren anses for afsluttet, når indsigelsesperioden er udløbet, uden der er fremsat indsigelse mod registreringen. Bliver der derimod fremsat indsigelse mod registreringen, anses registreringsproceduren først for afsluttet, når der er truffet endelig afgørelse om indsigelsen.

På grund af denne ændring af måden, hvorpå datoen for registreringsprocedurens afslutning fastsættes, har det tillige været nødvendigt i lovforslagets overgangsbestemmelser at fastslå, at de hidtil gældende bestemmelser af betydning for fastsættelsen af registreringsprocedurens afslutning fortsat finder anvendelse for varemærker, der er registreret før lovens ikrafttræden.

Bestemmelsen i *nr. 2*, der gennemfører direktivets artikel 16, stk. 3, er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen omfatter internationale varemærker. Ifølge bestemmelsen anses registreringsproceduren for afsluttet, når en designering af Danmark i en international registrering er endeligt godkendt i overensstemmelse med den foreslåede nyaffattede bestemmelse i § 56. Endvidere er registreringsproceduren afsluttet, hvis en international registrering har opnået gyldighed for Danmark efter artikel 4 og 5 i Madridprotokollen, dvs. i tilfælde hvor Patent- og Varemærkestyrelsen ikke rettidigt har sendt et foreløbigt afslag til Det Internationale Bureau eller har godkendt designeringen inden for samme frist. Med bestemmelserne i artikel 4 og 5 i Madridprotokollen gælder således et princip om »stiltiende accept« af designeringers gyldighed, hvilket indebærer, at designeringer automatisk får gyldighed i Danmark i de tilfælde, hvor fristen for afgivelse af et foreløbigt afslag er overskredet, medmindre Det Internationale Bureau har modtaget et foreløbigt afslag eller der er taget et forbehold om tredjemands mulighed for indsigelse inden fristens udløb. Det er fundet hensigtsmæssigt, at dette princip er afspejlet i loven.

Det foreslås i *stk. 3*, at anvender indehaveren af et varemærke, hvortil der alene er stiftet rettigheder ved brug efter § 3, stk. 1, nr. 3, ikke vedvarende varemærket, fortabes varemærkeretten.

Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven i dag. Bestemmelsen i *stk. 3* er således ny og skal ses i sammenhæng med kravet i den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 1, nr. 3, om, at de varemærkerettigheder, der er stiftet ved brug, skal anvendes vedvarende. Den gældende varemærkelov indeholder ikke en særskilt bestemmelse om, at de ved brug stiftede varemærkerettigheder kan fortabes som følge af manglende brug. I administrativ praksis og domstolspraksis er

det imidlertid antaget, at kravet om vedvarende brug indebærer, at såfremt der sker et sådant ophør i brugen af varemærket, at dette må anses for opgivet, fortabes retten hertil. Bestemmelsen er således foreslået indsat for at gøre det tydeligt, at såfremt der ikke sker vedvarende brug af et varemærke i situationer, hvor varemærkeretten alene støttes på brugen heraf, fortabes varemærkeretten.

Det foreslås i *stk. 4*, at følgende betragtes som brug i henhold til *stk. 1-3*:

- 1) Brug af varemærket i en form, der kun ved elementer, der ikke forandrer mærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det blev registreret, eller når varemærkeretten er stiftet ved brug, den form hvortil varemærkeretten oprindeligt er knyttet, uanset om varemærket også er registreret af indehaveren i den form, hvori det anvendes.
- 2) Anbringelse af varemærket på varer eller deres emballage her i landet udelukkende med eksport for øje.

Bestemmelsen i *nr. 1*, der gennemfører direktivets artikel 16, stk. 5, litra a, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 25, stk. 2, nr. 1.

Ordlyden af den gældende bestemmelse er bragt i overensstemmelse med ordlyden af direktivets, således at formuleringen »en form, der ikke væsentligt afviger fra den form, hvori det er registreret« er ændret til »en form, der kun ved elementer, der ikke forandrer mærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det blev registreret«. Derudover tages der i bestemmelsen højde for de rettigheder, der er stiftet ved brug, idet det tillige fastsættes, at der ved vurderingen af, om der er sket vedvarende brug af et varemærke, hvortil der oprindeligt er stiftet en varemærkeret ved brug, tillige kan indgå en brug af varemærket i en anden form, der ikke forandrer det oprindelige varemærkes særpræg.

Endvidere er det i bestemmelsen tilføjet, at bestemmelsen finder anvendelse, »uanset om varemærket også er registreret i indehaverens navn i den form, hvori det anvendes«. Tilføjelsen i direktivet og den foreslåede bestemmelse skal ses i lyset af, at EU-Domstolen i bl.a. den præjudicielle afgørelse i sagen C-553/11, Rintisch, fastslog, at den tilsvarende bestemmelse i artikel 10, stk. 2, litra a, i varemærkedirektiv 89/104/EØF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at indehaveren af et registreret varemærke - med henblik på at godtgøre brugen af varemærket som omhandlet i denne bestemmelse - kan påberåbe sig at have gjort brug af mærket i en form, der afviger fra den form, hvori mærket er blevet registreret, uden at afvigelserne mellem disse to former forandrer mærkets særpræg, og uagtet den omstændighed, at denne afvigende form selvstændigt er blevet registreret som varemærke.

Bestemmelsen i *nr. 2*, der gennemfører direktivets artikel 16, stk. 5, litra b, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 25, stk. 2, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 5*, at brug af et varemærke med indehaverens samtykke, eller hvis mærket er et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, brug af mærket af en person, der er berettiget til at anvende det, ligestilles med indehaverens brug af varemærket.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 16, stk. 6, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 25, stk. 3, og fællesmærkelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen fastslår, at brug, der er sket med varemærkeindehaverens samtykke, sidestilles med varemærkeindehaverens brug. I tilfælde af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, sidestilles brug, der er foretaget af en person, der er berettiget til at anvende mærket, med mærkeindehaverens brug.

Til § 10 d

Den foreslåede nyaffattelse af § 10 d regulerer muligheden for at fremsætte modpåstand om manglende 'reel brug' af det ældre varemærke i en sag om krænkelse. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 28, stk. 5.

Det foreslås i *stk. 1*, at indehaveren af et varemærke kun har ret til at forbyde anvendelsen af et tegn i det omfang, at indehaverens rettigheder ikke kan fortabes i henhold til § 25 på det tidspunkt, hvor sagen om varemærkekrænkelser anlægges.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 17, 1. pkt., er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, stk. 5.

Ifølge § 28, stk. 5, kan krav om ophævelse kun gøres gældende på grundlag af et ældre kolliderende mærke, hvis den, der har krævet registreringen ophævet, på den anden parts begæring kan godtgøre, at det ældre mærke har været brugt i overensstemmelse med § 25. Den foreslåede bestemmelse har et bredere sigte, da den foreslåede bestemmelse omfatter enhver sag om krænkelse og ikke alene sager om ophævelse af en varemærkeregistrering.

Det foreslås i *stk. 2*, at anmoder sagsøgte herom, skal indehaveren af et registreret varemærke dokumentere, at varemærket i løbet af femårsperioden forud for anlæg af sag har været genstand for reel brug som fastsat i § 10 c i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som lægges til grund for sagen, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, hvis det på datoen for anlæg af sag er mindst fem år siden, at registreringsproceduren for varemærket blev afsluttet.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 17, 2. pkt. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 29, jf. § 28, stk. 2 og § 25, stk. 1.

Til § 10 e

Den foreslåede nyaffattelse af § 10 e vedrører andre modpåstande, der kan fremsættes af indehaveren af et yngre registreret varemærke i forbindelse med en sag om krænkelse. Forholdet er ikke eksplicit reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at indehaveren af et varemærke i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelser ikke har ret til at forbyde brugen af et yngre registreret varemærke, når det yngre varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til § 10 b, stk. 1 og 2, § 30 og § 35, stk. 3 og 4.

Bestemmelsen i *stk. 1* gennemfører direktivets artikel 18, stk. 1. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen svarer til en vis grad til den gældende varemærkelovs § 7, der omhandler fortrinsretten for den først opståede ret. Den gældende varemærkelovs § 7 har således bl.a. den virkning, at en betingelse for påberåbelsen af et ældre varemærkes renommé eller indarbejdelse er, at renomméet eller indarbejdelsen forelå på ansøgningstidspunktet for det yngre varemærke, eller tidspunktet for en eventuel prioritet påberåbt herfor.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at en indehaver af en varemærkeret ikke kan forbyde brugen af et yngre registreret varemærke i de tilfælde, der er omfattet af den foreslåede nyaffattelse af § 30 om det ældre varemærkes manglende særpræg eller renommé og § 10 b om passivitet samt § 35, stk. 3, om manglende reel brug af det ældre varemærke. Bestemmelsen indebærer, at en indehaver af en ældre varemærkeret ikke kan forbyde brugen af et yngre registreret varemærke eller begære dette ophævet, når varemærkeindehaveren ikke havde adgang hertil på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre mærke, fordi det ældre mærke endnu ikke var eksempelvis velkendt eller indarbejdet på dette tidspunkt, at der forelå passivitet, eller varemærket ikke var blevet anvendt i overensstemmelse med kravene til brug.

Det foreslås i *stk. 2*, at indehaveren af et varemærke i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelser ikke har ret til at forbyde brugen af et yngre registreret EU-varemærke, når det yngre varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til artikel 60, stk. 1, 3 eller 4, artikel 61, stk. 1 eller 2, eller artikel 64, stk. 2, i EU-varemærkeforordningen.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 18, stk. 2. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen fastslår, at en indehaver af et ældre EU-varemærke er underlagt de samme begrænsninger, som indehaveren af et ældre nationalt varemærke er underlagt efter *stk. 1*.

Det foreslås i *stk. 3*, at har indehaveren af et varemærke ikke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret varemærke i henhold til *stk. 1* eller *2*, har indehaveren af det pågældende yngre registrerede varemærke ikke ret til i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelser at forbyde brugen af det ældre varemærke, selv om denne ældre rettilighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 18, stk. 3. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen fastslår, at selvom indehaveren af en ældre varemærkeret er begrænset i adgangen til at forbyde brugen af eller begære et yngre varemærke ophævet efter *stk. 1* og *2*, giver den varemærkeret, der er etableret ved registreringen af det yngre varemærke ikke i sig selv indehaveren af det yngre varemærke adgang til at forhindre brugen af det

ældre varemærke eller på dette grundlag begære det ældre varemærke ophævet. Bestemmelsen berører dog ikke indehaveren af det yngre varemærkes adgang til at begære det ældre varemærke ophævet på baggrund af eksempelvis reglerne om reel brug, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 25 og EU-varemærkeforordningens artikel 18.

Til § 11

Den foreslåede nyaffattelse af § 11 regulerer indgivelsen af ansøgninger. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 12.

Det foreslås i *stk. 1*, at ansøgning om registrering af et varemærke indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen. Ansøgningen skal være affattet i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i medfør af § 48. For ansøgningen betales et gebyr, jf. § 60 a, stk. 1.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 12, stk. 1.

Bestemmelsen fastslår, at varemærkeansøgninger indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen, og at der for ansøgninger om registrering af varemærker betales et gebyr. Det fremgår tillige af bestemmelsen, at de nærmere krav til ansøgningers form og indhold vil blive fastsat af erhvervsministeren, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 48. Kravene i den gældende varemærkelovs § 12, stk. 1 om, at ansøgningen skal indeholde en gengivelse af varemærket, oplysninger om ansøgerens navn eller firma samt en liste over de varer eller tjenesteydelser, som varemærket søges registreret for, fremgår af den foreslåede bestemmelses stk. 5-8, der omfatter de oplysninger, som en varemærkeansøgning som minimum skal indeholde. En ansøgning kan indgives af ansøger, men også af repræsentanter for denne.

Det foreslås i *stk. 2*, at ansøgeren ved ansøgningens indgivelse og mod betaling af et gebyr, jf. § 60 a, stk. 2, kan anmode Patent- og Varemærkestyrelsen om at udarbejde en nærmere begrundelse til den søgningsrapport, der udarbejdes efter § 17.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i varemærkeloven i dag.

I dag udarbejder Patent- og Varemærkestyrelsen i forbindelse med behandlingen af ansøgninger søgningsrapporter, hvor styrelsen vurderer, om der findes bl.a. ældre varemærkeregistreringer, som det ansøgte varemærke kan være i konflikt med baseret på principperne i den gældende varemærkelovs § 15, stk. 1, nr. 1 og 2 om ældre registrerede kolliderende rettigheder. Styrelsen inddrager ikke forhold som varemærkernes faktiske brug, indarbejdelse, kendthed og lignende. Med den nyaffattede bestemmelse i § 17 vil sådanne søgningsrapporter i udgangspunktet fortsat skulle udarbejdes.

Det foreslås som noget nyt, at ansøgere ved ansøgningens indgivelse skal kunne anmode om, at der med søgningsrapporten medfølger en uddybende begrundelse om vurderingen af risikoen for forveksling for hver af de ældre rettigheder, som styrelsen har anført i søgningsrapporten. Det er endvidere foreslået, at der for udfærdigelsen af en uddyben-

de begrundelse skal opkræves et tillægsgebyr. Muligheden for at modtage en nærmere begrundet søgningsrapport kan være særligt relevant for de små og mellemstore virksomheder, der har et ønske om at modtage mere specifik information om årsagen til, at de ældre varemærkerettigheder er blevet fremdraget. Formålet med denne information er at sætte ansøgeren bedre i stand til at vurdere, hvordan ansøgeren kan eller bør forholde sig til de fremdragne ældre rettigheder for derigennem at undgå bekostelige krænkelssager.

De nærmere begrundede søgningsrapporter vil alene adskille sig fra de almindelige søgningsrapporter ved, at indholdet af den umiddelbare, materielle vurdering, som styrelsen har foretaget, vil blive præsenteret for ansøgeren på en overskuelig og lettilgængelig måde. Både de almindelige søgningsrapporter, som også bliver udarbejdet i dag, og de nærmere begrundede søgningsrapporter har alene informativ karakter og udgør ikke afgørelser.

Styrelsen vil informere om indholdet af almindelige søgningsrapporter og af søgningsrapporter med en nærmere begrundelse på styrelsens hjemmeside med henblik på at give ansøgerne et grundlag for at beslutte, hvilken model, der passer bedst til den enkelte. Denne information vil også omfatte information om muligheden for at fravælge en søgningsrapport, jf. nærmere herom nedenfor under stk. 3.

Der henvises nærmere til afsnit 2.7.2 i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at ansøgeren ved ansøgningens indgivelse kan anmode om, at Patent- og Varemærkestyrelsen ikke udarbejder en søgningsrapport efter § 17.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i varemærkeloven i dag.

Det foreslås som noget nyt, at ansøgeren ved ansøgningens indgivelse kan anmode om, at der ikke udarbejdes en søgningsrapport efter stk. 1. Formålet med dette forslag er at efterkomme visse brugeres ønske om fravalg af søgningsrapporten med henblik på at opnå en hurtigere og mere effektiv sagsbehandling. Muligheden for helt at fravælge at modtage en søgningsrapport kendes allerede i dag fra EU-varemærkesystemet, hvor ansøgere kan vælge at indgive en 'Fast Track'-ansøgning.

Til denne ordning er i EU-varemærkesystemet endvidere knyttet visse betingelser, herunder at ansøgeren i ansøgningens varefortegnelse alene anvender de forud godkendte termer, der indgår i den harmoniserede database over varer og tjenesteydelser (TMclass), og at ansøgningen indgives gennem Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsrets (EUIPO) e-ansøgning.

Den foreslåede ordning er særligt tiltænkt de mere erfarne brugere af varemærkesystemet, eller dem der er repræsenteret af en rådgiver med særlige kompetencer inden for kendetegnsret. Disse brugere eller deres repræsentanter har ofte foretaget søgninger efter ældre rettigheder inden indgivelsen af ansøgningen, og de har derfor ikke et særskilt behov for at modtage en søgningsrapport eller en nærmere specificeret begrundelse i forbindelse hermed. Derimod er en hurtigere

og effektiv sagsbehandling ofte af større betydning for disse brugere.

Det foreslås i *stk. 4.* at ansøgninger og registreringer indføres i varemærkeregistret. Varemærkeregisteret er offentligt tilgængeligt via Patent- og Varemærkestyrelsens hjemmeside.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 12, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 5.* at en ansøgning om registrering af et varemærke som minimum skal indeholde

- 1) en anmodning om registrering,
- 2) oplysninger, der gør det muligt at fastslå ansøgerens identitet,
- 3) en fortegnelse over de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering, og
- 4) en gengivelse af varemærket, som opfylder de krav, der er fastsat i § 2, nr. 2.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 37, stk. 1, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 12, stk. 1, og den gældende fællesmærkelovs § 4, stk. 2.

I bestemmelsen er angivet de oplysninger, som en varemærkeansøgning som minimum skal indeholde, for at ansøgningen kan betragtes som en ansøgning og tildeles en ansøgningsdato. Det skal implicit eller eksplicit fremgå af ansøgningen, at der er tale om en ansøgning om registrering af et varemærke. Endvidere skal ansøgningen indeholde oplysninger, der gør det muligt at identificere ansøgeren, en fortegnelse over de varer og tjenesteydelser, som varemærket søges registreret for, samt en gengivelse af varemærket, der lever op til kravet i den foreslåede nyaffattelse af § 2. Krav til indholdet af en ansøgning fastsættes i øvrigt efter den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i § 48. Det kan eksempelvis fastsættes, at en ansøgning skal indeholde oplysning om ansøgers adresse.

Det foreslås i *stk. 6.* at er det ansøgte mærke et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, skal ansøgningen endvidere indeholde de bestemmelser, der gælder for mærkets anvendelse.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 30, er en delvis videreførelse af den gældende fællesmærkelovs § 4, stk. 2.

Bestemmelsen fastslår, at en ansøgning om registrering af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke skal indeholde de bestemmelser, der gælder for mærkets benyttelse. Direktivet indeholder ikke et krav om, at en ansøgning om et garanti- eller certificeringsmærke skal omfatte de bestemmelser, der er fastsat for mærkets benyttelse, idet det er overladt til medlemsstaterne at fastsætte de nærmere betingelser herfor. Derimod er det i direktivets artikel 30 et krav, at der er fastsat bestemmelser om kollektivmærkers benyttelse, og at disse bestemmelser indgives sammen med ansøgningen.

Efter den gældende fællesmærkelovs § 4, stk. 2, er det et krav, at der ved indgivelsen af en ansøgning om registrering af et fællesmærke, dvs. såvel når dette er et kollektivmærke, som når det er et garantimærke, skal indgives de bestemmel-

ser, der gælder for mærkets benyttelse. Denne bestemmelse er således videreført, idet den foreslåede bestemmelse fastsætter, at der skal indgives de bestemmelser, der er fastsat for mærkets benyttelse, såvel når mærket er et kollektivmærke, som når dette er et garanti- eller certificeringsmærke.

Det foreslås i *stk. 7.* at bestemmelserne om et kollektivmærkes anvendelse som minimum skal angive

- 1) hvilke personer der har ret til at anvende kollektivmærket,
- 2) betingelserne for medlemskab af sammenslutningen og
- 3) betingelserne for anvendelse af kollektivmærket, herunder sanktioner.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 30, stk. 2. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i fællesmærkeloven i dag.

Bestemmelsen omfatter de oplysninger, som bestemmelserne for anvendelse af et kollektivmærke som minimum skal indeholde. Som det fremgår af den foreslåede nyaffattelse af § 1 b, stk. 3, gælder det særligt for kollektivmærker, at der alene kan stiftes varemærkeret til denne mærketype af sammenslutninger af erhvervsdrivende, hvorfor bestemmelserne bl.a. skal angive betingelserne for medlemskab af sammenslutningen.

Tilsvarende krav kan ikke stilles til garanti- eller certificeringsmærker, hvorfor der ikke i lovforslaget er opstillet specifikke minimumskrav herom. Da det ligger i garanti- eller certificeringsmærkernes natur, at der for disse opstilles regler for, hvordan og på hvilke produkter mærket må anvendes, er det således først og fremmest disse bestemmelser, der skal oplyses om i forbindelse med en ansøgning om registrering af mærket.

Det foreslås i *stk. 8.* at består et kollektivmærke af en geografisk betegnelse, skal de bestemmelser, som er fastsat efter *stk. 7.* desuden give enhver person, hvis varer eller tjenesteydelser hidrører fra det pågældende geografiske område, ret til at blive optaget som medlem af den sammenslutning, der er indehaver af kollektivmærket, forudsat at den pågældende person opfylder alle andre betingelser i bestemmelserne.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 30, stk. 2, 2. pkt. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i fællesmærkeloven i dag.

Bestemmelsen fastslår, at i de tilfælde, hvor et kollektivmærke er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i den foreslåede nyaffattelse af § 13, stk. 3, jf. direktivets artikel 29, stk. 3, og den gældende fællesmærkelovs § 3, vedrørende geografiske betegnelser, skal de bestemmelser, der fastsættes for anvendelsen af kollektivmærket give enhver person, hvis varer eller tjenesteydelser stammer fra det pågældende geografiske område, ret til at blive optaget som medlem af sammenslutningen. Det er en forudsætning, at den pågældende i øvrigt lever op til de krav, der gælder for optagelse i sammenslutningen.

Det foreslås i *stk. 9.* at ansøgningsdatoen for en varemærkeansøgning er den dato, hvor ansøgningen, der indeholder

oplysninger i henhold til § 11, stk. 5, indgives af ansøgeren til Patent- og Varemærkestyrelsen.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 38, stk. 1. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen fastslår, at en ansøgning tildeles en ansøgningsdato på den dag, hvor alle de oplysninger, der fremgår af bestemmelsens stk. 5, er kommet frem til Patent- og Varemærkestyrelsen. Dette fremgår ikke eksplicit af varemærkeloven i dag. Bestemmelsen svarer til og skal i øvrigt ses i lyset af artikel 5 i Trademark Law Treaty og den tilsvarende bestemmelse i artikel 5 i Singaporetraktaten om varemærkeret, der opstiller de samme krav om oplysninger for tildeling af en ansøgningsdato, som dem der fremgår af bestemmelsens stk. 5.

Det foreslås i *stk. 10*, at erhvervsministeren kan fastsætte bestemmelser om de krav, ansøgningen skal opfylde, for at en anmodning efter stk. 3 kan imødekommes.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag. Med bestemmelsen foreslås, at ministeren kan fastsætte betingelser for, at en anmodning om fravalg af en søgningsrapport efter § 11, stk. 3, kan imødekommes. Sådanne betingelser kan være forudsætningen for, at ønsket om fravalg af søgningsrapporten og en hurtigere og mere effektiv sagsbehandling kan opnås uden behov for et yderligere tillægsgebyr.

Betingelserne kan eksempelvis bestå i, at ansøgningen skal være indgivet ved brug af Patent- og Varemærkestyrelsens elektroniske ansøgningsformular, at varefortegnelsen er udarbejdet i overensstemmelse med TMclass, og at korrespondance vedrørende ansøgningen sker elektronisk. Da den teknologiske udvikling, herunder udviklingen af nye IT-værktøjer til brug for behandlingen af ansøgninger og korrespondance herom, kan have indvirkning på behovet for, hvilke betingelser, det eventuelt kan være hensigtsmæssigt at opstille, er det fundet formålstjenligt, at betingelserne ikke fastlægges i loven, men at erhvervsministeren får hjemmel til at fastsætte sådanne betingelser.

Til § 12

Den foreslåede nyaffattelse af § 12 regulerer angivelsen af varer og tjenesteydelser samt klassificeringen heraf i varemærkeansøgninger. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 12.

Det foreslås i *stk. 1*, at de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærkereгистраering søges, skal klassificeres i overensstemmelse med det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Niceklassifikationen. Ansøges om registrering for varer eller tjenesteydelser i mere end én klasse, grupperes de pågældende varer og tjenesteydelser i overensstemmelse med Niceklassifikationens klasser, idet der foran hver gruppe anføres nummeret på den klasse, som den pågældende gruppe af varer og tjenesteydelser tilhører, og klasserne opføres i rækkefølge.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 39, stk. 1 og 6, er en delvis videreførelse af gældende varemærkelovs § 12.

Ifølge § 12, stk. 1, i den gældende lov skal de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket ønskes registreret, angives i ansøgningen. Bestemmelserne i direktivet er nye og indsat for at tydeliggøre de krav, der kan stilles til identificeringen af de varer og tjenesteydelser, der skal anses for omfattet af en ansøgning og den senere varemærkereгистраering.

Behovet for denne tydeliggørelse udspringer af EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i sagen C-307/10, Chartered Institute of Patent Attorneys, i hvilken det bl.a. blev fastslået, at varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation) skal fortolkes således, at det kræver, at de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af ansøgningen om varemærkebeskyttelse, identificeres med tilstrækkelig klarhed og præcision af ansøgeren, således at de kompetente myndigheder og de erhvervsdrivende alene på baggrund heraf kan fastlægge udstrækningen af den beskyttelse, varemærket giver.

Endvidere blev det af EU-Domstolen fastslået, at varemærkeansøgere kan anvende generelle angivelser i Niceklassifikationen for at identificere de varer og tjenesteydelser, som varemærkeretten skal omfatte, forudsat at en sådan identifikation er tilstrækkelig klar og præcis. Som konsekvens af denne dom har varemærkemyndighederne i medlemsstaterne og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) samarbejdet om at fastsætte en fælles praksis for vurdering af betegnelser for varer og tjenesteydelers klarhed og præcision, herunder identificeret visse af de betegnelser for varer og tjenesteydelser i klasseoverskrifterne i Niceklassifikationen, der ikke anses for at opfylde dette krav. Resultatet af dette samarbejde er udsendt i tre fællesmeddelelser, henholdsvis med Patent- og Varemærkestyrelsens brugerbrev af 2. maj 2013, 20. november 2013 og 20. februar 2014. I tilknytning hertil har styrelsen og de øvrige medlemsstater samt EUIPO oparbejdet en fælles database over betegnelser for varer og tjenesteydelser, der anses for tilstrækkeligt klare og præcise, og som følgelig kan anvendes i varemærkeansøgninger inden for EU.

De krav til den klarhed og præcision, der opstilles i direktivets artikel 39 for de betegnelser for varer og tjenesteydelser, som kan anvendes i varemærkeansøgninger, er helt i tråd med den skitserede udvikling såvel i praksis som i det samarbejde, der pågår mellem varemærkemyndighederne i EU.

Det foreslås i *stk. 2*, at de varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse, skal identificeres af ansøgeren med tilstrækkelig klarhed og præcision, således at Patent- og Varemærkestyrelsen og de erhvervsdrivende alene på dette grundlag har mulighed for at konstatere omfanget af den beskyttelse, der søges.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 39, stk. 2. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at varerne og tjenesteydelserne skal være identificeret med tilstrækkelig

klarhed og præcision, jf. ovenfor vedrørende EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i sagen C-307/10, Chartered Institute of Patent Attorneys.

Det foreslås i *stk. 3*, at Niceklassifikationens klasseoverskrifter eller andre generelle betegnelser kan anvendes i ansøgningen, forudsat at de er i overensstemmelse med de nødvendige standarder for klarhed og præcision efter *stk. 2*.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 39, *stk. 3*. Bestemmelsen kodificerer dele af EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i sagen C-307/10 Chartered Institute of Patent Attorneys, der bl.a. fastslår, at de generelle angivelser i Niceklassifikationens klasseoverskrifter kan anvendes til at identificere de varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges om varemærkeskyttelse, forudsat at en sådan identifikation er tilstrækkelig klar og præcis. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag, men kravet om, at de angivelser, der anvendes til at identificere de varer og tjenesteydelser, en varemærkeansøgning omfatter, skal være tilstrækkeligt klare og præcise, følger allerede af Patent- og Varemærkestyrelsens praksis i dag.

Det foreslås i *stk. 4*, at Patent- og Varemærkestyrelsen afslår en ansøgning vedrørende angivelser eller betegnelser, som er uklare eller upræcise, hvis ansøgeren ikke foreslår en acceptabel formulering inden for en frist fastsat af styrelsen.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 39, *stk. 4*. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen fastslår, at Patent- og Varemærkestyrelsen skal afslå at registrere varemærker for varer eller tjenesteydelser, der ikke lever op til kravene i *stk. 2*. Styrelsen skal i den forbindelse i overensstemmelse med forvaltningsretten give ansøger lejlighed til at udtale sig herom, herunder bringe ansøgningen i orden, før der eventuelt kan gives et afslag.

Det foreslås i *stk. 5*, at generelle betegnelser, herunder de generelle angivelser i Niceklassifikationens klasseoverskrifter, omfatter alle varer eller tjenesteydelser, der ud fra en ordlydsfortolkning klart er omfattet af den pågældende angivelse eller betegnelse. Sådanne betegnelser eller angivelser udgør ikke en rettighed for varer eller tjenesteydelser, der ikke kan forstås som sådan.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 39, *stk. 5*. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen fastslår, at i det omfang, der i en ansøgning eller registrering er anvendt generelle betegnelser, skal omfanget af disse fortolkes ud fra en almindelig ordlydsfortolkning. Bestemmelsen skal ses i lyset af, at særligt Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) forud for EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i sagen C-307/10, Chartered Institute of Patent Attorneys, anlagde en anden fortolkningspraksis i forhold til registreringer, der omfattede en klasseoverskrift fra Niceklassifikationen. Denne praksis har EUIPO nu forladt, og den nu fastsatte tilgang, hvorefter der skal anlægges en almindelig ordlydsfortolkning, er i overensstemmelse med dansk praksis.

Nicearrangementet om klassificering trådte først i kraft i Danmark den 30. november 1961. Indtil da blev et varemærke i udgangspunktet registreret for alle varer og tjenesteydelser, idet der dog var en vis mulighed for at begrænse ansøgningen til enkelte varer eller ydelser, om end disse ikke kunne klassificeres efter et klassesystem. Efter Danmarks tiltrædelse af Niceklassifikationen skulle indehavere af registreringer, der var foretaget før tiltrædelsen, i forbindelse med fornyelsen af deres registrering angive, hvilke klasser registreringen skulle fornyes for. Der blev i den forbindelse ikke stillet krav om, at indehaveren skulle angive de præcise varer eller tjenesteydelser, som registrering skulle anses for at omfatte i de valgte klasser. Derimod blev en angivelse af klassenummeret anset for at medføre, at alle de varer og tjenesteydelser, der kunne anses for omfattet af den pågældende klasse i Niceklassifikationen, var omfattet af registreringen.

Samme tilgang blev anvendt i forhold til ansøgninger, idet varemærkeansøgninger kunne indgives og føres til registrering blot med angivelse af klassenumre i ansøgningens varefortegnelse. Det var således først ved Danmarks tiltrædelse til Trademark Law Treaty, at der i overensstemmelse med traktatens artikel 3, *stk. 1*, nr. 15, blev opstillet et krav om, at ansøgere skulle angive de varer eller tjenesteydelser, som ansøgningen skulle omfatte, og derfor ikke længere blot kunne henvise til den klasse i Niceklassifikationen, som ansøgningen skulle omfatte.

Under hensyn til denne udvikling i dansk ret vedrørende kravene til varefortegnelser, skal bestemmelsen i *stk. 5* ses som udtryk for, at sådanne ældre registreringer, der er registreret for hele klasser i Niceklassifikationen, dvs. registreringer hvori der alene er henvist til en eller flere klassenumre, men ikke er angivet specifikke varer eller tjenesteydelser, skal fortolkes i overensstemmelse med indholdet af den eller de klasser i den pågældende udgave af Niceklassifikationen, som denne forelå på det tidspunkt, hvor varemærket er ansøgt. Tilsvarende gælder i tilfælde af registreringer, der først ved fornyelse er begrænset til specifikke klasser i Niceklassifikationen. Her gælder indholdet af den eller de klasser i den pågældende Niceklassifikation, som denne forelå på fornyelsestidspunktet. I den forbindelse skal omfanget af den eller de omhandlede klasser fortolkes ud fra en almindelig ordlydsfortolkning af de betegnelser, der indgår i klasseoverskriften og den tilhørende klasseliste i den pågældende udgave af Niceklassifikationen.

Det foreslås i *stk. 6*, at varer og tjenesteydelser ikke betragtes som værende lignende, blot fordi de står opført i samme klasse i Niceklassifikationen. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende forskellige, blot fordi de er opført i forskellige klasser i Niceklassifikationen.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 39, *stk. 7*. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen, der svarer artikel 9, *stk. 2*, i både Trademark Law Treaty og Singaporetraktaten om varemærkeret, fastslår, at varer eller tjenesteydelser ikke skal anses for at være ligeartede, blot fordi de er opført i den samme klasse i

Niceklassifikationen, ligesom de heller ikke skal anses for at være forskellige, alene fordi de er opført i forskellige klasser i Niceklassifikationen. Bestemmelsen er i overensstemmelse med de almindelige principper for vurdering af risiko for forveksling, hvorefter ligheden mellem varer eller tjenesteydelser skal ske under hensyn til alle relevante kriterier, herunder bl.a. deres art og egenskaber, sammensætningen af den eller de relevante omsætningskredse, om de er substituerbare eller i konkurrence med hinanden m.v. I den forbindelse udgør den konkrete opdeling af varer eller tjenesteydelser i Niceklassifikationen ikke et relevant kriterium.

Til § 12 a

Den foreslåede nyaffattelse af § 12 a regulerer konventionsprioritet. Forholdet er i dag reguleret i § 18 i varemærkeloven.

Det foreslås i *stk. 1*, at indleveres en ansøgning om registrering af et varemærke her i landet senest seks måneder efter, at den første ansøgning om registrering af varemærket er indleveret i et land, som er tilsluttet Pariserkonventionen, eller som er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO), vil ansøgningen på begæring få prioritet fra den første indleveringsdato. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger eller andres brug af mærket, skal anses som indleveret samtidig med ansøgningens indlevering i den fremmede stat.

Bestemmelsen er en videreførelse af gældende varemærkelovs § 18, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at stk. 1 under forudsætning af gensidighed finder tilsvarende anvendelse for varemærker, der første gang er ansøgt i et land, der ikke er tilsluttet Pariserkonventionen eller ikke er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO).

Bestemmelsen er en videreførelse af gældende varemærkelovs § 18, stk. 2. I dag er de fleste lande tilsluttet enten Pariserkonventionen eller WTO-overenskomsten eller begge.

Til § 12 b

Den foreslåede nyaffattelse af § 12 b regulerer udstillingsprioritet. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovs § 19.

Det foreslås i § 12 b, at indleveres en ansøgning om registrering af et varemærke her i landet senest seks måneder efter, at mærket for første gang er anvendt for varer udstillet på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling, vil ansøgningen på begæring få prioritet fra denne dato. Ved de nævnte udstillinger forstås sådanne, som er defineret i Konventionen angående internationale udstillinger af 22. november 1928 med senere revisioner. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger om eller andres benyttelse af mærket, skal anses som indleveret samtidig med dets anvendelse på udstillingen.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 19.

Til § 13

Den foreslåede nyaffattelse af § 13 regulerer de absolutte registreringshindringer. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovs § 13.

Det foreslås i *stk. 1*, at følgende ikke kan registreres:

- 1) Tegn, som ikke kan udgøre et varemærke.
- 2) Varemærker, som mangler fornødent særpræg.
- 3) Varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne vares eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse eller tidspunktet for vares fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelserne.
- 4) Varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i daglig sprogbrug eller efter redelig og almindelig markedsføringsskik er blevet almindelige som betegnelse for varerne eller tjenesteydelserne.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra a-d, og indeholder dele af de bestemmelser, der er fastsat i direktivet vedrørende kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker, jf. direktivets artikel 28-31, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 13, stk. 1 og 2.

Af hensyn til lovens systematik, er den foreslåede nyaffattelse af § 13 formuleret således, at den alene omtaler de heri oplyste »absolutte hindringer«, som hindringer der kan føre til, at et ansøgt varemærke udelukkes fra registrering. Adgangen til at få kendt et registreret varemærke ugyldigt af de grunde, der er anført i den foreslåede bestemmelse, fremgår særskilt af den foreslåede nyaffattelse af § 28. At der er tale om »absolutte registreringshindringer« indebærer, at det er disse hindringer for et varemærkes registrering, der påses opfyldt af Patent- og Varemærkestyrelsen efter den foreslåede nyaffattelse af § 16, stk. 1, og som kan påberåbes af tredjemand i forbindelse med en sag om ugyldiggørelse af en varemærkeregistrering, jf. de foreslåede nyaffattede §§ 33 og 34, jf. § 28.

I den gældende varemærkelov fremgår de absolutte registreringshindringer af § 2, § 13 og § 14, nr. 1-3, der gennemførte artikel 3 i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation).

I forhold til den gældende varemærkelov indeholder direktivets artikel 4 en række nyskabelser, herunder en eksplisit henvisning til beskyttelsen af geografiske betegnelser og plantesortsbetegnelser, samt en præcisering af rækkevidden af bestemmelsen i den gældende varemærkelovs § 2, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at tegn, som ikke kan udgøre et varemærke, ikke kan registreres. Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra a, er en delvis videreførelse af gældende varemærkelovs § 13, stk. 1.

Bestemmelsen fastsætter, at tegn, der ikke kan udgøre et varemærke, er udelukket fra registrering. Denne bestemmelse

se var tillige fastsat i artikel 3, stk. 1, litra a, i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation), men blev ikke eksplicit indsat i den gældende varemærkelov, idet den blev anset for implicit at være omfattet af den gældende varemærkelovs § 20, hvorefter Patent- og Varemærkestyrelsen skal afslå registrering af varemærker, der ikke er i overensstemmelse med loven.

Bestemmelsen skal i den forbindelse ses i sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af § 2 om tegn, der kan udgøre et varemærke, herunder særligt kravet om, at gengivelsen af varemærket skal gøre det muligt for de kompetente myndigheder og offentligheden at fastslå den klare og præcise genstand for den beskyttelse, som varemærkeindehaveren indrømmes. Er der således tale om, at det ansøgte varemærke ikke opfylder kravene i den foreslåede nyaffattelse af § 2, vil varemærkeansøgningen skulle afslås i medfør af den foreslåede nyaffattelse af § 13, stk. 1, nr. 1.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at varemærker, som mangler fornødent særpræg, ikke kan registreres.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra b, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 13, stk. 1.

Det fremgår af den gældende varemærkelovs § 13, stk. 1, at et varemærke for at kunne registreres skal opfylde betingelserne i § 2 om varemærkers form, herunder have fornødent særpræg.

Den foreslåede bestemmelse vedrører således det grundlæggende krav om, at et varemærke ikke kan registreres, hvis mærket er uden særpræg.

Kravet om særpræg indebærer, at det ansøgte tegn skal have et sådant særkende, at tegnet sætter omsætningskredsen i stand til at adskille en producents varer fra en anden producents varer. Begrebet er behandlet i en lang række afgørelser fra EU-Domstolen, herunder bl.a. C-39/97, Canon, C-517/99, Merz & Krell, C-53-55/01 Linde m.fl., C-218/01, Henkel, C-404/02, Nichols, og de forenede sager C-90/11 og C-91/11, Alfred Strigl. Det er i den forbindelse bl.a. fastslået, at den almene interesse, der ligger til grund for kravet om særpræg, er åbenbart sammenfaldende med varemærkets grundlæggende funktion, nemlig oprindelsesfunktionen, hvorefter varemærket sikrer, at oprindelsen af varen eller tjenesteydelsen garanteres overfor forbrugeren, som dermed sættes i stand til uden risiko for forveksling at adskille en producents varer eller tjenesteydelser fra varer eller tjenesteydelser med en anden oprindelse.

Det følger af det nævnte, at et varemærke anses for at have fornødent særpræg, når varemærket er egnet til at identificere den vare eller tjenesteydelse, for hvilken der ansøges om registrering, som hidrørende fra en bestemt virksomhed, og dermed til at adskille denne vare eller tjenesteydelse fra andre virksomheders.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse eller tidspunktet for varernes fremstilling eller for præstatio-

nen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelserne, ikke kan registreres.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra c, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 13, stk. 2, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse vedrører kravet om, at et varemærke ikke må være udelukkende deskriptivt, idet der består en almen interesse i at friholde beskrivende tegn til fri afbenyttelse for alle erhvervsdrivende. Fortolkningen af rækkevidden af artikel 3, stk. 1, litra c, i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation) har været genstand for en lang række afgørelser fra EU-Domstolen, herunder i sagerne C-108/97 Windsurfing Chiemsee, C-191/01 P Doublemint, C-383/99 P Baby-dry, C-363/99 Postkantoor, C-265/00 Biomild, C-329/02 P Sat. 1, C-421/04 Matratzen, C-51/10 P tegnet »1000«, de forenede sager C-90/11 og C-91/11 Strigl m.fl., C-369/10 P Ravensburger og C-20/14 BGW.

Bestemmelsen indebærer, at Patent- og Varemærkestyrelsen skal undersøge, om et ansøgt varemærke efter den relevante omsætningskreds mening udelukkende udgør en beskrivelse af egenskaber ved de ansøgte varer eller tjenesteydelser, eller om det med rimelighed kan forudses, at dette vil blive tilfældet i fremtiden. I denne vurdering skal styrelsen tage alle relevante faktorer i betragtning, men det er dog uden betydning, at der eksisterer andre tegn eller angivelser, som er mere almindeligt anvendt end dem, som det pågældende varemærke er sammensat af. Anvendelsen af bestemmelsen er således ikke begrænset til tilfælde, hvor tegnet eller angivelsen udgør den eneste måde at betegne de pågældende egenskaber ved varen eller tjenesteydelsen på, eller om den faktisk har været anvendt sådan på tidspunktet for ansøgningens indlevering, ligesom det heller ikke er afgørende, i hvilket omfang konkurrenter kunne være interesseret i at anvende netop dette tegn.

Det friholdelsesbehov, der ligger til grund for bestemmelsen, er således ikke kun gældende, når der er et konkret, aktuelt eller tungtvejende behov for at holde et tegn til rådighed, idet det blot er tilstrækkeligt, at tegnet eller angivelsen kan anvendes til at beskrive egenskaber ved varen eller tjenesteydelsen. Ligeledes er det heller ikke af betydning, at tegnet eller angivelsen har flere betydninger, idet det er tilstrækkeligt, at det i blot ét af dets betydninger beskriver egenskaber ved varen eller tjenesteydelsen. Bestemmelsen omfatter dog alene tegn eller angivelser, som det med rimelighed kan antages, faktisk vil blive opfattet af den relevante kundekreds som en beskrivelse af en egenskab ved varen eller tjenesteydelsen.

Kravet i bestemmelsen om, at varemærket »udelukkende« består af tegn, der er deskriptive, indebærer, at bestemmelsen ikke finder anvendelse, når det deskriptive tegn eller den deskriptive angivelse er suppleret af andre elementer i mærket, herunder figurative bestanddele eller ord, der kan bibringe mærket særpræg i sin helhed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i daglig sprogbrug eller efter redelig og almindelig markedsføringsskik er blevet

almindelige som betegnelse for varerne eller tjenesteydelserne, er udelukket fra registrering.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra d, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 13, stk. 2, nr. 2.

Efter den foreslåede bestemmelse er et varemærke udelukket fra registrering, hvis det udelukkende består af tegn, der er blevet almindelige som betegnelse for varerne eller tjenesteydelserne. Bestemmelsen supplerer bestemmelsen i stk. 1, nr. 3, således at også tegn, eksempelvis ord på andre sprog eller ord, der endnu ikke er optaget i almindelige ordbøger, kan anses for at være beskrivende, hvis disse inden for den relevante omsætningskreds indgår i den daglige sprogbrug eller er blevet en almindelig betegnelse for varen. Tilføjes af ordet »redelig« i den nyaffattede bestemmelse indikerer, at dens anvendelse i visse situationer kan være begrænset, f.eks. i tilfælde hvor det pågældende tegn eller angivelsen tidligere er registreret som varemærke. I sådanne tilfælde påvirkes anvendelsen af bestemmelsen af den nyaffattede bestemmelse i § 26, nr. 1 om varemærker, der som følge af indehaverens passivitet eller aktive handlinger er blevet generiske. Således vil eksempelvis tredjemands brug af varemærket i generisk form ikke kunne anses for »redelig«, hvis rettighedsindehaveren konsekvent har skredet ind over for en sådan brug, og varemærket derved ikke kan anses for at være blevet generisk. Begrebet redelig fremgår både af direktivteksten og af Pariserkonventionens artikel 6 e, litra B, nr. 2, om tegn eller angivelser »som benyttes i daglig sprogbrug eller i redelig og fast handelssædvane«.

Det foreslås i *stk. 2*, at et varemærke ikke må udelukkes fra registrering efter stk. 1, nr. 2-4, hvis det inden datoen for ansøgning om registrering, som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 4, stk. 4, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 13, stk. 3.

Efter den foreslåede bestemmelse kan et ansøgt varemærke, når dette skal afslås efter bestemmelserne i den foreslåede nyaffattelse af § 13, stk. 1, nr. 2-4 om varemærker uden særpræg mv. alligevel accepteres til registrering, såfremt det af ansøgeren dokumenteres, at varemærket inden ansøgningsdatoen har fået fornødent særpræg. Et varemærke anses for at have opnået det fornødne særpræg, når det har været anvendt så længe og så intensivt, at mærket inden for vedkommende omsætningskreds her i landet er almindeligt kendt som kendetegn for indehaverens varer og tjenesteydelser.

Det foreslås i *stk. 3*, at tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, uanset bestemmelsen i stk. 1, nr. 3, kan udgøre et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke. Mærket giver ikke indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen, når de bruges i overensstemmelse med god markedsføringskik. Navnlige kan mærket ikke påberåbes

over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 28, stk. 4 og artikel 29, stk. 3, er en delvis videreførelse af fællesmærkelovens § 3.

Bestemmelsen vedrører alene kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker og udgør en undtagelse til bestemmelsen i den foreslåede nyaffattelse af § 13, stk. 1, nr. 3 om, at et varemærke ikke kan registreres, når det udelukkende består af en angivelse af varens eller tjenesteydelsens geografiske oprindelse. Dog er det endvidere fastsat i den foreslåede bestemmelse, at registreringen af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, der består af en betegnelse, der beskriver de omhandlede varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, ikke medfører en ret for indehaveren til at forbyde tredjemands brug af sådanne tegn eller angivelser, når en sådan brug i øvrigt sker i overensstemmelse med god markedsføringskik.

Bestemmelsen finder særligt anvendelse, når tredjemand er berettiget til at anvende den geografiske betegnelse. I dansk ret anerkendes en sådan berettigelse til brug af en geografisk betegnelse bl.a. i situationer, hvor den geografiske betegnelse er navnet på den by, hvor den pågældende er hjemmehørende, jf. Østre Landsrets dom af 8. marts 1981 i sag 13-325/1979.

Der henvises til afsnit 2.6 i de almindelige bemærkninger.

Til § 14

Den foreslåede nyaffattelse af § 14 regulerer ligesom § 13 absolutte registreringshindringer. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens §§ 2 og 14, nr. 1-3.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at følgende endvidere ikke kan registreres:

- 1) Tegn, som udelukkende består af
 - a) formen eller en anden egenskab, der følger af varernes egen karakter,
 - b) formen eller en anden egenskab ved varer, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat, eller
 - c) formen eller en anden egenskab, der giver varerne en væsentlig værdi.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra e, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 2, stk. 2.

Efter den foreslåede bestemmelse er et varemærke udelukket fra registrering, hvis tegnet udelukkende består af formen eller en anden egenskab, der følger af varens karakter eller giver varen en væsentlig værdi, eller hvis formen eller en anden egenskab ved varen er nødvendig for at opnå et teknisk resultat.

Bestemmelsen er i forhold til den gældende varemærkelovs § 2, stk. 2, præciseret således, at der foruden henvisningen til formen på varer, tillige henvises til en anden egenskab herved. Ordlyden »en anden egenskab« tager bl.a. sigte på situationer, hvor det »tekniske resultat« tillige kan tilskrives eksempelvis varens farve eller en effekt på varens overflade, såsom at overfladen reflekterer lys eller lignende, eller

hvor sådanne egenskaber kan siges at følge af varens egen karakter eller giver varen en væsentlig værdi.

Denne tilføjelse til ordlyden skal bl.a. ses i lyset af, at EU-Domstolen i sag C-205/13, Hauck, har præciseret, at artikel 3, stk. 1, litra e, pkt. 3, i Varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation), der er implementeret i den gældende varemærkelovs § 2, stk. 2, skal fortolkes således, at begrebet »en udformning, hvorved varen får en væsentlig værdi« ikke kun kan begrænses til vareudformningen, der udelukkende har en kunstnerisk eller dekorativ værdi, idet der ellers opstår en risiko for, at de varer, der ud over et betydeligt æstetisk element har væsentlige funktionelle egenskaber, ikke omfattes. I et sådant tilfælde ville den ret, som et varemærke giver indehaveren, give monopol på varernes væsentlige egenskaber, hvilket ville forhindre denne registreringshindring i fuldt ud at opfylde sit formål.

Med tilføjelsen »en anden egenskab« er det således nu gjort klart, at bestemmelsens rækkevidde ikke er begrænset til alene at vedrøre varens form, og at ethvert andet element ikke kan forhindre, at bestemmelsen kan tages i anvendelse, når dette element i øvrigt følger af varens egen karakter, er nødvendig for at opnå et teknisk resultat eller giver varen en væsentlig værdi.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at varemærker, som strider mod lov, den offentlige orden eller sædelighed, ikke kan registreres.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra f, og stk. 3, litra a og b, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 14, nr. 1.

Bestemmelsen fastslår, at et varemærke er udelukket fra registrering, hvis varemærket strider mod lov, den offentlige orden eller sædelighed. Henvisningen til »strider mod lov« sigter ikke på bestemmelser fastsat i varemærkeloven, men vedrører bestemmelser, der følger af andre love. Bestemmelsen sigter således bl.a. på situationer, hvor en ansøger ikke har adkomst til at anvende betegnelser i sit varemærke, der i anden lovgivning er forbeholdt visse virksomheder eller personer, såsom »bank«, »A/S« eller »advokat«.

Henvisningen til »offentlig orden« udgør et værn mod, at tegn, der er bærere af væsentlige ordensmæssige interesser, registreres som varemærker eller som en del heraf. Den gældende bestemmelse i varemærkelovens § 14, nr. 1, har hidtil særligt fundet anvendelse i situationer, hvor et ansøgt varemærke indeholder kendetegn, der refererer til kongehuset, herunder angivelser, der giver indtryk af, at ansøgeren er Kongelig Hofleverandør uden at være prædikatholder, og for prædikatholdere, uden der er givet tilladelse til registrering af et mærke indeholdende prædiketet af Kongehuset. Tilsvarende kan bestemmelsen finde anvendelse, hvis varemærket giver det fejlagtige indtryk, at ansøgeren er en offentlig myndighed. Derudover tager bestemmelsen også sigte på situationer, hvor det ansøgte tegn er egnet til at vække forargelse, eksempelvis hvis det indeholder ord eller symboler, der kan krænke religiøse symboler. Tilsvarende anses mærker, der har et racistisk tilsnit for at være omfattet af bestemmelsen.

Med henvisningen til »sædelighed« sigtes ikke alene til kønssædeligheden, men også sæd og skik. Bestemmelsen skal ses i lyset af Pariserkonventionens artikel 6 e, litra b, der anvender ordet moral. Bestemmelsen i den gældende varemærkelov har kun sjældent været nødvendig at tage i anvendelse, men bestemmelsen vil normalt kunne anvendes i situationer, hvor et varemærke har et stærkt seksualiserende indhold, der går ud over, hvad der kan forventes i forhold til de varer eller tjenesteydelser, som varemærket vedrører.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at varemærker, som har en sådan karakter, at de vil kunne vildlede offentligheden, for eksempel med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse, ikke kan registreres.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra g, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 14, nr. 2.

Efter bestemmelsen er varemærker, der er egnet til at vildlede med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse, udelukket fra registrering. Bestemmelsen, der også udgør en videreførelse af artikel 3, stk. 1, litra g, i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation), har tidligere været genstand for fortolkning ved EU-Domstolen, herunder i sag C-87/97, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, der bl.a. har fastslået, at registrering kun skal nægtes, hvis det er utvivlsomt, at mærket er egnet til at vildlede den potentielle kundekreds, dvs. hvis der enten foreligger konkret vildledning eller en væsentlig risiko herfor.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at varemærker, der ikke er godkendt af de kompetente myndigheder, og som skal afslås i medfør af artikel 6 c i Pariserkonventionen, samt mærker, der omfatter tegn, emblemer og våben, som har offentlig interesse, medmindre deres registrering er blevet tilladt af vedkommende myndighed, ikke kan registreres.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra h, og stk. 3, litra c, er en og videreførelse af den gældende varemærkelovs § 14, nr. 3.

Bestemmelsen indeholder et forbud mod registrering af statskendetegn m.v., der er beskyttet efter Pariserkonventionens artikel 6 c, samt andre tegn, emblemer og våben af offentlig interesse, medmindre varemærkets registrering er blevet tilladt af den kompetente myndighed.

De tegn, der beskyttes efter Pariserkonventionens artikel 6 c, registreres og offentliggøres af WIPO. Med »andre tegn, emblemer og våben af offentlig interesse« sigtes på bl.a. kommunevåben og -segl, politisegl, de forskellige militære værnsmærker, bispesædernes segl, universiteternes segl og andre lignende embedskendetegn, navnestempler for ædle metaller, nationale kendetegn og mindesmærker, samt officielle danske betegnelser for ministerier, institutioner, organisationer m.v.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til lov eller internationale aftaler, i hvilke EU eller Danmark er part, og som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, ikke kan registreres.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra i. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen blev indsat i direktivet for at sikre, at tegn, der efter EU-lovgivning eller national ret er beskyttet som oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser, ikke registreres som varemærker, i det omfang denne lovgivning udelukker dette.

De betegnelser, som bestemmelsen vedrører, er i dag primært reguleret i EU-lovgivning, der finder direkte anvendelse i national ret, og som i øvrigt allerede indeholder forbud mod registrering af de omhandlede betegnelser som varemærker. Hertil kommer, at bestemmelsen i den gældende varemærkelovs § 14, nr. 1, om lovstridige varemærker, allerede i dag fortolkes således, at den omfatter varemærker, der er i strid med de nævnte typer af betegnelser. Bestemmelsen indebærer således ikke en ny retsstilling, men skal blot tydeliggøre, at sådanne betegnelser efter omstændighederne ikke kan registreres som varemærker.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til lov eller internationale aftaler, i hvilke EU er part, og som giver beskyttelse af traditionelle benævnelser for vin, ikke kan registreres.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra j. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 5, idet bestemmelsen vedrører den type af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, der kan henføres til traditionelle betegnelser for vin, og som er beskyttet efter EU-lovgivningen. På tilsvarende vis som i stk. 1, nr. 5, beskyttes de traditionelle betegnelser for vin efter EU-lovgivningen mod registreringen af disse som varemærker i visse tilfælde. Den pågældende EU-lovgivning finder direkte anvendelse i national ret, hvorfor bestemmelsen alene præciserer den forpligtelse, der påhviler Patent- og Varemærkestyrelsen til at afslå sådanne varemærker fra registrering.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7*, at varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til lov eller internationale aftaler, i hvilke EU er part, og som giver beskyttelse af garanterede traditionelle specialiteter, ikke kan registreres.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra k. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 5, idet bestemmelsen vedrører benævnelser for garanterede traditionelle specialiteter, der er beskyttet efter EU-lovgivningen. På tilsvarende vis som i stk. 1, nr. 5, beskyttes benævnelser for garanterede traditionelle specialiteter efter EU-lovgivningen mod registreringen af disse som varemærker i visse tilfælde. Den pågældende EU-lovgivning finder direkte anvendelse i national ret, hvorfor bestemmelsen alene præciserer den forpligtelse, der påhviler Patent- og Varemærkestyrelsen til at afslå sådanne varemærker fra registrering.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 8*, at varemærker, der består af eller i deres væsentlige elementer gengiver en ældre plantesortsbetegnelse, som er beskyttet af plantesortsrettigheder og vedrører plantesorter af samme eller nært beslægtede arter, ikke kan registreres.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4, stk. 1, litra l. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen fastsætter, at ældre, beskyttede plantesortsbetegnelser er udelukket fra registrering som varemærker, når varemærket søges registreret for plantesorter af samme eller nært beslægtet art. Bestemmelsen skal ses i lyset af, at plantesortsnavne udgør generiske betegnelser, hvortil der knytter sig et særligt friholdelsesbehov, idet der består en forpligtelse til at anvende det pågældende plantesortsnavn i markedsføringen af den pågældende plante, hvortil plantesortsrettigheden er knyttet eller har været knyttet.

Den nye bestemmelse medfører ikke en ændring i den hidtidige retsstilling, idet plantesortsnavne hidtil er blevet anset for omfattet af registreringsforbuddet i den gældende varemærkelovs § 13, stk. 2, nr. 1, om de beskrivende varemærker og § 14, nr. 2, om vildledende varemærker. De nævnte bestemmelser, der i lovforslaget er videreført i de foreslåede nyaffattelser af § 13, stk. 1, nr. 3, og § 14, stk. 1, nr. 3, vil dog fortsat efter omstændigheden kunne finde anvendelse, i det omfang et plantesortsnavn søges registreret for varer, der ikke er denne plante eller en plante nært beslægtet hermed, som plantesortsrettigheden er knyttet eller har været knyttet til. Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, når den pågældende plante, eller eksempelvis frugter herfra, er eller kan være en del af eller hovedbestanddelen i den vare, som varemærket søges beskyttet for, og anvendelsen af plantesortsnavnet af omsætningskredsen vil blive opfattet som beskrivende for indholdet af varen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 9*, at varemærker, der er ansøgt i ond tro, ikke kan registreres.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 4, stk. 2. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Ifølge direktivet består der alene en forpligtelse til at fastsætte, at sådanne varemærker skal kunne erklæres ugyldige, men medlemsstaterne kan dog fastsætte, at disse tillige skal kunne udelukkes fra registrering.

Det har hidtil været antaget, at den gældende varemærkelovs § 20, hvorefter Patent- og Varemærkestyrelsen skal afslå varemærkeansøgninger, når ansøgningen ikke er i overensstemmelse med loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven, eller når »der i øvrigt er noget til hinder for at godkende ansøgningen«, tillige giver styrelsen hjemmel til at afslå ansøgninger, der er indgivet i ond tro. For at tydeliggøre styrelsens adgang til af egen drift at afslå registrering af varemærker, der er indgivet i ond tro, er det valgt at gøre brug af den mulighed, som direktivet indeholder, for at fastsætte en sådan bestemmelse. Samtidig indebærer bestemmelsen i den foreslåede nyaffattelse af § 28, at bestemmelsen om ond

tro tillige kan påberåbes i en sag om ugyldiggørelse af en varemærkeregistrering.

Med hensyn til begrebet »ond tro« følger det af EU-Domstolens præjudicielle afgørelse i sagen C-320/12, Malaysia Dairy Industries, at det i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i direktivet, udgør et selvstændigt EU-retligt begreb, der skal fortolkes ensartet i Unionen. Således skal der i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger ond tro, foretages en helhedsvurdering under hensyntagen til alle de relevante faktorer, som foreligger på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering, såsom bl.a. det forhold, at ansøgeren vidste eller burde vide, at en tredjemand brugte et identisk eller lignende tegn for varer af samme eller lignende art. Det forhold, at ansøgeren ved eller bør vide, at en tredjemand bruger et sådant tegn, er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at det kan fastslås, at denne ansøger var i ond tro. Der skal desuden tages hensyn til den nævnte ansøgers hensigt på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering af et varemærke, hvilket er et subjektivt element, der skal vurderes på baggrund af sagens objektive omstændigheder.

Det foreslås i *stk. 2*, at et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke ikke kan registreres, hvis det vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan blive antaget som værende noget andet end et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke.

Bestemmelsen gennemfører for så vidt angår kollektivmærker direktivets artikel 31, stk. 2, og udnytter for så vidt angår garanti- eller certificeringsmærker adgangen i direktivets artikel 28, stk. 3, til at fastsætte registreringsbetingelser for sådanne mærker, når dette findes påkrævet under hensyn til disse mærkers funktion. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven eller fællesmærkeloven i dag.

Der henvises nærmere til afsnit 2.6 i de almindelige bemærkninger.

Til § 15

Den foreslåede nyaffattelse af § 15 regulerer de relative registreringshindringer. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 14, nr. 4 og 5, samt § 15.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 5.

Den gældende varemærkelovs § 14, nr. 4, handler om relative registreringshindringer i form af personnavne, virksomhedsnavne, portrætter, navne og afbildninger af en andens faste ejendom. § 14, nr. 5 handler om relative registreringshindringer i form af ophavsretligt beskyttede værker, særegne titler på litterære eller kunstneriske værker, fotografisk billede eller en andens industrielle rettigheder. Bestemmelsen i § 15 omfatter relative registreringshindringer i form af ældre varemærker, herunder også EU-varemærker.

Den foreslåede bestemmelse er formuleret således, at den alene finder anvendelse i sager om indsigelse eller ugyldiggørelse, idet der alene er tale om såkaldte relative registreringshindringer. Bestemmelsen skal således ses i sammen-

hæng med den foreslåede nyaffattelse af § 16, hvorefter Patent- og Varemærkestyrelsen alene påser, at betingelserne for registrering efter § 2, §§ 11, stk. 1 og stk. 5-8, §§12-14 og § 16, stk. 2, er opfyldt. Styrelsen kan således efter § 16 ikke afslå at registrere et ansøgt varemærke efter bestemmelserne i § 15 af egen drift.

Hertil kommer, at det i de foreslåede nyaffattelser af §§ 18 og 19 er foreslået, at Patent- og Varemærkestyrelsen, inden varemærket kan registreres, skal offentliggøre ansøgningen og derved give tredjemand lejlighed til at fremsætte indsigelse mod ansøgningen. En indsigelse kan således fremsættes under henvisning til, at varemærket krænker de ældre rettigheder, som er oplyst i § 15.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at et varemærke efter indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, på anmodning eller ved dom erklæres ugyldigt, hvis det er identisk med et ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, som varemærket er ansøgt eller registreret for, er identiske med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 1, litra a, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 15, stk. 1, nr. 1.

Bestemmelsen vedrører den situation, hvor det ældre og det yngre varemærke er identiske, og varemærkerne vedrører identiske varer og tjenesteydelser (dobbelidentitet). I denne situation vil det yngre varemærke pr. definition krænke det ældre varemærke, og der vil ikke skulle stilles krav om, at der består en risiko for forveksling.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at et varemærke efter indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, på anmodning eller ved dom erklæres ugyldigt, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der er en forbindelse med det ældre varemærke, fordi det yngre varemærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er identiske eller lignende.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 1, litra b, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 15, stk. 1, nr. 2.

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til den foreslåede nyaffattelse af § 4, stk. 2, nr. 2, idet den henviser til forvekslingsprincippet. Der henvises nærmere til bemærkningerne til den foreslåede nyaffattelse af § 4, stk. 2, ovenfor.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at ved ældre varemærker efter stk. 1 forstås varemærker af følgende kategorier med en dato for ansøgning om registrering, der ligger før datoen for ansøgning om registrering af varemærket, i givet fald under hensyntagen til den prioritet, der gøres gældende til støtte for disse varemærker:

- a) EU-varemærker, herunder EU-varemærker, for hvilke der i overensstemmelse med EU-varemærkeforordningen med fuld ret påberåbes anciennitet i forhold til et af de varemærker, som er omfattet af litra b og c, også selv om der er givet afkald på sidstnævnte, eller det er ladet bortfalde.

- b) Varemærker, der er registreret her i landet.
 c) Varemærker, som er registreret i henhold til internationale ordninger med virkning her i landet.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 2, litra a, nr. 1-3 og litra b, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 15, stk. 2, nr. 1 og 2.

Bestemmelsen i stk. 2, angiver, hvad der forstås med ældre varemærker efter stk. 1. Således fremgår det af nr. 1 til stk. 2, at de ældre varemærker, som er omfattet af stk. 1, er sådanne der har en ansøgnings- eller prioritetsdato, der er ældre end den ansøgnings- eller prioritetsdato, som gælder for det anfægtede mærke.

Det fremgår af bestemmelsens *litra a*, at EU-varemærker, herunder EU-varemærker for hvilke der er påberåbt anciennitet fra en dansk varemærkeregistrering eller en designering af Danmark i en international registrering, kan udgøre et ældre varemærke.

I *litra b og c* er henvist til, at såvel danske varemærkeregistreringer som designeringer af Danmark i internationale registreringer kan udgøre ældre varemærker efter stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at ved ældre varemærker efter stk. 1 forstås ansøgninger om varemærker omfattet af nr. 1 med forbehold af deres registrering.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 2, litra c, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 15, stk. 2, nr. 3.

Bestemmelsen i stk. 2, nr. 2, fastslår, at også ansøgninger om registrering af et af de varemærker, som er omfattet af stk. 2, nr. 1, litra a-c, henregnes til ældre varemærker efter stk. 1, under forbehold af varemærkernes registrering.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3* at ved ældre varemærker efter stk. 1 forstås varemærker, som på datoen for ansøgning om registrering af varemærket, eller i givet fald den prioritetsdato, der gøres gældende til støtte for ansøgningen om registrering af varemærket, er vitterlig kendt her i landet i den betydning, som er angivet i Pariserkonventionens artikel 6 b.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 2, litra d, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 15, stk. 2, nr. 4.

Det fremgår af den foreslåede stk. 2, nr. 3, at varemærker, der på datoen for ansøgningen om registrering af det anfægtede varemærke, eller på datoen for en prioritetsdato påberåbt for det anfægtede varemærke, er vitterligt kendt i den betydning, som er angivet i Pariserkonventionens artikel 6 b, tillige anses for at udgøre ældre varemærker efter stk. 1. Denne bestemmelse skal endvidere ses i lyset af, at det i den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 2, er fastsat, at det forhold, at et varemærke er vitterligt kendt her i landet, i sig selv stifter en varemærkeret.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at ved ældre varemærker efter stk. 1 forstås uregistrerede varemærker, der er stiftet efter § 3, stk. 1, nr. 3, når retten til varemærket er den først opståede ret efter § 6.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 4, litra a, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 15, stk. 4, nr. 2.

Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2, nr. 4, kan uregistrerede varemærker, hvortil der er stiftet rettigheder efter den nyaffattede bestemmelse i § 3, stk. 1, nr. 3, udgøre et ældre varemærke, når retten til varemærket er den først opståede ret efter den nyaffattede bestemmelse i § 6. Ved at tilføje de ved brug stiftede varemærkerettigheder i definitionen af »ældre varemærker« sikres det, at beskyttelsen af de registrerede og de uregistrerede varemærker sidestilles i relation til indsigelser eller ugyldighedssager baseret på de nyaffattede bestemmelser i § 15, stk. 1 og 3. Henvisningen til den nyaffattede bestemmelse i § 6 er indsat for sikre, at det uregistrerede varemærke alene kan anses for at udgøre et ældre varemærke, når det udgør den først opståede ret. Har indehaveren af ansøgningen eller registreringen forud for indgivelsen af varemærkeansøgningen anvendt det pågældende varemærke og derved selv stiftet en varemærkeret ved brug, og indebærer en sådan retsstiftelse, at det er ansøgnings- eller registreringsindehaveren, der har opnået fortrinsretten efter § 6, kan det påberåbte uregistrerede varemærke således ikke anses for at udgøre et »ældre varemærke«.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1*, at et varemærke ved indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde: Varemærket er identisk med eller ligner et ældre varemærke, uanset om de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er ansøgt eller er registreret, er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet, når det ældre varemærke er velkendt her i landet, eller i tilfælde af et EU-varemærke, er velkendt i EU, og brugen af det yngre varemærke uden rimelig grund vil medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug vil skade dette særpræg eller renommé.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 3, litra a, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 15, stk. 3, nr. 1 og stk. 4, nr. 1.

Bestemmelsen vedrører beskyttelsen af de velkendte varemærker. I bestemmelsen skelnes mellem varemærker, der alene har gyldighed i Danmark, og EU-varemærker, idet førstnævnte alene skal dokumenteres velkendt her i landet, hvorimod der for EU-varemærkerne gælder, at disse skal være velkendt i EU. Bestemmelsen skal endvidere ses i lyset af den righoldige såvel danske retspraksis som praksis fra EU-Domstolen, der har fortolket rækkevidden af de tilsvarende bestemmelser i den gældende varemærkelovs § 15, stk. 3, nr. 1 og stk. 4, nr. 1, artikel 4, stk. 3 og stk. 4, litra a, i varemærkedirektiv 2008/95/EF (kodifikation), samt artikel 8, stk. 5 i EU-varemærkeforordningen. Af EU-Domstolens afgørelser kan bl.a. henvises til sagerne C-375/97, General Motors, C-292/00, Davidoff, C-408/01, Adidas-Salomon og Adidas Benelux, C-102/07, adidas og adidas Benelux, C-252/07, Intel Corporation, C-487/07, L'Oréal m.fl., C-301/07, PAGO International, C-383/12 P, Environmental Manufacturing mod KHIM og C-125/14, Iron & Smith.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2*, at et varemærke ved indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde: Varemærkeindehaverens agent eller repræsentant ansøger om registrering af varemærket i eget navn uden indehaverens samtykke, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 5, stk. 3, litra b. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen skal ses i lyset af Pariserkonventionens artikel 6 g om de såkaldte »agentmærker«, hvorefter indehaveren af et varemærke kan forhindre, at dennes agent eller repræsentant uden samtykke registrerer indehaverens varemærke. Bestemmelsen skal ligeledes ses i lyset af den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 4 og 5. Der henvises nærmere til bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 3*, at et varemærke ved indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde: I det omfang, der i henhold til EU-lovgivningen eller dansk ret, som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser,

- a) allerede er indgivet en ansøgning om en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse i overensstemmelse med EU-lovgivningen eller dansk ret før datoen for ansøgning om registrering af varemærket eller datoen for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, med forbehold af dets senere registrering, eller
- b) oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse giver den person, der i henhold til den relevante lovgivning har adgang til at udøve de rettigheder, som hidrører herfra, ret til at forbyde brugen af et yngre varemærke.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 5, stk. 3, litra c. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i varemærkeloven i dag.

Bestemmelsen vedrører de oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, der efter dansk ret eller EU-lovgivning er forbeholdt visse erhvervsdrivende. Udover at disse typer af betegnelser er udelukket fra registrering efter bestemmelserne om de absolutte hindringer, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 14, stk. 1, nr. 5-7, kan de efter denne bestemmelse tillige påberåbes som en relativ registreringshindring. Det beskyttelsesomfang, som disse betegnelser tildeles, fremgår af den lovgivning, der i øvrigt fastsætter beskyttelsen for den pågældende type af betegnelser.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 4*, at et varemærke ved indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde: Varemærket kræver en ret til et virksomhedsnavn, som er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister (CVR). Et varemærke anses for at kræve en ret til et virksomhedsnavn, når virksomhedsnavnet har mere end lokalt afgrænset karakter, og

- a) navnet og varemærket ligner hinanden, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke virksomhedsnavnet er anvendt som kendetegn forud for ansøgningen om registrering af

varemærket eller en herfor påberåbt prioritet, er de samme som eller ligner dem, der er omfattet af varemærket, og brugen af varemærket vil medføre en risiko for forveksling, herunder at der kan antages en forbindelse mellem dem, eller

- b) brugen af varemærket uden rimelig grund vil medføre en utilbørlig udnyttelse af eller skade på virksomhedsnavnets særpræg eller renommé, såfremt virksomhedsnavnet er anvendt i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, og denne brug har ført til, at navnet forud for ansøgningen om registrering af varemærket eller en herfor påberåbt prioritet, er blevet velkendt her i landet.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 4, litra a og litra b, nr. 1, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 14, nr. 4.

Det er fundet hensigtsmæssigt nærmere at fastsætte betingelserne for, at et forretningskendetegn i form af et virksomhedsnavn, kan udgøre en hindring mod registreringen af et varemærke eller danne grundlag for dets ugyldiggørelse. Således fremgår det af den foreslåede bestemmelse, at det alene er virksomhedsnavne, der er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister (CVR), der kan udgøre en hindring mod et registreret varemærke, idet øvrige forretningskendetegn, der beskyttes efter markedsføringslovens § 22, kan udgøre en hindring efter den nyaffattede bestemmelse i § 15, stk. 3, nr. 5, om øvrige forretningskendetegn. Betegnelsen virksomhedsnavn skal her – som hidtil – forstås bredt og omfatter derfor ikke kun navne på personlige firmaer men også aktieselskaber, anpartsselskaber, interessentskaber og andre egentligt kommercielle virksomheder, under forudsætning af, at navnet er registreret i CVR.

Ligeledes fremgår det af bestemmelsen, at en betingelse for virksomhedsnavnets beskyttelse i forhold til et yngre varemærke er, at dette skal have mere end lokalt afgrænset karakter. Dette krav skal ses i sammenhæng med, at der alene kan stiftes rettigheder til et uregistreret varemærke, når brugen heraf har mere end lokalt afgrænset karakter, ligesom det i den foreslåede nyaffattelse af § 10, stk. 3, er foreslået, at et varemærke ikke giver varemærkeindehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af ældre rettigheder, som kun har lokal afgrænset karakter, hvis den ældre rettighed anvendes inden for grænserne af det område, hvor retten hertil er anerkendt. Dette krav sikrer således, at den obligatoriske implementering af direktivets artikel 14, stk. 3, om begrænsninger i varemærkets retsvirkninger i forhold til rettigheder af lokalt afgrænset karakter, ikke medfører en skævvridning i forholdet mellem beskyttelsen af varemærker og beskyttelsen af virksomhedsnavne.

Endvidere fremgår det af bestemmelsen i *litra a*, at det til lige er en betingelse for beskyttelsen af et virksomhedsnavn, at navnet og varemærket ligner hinanden, og at varerne og tjenesteydelserne ligner hinanden, samt at der er en risiko for forveksling. Udover at denne bestemmelse fastlægger, at forvekslelighedsprincippet finder anvendelse for vurderingen af, om et varemærke kræver et virksomhedsnavn, sikrer bestemmelsen også, at virksomhedsnavne alene beskyttes, i det omfang disse har været anvendt i forbindelse med

varer eller tjenesteydelser. Dette krav skal endvidere ses i lyset af, at EU-Domstolen i den præjudicielle afgørelse i C-17/06, Céline, fastlagde, at et virksomhedsnavn alene kan anses for at krænke et varemærke, når virksomhedsnavnet har været anvendt for varer eller tjenesteydelser.

Endelig er det i bestemmelsen i *litra b* foreslået fastsat, at et virksomhedsnavn, der som følge af den brug, der er gjort heraf i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, er blevet velkendt her i landet, skal beskyttes på samme måde som velkendte varemærker, dvs. mod at tredjemands brug af et varemærke uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af eller skade på virksomhedsnavnets særpræg eller renommé. Der henvises nærmere til bemærkningerne til bestemmelsens stk. 3, nr. 1 ovenfor.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 5*, at et varemærke ved indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde: Der er stiftet rettigheder til et andet end de forretningskendetegn, der er omfattet af nr. 4, når kendetegnet er af mere end lokalt afgrænset karakter, og der til kendetegnet er knyttet en ret til at forbyde brugen af det yngre varemærke.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 4, *litra a*, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 15, stk. 4, nr. 2.

Bestemmelsen fastsætter, at øvrige forretningskendetegn, der ikke er et ældre uregistreret varemærke, jf. stk. 2, nr. 4, eller et virksomhedsnavn efter stk. 3, nr. 4, og som er af mere end lokalt afgrænset karakter, kan udgøre en hindring mod registreringen af et varemærke eller danne grundlag for en varemærkeregistrerings ugyldiggørelse, når der i øvrigt til kendetegnet er knyttet en ret til at forbyde brugen af det yngre varemærke. Bestemmelsen svarer således til den gældende varemærkelovs § 15, stk. 4, nr. 2, for så vidt angår sådanne kendetegn, der ikke kan henregnes til de uregistrerede varemærker eller virksomhedsnavne. Beskyttelsen af disse kendetegn afgrænses af den beskyttelse, der fremgår af markedsføringslovens § 22, og det er derfor fundet hensigtsmæssigt at fastslå, at bestemmelsen alene finder anvendelse, når der til kendetegnet er knyttet en ret for rettighedsindehaveren til at forbyde brugen af det yngre varemærke.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 6*, at et varemærke ved indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde: Varemærket uhjemlet består af eller indeholder et personnavn eller et portræt, hvortil en anden har lovlig adkomst, og der ikke derved sigtes til for længst afdøde personer, når der til navnet eller portrættet er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 4, *litra b*, punkt 1 og 2, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 14, nr. 4.

Bestemmelsen viderefører med visse præciseringer bestemmelsen om beskyttelse af personnavne og portrætter i den gældende varemærkelovs § 14, nr. 4. Med den nyaffattede bestemmelse er således præciseret, at bestemmelsen kan finde anvendelse i det omfang, der til personnavnet eller

portrættet er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket.

I vurderingen af, om et varemærke krænker en ret til et personnavn, skal dog som hidtil tages hensyn til, at en varemærkeregistrering ikke indebærer en egentlig navneret, og at forholdet mellem personnavne og varemærker derfor må fortolkes i lyset af de varemærkeretlige grundprincipper. Er der således eksempelvis tale om, at navnet også er et almindeligt ord, en stedbetegnelse eller på anden måde har en sekundær betydning, kan dette efter omstændigheder begrunde, at personnavnet ikke bør anses gået for nært, når det anvendes i et varemærke. Omvendt kan navne, der ikke som sådan beskyttes efter navneloven, udgøre en hindring for et varemærke, hvis der eksempelvis er tale om navnet på en kendt person eller et kunstnernavn.

Kriteriet »uhjemlet« er videreført fra den gældende varemærkelovs § 14, nr. 4, og skyldes, at der i nogle tilfælde kan foreligge en hjemmel, f.eks. fordi der er tale om mærkeindehavers eget navn, eller at navnet er indarbejdet som varemærke for mærkeindehaver, eller at der foreligger et samtykke fra rettighedshaver.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 7*, at et varemærke ved indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde: Varemærket uhjemlet består af eller indeholder bestanddele, der af omsetningskredsen vil blive opfattet som et særegent navn på eller afbildning af en ejendom beliggende her i landet, når der til ejendomsnavnet eller -afbildningen er knyttet en ret for ejeren til at forbyde anvendelsen af det yngre varemærke, og denne ret er af mere end lokalt afgrænset karakter.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 4, *litra b*, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 14, nr. 4.

Bestemmelsen viderefører med visse præciseringer bestemmelsen om beskyttelse af særegne navne på fast ejendom og afbildninger af fast ejendom i den gældende varemærkelovs § 14, nr. 4. Med den nyaffattede bestemmelse er det således præciseret, at bestemmelsen alene finder anvendelse i forhold til særegne navne for eller afbildninger af fast ejendom, der er beliggende her i landet, når der i øvrigt hertil er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket, og denne ret i øvrigt er af mere end lokalt afgrænset karakter. Bestemmelsen i den gældende varemærkelovs § 14, nr. 4, er hidtil blevet fortolket således, at bestemmelsen tillige er blevet anset for at omfatte beskyttelsen af særegne navne på fast ejendom, der er beliggende i udlandet, samt afbildninger heraf. Sådanne udenlandske ejendomme er ikke omfattet af den foreslåede bestemmelse. Er der dog tale om navnet på eller afbildning af en udenlandsk ejendom af en særlig symbolsk, religiøs eller kulturel værdi eller af politisk betydning, kan bestemmelserne i den foreslåede nyaffattelse af § 14, stk. 1, nr. 2, om offentlig orden eller sædelighed eller § 14, stk. 1, nr. 3, om vildledende varemærker efter omstændighederne finde anvendelse. I forhold til afbildninger af fast ejendom vil varemærket efter omstændighederne også kunne krænke en ophavsret.

Om kriteriet »uhjemlet« henvises til bemærkningerne til § 15, stk. 3, nr. 6, ovenfor.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 8*, at et varemærke ved indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde: Varemærket krænker en andens ophavsret eller industrielle rettigheder, når der til disse rettigheder er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 4, litra b, pkt. 3 og 4, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 14, nr. 5.

Bestemmelsen fastsætter, at et varemærke, der krænker en andens ophavsret eller industrielle rettigheder, kan hindres fra registrering eller kan blive genstand for ugyldiggørelse, hvis det registreres. Henvisningen til ophavsret indebærer, at vurderingen af, hvorvidt der foreligger en krænkelse, skal vurderes efter ophavsretslovens regler. Med industrielle rettigheder tænkes navnlig på designrettigheder, men bestemmelsen kan også finde anvendelse, hvis der foreligger en krænkelse af eksempelvis et patent, en brugsmode eller en rettighed efter lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi).

Bestemmelsen svarer med visse ændringer til den gældende varemærkelovs § 14, nr. 5, idet dog henvisningen til »særegen titel på en andens beskyttede litterære eller kunstneriske værk« og »ret til fotografisk billede« er udeladt.

Beskyttelsen af »særegne titler« er i forhold til varemærkeloven en speciel regel, der ikke er at genfinde i andre rettighedslove, herunder heller ikke i ophavsretsloven. Beskyttelsen af de særegne titler har haft til hovedformål at sikre, at den kommercielle udnyttelse af eksempelvis titlen på en film er forbeholdt den, der i øvrigt besidder rettighederne til filmen. Bestemmelsen har således været taget i anvendelse for at hindre, at tredjemand anvendte titlen på en tv-serie for legetøj til børn. Under hensyn til at eksempelvis producenter af film og tv-programmer har samme adgang som andre erhvervsdrivende til at opnå beskyttelse for deres kendetegn, eksempelvis ved registrering heraf som varemærke, at bestemmelsen i øvrigt kun enkelte gange har været anvendt i praksis, og da der i øvrigt ikke kan fremføres væsentlige argumenter for, hvorfor visse typer af erhvervsdrivende skal tildeles en særstatus i denne henseende, er det valgt at udelade bestemmelsen om beskyttelse af særegne titler i den nyaffattede bestemmelse.

For så vidt angår udeladelsen af henvisningen til »ret til fotografisk billede« i den nyaffattede bestemmelse, skal dette ses i lyset af, at beskyttelsen heraf er omfattet af ophavsretsloven, hvorfor en særskilt henvisning hertil er unødvendig.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 9*, at et varemærke ved indsigelse kan udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde: Varemærket kan forveksles med et ældre varemærke, der er beskyttet i udlandet, hvis ansøgeren var i ond tro på datoen for indgivelsen af ansøgningen.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 5, stk. 4, litra c, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 15, stk. 3, nr. 3.

Bestemmelsen fastsætter, at et varemærke, der er beskyttet i udlandet, kan udgøre en hindring mod registreringen af et dansk varemærke eller kan danne grundlag for en sag om ugyldiggørelse heraf, såfremt ansøgeren var i ond tro på datoen for indgivelse af ansøgningen. Begrebet skal i denne forbindelse fortolkes i overensstemmelse med den foreslåede nyaffattelse af § 14, stk. 1, nr. 9, hvortil der i øvrigt henvises.

Det foreslås i *stk. 4*, at bestemmelserne i stk. 1 og 3 under passende omstændigheder ikke finder anvendelse, hvis indehaveren af de ældre rettigheder, som er nævnt i disse bestemmelser, har givet sit samtykke til registreringen.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 5, stk. 5. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i den gældende varemærkelov.

Bestemmelsen fastslår, at en varemærkeansøgning ikke kan hindres, eller at en registrering ikke kan kendes ugyldig af de grunde, der er nævnt i bestemmelsens stk. 1 og 3, når indehaveren af disse rettigheder har givet sit samtykke til registreringen. At bestemmelsen i overensstemmelse med direktivets ordlyd alene finder anvendelse »under passende omstændigheder« fordrer, at det kan fastslås, at der foreligger et gyldigt samtykke fra indehaveren af den eller de ældre rettigheder til, at kendetegnet registreres som varemærke, herunder at den anfægtede varemærkeansøgning eller -registrering i sit indhold og omfang er i overensstemmelse med det givne samtykke. Begrebet samtykke fortolkes i overensstemmelse med forvaltningslovens regler om gyldigt samtykke.

Der henvises nærmere til afsnit 2.7 i de almindelige bemærkninger.

Til § 16

Den foreslåede nyaffattelse af § 16 regulerer Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af ansøgninger. Den gældende varemærkelov indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at Patent- og Varemærkestyrelsen påser, at ansøgeren opfylder kravene i § 1 b, og at ansøgningen er i overensstemmelse med bestemmelserne i § 2, § 11, stk. 1 og stk. 5-8, og §§ 12-14.

Patent- og Varemærkestyrelsens sagsbehandlingsprocedurer i dag er nærmere reguleret i bekendtgørelse nr. 364 af 21. maj 2008 om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker. Som anført i afsnit 2.6.1 i de almindelige bemærkninger, blev det i § 5 i bekendtgørelse nr. 376 af 19. juni 1998 om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker fastsat, at Patent- og Varemærkestyrelsen ved behandlingen af en varemærkeansøgning skulle påse, at betingelserne i varemærkelovens § 13 og § 14, nr. 1-3, var opfyldt, dvs. de såkaldte »absolutte registreringshindringer«, hvorimod det af bekendtgørelsens § 6, stk. 2, fremgår, at en ansøgning ikke kunne afslås med hen-

visning til de registreringshindringer, som er nævnt i varemærkelovens § 14, nr. 4-5, og § 15, dvs. de såkaldte »relative registreringshindringer«. Denne opdeling af registreringshindringerne i absolutte og relative hindringer blev bibeholdt i § 8 i bekendtgørelse nr. 364 af 2. maj 2008, der er den nugældende bekendtgørelse, hvor det på tilsvarende vis er fastsat, at bestemmelserne i varemærkelovens § 13 og § 14, nr. 1-3 udgør absolutte registreringshindringer.

Det er fundet uhensigtsmæssigt, at centrale betingelser for opnåelse af en varemærkeregistrering alene er fastsat på bekendtgørelsesniveau, hvorfor det er foreslået, at det i bestemmelsen nærmere fastlægges, hvilken undersøgelseskompetence Patent- og Varemærkestyrelsen har i forbindelse med behandlingen af en varemærkeansøgning. Hertil kommer, at Singaporetraktaten om varemærkeret indeholder visse forpligtelser i forhold til fastsættelsen af frister og fristforlængelser under ansøgningers behandling, hvorfor det er fundet hensigtsmæssigt at gengive disse forpligtelser på lovniveau.

Det foreslås i *stk. 2*, at et varemærket ansøgt som et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, påser Patent- og Varemærkestyrelsen desuden, at bestemmelserne om det pågældende kollektivmærkes eller garanti- eller certificeringsmærkets anvendelse ikke strider mod den offentlige orden eller sædelighed.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 31. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven eller fællesmærkeloven i dag.

Det foreslås i *stk. 3*, at finder styrelsen, at der er noget til hinder for at godkende ansøgningen, jf. *stk. 1* og *2*, og har styrelsen fastsat en frist til berigtigelse af ansøgningen, kan ansøgeren i indtil to måneder fra fristens udløb anmode om en forlængelse af fristen.

Forslaget indebærer, at styrelsen skal give ansøgeren lejlighed til at udtale sig om eventuelle hindringer mod varemærkets registrering, som styrelsen måtte fremføre, hvorefter styrelsen tager stilling til ansøgningen. Det fremgår af bestemmelsen, at ansøgeren kan anmode om fristforlængelse i indtil 2 måneder efter udløbet af den frist, som Patent- og Varemærkestyrelsen har fastsat for ansøgerens udtalelse. Denne forpligtelse følger af artikel 14 i Singaporetraktaten om varemærkeret. I tilfælde hvor ansøgeren ikke har overholdt fristen, indebærer bestemmelsen, at styrelsen først kan træffe den endelige afgørelse umiddelbart efter, at muligheden for at anmode om fristforlængelse er udløbet.

Til § 17

Den foreslåede nyaffattelse af § 17 regulerer søgningsrapporter. Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i § 17, at Patent- og Varemærkestyrelsen foretager en søgning efter ældre ansøgte og registrerede varemærker og udarbejder en søgningsrapport, der sendes til orientering til ansøgeren med en frist til at udtale sig. En søgningsrapport udarbejdes ikke, hvis ansøgeren har indgivet anmodning herom efter § 11, *stk. 3*.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 9 i den gældende bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker, men er tilpasset den foreslåede nyaffattelse af § 11 om søgningsrapporter og det forhold, at styrelsens søgningsrapporter fremover alene vil omfatte ældre ansøgte og registrerede varemærker.

Det fremgår af bestemmelsen, at Patent- og Varemærkestyrelsen i forbindelse med behandlingen af ansøgningen foretager en søgning efter ældre ansøgte og registrerede varemærker, og at resultatet heraf bliver meddelt ansøgeren i en søgningsrapport. Søgningens rapporten sendes alene til orientering, idet styrelsen ikke kan afslå at registrere varemærket på baggrund af ældre varemærker af egen drift.

Såfremt ansøgeren har anmodet om en nærmere begrundelse for søgningsrapporten og betalt det fastsatte tillægsgebyr herfor, udarbejder styrelsen en nærmere begrundet søgningsrapport, som sendes til ansøgeren til orientering. Tilsvarende skal styrelsen afstå fra at udarbejde en søgningsrapport, hvis der er i ansøgningen er anmodet om ikke er modtage en sådan, og betingelserne fastsat i medfør af § 11, *stk. 3*, er opfyldt.

De søgningsrapporter, som Patent- og Varemærkestyrelsen skal udfærdige i forbindelse med behandlingen af en ansøgning, herunder muligheden for at fravælge en søgningsrapport eller at anmode om en nærmere begrundet søgningsrapport er nærmere beskrevet i bemærkningerne til § 11 ovenfor og i afsnit 2.7.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 18

Den foreslåede nyaffattelse af § 18 regulerer offentliggørelse af ansøgninger. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 22.

Det foreslås i § 18, at er en frist fastsat efter § 17 udløbet, og har Patent- og Varemærkestyrelsen ikke fundet hindringer for varemærkets registrering, eller når en afgørelse om delvist afslag på ansøgningen om registrering er blevet endelig, offentliggøres ansøgningen.

Bestemmelsen, der er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 22, fastslår, at Patent- og Varemærkestyrelsen skal offentliggøre ansøgningen, når en eventuel frist fastsat efter § 17 er udløbet, og ansøgningen i øvrigt kan godkendes af styrelsen, jf. § 16, herunder i tilfælde hvor et delvist afslag på ansøgningen er blevet endeligt.

Bestemmelsen adskiller sig fra den gældende bestemmelse i § 22, hvorefter offentliggørelse først finder sted, når varemærket er blevet registreret. Med ændringen følges samme procedure som ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO).

Offentliggørelse sker i dag i Dansk Varemærketidende, men en henvisning hertil er udeladt af bestemmelsen for at sikre, at offentliggørelse i fremtiden vil kunne ske på anden vis.

Til § 19

Den foreslåede nyaffattelse af § 19 regulerer tredjemands adgang til at fremsætte indsigelse mod varemærkeansøgninger. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 23.

Det foreslås i *stk. 1*, at indsigelse mod ansøgningen kan fremsættes, når ansøgningen er offentliggjort. Indsigelsen skal være begrundet og skal indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen inden to måneder fra offentliggørelsesdatoen. For indsigelsen betales et gebyr, jf. § 60 c, stk. 1.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 43, stk. 1 og 2, er en videreførelse af varemærkelovens § 23, stk. 1.

Bestemmelsen regulerer betingelserne for fremsættelse af indsigelse, herunder at indsigelsen skal være begrundet, at den skal fremsættes inden for to måneder fra offentliggørelsesdatoen, og at der skal betales et gebyr.

Det foreslås i *stk. 2*, at indsigelse efter stk. 1 kan fremsættes under henvisning til, at ansøgningen krænker en eller flere af de relative hindringer, der er anført i § 15, og kan være rettet mod en del af eller alle de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af ansøgningen.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 43, stk. 2, er en delvis videreførelse af varemærkelovens § 23, stk. 1.

I bestemmelsen er fastsat, at en indsigelse alene kan vedrøre en af de relative hindringer, som er fastsat i den foreslåede nyaffattede § 15. Der er ikke i § 23 i den gældende lov en tilsvarende begrænsning i adgangen til at fremsætte indsigelse. Det er derfor foreslået, at ordningen om »bemærkninger fra tredjemand«, jf. den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 40, tillige indføres. Dermed vil tredjemand have mulighed for såvel at adressere de absolutte som de relative registreringshindringer i forbindelse med ansøgningens behandling ved styrelsen, ligesom tredjemand på samme grundlag vil have mulighed for at begære varemærkeregistreringen ophævet umiddelbart efter varemærkets registrering.

Det foreslås i *stk. 3*, at indsigelsen kan fremsættes af indehaveren af den eller de påberåbte rettigheder, eller af personer og virksomheder, der er berettiget hertil efter § 8, stk. 1, eller § 9, stk. 1, samt af personer eller virksomheder, der er berettiget til at udøve de rettigheder, som er omhandlet i § 15, stk. 3, nr. 3. Er indsigelsen fremsat under henvisning til flere ældre rettigheder, skal alle de ældre rettigheder tilhøre den samme indehaver.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 43, stk. 2. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Som noget nyt foreslås det fastsat i loven, at indsigelsen alene kan fremsættes af indehaveren af den påberåbte relative hindring, eller af personer eller virksomheder, der gennem en licens eller adgangen til at anvende et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, har adgang til at anlægge sag om krænkelse efter de nyaffattede bestemmelser i § 8, stk. 1 og § 9, stk. 1, samt af personer eller virksomheder, der har adgang til at udøve de rettigheder, som omhandlet af den nyaffattede bestemmelse i § 15, stk. 3, nr.

3 om beskyttede oprindelsesbetegnelse eller geografiske betegnelser. Denne begrænsning i adgangen til at fremsætte indsigelse med henvisning til relative hindringer har hidtil alene fremgået af § 13, stk. 2, i bekendtgørelsen om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker. Da begrænsningen i adgangen til at fremsætte indsigelse nu fremgår af direktivets artikel 43, stk. 2, er det fundet mest hensigtsmæssigt, at denne betingelse for fremsættelse af indsigelse fremgår af loven.

Det er endvidere i overensstemmelse med direktivet fastsat, at i tilfælde, hvor der i indsigelsen påberåbes flere relative hindringer, skal alle disse ældre rettigheder være indehavet af samme indehaver.

Det foreslås i *stk. 4*, at Patent- og Varemærkestyrelsen i sager om indsigelse kan træffe afgørelse om, at

- 1) ansøgningen opretholdes i sin helhed,
- 2) ansøgningen afslås helt eller delvist, jf. § 15, eller
- 3) ansøgningen overdrages til indehaveren af varemærkeretten efter § 5, stk. 4, nr. 2.

Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 23, stk. 3 og 4.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Patent- og Varemærkestyrelsen i sager om indsigelse kan træffe afgørelse om, at ansøgningen skal opretholdes i sin helhed, idet indsigelsen ikke tages til følge, eller at ansøgningen afslås helt eller delvist, idet indsigelsen tages helt eller delvist til følge. Styrelsen kan ligeledes træffe afgørelse om, at ansøgningen skal overdrages til den, der har fremsat indsigelse efter bestemmelsen i § 5, stk. 4, nr. 2, om »agentmærker«.

Selvom Patent- og Varemærkestyrelsen i en sag om indsigelse har truffet afgørelse om hel eller delvis opretholdelse af ansøgningen, kan styrelsen under den fortsatte behandling af ansøgningen fremkomme med nye indvendinger mod varemærkets registrering efter bestemmelsen i § 16. Således kan det eksempelvis ikke udelukkes, at der i forbindelse med en sag om indsigelse kan fremkomme oplysninger eller materiale, der viser, at en af de registreringshindringer, der fremgår af §§ 13 og 14, er til stede. Hertil kommer, at bemærkninger fra tredjemand efter den foreslåede nyaffattede bestemmelse i § 22 kan fremsættes helt frem til registreringen af det ansøgte varemærke.

Der henvises nærmere til afsnit 2.8 i de almindelige bemærkninger.

Til § 20

Den foreslåede nyaffattelse af § 20 regulerer udsættelse af en indsigelsessag. Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i § 20, at når parterne i en indsigelsessag forhandler om en mindelig løsning af sagen og indgiver en fælles anmodning til Patent- og Varemærkestyrelsen om udsættelse af styrelsens behandling af sagen, kan styrelsen udsætte behandlingen af sagen i mindst to måneder.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 43, stk. 3.

Bestemmelsen fastslår, at i de tilfælde hvor parterne i en indsigelsessag indgår i forhandlinger om en mindelig løsning af sagen, og på denne baggrund indgiver en fælles anmodning om udsættelse af sagen, kan styrelsen udsætte behandlingen i mindst to måneder. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i den gældende varemærkelov, men efter administrativ praksis får parterne i sager om indsigelse allerede i dag fristudsættelse, når der pågår forhandlinger mellem parterne.

Til § 21

Den foreslåede nyaffattelse af § 21 regulerer manglende brug som forsvar i en indsigelsessag. Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 44, er i dag reguleret i varemærkelovens § 23, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1*, at i sager om indsigelser fremsat under henvisning til et ældre registreret varemærke, hvor femårsperioden, inden for hvilken der skal have været gjort reel brug af det ældre varemærke som fastsat i § 10 c, var udløbet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, skal indsigeren på anmodning af ansøgeren dokumentere, at der er blevet gjort reel brug af det ældre varemærke i løbet af den femårsperiode, der går forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, eller at der forelå rimelige grunde til manglende brug. Kan indsigeren ikke dokumentere dette, tager Patent- og Varemærkestyrelsen ikke påstanden om krænkelse af det ældre varemærke til følge.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 44, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 23, stk. 2, jf. § 28, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse vedrører muligheden for i en sag om indsigelse at fremsætte modpåstande om, at den eller de påberåbte ældre varemærkerettigheder ikke har været anvendt i overensstemmelse kravene til reel brug.

Sådanne modpåstande kan tillige fremsættes efter den gældende varemærkelovs § 23, stk. 2, jf. § 28, stk. 5. Den foreslåede bestemmelse indebærer en ændring i den gældende retstilstand, idet det i dag i sager om indsigelser efter den gældende varemærkelovs § 23, jf. § 28, stk. 5, er tidspunktet for fremsættelsen af en modpåstand om, at der ikke er gjort reel brug af det ældre varemærke, der udgør det relevante tidspunkt for beregning af den femårsperiode, der er fastsat i den gældende varemærkelovs § 25. I den foreslåede bestemmelse er det ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre mærke, der udgør den relevante dato.

Modpåstande om reel brug kan således alene fremsættes, hvis der på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke er gået fem år fra afslutningen af registreringsproceduren for det ældre varemærke. Er dette tilfældet, skal indehaveren af det ældre varemærke dokumentere, at der inden for den femårige periode, der går forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, er gjort reel brug af det ældre varemærke, medmindre det kan dokumenteres, at der er rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

For så vidt angår kravet om reel brug henvises nærmere til bemærkningerne til den foreslåede nyaffattelse af § 10 c.

Det foreslås i *stk. 2*, at er det ældre varemærke kun blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det for så vidt angår behandlingen af indsigelsen, jf. *stk. 1*, kun at være blevet registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 44, *stk. 2*, er en delvis videreførelse af varemærkelovens § 28, *stk. 5*, jf. § 23, *stk. 2*.

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt indehaveren af det yngre varemærke har fremsat modpåstand om manglende reel brug, og indsigeren alene har dokumenteret, at det ældre påberåbte varemærke er anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, det er registreret for, anses den ældre registrering i den pågældende sag om indsigelse for alene at være registreret for disse varer eller tjenesteydelser. En modpåstand om manglende reel brug fremsat efter *stk. 1* kan således ikke føre til hverken hel eller delvis fortabelse af indsigerens ældre, påberåbte varemærkeret. Der kan dog anlægges selvstændig sag om varemærkerettens fortabelse på grund af manglende reel brug efter den foreslåede nyaffattelse af § 33, ligesom varemærkerestyringer kan begæres administrativt ophævet efter den foreslåede nyaffattelse af § 34.

Det foreslås i *stk. 3*, at er det ældre varemærke et EU-varemærke, finder bestemmelserne i *stk. 1* og *2* tilsvarende anvendelse. I så fald skal den reelle brug af EU-varemærket vurderes af Patent- og Varemærkestyrelsen i overensstemmelse med artikel 18 i EU-varemærkeforordningen.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 44, *stk. 3*. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i varemærkeloven i dag.

Til § 22

Den foreslåede nyaffattelse af § 22 regulerer tredjemands bemærkninger. Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i § 22, at enhver inden registreringen af et ansøgt varemærke kan fremsætte begrundede bemærkninger til Patent- og Varemærkestyrelsen om, at det ansøgte varemærke ikke bør registreres af de grunde, der er nævnt i § 16, *stk. 1* og *2*. Den, der fremsætter bemærkningerne, bliver ikke herved part i sagen.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 40. Den gældende lov indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse, men i praksis har protester fra tredjemand indgået i Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af ansøgninger som led i styrelsens oplysning af sagen.

Bestemmelsen giver tredjemand mulighed for at fremsætte bemærkninger om, at et ansøgt varemærke ikke bør registreres under henvisning til en af de registreringshindringer, der kan føre til styrelsens afslag på ansøgningen i medfør af § 16, *stk. 1* og *2*. Fremsættes sådanne bemærkninger, bliver den, der har fremsat disse, ikke part i sagen.

Bestemmelsen skal ses i lyset af, at en indsigelse mod en varemærkeansøgning efter den foreslåede nyaffattelse af § 19, stk. 2, alene kan fremsættes under henvisning til de relative registreringshindringer, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 15. Hertil kommer, at en sag om varemærkets ugyldiggørelse efter den foreslåede nyaffattelse af §§ 33 og 34 først kan indledes efter varemærkets registrering.

At den, der fremsætter bemærkningerne, efter bestemmelsen ikke bliver part i ansøgningen, følger af, at bemærkningerne alene kan vedrøre de absolutte registreringshindringer. Der er dermed ikke taget stilling til, om tredjemand i andre tilfælde end dem, der er omhandlet i de foreslåede nyaffattelser af §§ 13 og 14 eller § 16, stk. 2, kan have en sådan væsentlig, individuel og retlig interesse i ansøgningen og dens udfald, der kan begrunde, at denne skal anses for at være part i ansøgningen. Dog er det klart, at en tredjemand, der mener, at et ansøgt varemærke krænker dennes rettigheder, ikke er at anse for part i ansøgningen, da den pågældende tredjemand har mulighed for at fremsætte indsigelse mod ansøgningen inden varemærkets registrering, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 19, i hvilken forbindelse denne tredjemand vil blive part i sagen om indsigelsen.

Der henvises nærmere til afsnit 2.8 i de almindelige bemærkninger.

Til § 23

Den foreslåede nyaffattelse af § 23 regulerer registrering og offentliggørelse af varemærket. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 22.

Det foreslås i § 23, at er ansøgningen i overensstemmelse med loven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, og er der ikke indgivet indsigelse efter § 19, eller når der er truffet endelige afgørelser om eventuelle indsigelser, og ansøgningen er helt eller delvist opretholdt, registrerer og offentliggør Patent- og Varemærkestyrelsen varemærket.

Bestemmelsen fastslår, at i det omfang en ansøgning kan godkendes, skal Patent- og Varemærkestyrelsen registrere varemærket og offentliggøre registreringen.

Til § 24

Den foreslåede nyaffattelse af § 24 regulerer registreringsvarigheden og fornyelse. Disse forhold er i dag reguleret i varemærkelovens §§ 26 og 27.

Det foreslås i *stk. 1*, at varemærker registreres for en periode på 10 år at regne fra ansøgningsdatoen.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 48, stk. 1, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 26, stk. 1.

Som noget nyt fastlægger bestemmelsen, at den 10-årige periode er at regne fra ansøgningsdatoen. Dette adskiller sig fra den gældende varemærkelovs § 26, stk. 1, hvorefter den varemærkeret, der opnås ved registreringen, gælder fra den dag ansøgningen er indgivet, og varer i 10 år fra registreringsdagen.

På grund af ændringen i fastsættelsen af starttidspunktet for den første 10-årige registreringsperiode, er der i lovforslagets overgangsbestemmelser indsat regler om fastsættelsen af start- og slutdatoen for den første 10-årige registreringsperiode for varemærker, der er registreret før denne lovs ikrafttræden. Heri fastsættes, at bestemmelsen i den gældende varemærkelovs § 26, stk. 1, fortsat skal finde anvendelse for varemærker, der er registreret før denne lovs ikrafttræden. Med de foreslåede overgangsregler, vil den foreslåede bestemmelse i stk. 1 finde anvendelse ikke alene i forhold til ansøgninger, der er indgivet efter denne lovs ikrafttræden, men også for tidligere indgivne ansøgninger, når ansøgningen på tidspunktet for lovens ikrafttræden endnu ikke har ført til varemærkets registrering.

Det foreslås i *stk. 2*, at registreringen kan fornyes for yderligere 10-årsperioder.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 48, stk. 2, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 26, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at registreringen af et varemærke fornyes efter ansøgning fra indehaveren af varemærket eller fra enhver person med bemyndigelse hertil, hvis fornyelsesgebyret efter § 60 b er betalt. Betaling af fornyelsesgebyret anses i sig selv for at udgøre en sådan ansøgning.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 49, stk. 1, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 27, stk. 1.

Som noget nyt er det i den foreslåede bestemmelse anført, at fornyelse kan ske af enhver person, der er bemyndiget hertil. Dette svarer til gældende praksis ved Patent- og Varemærkestyrelsen. Ved vurderingen af, om der foreligger en gyldig bemyndigelse følges principperne for partsrepræsentation i forvaltningsloven.

Det foreslås i *stk. 4*, at Patent- og Varemærkestyrelsen giver indehaveren af varemærket meddelelse om registreringsperiodens udløb mindst seks måneder før udløb. Styrelsen kan ikke holdes ansvarlig for manglende meddelelse.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 49, stk. 2, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 27, stk. 3.

Som noget nyt er det i bestemmelsen anført, at styrelsen giver meddelelse mindst seks måneder før udløb. Dette svarer til gældende praksis ved Patent- og Varemærkestyrelsen.

Det foreslås i *stk. 5*, at ansøgningen om fornyelse kan indgives, og fornyelsesgebyret kan betales tidligst seks måneder umiddelbart inden registreringsperiodens udløb. Sker dette ikke, kan ansøgningen mod et tillægsgebyr indgives inden for en yderligere frist på seks måneder efter udløbet af registreringsperioden. Fornylsesgebyret og et tillægsgebyr skal betales inden for denne yderligere periode.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 49, stk. 3, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 27, stk. 1. Skånefristen på seks måneder, i hvilken forbindelse der kan opkræves et tillægsgebyr, gennemfører ligeledes Pariserkonventionens artikel 5 b, nr. 1.

Det foreslås i *stk. 6*, at vedrører ansøgningen eller gebyrerne kun en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, fornyes registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 49, stk. 4, findes ikke i en lignende form i den gældende varemærkelov.

Med den foreslåede bestemmelse fastsættes og videreføres den gældende praksis hos Patent- og Varemærkestyrelsen ved lov.

Det foreslås i *stk. 7*, at fornyelsen får virkning fra dagen efter den eksisterende registreringsperiodes udløb. Fornyelsen indføres i varemærkeregistret.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 49, stk. 5, findes ikke i en lignende form i den gældende varemærkelov.

Men den foreslåede bestemmelse fastsættes og videreføres den gældende praksis hos Patent- og Varemærkestyrelsen ved lov.

Til § 25

Den foreslåede nyaffattelse af § 25 regulerer manglende reel brug som fortabelsesgrund. Dette forhold er i dag reguleret i varemærkelovens §§ 25 og 28, stk. 2, nr. 1.

Det foreslås i *stk. 1*, at indehaveren af et registreret varemærke, jf. § 3, stk. 1, nr. 1 og 2, kan fortabe sine rettigheder, når der inden for en sammenhængende femårsperiode ikke er gjort reel brug af varemærket her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og der ikke foreligger rimelig grund til manglende brug.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 19, stk. 1, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs §§ 25 og 28, stk. 2, nr. 1.

Bestemmelsen fastsætter i overensstemmelse med den gældende varemærkelov en brugspligt for registrerede varemærker, hvorved retten til varemærket kan fortabes, hvis indehaveren ikke har gjort reel brug heraf i overensstemmelse med den foreslåede nyaffattelse af § 10 c.

Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 10 c.

Det foreslås i *stk. 2*, at der ikke kan fremsættes begæring om fortabelse af et registreret varemærke, såfremt reel brug af varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af femårsperioden og tidspunktet for indgivelse af begæring om fortabelse.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 19, stk. 2, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, stk. 3, 1. pkt.

I bestemmelsen anføres det, at muligheden for at indgive en begæring om fortabelse af et registreret varemærke bortfalder, såfremt brugen er genoptaget inden indgivelse af begæring om fortabelse. Bestemmelsen har til formål at fastlægge, at indehaveren ikke fortaber retten til et registreret varemærke, alene fordi der i en sammenhængende femårsperiode ikke har været gjort brug af mærket, idet det mere præcist kræves, at det er femårsperioden forud for indgivel-

sen af begæringen af fortabelse, der er relevant. Bestemmelsen adskiller sig fra den administrative praksis i dag, idet det relevante skæringstidspunkt i dag er tidspunktet for fremsættelsen af påstanden, der efter omstændighederne kan være på et senere tidspunkt.

Det foreslås i *stk. 3*, at påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste tre måneder forud for indgivelse af begæring om fortabelse, ikke tages i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om fortabelse. Denne periode på tre måneder begynder tidligst ved udløbet af den sammenhængende femårsperiode.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 19, stk. 3, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, stk. 3, 2. pkt.

Bestemmelsen har til formål at sikre mod, at indehaveren af et registreret varemærke kan omgå reglerne om brugspligt ved først at tage mærket i brug, når vedkommende har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet en begæring om fortabelse.

Som noget nyt er det i bestemmelsen anført, at perioden tidligst er at regne fra udløbet af femårsperioden.

Til § 26

Den foreslåede nyaffattelse af § 26 regulerer fortabelse af rettigheder, der er blevet generiske eller vildledende. Disse forhold er i dag reguleret i varemærkelovens § 28, stk. 2, nr. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at indehaveren af et varemærke kan fortabe sine rettigheder, når et registreret varemærke efter den dato, på hvilken det er blevet registreret, jf. § 23, som følge af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet til en almindelig betegnelse inden for handelen for en vare eller tjenesteydelse, der er omfattet af varemærket.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 20, stk. 1, litra a, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, stk. 2, nr. 2.

Med den foreslåede bestemmelse kan rettigheden til et registreret varemærke fortabes, når varemærket er blevet generisk (degeneration). I overensstemmelse med gældende ret fastlås, at degenerationen af varemærket alene indtræder i tilfælde, hvor indehaverens virksomhed eller passivitet har ført til, at varemærket er blevet en almindelig betegnelse inden for handelen for den vare eller tjenesteydelse, der er omfattet af varemærket.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at rettighederne kan fortabes, når et registreret varemærke efter den dato, på hvilken det er blevet registreret, som følge af den brug, der af indehaveren eller med indehaverens samtykke gøres af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af varemærket, vil kunne vildlede offentligheden, navnlig med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 20, stk. 1, litra b, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, stk. 2, nr. 3.

Med den foreslåede bestemmelse kan rettigheden til et registreret varemærke fortabes, når varemærket er blevet vildledende efter dets registrering. Bestemmelsen finder i overensstemmelse med gældende ret alene anvendelse, når den brug, der har ført til, at varemærket vil kunne vildlede offentligheden, navnlig med hensyn til varenes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse, er foretaget af varemærkets indehaver eller med dennes samtykke.

Det foreslås i *stk. 2*, at *stk. 1* finder tilsvarende anvendelse i tilfælde af designeringer efter den dato, på hvilken designeringens gyldighed er endelig godkendt, jf. § 56, eller i tilfælde af uregistrerede varemærker, efter den dato, på hvilken en varemærkeret er blevet stiftet ved ibrugtagning, jf. § 3, stk. 1, nr. 3, eller er blevet vitterligt kendt, jf. § 3, stk. 2.

Bestemmelsen findes ikke i en lignende form i den gældende varemærkelov.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at reglerne i *stk. 1*, nr. 1 og 2, om fortabelse af rettigheder på baggrund af degeneration og vildledning også gælder for rettigheder stiftet på baggrund af designeringer samt for uregistrerede rettigheder. Til forskel fra de registrerede rettigheder er der for rettigheder stiftet ved brug, eller rettigheder som følger af, at varemærket er vitterligt kendt, ikke en registreringsdato. Derfor er anført, at rettigheden kan fortabes efter den dato, på hvilken varemærkeretten er stiftet.

Til § 27

Den foreslåede nyaffattelse af § 27 regulerer supplerende fortabelsesgrunde for kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker. Disse forhold er ikke reguleret i varemærkeloven eller fællesmærkeloven i dag.

Det foreslås i *nr. 1*, at foruden de fortabelsesgrunde, som er omfattet af §§ 25 og 26, fortabes rettighederne for indehaveren af et kollektivmærke eller garanti- eller certificeringsmærke, hvis indehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre, at kollektivmærket eller garanti- eller certificeringsmærket anvendes på en måde, som er uforenelig med de betingelser for anvendelse, der er fastlagt i bestemmelserne om mærkets anvendelse, herunder eventuelle ændringer hertil, der er indført i registret.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 35, stk. 1, litra a, findes ikke i en lignende form i den gældende varemærkelov og fællesmærkelov.

Bestemmelsen indebærer, at retten fortabes, såfremt indehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger for at forhindre, at mærket anvendes på en måde, der er uforenelig med de bestemmelser, der er fastsat for mærkets anvendelse.

Det foreslås i *nr. 2*, at foruden de fortabelsesgrunde, som er omfattet af §§ 25 og 26, fortabes rettighederne for indehaveren af et kollektivmærke eller garanti- eller certificeringsmærke, hvis personer, der er berettiget til at anvende kollektivmærket eller garanti- eller certificeringsmærket, har

anvendt det på en sådan måde, at det vil kunne vildlede offentligheden, jf. § 14, stk. 2, herunder med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan blive antaget som værende noget andet end et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 35, stk. 1, litra b, findes ikke i en lignende form i den gældende varemærkelov og fællesmærkelov.

Bestemmelsen har den virkning, at retten fortabes såfremt mærket er blevet vildledende på grund af den brug, der er gjort heraf af personer, der er berettiget til at anvende mærket, herunder vildledende med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis brugen har ført til, at mærket kan antages at være noget andet end et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke.

Det foreslås i *nr. 3*, at foruden de fortabelsesgrunde, som er omfattet af §§ 25 og 26, fortabes rettighederne for indehaveren af et kollektivmærke eller garanti- eller certificeringsmærke, hvis en ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse er indført i varemærkerregistret i strid med § 39, stk. 2, medmindre mærkets indehaver ved en yderligere ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse opfylder kravene i den nævnte bestemmelse.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 35, stk. 1, litra c, findes ikke i en lignende form i den gældende varemærkelov og fællesmærkelov.

Bestemmelsen vedrører ændringer til bestemmelserne om mærkets benyttelse. Er der således i registret foretaget ændringer i bestemmelserne for mærkets benyttes, der ikke lever op til kravene herfor, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 11, stk. 6-8, kan retten til mærket fortabes, medmindre mærkets indehaver ændrer bestemmelserne, så de lever op til disse krav.

Til § 28

Den foreslåede nyaffattelse af § 28 regulerer ugyldige varemærkerregistreringer. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 28, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 1*, at et varemærke, der er registreret i strid med §§ 1 b og 2, § 11, stk. 7 og 8, §§ 13-15 og § 16, stk. 2, kan erklæres ugyldigt.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, stk. 1.

Bestemmelsen skal ses i lyset af, at det i den foreslåede § 32, der gennemfører direktivets artikel 47, er fastsat, hvad retsvirkningerne af henholdsvis fortabelse og ugyldighed er. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt i én bestemmelse at opregne de bestemmelser, der kan føre til varemærkets ugyldighed.

Det foreslås i *stk. 2*, at uanset *stk. 1* kan et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, der er registreret i strid med § 11, stk. 7 og 8, § 14, stk. 2, eller § 16, stk. 2, ikke erklæres ugyldigt, hvis mærkets indehaver ved en ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse opfylder kravene i § 39, stk. 2.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i den gældende varemærkelov.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke ikke erklæres ugyldigt mod indehaverens ønske, ved at give indehaveren en mulighed for at ændre i bestemmelserne om mærkets anvendelse, forudsat at ændringen lever op til kravene som fastsat i den foreslåede nyaffattelse af § 39, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at uanset *stk. 1* kan der efter §§ 33 og 34 træffes afgørelse om, at et varemærke, der er registreret i strid med § 15, stk. 3, nr. 2, skal overdrages til indehaveren af varemærket i stedet for at blive erklæret ugyldigt.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i den gældende varemærkelov.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at varemærket i stedet for at blive erklæret ugyldigt overgår til den retmæssige indehaver, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Til § 29

Den foreslåede nyaffattelse af § 29 regulerer muligheden for prøvelse af et varemærke, der er påberåbt som anciennitet for et EU-varemærke, også efter den danske varemærkeregistrering har mistet sin virkning. Dette forhold er ikke reguleret af varemærkeloven i dag, men er reguleret i § 14, stk. 8, i bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker.

Det foreslås i bestemmelsen, at er et registreret varemærke eller en designering af Danmark, jf. § 3, stk. 1, nr. 1 og 2, påberåbt som anciennitet i henhold til EU-varemærkeforordningen, men er registreringen eller designeringen udslettet eller ugyldig, fordi indehaveren har givet afkald på varemærket eller ladet det bortfalde, kan der efter §§ 33 og 34 træffes afgørelse om varemærkets ugyldighed eller fortabelse, såfremt varemærket kunne erklæres ugyldigt eller fortabt på det tidspunkt, hvor der blev givet afkald på mærket, eller det bortfaldt. Afgørelse om ugyldighed eller fortabelse medfører, at ancienniteten ikke længere har nogen virkning.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med EU-varemærkeforordningen. Efter forordningen kan en indehaver af et EU-varemærke påberåbe sig eventuelle ældre nationale varemærkerettigheder til det samme varemærke som ancienniteten for EU-varemærket. Et af hovedformålene med denne ordning er, at en varemærkeindehaver ved påberåbelsen af ancienniteten og noteringen heraf i EU-varemærkeregistret, bevarer de rettigheder, der er knyttet til det varemærke, som er registreret i medlemsstaten, også selvom den nationale registrering efterfølgende bortfalder, eksempelvis fordi registreringen ikke fornyes.

Prøvelse af gyldigheden af den nationale varemærkeret, der ligger til grund for en påstand om anciennitet i en EU-varemærkeregistrering, kan alene ske efter den medlemsstats lovgivning, der i øvrigt har fastsat rettens tilblivelse.

For at tredjemand, f.eks. i forbindelse med en sag om krænkelse af et EU-varemærke, skal have mulighed for at anfægte en i en EU-varemærkeregistrering påberåbt anciennitet fra en dansk varemærkeregistrering, der i sig selv har

mistet sin gyldighed f.eks. på grund af, at en dansk registrering ikke er blevet fornyet, er det nødvendigt at fastsætte en bestemmelse om, at sådanne danske varemærkerettigheder også efterfølgende kan erklæres ugyldige eller fortabte.

Væsentligt er endvidere, at det i bestemmelsen er fastsat, at den danske varemærkeregistrering skal kunne erklæres ugyldig eller fortabt på det tidspunkt, hvor der blev givet afkald på registreringen, eller denne bortfaldt. Dette indebærer, at eventuelle forhold, der er indtrådt efter dette tidspunkt, og som kan føre til rettens fortabelse eller ugyldighed, angår EU-varemærkets fortabelse og ugyldighed som sådan, og skal derfor afgøres efter bestemmelserne herom i EU-varemærkeforordningen.

Til § 30

Den foreslåede nyaffattelse af § 30 regulerer det tidspunkt, i forhold til hvilket en påstand om ugyldighed skal vurderes, når varemærket påstås ugyldigt på grund af ældre varemærkerettigheder. Forholdet er i dag reguleret i den gældende varemærkelovs § 7.

Det foreslås i *nr. 1*, at en begæring om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke ikke kan imødekommes på datoen for begæringen om ugyldiggørelse, hvis den ikke ville være blevet imødekommet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, hvis det ældre varemærke, der kan erklæres ugyldigt i henhold til § 13, stk. 1, nr. 2-4, endnu ikke havde fået fornødent særpræg som omhandlet i § 13, stk. 2.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 8, stk. 1, litra a, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 7.

Det foreslås i *nr. 2*, at en begæring om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke ikke kan imødekommes på datoen for begæringen om ugyldiggørelse, hvis den ikke ville være blevet imødekommet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, hvis begæringen om ugyldighed er baseret på § 15, stk. 1, nr. 2, og det ældre varemærke endnu ikke havde fået fornødent særpræg til at støtte en konklusion om risiko for forveksling.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 8, stk. 1, litra b, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 7.

Det foreslås i *nr. 3*, at en begæring om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke ikke kan imødekommes på datoen for begæringen om ugyldiggørelse, hvis den ikke ville være blevet imødekommet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, hvis begæringen om ugyldighed er baseret på § 15, stk. 3, nr. 1, og det ældre varemærke endnu ikke havde opnået et renommé.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 8, stk. 1, litra c, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 7.

Formålet med de foreslåede bestemmelser i *stk. 1, nr. 1-3* er at fastslå, at en påstand om ugyldighed af et registreret varemærke på grund af eksistensen af en ældre varemærkeret, skal vurderes i forhold til den yngre registrerings ansøg-

nings- eller prioritetsdato. Efterfølgende forhold, såsom at det ældre varemærke efter ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke er blevet indarbejdet eller velkendt, kan således ikke tages i betragtning ved vurderingen af, om det yngre varemærke krænker det ældre varemærke. Dette udgangspunkt ligger også til grund for den gældende varemærkelovs § 7, hvorefter en registreret ret anses for opstået på den dag, hvor ansøgningen indleveres, eller på den dag, fra hvilken der begæres prioritet, og dansk retspraksis vedrørende varemærkekrænkelser i øvrigt.

Til § 31

Den foreslåede nyaffattelse af § 31 regulerer fortabelse eller ugyldighed for visse varer eller tjenesteydelser. Disse forhold er i dag reguleret i den gældende varemærkelovs § 28, stk. 4.

Det foreslås i bestemmelsen, at er der kun for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke en varemærkeret er blevet stiftet, grunde til rettens fortabelse eller en varemærkerestyrings ugyldighed, fortabs varemærkeretten eller erklæres registreringen kun ugyldig for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 7 og 21, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, stk. 4.

Bestemmelsen medfører, at såfremt et varemærke erklæres fortabt eller ugyldigt alene for visse af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærkeretten var stiftet, anses retten alene for fortabt eller ugyldig med hensyn til disse varer eller tjenesteydelser.

Til § 32

Den foreslåede nyaffattelse af § 32 regulerer retsvirkningerne af fortabelse eller ugyldighed. Disse forhold er i dag ikke reguleret i den gældende varemærkelov.

Det foreslås i *stk. 1*, at i det omfang indehaverens rettighe- der fortabs, anses et registreret varemærke fra datoen for indgivelse af begæring om fortabelse for ikke at have haft de retsvirkninger, der følger af denne lov. På begæring af en af parterne kan der i en afgørelse om fortabelse fastsættes et tidligere tidspunkt for indtrædelsen af en fortabelsesgrund.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 47, stk. 1, findes ikke i en lignende form i den gældende varemærkelov, men er i øvrigt en videreførelse af gældende dansk ret vedrørende fastsættelse af tidspunktet for fortabelse af ret- tigheder.

Bestemmelsen fastslår, at i tilfælde af fortabelse af en va- remærkeret, anses denne for fortabt fra datoen for indgivelse af begæring om fortabelse. Undtagelsen til dette udgangs- punkt er tilfælde, hvor en af parterne i sagen har fremsat på- stand om, at tidspunktet for rettens fortabelse skal fastsættes til et tidligere tidspunkt, og fortabelsesgrunden forelå på det tidligere tidspunkt.

Det foreslås i *stk. 2*, at et registreret varemærke anses for aldrig at have haft de retsvirkninger, der følger af denne lov, i det omfang varemærket er blevet erklæret ugyldigt.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 47, stk. 2, er ny i varemærkeloven, men svarer i øvrigt til gældende dansk ret og almindelige forvaltningsretlige principper ved- rørende retsvirkningerne af ugyldighed.

Til § 33

Den foreslåede nyaffattelse af § 33 regulerer ophævelse af varemærkerestyringer ved dom. Forholdet er i dag regule- ret i den gældende varemærkelovs § 29.

Det foreslås i bestemmelsen, at ophævelse af en registre- ring i henhold til bestemmelserne i kapitel 3 sker ved dom, jf. dog § 34. Sagen anlægges mod indehaveren og kan an- lægges af enhver, der har retlig interesse deri. Sag efter be- stemmelserne i §§ 13 og 14 kan også anlægges af Patent- og Varemærkestyrelsen.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende vare- mærkelovs § 29.

Med bestemmelsen fastslås, at ophævelsessagen skal an- lægges mod indehaveren og kan anlægges af enhver, der har retlig interesse deri, herunder Patent- og Varemærkestyrel- sen, når sagen vedrører bestemmelserne om absolutte hin- dringer i de foreslåede §§ 13 og 14.

Til § 34

Den foreslåede nyaffattelse af § 34 regulerer administrativ ophævelse af varemærkerestyringer. Forholdet er i dag re- guleret i den gældende varemærkelovs § 30.

Det foreslås i *stk. 1*, at efter registreringsprocedurens af- slutning kan enhver over for Patent- og Varemærkestyrelsen begære en varemærkerestyring erklæret ugyldig eller for- tabt, hvis de betingelser, der er fastsat i bestemmelserne i kapitel 3 er opfyldt. Med begæringen skal følge et gebyr, jf. § 60 c, stk. 2.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 45, stk. 2-4, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 30, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at en begæring om ophævelse, der er fremsat under henvisning til de rettigheder, som er omhand- let i § 15, dog alene kan fremsættes af indehaveren af den eller de påberåbte rettigheder, eller af personer og virksom- heder, der er berettiget hertil efter § 8, stk. 1, eller § 9, stk. 1, samt af personer eller virksomheder, der er berettiget til at udøve de rettigheder, som er omhandlet i § 15, stk. 3, nr. 3.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 45, stk. 2, er ny i forhold til den gældende varemærkelov.

Med bestemmelsen fastsættes en begrænsning i adgangen til at fremsætte begæring om administrativ ophævelse med henvisning til relative hindringer. Denne begrænsning har hidtil alene fremgået af § 14, stk. 2, i bekendtgørelse om an- søgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmær- ker. Da begrænsningen i adgangen til at fremsætte begæring om administrativ ophævelse nu fremgår af direktivets artikel 45, stk. 2, er det fundet mest hensigtsmæssigt, at denne be- tingelse for fremsættelse af begæring om administrativ op- hævelse fremgår af loven.

Det foreslås i *stk. 3*, at en begæring efter *stk. 1* kan være rettet mod en del af eller alle de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det anfægtede mærke er registreret.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 45, *stk. 5*, er ny i forhold til den gældende varemærkelov.

At en begæring om administrativ ophævelse kan vedrøre såvel hele registreringens omfang som en del heraf indebærer til dels en ændring af den gældende retstilstand, idet der hidtil i forbindelse med begæring om ophævelse af registreringer på baggrund af påstande om manglende reel brug har været anlagt den praksis, at sådanne påstande i alle tilfælde indebærer, at indehaveren skal dokumentere reel brug af varemærket for alle de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af registreringen.

Det foreslås i *stk. 4*, at en begæring om ugyldighed kan indgives på grundlag af en eller flere ældre rettigheder, forudsat at de alle tilhører den samme indehaver.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 45, *stk. 6*, findes ikke i en lignende form i den gældende varemærkelov, men svarer til administrativ praksis.

Det foreslås i *stk. 5*, at såfremt en sag ved domstolene vedrørende en varemærkeregistrierings gyldighed ikke er endeligt afgjort, kan der ikke fremsættes begæring om administrativ ophævelse mod registreringen.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 30, *stk. 2*.

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 1258 af 20. december 2000 og skal hindre parallel behandling ved domstolene og Patent- og Varemærkestyrelsen af spørgsmål vedrørende samme varemærkeregistriering. Bestemmelsen medfører ifølge forarbejderne hertil, at Patent- og Varemærkestyrelsen skal afvise behandlingen af en begæring om administrativ ophævelse, hvis der samtidig med begæringen indgives stævning eller verserer retssag om varemærkeregistrieringen. Det er ikke afgørende, at spørgsmålet, som behandles ved domstolene og Patent- og Varemærkestyrelsen, er identiske. I modsat fald ville Patent- og Varemærkestyrelsen skulle foretage en afvejning af dette spørgsmål, som ville kunne give anledning til selvstændige konflikter om, hvorvidt afvisning af anmodningen om administrativ ophævelse er berettiget. Sag ved domstolene omfatter såvel sager om hel eller delvis ophævelse af en varemærkeregistriering i henhold til § 33, som sager om indgreb i varemærkeretten, bedre ret til varemærkeregistrieringen m.v. Retssagen er først endeligt afgjort, når ankefristen er udløbet. Bestemmelsen om berostillelse omfatter også sager, der er under behandling i Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Det foreslås i *stk. 6*, at rejstes sag ved domstolene om en varemærkeregistriering, inden der er truffet endelig afgørelse om en begæring efter *stk. 1* vedrørende denne registrering, skal Patent- og Varemærkestyrelsen stille behandlingen af begæringen i bero, indtil sagen er endeligt afgjort, medmindre begæringen er fremsat af indehaveren af varemærkeregistrieringen.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 30, *stk. 3*.

Bestemmelsen medfører, at Patent- og Varemærkestyrelsen skal sætte en sag om administrativ ophævelse i bero, hvis der anlægges sag ved domstolene om varemærkeregistrierings gyldighed, medmindre begæringen er fremsat af indehaveren af varemærkeregistrieringen. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 1258 af 20. december 2000 og skal hindre parallel behandling ved domstolene og Patent- og Varemærkestyrelsen af spørgsmål vedrørende samme varemærkeregistriering. Der henvises til bemærkningerne til *stk. 5* ovenfor.

Såfremt begæringen om administrativ ophævelse er indgivet af indehaveren af varemærkeregistrieringen, færdigbehandler Patent- og Varemærkestyrelsen begæringen, uanset at retssag anlægges efterfølgende.

Det foreslås i *stk. 7*, at parterne i en sag om administrativ ophævelse til enhver tid kan anlægge sag mod den anden part om spørgsmål, der er omfattet af ophævelsesbegæringen, uanset om Patent- og Varemærkestyrelsen har truffet afgørelse om begæringen.

Bestemmelsen, der afspejler direktivets artikel 45, *stk. 1*, er en videreførelse af den gældende bestemmelse i varemærkelovens § 30, *stk. 6*. Bestemmelsen medfører, at indehaveren har mulighed for at anlægge sag mod den, der begærer registreringen ophævet, og at styrelsen i tilfælde af sagsanlæg, skal standse sagsbehandlingen.

Det foreslås i *stk. 8*, at Patent- og Varemærkestyrelsen skal offentliggøre endelige afgørelser om registreringers hele eller delvise ophævelse.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 30, *stk. 5*.

Der henvises nærmere til afsnit 2.8 i de almindelige bemærkninger.

Til § 35

Den foreslåede nyaffattelse af § 35 regulerer modpåstande om manglende brug som forsvar i sager om ugyldighed. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 28, *stk. 5*.

Det foreslås i *stk. 1*, at i sager om ugyldighed baseret på et registreret varemærke med en tidligere ansøgnings- eller prioritetsdato skal indehaveren af det ældre varemærke, hvis indehaveren af et yngre varemærke anmoder herom, dokumentere, at det ældre varemærke i løbet af femårsperioden forud for datoen for begæringen om ugyldighed har været genstand for reel brug som fastsat i § 10 c i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som er påberåbt i begæringen, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, forudsat at det på datoen for begæringen om ugyldighed er mindst fem år siden, at registreringsproceduren for det ældre varemærke blev afsluttet.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 46, *stk. 1*, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, *stk. 5*, 1. pkt., jf. § 25.

Det foreslås i *stk. 2*, at er femårsperioden efter § 10 c udløbet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, skal indehaveren af det ældre varemærke ud over

den dokumentation, der kræves i henhold til stk. 1, dokumentere, at der blev gjort reel brug af varemærket i løbet af den femårsperiode, der går forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen, eller at der forelå rimelige grunde til manglende brug.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 46, stk. 2, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, stk. 5, 1. pkt., jf. § 25.

Det foreslås i *stk. 3*, at fremlægges dokumentation efter stk. 1 og 2 ikke, afvises en begæring om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 46, stk. 3, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, stk. 5, 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 4*, at er det ældre varemærke i overensstemmelse med § 10 c kun blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det, for så vidt angår behandlingen af begæringen om ugyldighed, for kun at være blevet registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 46, stk. 4, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 28, stk. 5, 2. pkt.

Det foreslås i *stk. 5*, at er det ældre varemærke et EU-varemærke, finder stk. 1-4 tilsvarende anvendelse. I så fald skal den reelle brug af EU-varemærket konstateres i overensstemmelse med artikel 18 i EU-varemærkeforordningen.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 46, stk. 5, findes ikke i lignende form i den gældende varemærkelov.

Den nyaffattede bestemmelse i § 35 svarer i sit indhold til den foreslåede nyaffattelse af § 21 om modpåstande om reel brug i sager om indsigelse. Bestemmelsen giver indehavere af varemærkeregistreringer, der er genstand for en begæring om ophævelse efter den foreslåede nyaffattelse af § 34, mulighed for at fremsætte modpåstande om manglende reel brug, når ophævelsesbegæringen er baseret på ældre varemærkeregistreringer. Fremlagt dokumentation i henhold til bestemmelsen kan for eksempel bestå af reklamemateriale, fakturaer, annoncer og avisclip, udskrift fra hjemmesider, tv- og radiospot, markedsundersøgelser, oplysninger om markedsføringsudgifter m.v.

Der henvises nærmere til bemærkningerne til den foreslåede nyaffattelse af § 21.

Til § 36

Den foreslåede nyaffattelse af § 36 regulerer manglende oplysninger om indehaver som begrundelse for sletning af registreringer. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 31.

Det foreslås i *stk. 1*, at foreligger der begrundet tvivl om, at der findes en mærkeindehaver, eller er dennes adresse ukendt, kan enhver med retlig interesse deri begære varemærket slettet af registret.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 31, stk. 1.

Formålet med bestemmelsen er, at give Patent- og Varemærkestyrelsen mulighed for at ophæve registreringer, hvis indehaveren ikke længere findes.

Det foreslås i *stk. 2*, at inden udslettelse kan ske, skal Patent- og Varemærkestyrelsen anmode indehaveren om at give sig til kende inden en frist fastsat af Patent- og Varemærkestyrelsen. Hvis indehaverens adresse ikke kendes, meddeles fristen ved offentliggørelse. Har indehaveren herefter ikke givet sig til kende, slettes varemærket af registret.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 31, stk. 2.

Bestemmelsen kan eksempelvis være relevant, hvis overdragelse af varemærkeregistreringen har fundet sted, uden at styrelsen er underrettet herom. I en sådan situation skal styrelsen efter den foreslåede bestemmelse opfordre indehaveren til at give sig til kende inden en fastsat frist, der skal offentliggøres. Ifølge den gældende varemærkelov skal offentliggørelse ske i Dansk Varemærketidende, men af hensyn til muligheden for i fremtiden at foretage offentliggørelser af ansøgninger, registreringer m.v. på anden vis, er det i lovforslaget fastsat, at der blot skal ske offentliggørelse af opfordringen og den fastsatte frist.

Til § 37

Den foreslåede nyaffattelse af § 37 regulerer i hvilke tilfælde, et registreret varemærke skal udslettes fra varemærkeregistret. Dette forhold er i dag reguleret i varemærkelovens § 33.

Det foreslås i *nr. 1*, at udslettelse fra varemærkeregistret sker, når registreringen ikke fornyes.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 33, nr. 1.

Det foreslås i *nr. 2*, at udslettelse fra varemærkeregistret sker, når mærkeindehaveren begærer varemærket udslettet.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 33, nr. 2.

Det foreslås i *nr. 3*, at udslettelse fra varemærkeregistret sker, hvis registreringen erklæres ugyldig.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 33, nr. 3.

Det foreslås i *nr. 4*, at udslettelse fra varemærkeregistret sker, hvis der træffes afgørelse eller afsiges dom om ophævelse af registreringen.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 33, nr. 4.

Til § 38

Den foreslåede nyaffattelse af § 38 regulerer overdragelser af varemærker. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens §§ 38 og 39, samt fællesmærkelovens § 6.

Det foreslås i *stk. 1*, at et varemærke kan overdrages uafhængigt af en eventuel virksomhedsoverdragelse for alle el-

ler en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der er stiftet en varemærkeret.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 22, stk. 1, er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 38, stk. 1.

Bestemmelsen fastslår, at overdragelse af et varemærke ikke er betinget af en virksomhedsoverdragelse. Som noget nyt fastslås det endvidere, at overdragelsen kan ske for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der er stiftet en varemærkeret. Det kan i så tilfælde være nødvendigt med en deling af registreringen i overensstemmelse med den foreslåede nyaffattelse af § 41. Dette svarer i øvrigt til den gældende administrative praksis ved Patent- og Varemærkestyrelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at overdragelse af en virksomhed i sin helhed indebærer overdragelse af varemærket, medmindre der foreligger en aftale om det modsatte, eller hvis det modsatte klart fremgår af omstændighederne. En kontraktlig forpligtelse til at overdrage en virksomhed er ligeledes omfattet af denne bestemmelse.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 22, stk. 2, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 38, stk. 2.

Bestemmelsen fastslår, at i de tilfælde, hvor en virksomhed overdrages i sin helhed, anses de varemærkerettigheder, der tilhører virksomheden, tillige at være overdraget, medmindre andet skal anses for aftalt mellem parterne.

Det foreslås i *stk. 3*, at overdragelse af retten til et registreret varemærke på begæring skal noteres i varemærkerregistret. Indtil overdragelsen er meddelt Patent- og Varemærkestyrelsen, anser styrelsen indehaveren af varemærket for at være den, der senest er noteret i registret.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 22, stk. 3, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 39.

Det følger af bestemmelsen, at der som hidtil ikke består en pligt til at give styrelsen meddelelse om en sket overdragelse, idet bestemmelsen om notering af overdragelser alene har ordensmæssig karakter og ikke har indflydelse på den materielle ret til et varemærke.

Det foreslås i bestemmelsens *stk. 4*, at uanset bestemmelserne i stk. 1-3 kan Patent- og Varemærkestyrelsen afslå at notere en overdragelse af et garanti- eller certificeringsmærke eller af et kollektivmærke, hvis mærket efter overdragelsen er egnet til at vildlede.

Bestemmelsen er en videreførelse af fællesmærkelovens § 6.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med de begrænsninger, der er til, hvem der kan stifte varemærkeret til et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, som fastsat i den foreslåede nyaffattelse af § 1 b, stk. 2 og 3.

Til § 38 a

Den foreslåede nyaffattelse af § 38 a regulerer muligheden for pant og udlæg i varemærker. Disse forhold er i dag reguleret i varemærkelovens § 41.

Det foreslås i *stk. 1*, at et varemærke uafhængigt af virksomheden kan pantsættes eller gøres til genstand for andre tinglige rettigheder eller tvangsfuldbyrdelse.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1, findes ikke i tilsvarende form i den gældende varemærkelov.

Med bestemmelsen fastsættes i overensstemmelse med gældende ret, at et varemærke uafhængigt af virksomheden kan pantsættes eller gøres til genstand for andre tinglige rettigheder eller tvangsfuldbyrdelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at er retten til et registreret varemærke blevet pantsat, eller er der foretaget udlæg deri, skal Patent- og Varemærkestyrelsen på indehaverens, panthaverens eller rekvirentens begæring notere dette i varemærkerregistret.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 23, stk. 2, og artikel 24, stk. 2, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 41.

Det følger af bestemmelsen, at der som hidtil ikke består en pligt til at give styrelsen meddelelse om en sket pantsætning eller udlæg, idet bestemmelsen om notering alene har ordensmæssig karakter og ikke har indflydelse på den materielle ret til et varemærke.

Til § 38 b

Den foreslåede nyaffattelse af § 38 b regulerer licens. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 40.

Det foreslås i *stk. 1*, at der kan gives licens til et varemærke for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, samt for hele landet eller en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv licens eller en simpel licens.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 25, stk. 1, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 40, stk. 1.

Formålet med bestemmelsen er at fastsætte, at der kan gives licens til et varemærke. Licensen kan vedrøre alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af registreringen. Licensen kan vedrøre hele eller dele af landet samt kan være i form af eksklusiv eller en simpel licens.

Det foreslås i *stk. 2*, at indehaveren af et varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet hertil, gældende over for en licenstag, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til

- 1) dens gyldighedsperiode,
- 2) den udformning, hvori varemærket må anvendes i henhold til registreringen,
- 3) arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er indrømmet,
- 4) det område, inden for hvilket der må gøres brug af varemærket, eller

5) kvaliteten af de varer eller tjenesteydelser, som licenstageren har fremstillet eller præsteret.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 25, stk. 2, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 40, stk. 3.

Formålet med bestemmelsen er at fastsætte, at en indehaver af et varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet til varemærket, gældende over for en licenstag, der overtræder bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til dens gyldighedsperiode, varemærkets udformning, de varer og tjenesteydelser, licensen omfatter, og kvaliteten heraf, eller det geografiske område, licensen omfatter.

Det foreslås i *stk. 3*, at licensen på indehaverens eller licenstagernes begæring skal noteres i varemærkeregistret. Ligeledes noteres det i registret, når det senere godtgøres, at licensen er ophørt.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 25, stk. 5, er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 40, stk. 2.

Det følger af bestemmelsen, at der som hidtil ikke består en pligt til at give styrelsen meddelelse om licens, idet bestemmelsen om notering alene har ordensmæssig karakter og ikke har indflydelse på den materielle ret til et varemærke.

Til § 38 c

Den foreslåede nyaffattelse af § 38 c regulerer varemærkeansøgninger som genstand for ejendomsret. Dette forhold er ikke reguleret i den gældende varemærkelov.

Det foreslås i bestemmelsen, at §§ 38, 38 a og 38 b finder tilsvarende anvendelse på varemærkeansøgninger.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 26, findes ikke i en lignende form i den gældende varemærkelov. Bestemmelsen svarer til administrativ praksis.

Formålet med bestemmelsen er at fastslå, at varemærkeansøgninger tilsvarende registrerede varemærker kan være genstand for ejendomsret.

Til § 39

Den foreslåede nyaffattelse af § 39 regulerer ændringer i de bestemmelser, der er fastsat for anvendelsen af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke. Disse forhold er i dag reguleret af fællesmærkelovens § 8, nr. 3.

Det foreslås i *stk. 1*, at indehaveren af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke skal forelægge Patent- og Varemærkestyrelsen enhver ændring af bestemmelserne om et ansøgt eller registreret mærkes anvendelse.

Bestemmelsen, der for så vidt angår kollektivmærker gennemfører direktivets artikel 33, stk. 1, er en delvis videreførelse af den gældende fællesmærkelovs § 8, nr. 3.

Formålet med bestemmelsen er at fastsætte, at enhver ændring i bestemmelserne for anvendelsen af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke skal forelægges Patent- og Varemærkestyrelsen. På grund af kravet i den foreslåede nyaffattelse af § 11, stk. 6 om, at såvel ansøgnin-

ger om kollektivmærker som ansøgninger om garanti- eller certificeringsmærker skal indeholde de bestemmelser, der gælder for mærkets anvendelse, omfatter den her foreslåede bestemmelse både ændringer, der foretages i bestemmelserne for kollektivmærkers og for garanti- eller certificeringsmærkers anvendelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse noteres i varemærkeregistret, medmindre de ændrede bestemmelser ikke opfylder kravene i § 11, stk. 6-8, eller de omfatter en af grundene til afslag i § 14, stk. 2, eller § 16, stk. 2.

Bestemmelsen, der for så vidt angår kollektivmærker gennemfører direktivets artikel 33, stk. 2, findes ikke i tilsvarende form i den gældende fællesmærkelov.

Med bestemmelsen fastslås, at Patent- og Varemærkestyrelsen skal påse, at de ændrede bestemmelser opfylder de krav, der er fastsat i de foreslåede nyaffattelser af § 11, stk. 6-8, § 14, stk. 2, og § 16, stk. 2, og notere ændringen, når kravene er opfyldt. På grund af kravet i den foreslåede nyaffattelse af § 11, stk. 6 om, at såvel ansøgninger om kollektivmærker som ansøgninger om garanti- eller certificeringsmærker skal indeholde de bestemmelser, der gælder for mærkets anvendelse, omfatter den her foreslåede bestemmelse både ændringer, der foretages i bestemmelserne for kollektivmærkers og for garanti- eller certificeringsmærkers anvendelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at ændringer af bestemmelserne om anvendelse af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke får først virkning fra datoen for noteringen af ændringerne i varemærkeregistret.

Bestemmelsen, der for så vidt angår kollektivmærker gennemfører direktivets artikel 33, stk. 3, findes ikke i tilsvarende form i den gældende fællesmærkelov.

Formålet med bestemmelsen er at fastsætte, at det er datoen for noteringen i varemærkeregistret, som er afgørende for, hvornår ændringerne får virkning fra. På grund af kravet i den foreslåede nyaffattelse af § 11, stk. 6 om, at såvel ansøgninger om kollektivmærker som ansøgninger om garanti- eller certificeringsmærker skal indeholde de bestemmelser, der gælder for mærkets anvendelse, omfatter den her foreslåede bestemmelse både ændringer, der foretages i bestemmelserne for kollektivmærkers og for garanti- eller certificeringsmærkers anvendelse.

Til § 40

Den foreslåede nyaffattelse af § 40 regulerer mærkeændringer. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 24.

Det foreslås i *stk. 1*, at efter anmodning fra indehaveren kan der foretages uvæsentlige ændringer af et ansøgt eller registreret varemærke, hvis helhedsindtrykket af varemærket ikke påvirkes af ændringen.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 24, stk. 1 og 3.

Ifølge den gældende varemærkelovs § 24 kan indehavere af varemærkeregistreringer foretage uvæsentlige ændringer af et registreret varemærke, hvis helhedsindtrykket af varemærket ikke påvirkes af ændringen.

På tilsvarende vis kan der efter den gældende varemærkelovs § 24, stk. 3, tillige foretages ændringer af et ansøgt varemærke, idet kravet hertil er mere lempeligt, da ændringen alene skal anses for »uvæsentlig«.

For ændringen af varemærkeregistreringer gælder endvidere, at bedømmelsen af, hvorvidt senere ændringer af varemærket lever op til kravene om, at mærkeændringen skal være uvæsentlig og ikke må berøre varemærkets helhedsindtryk, ikke skal vurderes i forhold til det senest ændrede mærke, men derimod skal vurderes i forhold til det oprindeligt ansøgte og registrerede varemærke.

Derimod fremgår det af bemærkninger til den gældende varemærkelovs § 24, stk. 3, om ændring af mærker i varemærkeansøgninger, der blev indsat ved lov nr. 1201 af 27. december 1996, at det ændrede mærke erstatter det oprindelige mærke med virkning tilbage til ansøgningsdatoen og lægges dermed også til grund for en eventuel påberåbelse af prioritet.

Der er således tale om, at en ændring af et varemærke i en varemærkeansøgning er tillagt en forholdsvis vidtgående virkning efter den nugældende varemærkelov. Dette forekommer ikke foreneligt med det forhold, at de krav, der stilles til mærkeændringer i varemærkeansøgninger, er mere lempelige end de krav, der stilles til mærkeændringer i varemærkeregistreringer.

Det er på denne baggrund med den nyaffattede § 40 foreslået, at betingelserne for og retsvirkningerne af mærkeændringer i ansøgninger og registreringer sidestilles, således at der i begge tilfælde opstilles de krav, at der skal være tale om uvæsentlige ændringer, og at varemærkets helhedsindtryk ikke må berøres af ændringen.

Med den foreslåede ændring skal det ændrede mærke i en varemærkeansøgning endvidere ikke anses for at træde i stedet for det oprindeligt ansøgte mærke med virkning fra ansøgningsdagen og den prioritetsret, som ansøgningen giver ansøgeren i medfør af bl.a. Pariserkonventionens artikel 4, men blot anses for at have virkning fra den dag, der er indgivet anmodning om mærkeændring til Patent- og Varemærkestyrelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at ændringer efter *stk. 1* indføres i varemærkeregistret og offentliggøres. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 24, *stk. 2*.

Til § 41

Den foreslåede nyaffattelse af § 41 regulerer deling af ansøgninger og registreringer. Forholdet er i dag reguleret i §§ 15 og 16 i bekendtgørelsen om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker samt varemærkelovens § 48, *stk. 5*.

Det foreslås i *stk. 1*, at ansøgeren eller indehaveren kan dele en dansk varemærkeansøgning eller -registrering i to eller flere særskilte ansøgninger eller registreringer ved at ind-

give en anmodning herom til Patent- og Varemærkestyrelsen og for hver udskilt ansøgning eller registrering anføre, hvilke varer eller tjenesteydelser fra den oprindelige ansøgning eller registrering, der skal omfattes af de udskilte ansøgninger eller registreringer.

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 41, er en delvis videreførelse af § 15 og 16 i bekendtgørelsen om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker, der omfatter deling af ansøgninger henholdsvis deling af registreringer. Den foreslåede bestemmelse omfatter både deling af varemærkeansøgninger og -registreringer.

Det foreslås i *stk. 2*, at for anmodning om deling efter *stk. 1* betales et gebyr, jf. § 60 d, *stk. 1*. Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 48, *stk. 5*.

Til nr. 3

Til § 42

Varemærkelovens § 42 indeholder bestemmelser om straf for krænkelse af varemærkerettigheder, der er stiftet ved registrering eller ved brug eller i henhold til Rådets forordning om EF-varemærker.

Det foreslås, at der i § 42, *stk. 1*, efter »brug« indsættes: », jf. § 3, *stk. 1*, nr. 3,«, og at »Rådets forordning om EF-varemærker« ændres til: »EU-varemærkeforordningen«.

Med den foreslåede henvisning til § 3, *stk. 1*, nr. 3, i bestemmelsen om straf i § 42, *stk. 1*, bliver det præciseret, at der er tale om krænkelse af rettigheder, der er stiftet ved brug i henhold til den foreslåede nyaffattelse af § 3, *stk. 1*, nr. 3. I denne bestemmelse er det præciseret, at brugen skal have et omfang, der er af mere end lokalt afgrænset karakter.

Samtidig er henvisningen til varemærkeforordningen blevet opdateret, således at der henvises til EU-varemærkeforordningen i stedet for EF-varemærkeforordningen. Denne forordning er senest blevet ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2424 af 16. december 2015 om EU-varemærker. Den kodificerede udgave af forordningen er forordning (EU) 2017/1001 om EU-varemærker.

Der henvises nærmere til afsnit 2.3 om stiftelse af varemærkerettigheder i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Til § 43 b

Varemærkelovens § 43 b regulerer retsplejebestemmelser.

Det følger af varemærkelovens § 43 b, *stk. 1*, at midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EF-varemærkeforordningens artikel 99, *stk. 1*, meddeles af byretten eller Sø- og Handelsretten.

Det følger endvidere af varemærkelovens § 43 c, *stk. 1*, at midlertidige afgørelser om forbud eller påbud, der skal have virkning på enhver medlemsstats område, jf. EF-varemærke-

forordningens artikel 99, stk. 2, meddeles af SØ- og Handelsretten.

Det følger yderligere af varemærkelovens § 43 d, 1. pkt., at midlertidige afgørelser om forbud eller påbud, der både vedrører et nationalt varemærke og EF-varemærke, meddeles af SØ- og Handelsretten, hvis den midlertidige afgørelse skal have virkning på enhver medlemsstats område.

I medfør af § 43 b, stk. 2, § 43 c, stk. 3, og § 43 d, 2. pkt., finder retsplejelovens kapitel 40 om midlertidige afgørelser om forbud og påbud i borgerlige sager og kapitel 57 om bistand til opretholdelse af forbud og påbud tilsvarende anvendelse på sådanne sager.

I medfør af § 43 c, stk. 2, og § 43 d, 2. pkt., kan SØ- og Handelsrettens afgørelser om midlertidige afgørelser om forbud og påbud i sådanne sager kæres til Østre Landsret.

Det foreslås, at varemærkelovens §§ 43 b-43 d ophæves og erstattes af en nyaffattet § 43 b. Opdelingen i flere bestemmelser svarer ikke til den tilsvarende regulering i designlovens § 43 og fører til gentagelser. Det foreslås derfor, at bestemmelserne sammenskrives i en nyaffattelse af § 43 b, hvorved de gældende bestemmelser i § 43 b, stk. 2, § 43 c, stk. 3, og § 43 d, 2. pkt., for så vidt angår henvisningen til § 43 c, stk. 3, bliver overflødige.

Den nye bestemmelses *stk. 1* svarer til den gældende bestemmelse i § 43 b, stk. 1, mens den nye bestemmelses *stk. 2* svarer til den gældende bestemmelse i § 43 c, stk. 1, og den nye bestemmelses *stk. 3* svarer til den gældende bestemmelse i § 43 d, 1. pkt.

De gældende § 43 c, stk. 2, og § 43 d, 2. pkt., for så vidt angår henvisningen til § 43 c, stk. 2, foreslås ikke videreført. Konsekvensen heraf er, at SØ- og Handelsrettens midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i sådanne sager fremover kan kæres til Østre Landsret eller Vestre Landsret afhængig af, hvor der er stedlig kompetence for sagen. Dermed vil der gælde samme kæreregler som i andre sager om SØ- og Handelsrettens midlertidige afgørelser om forbud eller påbud.

Efter en ændring, der trådte i kraft i 2016, har EF-varemærker og EF-varemærkeforordningen skiftet navn til EU-varemærker og EU-varemærkeforordningen. Endvidere er der ændret i nummereringen af forordningens artikler, således at det ikke længere er artikel 99, der angår foreløbige retsmidler.

På denne baggrund henvises i den foreslåede § 43 b til EU-varemærkeforordningen i stedet for EF-varemærkeforordningen. Endvidere er henvisningen til artikel 99 udgået. Bestemmelsen supplerer EU-varemærkeforordningens artikel 131 vedrørende foreløbige, herunder sikrende retsmidler. De relevante foreløbige, herunder sikrende retsmidler i dansk ret er midlertidige afgørelser om forbud og påbud. Det bemærkes i den forbindelse, at det ikke er fundet nødvendigt at henvise til artikel 131 i lovtæksten. Den tilsvarende bestemmelse i designlovens § 43 indeholder ikke en henvisning til en bestemt artikel i EF-designforordningen.

Ud over at SØ- og Handelsrettens afgørelser om midlertidige afgørelser efter § 43 b, stk. 2 og 3, fremover kan kæres

til den landsret, i hvis kreds der er stedlig kompetence, medfører nyaffattelsen af § 43 b ikke indholdsmæssige ændringer i forhold til de gældende regler i §§ 43 b-43 d.

Til nr. 5

Til § 48

Den foreslåede nyaffattelse af § 48 regulerer bemyndigelser til erhvervsministeren. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 48.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om indgivelse af varemærkeansøgninger og deres behandling efter bestemmelserne i kapitel 2, herunder om sagsbehandlingssprog og sprog i dokumenter, samt for så vidt angår gengivelse af varemærker krav til og virkningerne af anvendelsen af filtyper og deres størrelse, mærketyper, beskrivelser, farver og mærker uden farver (sort/hvid-mærker).

Den foreslåede bestemmelse er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 48, stk. 1, 1. pkt.

I forhold til den gældende bestemmelse i § 48, stk. 1, er den foreslåede bestemmelse afpasset efter lovforslagets bestemmelser om behandling af ansøgninger og om gengivelse af varemærker, ligesom forslaget afspejler øvrige behov for en opdatering af den gældende § 48, stk. 1. Det er eksempelvis fundet hensigtsmæssigt at kunne fastsætte nærmere regler om sprog i sagsbehandlingen og i dokumenter, ligesom forslaget lægger op til, at der kan fastsættes nærmere bestemmelser om varemærker uden farve, dvs. varemærker i sort/hvid. Bestemmelsen giver ligeledes mulighed for at fastsætte nærmere krav til indholdet af en ansøgning på bekendtgørelsesniveau, herunder eksempelvis at en ansøgning skal indeholde oplysninger om ansøgers adresse. Bestemmelsen supplerer de foreslåede bestemmelser i § 11, stk. 5-8, der omfatter de krav, som en ansøgning skal opfylde for at opnå en ansøgningsdato.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om deling af ansøgninger og registreringer, om behandling af indsigelser og administrativ ophævelse, om påberåbelse af fortrinsrettigheder, om varemærkeregistrets indretning og førelse, om hvilke oplysninger, der kan indføres i registret, om offentliggørelse af registreringer, noteringer og meddelelser, om registrering og udsløttelse af varemærker og om ekspeditioner, udskrifter af registret m.v.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 48, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om betaling for særlige ekspeditioner, publikationer, udskrifter, kurser m.v.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 48, stk. 3.

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 1370 af 28. december 2011, hvormed gebyrerne for styrelsens sagsbehandling blev fastsat på lovniveau, således at bemyndigelsen for erhvervsministeren til at fastsætte gebyrer blev begrænset til betaling for særlige ekspeditioner, udskrifter m.v. Bestem-

melsen omfatter bl.a. betaling for bekræftede udskrifter af Patent- og Varemærkestyrelsens rettighedsregistre, betaling for benyttelse af Patent- og Varemærkestyrelsens kontoordning samt betaling for deltagelse i kurser, som styrelsen arrangerer. Betalingen fastsættes i overensstemmelse med principperne for gebyrfastsættelse i staten henholdsvis principperne for indtægtsdækket virksomhed i staten.

Det foreslås i *stk. 4*, at erhvervsministeren kan fastsætte de regler, der er nødvendige for anvendelsen af EU-varemærkeforordningen, herunder bestemmelser om EU-varemærkeansøgningers og -registreringers overgang til nationale ansøgninger m.v.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 48, stk. 4. I den foreslåede bestemmelse er opregningen af eksempler afkortet, hvilket skyldes, at Patent- og Varemærkestyrelsen efter de seneste ændringer til EU-varemærkeforordningen ikke længere har beføjelser til at modtage og videreende ansøgninger om EU-varemærker.

Det foreslås i *stk. 5*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i kapitel 8 om international varemærkeregistrering.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60, der i dag er placeret i lovens kapitel 8 om internationale varemærkeregistreringer.

Det foreslås i *stk. 6*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om optagelse af fællesmærkeregistret i varemærkeregistret.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i varemærkeloven i dag. Bestemmelsen giver erhvervsministeren hjemmel til at fastsætte bestemmelser om sammenlægningen af varemærkeregistret og fællesmærkeregistret. Forslaget er en konsekvens af, at fællesmærker med lovforslaget ændrer karakter og endvidere vil indgå under overbegræbet varemærker. Der henvises nærmere til bemærkningerne til *stk. 7* nedenfor.

Det foreslås i *stk. 7*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om fællesmærkers overgang til kollektivmærker eller garanti- eller certificeringsmærker eller individuelle varemærker og om ophævelse af fællesmærkeregistreringer.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i varemærkeloven i dag. Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at betegnelsen fællesmærker, der i gældende lov er et overbegræb for kollektivmærker og garantimærker, udgår, og at kriterierne tilknyttet de fremtidige mærketyper, der betegnes kollektivmærker henholdsvis garanti- eller certificeringsmærker, adskiller sig fra kriterierne tilknyttet kollektivmærker og garantimærker i dag. De ændrede bestemmelser vedrørende fællesmærker vil medføre behov for noteringer i det sammenlagte register af de hidtidige fællesmærkers mærketype i henhold til de nye bestemmelser om kollektivmærker henholdsvis garanti- eller certificeringsmærker. For at leve op til kravene i loven for de enkelte mærketyper kan der være behov for, at nogle fællesmærker skifter mærketype. Det foreslås derfor, at ministeren kan fastsætte bestemmelser om fællesmærkers overgang til kollektivmærker henholdsvis garanti- eller certificeringsmærker eller individuelle varemærker.

Erhvervsministeren vil i den forbindelse kunne fastsætte bestemmelser om, at i tilfælde, hvor et fællesmærke ikke bliver konverteret og dermed ikke opfylder kravene i varemærkeloven, vil Patent- og Varemærkestyrelsen kunne opheve registreringer. Det er intentionen, at der skal fastsættes bestemmelser om, at konvertering af fællesmærker senest skal ske i forbindelse med fornyelsen af disse. Det er således intentionen at fastsætte bestemmelser om, at fællesmærker, der fornyes efter den 1. juli 2019, skal konverteres i forbindelse med fornyelsen.

Der henvises nærmere til afsnit 2.9 i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås i *stk. 8*, at erhvervsministeren kan fastsætte, hvilke dage der betragtes som lukkedage for Patent- og Varemærkestyrelsen. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 48, stk. 6.

Til nr. 6

Til § 48 a

Den foreslåede nyaffattelse af § 48 a regulerer bemyndigelser til erhvervsministeren vedrørende digital kommunikation. Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Patent- og Varemærkestyrelsen om forhold, som er omfattet af denne lov eller af regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Den lovgivning, som Patent- og Varemærkestyrelsen administrerer, indeholder ikke i dag bestemmelser om digital kommunikation. Styrelsen stiller i dag selvbetjeningsværktøjer og en række andre services til rådighed på styrelsens hjemmeside. Det er således muligt at indlevere en varemærkeansøgning via hjemmesiden, ligesom det fra hjemmesiden bl.a. er muligt at søge informationer i varemærkeregistret og korrespondance i sagerne.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at fremtidssikre Patent- og Varemærkestyrelsens lovgivning. Der er således ikke aktuelle planer om at indføre obligatorisk digital kommunikation. Det skyldes bl.a., at styrelsens lovgivning er afpasset efter internationale traktater inden for varemærkeretten, ligesom det danske rettighedssystem indgår i et samspil med regionale og internationale rettighedssystemer. Styrelsen sigter på, at styrelsens services på hjemmesiden er så attraktive, at de bliver benyttet frivilligt, og i 2017 blev 84 % af ansøgningerne om varemærkeregistrering indleveret via selvbetjeningsværktøjet på styrelsens hjemmeside.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater, maksimal størrelse på filer og digital signatur eller lignende.

Bestemmelsen i *stk. 2* giver erhvervsministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om digital kommunikation. Der kan således på bekendtgørelsesniveau fastsættes bestemmelser om krav til materiale, som indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen, og om konsekvenserne af, at de

fastsatte krav ikke bliver overholdt. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i § 48, stk. 1, der er møntet på filtyper- og størrelser ved gengivelsen af varemærker i ansøgninger.

Bestemmelserne i stk. 1 og 2 harmonerer med tilsvarende bestemmelser om digital kommunikation i andre love inden for Erhvervsministeriets område.

Det foreslås i *stk. 3*, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Ifølge den foreslåede bestemmelse anses en digital meddelelse for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Sammenlignet med papirbreve svarer bestemmelsen til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når brevet er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er således normalt uden betydning for afgørelsen af, om en meddelelse er kommet frem, om eller hvornår adressaten rent faktisk gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen, dvs. om meddelelsen er kommet til adressatens kundskab. Bestemmelsen er udformet på samme måde som tilsvarende bestemmelser om digital kommunikation i andre love inden for Erhvervsministeriets område og svarer ligeledes til § 10, nr. 1, i lov om Digital Post fra offentlige afsendere, jf. lovbekendtgørelse nr. 801 af 13. juni 2016, § 10.

Der henvises nærmere til afsnit 2.10 i de almindelige bemærkninger.

Til § 48 b

Den foreslåede nyaffattelse af § 48 b regulerer fravigelse af underskriftkrav. Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at er det efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af denne lov påkrævet, at et dokument, som er udstedt af andre end Patent- og Varemærkestyrelsen, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Med den foreslåede bestemmelse bliver det præciseret, at det er en forudsætning for at undlade personlig underskrift, at underskriveren anvender en teknik, der sikrer entydig identifikation af den pågældende, f.eks. digital signatur.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftkrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvordan kravet om personlig underskrift kan fraviges. Erhvervsministeren kan ligeledes fastsætte regler om, at kravet om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer dokumenter.

Bestemmelserne i stk. 1 og 2 harmonerer med tilsvarende bestemmelser om digital kommunikation i andre love inden for Erhvervsministeriets område.

Der henvises nærmere til afsnit 2.10 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Til § 50

Den foreslåede nyaffattelse af § 50 regulerer ansøgning om international varemærkeregistrering på basis af ansøgning eller registrering i Danmark. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens §§ 55-58 og i §§ 26 og 27 i bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker.

Det foreslås i *stk. 1*, at en international varemærkeansøgning kan indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen af danske statsborgere samt fysiske eller juridiske personer, som er bosat eller er indehavere af en regulær industriel eller kommerciel virksomhed her i landet.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs §§ 55 og 56. Bestemmelsen fastsætter, hvem der kan indgive ansøgning om en international registrering. Kriterierne fremgår ligeledes af Madridprotokollens artikel 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at ansøgninger indgivet i medfør af stk. 1 skal være i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 3, 3 b og 3 c, herunder som minimum indeholde

- 1) ansøgers navn og adresse,
- 2) en gengivelse af mærket og eventuelt oplysninger om mærket,
- 3) en angivelse af de varer eller tjenesteydelser, som mærket ønskes registreret for, grupperet i klasser i overensstemmelse med Niceklassifikationen,
- 4) en angivelse af ansøgningsdato og ansøgningsnummer eller af registreringsdato og registreringsnummer for den danske basisansøgning eller basisregistrering, og
- 5) angivelse af de stater eller organisationer, som designeres.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af § 26 i bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker, der er udstedt med hjemmel i den gældende varemærkelovs § 60. Det er fundet hensigtsmæssigt af hensyn til brugerne af det internationale system, at kravene til indholdet af en ansøgning fremgår af varemærkeloven. Dette harmonerer også med udformningen af de tilsvarende bestemmelser om nationale ansøgninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at en international varemærkeansøgning kan omfatte alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den eller de danske ansøgninger eller registreringer, der påberåbes som basis for den internationale ansøgning.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 57.

Det foreslås i *stk. 4*, at ved indlevering af en international varemærkeansøgning kan der påberåbes prioritet i overensstemmelse med Pariserkonventionen.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 58.

Det foreslås i *stk. 5*, at Patent- og Varemærkestyrelsen videresender ansøgningen til Det Internationale Bureau, hvis ansøgningsgebyret efter § 60 e, stk. 1, er betalt, og ansøgningen opfylder kravene i stk. 1, samt de regler, som fastsættes af erhvervsministeren efter § 48, stk. 5.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 27, stk. 1, i bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker. Det er fundet hensigtsmæssigt af hensyn til brugerne af det internationale varemærkesystem at inkludere bestemmelsen i loven.

Det foreslås i *stk. 6*, at er der noget til hinder for at videresende ansøgningen, får ansøgeren mulighed for at bringe denne i orden. Er ansøgningen ikke bragt i orden inden for fristen på to måneder i henhold til Madridprotokollens artikel 3, stk. 4, tager Patent- og Varemærkestyrelsen stilling til, om ansøgningen skal afvises eller kan sendes til Det Internationale Bureau.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af § 27, stk. 2, i bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker. Det er fundet hensigtsmæssigt af hensyn til brugerne af det internationale varemærkesystem at inkludere bestemmelsen i loven.

Det fremgår af bestemmelsen, at i tilfælde, hvor Patent- og Varemærkestyrelsen ikke kan videresende ansøgningen efter stk. 5, får ansøgeren mulighed for at bringe ansøgningen i orden. Det følger af Madridprotokollens artikel 3, stk. 4, at den internationale ansøgning alene anses for indgivet på den dag, hvor ansøgningen blev indgivet til Patent- og Varemærkestyrelsen, såfremt ansøgningen modtages af Det Internationale Bureau senest to måneder fra dette tidspunkt. Modtager Det Internationale Bureau først ansøgningen efter udløbet af denne tomåneders frist, anses ansøgningen for først at være indgivet på det tidspunkt, den modtages af Det Internationale Bureau.

Da netop tidspunktet for ansøgningens indgivelse kan have indflydelse på ansøgerens mulighed for at påberåbe prioritet, er det derfor væsentligt, at denne tomåneders frist overholdes. Derfor er det tillige i bestemmelsen fastsat, at styrelsen i visse tilfælde kan videresende den internationale ansøgning til Det Internationale Bureau, også selvom nogle af de krav, der fremgår af stk. 6, ikke er opfyldt, hvis bestemmelserne i Madridprotokollen og de tilhørende gennemførelsesbestemmelser i øvrigt tillader, at ansøgningen i forhold til disse krav, kan bringes i orden, efter ansøgningen er videresendt til Det Internationale Bureau.

Er der derimod tale om, at ansøgningen lider af sådanne mangler, at ansøgningen under alle omstændigheder vil blive afvist af Det Internationale Bureau, skal styrelsen efter den foreslåede bestemmelse afvise den internationale ansøgning.

Til § 51

Den foreslåede nyaffattelse af § 51 regulerer efterfølgende designering af Danmark. Forholdet er i dag reguleret i § 28 i

bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker.

Det foreslås i *stk. 1*, at begæring om territorial udstrækning af en international registrering, der er registreret på basis af en dansk ansøgning eller registrering, kan indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen eller til Det Internationale Bureau, jf. Madridprotokollens artikel 3 c, stk. 2.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 28, stk. 1, i bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker.

Efter den foreslåede bestemmelse kan indehavere af en international registrering, der er baseret på en dansk varemærkeansøgning eller -registrering, indgive en begæring om territorial udstrækning, såkaldt efterfølgende designering, af den internationale registrering til Patent- og Varemærkestyrelsen eller til Det Internationale Bureau. Bestemmelsen afspejler muligheden for indgivelse af ansøgninger om efterfølgende designeringer, som dette er fastlagt i Madridprotokollens artikel 3 c, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at er en begæring om territorial udstrækning efter stk. 1 indgivet til Patent- og Varemærkestyrelsen, videresender styrelsen begæringen til Det Internationale Bureau, hvis gebyret efter § 60 e, stk. 2, er betalt og begæringen er i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 2, stk. 1, og artikel 3 c, stk. 2, herunder som minimum indeholder

- 1) det internationale registreringsnummer,
- 2) ansøgers navn og adresse,
- 3) en angivelse af de varer eller tjenesteydelser, som begæringen omfatter, grupperet i klasser i overensstemmelse med Niceklassifikationen, og
- 4) angivelse af de stater eller organisationer, som designeres.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af § 28, stk. 2, og § 29, stk. 1, i bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker.

Bestemmelsen afspejler kravene til indgivelse af ansøgninger om efterfølgende designeringer, som dette er fastlagt i Madridprotokollens artikel 3 c, stk. 2. Det fremgår af bestemmelsen, at i de tilfælde, hvor en ansøgning om efterfølgende designering bliver indgivet til Patent- og Varemærkestyrelsen, skal styrelsen påse, at betingelserne i Madridprotokollens artikel 2, stk. 1, og artikel 3 c, stk. 2, er opfyldt, samt at gebyret for styrelsens behandling af ansøgningen er betalt. Er disse betingelser opfyldt, videresender styrelsen ansøgningen til Det Internationale Bureau.

Bestemmelserne i stk. 1 og 2 er nye i loven. Det er fundet hensigtsmæssigt at inkludere bestemmelsen i loven, da den dels fastsætter en adgang til at indgive en ansøgning til Patent- og Varemærkestyrelsen, og dels pålægger styrelsen at behandle sådanne ansøgninger. Hertil kommer, at indgivelsen af ansøgningen til Patent- og Varemærkestyrelsen er underlagt et gebyr.

Til § 52

Den foreslåede nyaffattelse af § 52 regulerer ændringer i en international ansøgning eller registrering. Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven eller i bekendtgørelsen i dag.

Det foreslås i § 52, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan give Det Internationale Bureau meddelelse om ændringer i varemærkeregistret, i det omfang ændringerne har indvirkning på en international registrering, jf. Madridprotokollens artikel 6, stk. 2-4.

Bestemmelsen vedrører Patent- og Varemærkestyrelsens forpligtelse efter Madridprotokollens artikel 6, stk. 2-4, til at underrette Det Internationale Bureau om visse ændringer, der er sket i varemærkeansøgninger eller -registreringer, som danner basis for en international registrering. Bestemmelsen er ny, men svarer til administrativ praksis. Styrelsens underretning af Det Internationale Bureau efter artikel 6 i Madridprotokollen kan efter omstændighederne medføre, at den internationale registrering begrænses eller helt bortfalder, hvorfor det er fundet hensigtsmæssigt, at Patent- og Varemærkestyrelsens forpligtelse og beføjelse til at underrette er afspejlet i loven.

Til § 53

Den foreslåede nyaffattelse af § 53 regulerer fornyelse af en international varemærkeregistrering. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 59.

Det foreslås i § 53, at en international registrering kan fornyes hvert 10. år i henhold til den internationale registreringsdato. Fornyelse kan alene ske ved Det Internationale Bureau i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i Madridprotokollen.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 59, idet der er tale om en ændret sproglig formulering af denne bestemmelse. Bestemmelsen tydeliggør, at gyldighedsperioden og muligheden for fornyelse af internationale registreringer følger af bestemmelserne i Madridprotokollen.

Til § 54

Den foreslåede nyaffattelse af § 54 regulerer behandlingen af designeringer af Danmark. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 52.

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til den gældende varemærkelovs § 52, men indeholder i forhold hertil visse præciseringer vedrørende styrelsens behandling af designeringer, særligt behandlingen af designeringernes varefortegnelser.

Det foreslås i *stk. 1*, at for Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af designeringer af Danmark i internationale registreringer finder §§ 16-22 tilsvarende anvendelse. Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 52.

En designering af Danmark skal opfylde de samme krav som en dansk varemærkeansøgning, for at dens gyldighed for Danmark kan godkendes. Det er derfor i den foreslåede

bestemmelse i *stk. 1* fastsat, at bestemmelserne i de foreslåede nyaffattelser af §§ 16-22 finder tilsvarende anvendelse for styrelsens behandling af designeringer. Dette fremgår alene implicit af den gældende bestemmelse i § 52.

Det foreslås i *stk. 2*, at uanset *stk. 1* kan Patent- og Varemærkestyrelsen alene give afslag på en designerings gyldighed efter § 12, hvis de varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse, ikke er identificeret med tilstrækkelig klarhed og præcision i henhold til den udgave af Niceklassifikationen, der var gældende på tidspunktet for den internationale registrering.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i varemærkeloven i dag.

Det følger af det internationale registreringssystem opbygning og funktionsmåde, herunder særligt muligheden for at ansøge om efterfølgende designeringer, at en designering af Danmark kan vedrøre en ældre international registrering, for hvilken listen over de varer og tjenesteydelser, som registreringen omfatter, er udfærdiget efter en ældre version af Niceklassifikationen. Det er ikke muligt i det internationale registreringssystem at ajourføre listen over varer og tjenesteydelser i forhold til nyere udgaver af Niceklassifikationen. På den baggrund vil det være u hensigtsmæssigt, hvis registreringskravet i den foreslåede nyaffattelse af § 12 også skulle gælde for designeringer af Danmark i internationale registreringer. Det foreslås derfor, at Patent- og Varemærkestyrelsen alene kan give afslag på en designerings gyldighed efter den foreslåede nyaffattelse af § 12, når de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse, ikke er identificeret med tilstrækkelig klarhed og præcision i henhold til den udgave af Niceklassifikationen, der var gældende på tidspunktet for den internationale registrering.

Det foreslås i *stk. 3*, at for Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af designering af Danmark i en international varemærkeregistrering betales et gebyr, jf. § 60 a, stk. 5.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 60, stk. 2, idet ordlyden dog er justeret.

Til § 55

Den foreslåede nyaffattelse af § 55 regulerer frister for foreløbige afslag. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 52.

Bestemmelsen viderefører og udbygger bestemmelsen i den gældende varemærkelovs § 52 om afslag på godkendelse af designeringer. Således indeholder den gældende bestemmelse alene en overordnet henvisning til Patent- og Varemærkestyrelsens adgang til at sende afslag til Det Internationale Bureau, herunder en henvisning til den gældende frist herfor. Da manglende overholdelse af fristerne efter Madridprotokollen indebærer, at designeringen får gyldighed i Danmark, er det fundet hensigtsmæssigt, at dette gøres tydeligt i loven, fremfor at det alene fremgår af Madridprotokollen.

Det foreslås i *stk. 1*, at Patent- og Varemærkestyrelsen inden 18 måneder fra notifikationsdatoen, jf. Madridprotokollens artikel 5, stk. 2, litra b, kan meddele Det Internationale

Bureau et foreløbigt afslag på varemærkets gyldighed her i landet, hvis mærket ikke opfylder registreringsbetingelserne efter denne lov, herunder hvis der fremsættes indsigelse.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 52. Af den foreslåede bestemmelse fremgår, at Patent- og Varemærkestyrelsen efter Madridprotokollens artikel 5, stk. 2, litra b, kan meddele Det Internationale Bureau et foreløbigt afslag på designeringens godkendelse i Danmark. Det foreløbige afslag skal indgives til Det Internationale Bureau inden 18 måneder fra den dag, hvor Det Internationale Bureau notificerede styrelsen om designeringen.

Det foreslås i *stk. 2*, at udløber indsigelsesperioden, jf. § 19, stk. 1, efter fristen på 18 måneder, jf. stk. 1, kan Patent- og Varemærkestyrelsen meddele Det Internationale Bureau et forbehold om, at afslag kan fremsættes efterfølgende i henhold til Madridprotokollens artikel 5, stk. 2, litra c.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af gældende varemærkelovs § 52. Af den foreslåede bestemmelse fremgår, at styrelsen over for Det Internationale Bureau kan tage forbehold for, at styrelsen kan fremsætte et foreløbigt afslag efter 18-måneders fristen anført i stk. 1. Adgangen til at fremsætte et sådan forbehold og til at styrelsen kan fremsætte et foreløbigt afslag efter 18-måneders fristens udløb, fremgår af Madridprotokollens artikel 5, stk. 2, litra c, og begrænser sig i øvrigt til situationer, hvor en eventuel indsigelsesperiode udløber efter udløbet af 18-måneders perioden. Et foreløbigt afslag kan i et sådant tilfælde alene vedrøre en indsigelse fremsat mod designeringen.

Det foreslås i *stk. 3*, at har Patent- og Varemærkestyrelsen ikke meddelt Det Internationale Bureau et foreløbigt afslag inden for fristen på 18 måneder, jf. stk. 1, og er forbeholdet for afslag efter stk. 2 ikke meddelt inden samme frist, anses den internationale registrering for at være gyldig her i landet i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 4, stk. 1, litra a.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 52. Den foreslåede bestemmelse i stk. 3 tydeliggør, at i de tilfælde, hvor Patent- og Varemærkestyrelsen ikke har udstedt et foreløbigt afslag inden for 18-månedersfristen efter stk. 1, og der ikke er taget forbehold efter stk. 2, anses designeringen for at have gyldighed i Danmark. Denne bestemmelse følger af Madridprotokollens artikel 4, stk. 1, litra a, der bygger på et princip om stiltiende accept. Overholdes de nævnte frister således ikke, indebærer dette, at designeringen skal anses for gyldig, uanset om bestemmelserne for designeringens godkendelse, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 54, herunder offentliggørelse og tredjemands mulighed for at fremsætte indsigelse, ikke har været iagttaget. I en sådan situation vil designeringens gyldighed alene kunne anfægtes gennem en begæring om mærkets ophævelse, jf. de foreslåede nyaffattelser af §§ 30 og 31.

Datoen for indtrædelsen af den stiltiende accept efter Madridprotokollens artikel 4, stk. 1, litra a, har samme retsvirkning, som hvis varemærket var blevet registreret, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 57, og i forhold til fastsættelsen

af registreringsprocedurens afslutning, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 10 c, stk. 2, nr. 2.

Til § 56

Den foreslåede nyaffattelse af § 56 regulerer registreringsprocedurens afslutning. Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i § 56, at er designeringen i overensstemmelse med loven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, og er der ikke indgivet indsigelse, jf. § 19, eller er der truffet endelige afgørelser om eventuelle indsigelser, og designeringen er helt eller delvist opretholdt, godkender Patent- og Varemærkestyrelsen designeringen endeligt og noterer datoen herfor i varemærkeregistret. Patent- og Varemærkestyrelsen giver meddelelse til Det Internationale Bureau om en endeligt godkendt designerings gyldighed og offentliggør designeringen.

Bestemmelsen er ny og fastsætter det tidspunkt, hvor registreringsproceduren skal anses for afsluttet, nemlig den dato hvor designeringens endelige godkendelse noteres af Patent- og Varemærkestyrelsen i varemærkeregistret. Bestemmelsen skal ses i lyset af, at indsigelsesperioden med den foreslåede nyaffattelse af § 19 er placeret som en del af ansøgningsbehandlingen. Derfor skal datoen for fastsættelsen af brugspligtsperioden, nemlig datoen for registreringsprocedurens afslutning, fastsættes ud fra andre kriterier end indsigelsesperiodens udløb eller datoen for den endelige afgørelse i eventuelle indsigelser.

Da datoen for registreringsprocedurens afslutning for danske ansøgninger er sammenfaldende med datoen for varemærkets registrering, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 10 c, stk. 2, nr. 1, er det fundet hensigtsmæssigt på tilsvarende vis at fastslå, at registreringsproceduren anses for afsluttet, når Patent- og Varemærkestyrelsen noterer designeringens godkendelse i varemærkeregistret. Dette er tillige afspejlet i den foreslåede nyaffattede bestemmelse i § 10 c, stk. 2, nr. 2. Derudover afspejler bestemmelsen Patent- og Varemærkestyrelsens forpligtelse til at give meddelelse til Det Internationale Bureau om designeringens endelige hele eller delvise godkendelse, jf. Rule 18ter i gennemførelsesforskrifterne til Madridprotokollen. Den endelige godkendelse af designeringen har endvidere samme retsvirkning, som hvis varemærket var registreret, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 57.

Til § 57

Den foreslåede nyaffattelse af § 57 regulerer retsvirkningen af en designering. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 51.

Det foreslås i § 57, at en endelig gyldig designering af Danmark i en international registrering, jf. § 56, har samme retsvirkning, som hvis mærket var registreret her i landet.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 51. Der er tale om en ændret sproglig formulering, der ikke er udtryk for materielle ændringer.

Til § 58

Den foreslåede nyaffattelse af § 58 regulerer videreførelse i Danmark af udslettede internationale registreringer. Forholdet er i dag reguleret varemærkelovens § 53.

Det foreslås i *stk. 1*, at mister den internationale varemærkeregistrering sin gyldighed, bortfalder designeringens gyldighed her i landet på tidspunktet for bortfaldet af den internationale registrering.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 53, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at har den internationale varemærkeregistrering mistet sin gyldighed på anmodning fra den oprindelige registreringsmyndighed eller som følge af, at en kontraherende part udtræder af Madridprotokollen, kan indehaveren indgive en dansk varemærkeansøgning med samme virkning, som hvis ansøgningen var indgivet på datoen for den internationale registrering eller datoen for den efterfølgende designering af Danmark, forudsat at

- 1) ansøgningen indgives senest tre måneder efter datoen for udslettelse af den internationale registrering,
- 2) ansøgningen ikke omfatter andre varer eller tjenesteydelser end dem, der var omfattet af designeringen af Danmark,
- 3) ansøgningen i øvrigt opfylder kravene til en dansk varemærkeansøgning, og
- 4) ansøgeren betaler de foreskrevne gebyrer, jf. § 60 a, stk. 4.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 53, stk. 2.

I forhold til den gældende varemærkelovs § 53, stk. 2, er det i den foreslåede bestemmelses *stk. 2, nr. 1*, præciseret, at den angivne tremåneders frist skal beregnes fra datoen for udslettelse af den internationale registrering.

I *stk. 2, nr. 2*, er det endvidere præciseret, at det er de varer eller tjenesteydelser, der var omfattet af designeringen af Danmark, der danner rammen for muligheden for videreførelse af designeringen i dansk ret. Denne præcisering er indsat for at gøre det tydeligt, at i de situationer, hvor designeringen af Danmark alene omfatter en del af de varer eller tjenesteydelser, der var omfattet af den internationale registrering, kan adgangen til at videreføre designeringen ikke udstrækkes til de dele af den internationale registrering, der ikke var omfattet af designeringen.

Bestemmelsen i den gældende varemærkelovs § 53, stk. 2, nr. 3, er blevet opdelt i nr. 3 og 4, således at *nr. 3* fastsætter den betingelse, at ansøgningen skal opfylde kravene til en dansk varemærkeansøgning, og *nr. 4* fastsætter, at der for ansøgningen skal betales et gebyr.

Det foreslås i *stk. 3*, at en ansøgning om videreførelse i Danmark efter *stk. 2* skal opfylde kravene til ansøgninger, jf. § 11, stk. 5-8, og indeholde en henvisning til nummeret på den internationale registrering samt oplysning om designeringsdatoen og eventuel prioritet for den internationale registrering.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af § 36 i bekendtgørelse om ansøgning og registrering m.v. af varemærker og fællesmærker. Det er fundet hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om internationale registreringer fremgår direkte af loven.

Til § 59

Den foreslåede nyaffattelse af § 59 regulerer videreførelse i Danmark på grundlag af designering af den Europæiske Union. Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i § 59, at en designering af Den Europæiske Union via en international varemærkeregistrering, der overgår til en dansk ansøgning eller en designering af Danmark efter artikel 202 i EU-varemærkeforordningen, behandles efter reglerne i denne lov.

Den foreslåede bestemmelse er ny og indsat for at tydeliggøre, at internationale registreringer, hvori EU er designeret, kan overgå til en dansk ansøgning eller en designering af Danmark. Adgangen hertil følger af artikel 202 i EU-varemærkeforordningen, hvorfor der er henvist hertil i bestemmelsen.

Til § 60

Den foreslåede nyaffattelse af § 60 regulerer erstatning af et dansk varemærke med en international registrering. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 54.

Det foreslås i *stk. 1*, at Patent- og Varemærkestyrelsen i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 4 b på forlangende skal notere, at en international registrering erstatter en dansk registrering, såfremt

- 1) Danmark er designeret enten oprindeligt eller senere,
- 2) de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den danske registrering, også er omfattet af designeringen af Danmark, og
- 3) Danmark er designeret senere end ansøgningsdatoen for den danske registrering.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 54, stk. 1.

Madridprotokollens artikel 4 b fastsætter, at en international registrering under visse betingelser erstatter en ældre national varemærkeregistrering, uden at der derved sker indskrænkning i de rettigheder, som er erhvervet i kraft af sidstnævnte.

Bestemmelsen i Madridprotokollens artikel 4 b finder automatisk anvendelse, når betingelserne fastsat i bestemmelsen er opfyldt, og der kan således ikke stilles noget krav om notering i varemærkeregistret om erstatningen, for at denne skal anses for at have fundet sted. Det er heller ikke en betingelse herfor, at den eller de danske varemærkeregistreringer udslettes, ligesom det heller ikke begrænser adgangen til at forny disse.

Det er indledningsvist i den nyaffattede *stk. 1* fastsat, at Patent- og Varemærkestyrelsen på forlangende skal notere en stedfunden erstatning i registret. Betingelserne for at anse en international registrering for at have erstattet en dansk

varemærkeregistrering, er herefter opregnet i nr. 1-3 til stk. 1.

Således er det i *stk. 1, nr. 1* fastsat, at Danmark skal være designeret i den internationale registrering. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 54, stk. 1, nr. 1.

I *stk. 1, nr. 2* er fastsat, at de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den danske registrering, også skal være omfattet af designeringen af Danmark. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 54, stk. 1 nr. 2.

I *stk. 1, nr. 3* er fastsat, at designeringen af Danmark skal være sket efter ansøgningsdatoen for den danske registrering. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 54, stk. 1 nr. 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at en erstatning af en dansk varemærkeregistrering med en designering af Danmark i medfør af Madridprotokollens artikel 4 b kun har retsvirkning for så vidt angår de varer og tjenesteydelser, der både er omfattet af den internationale og den danske registrering.

Bestemmelsen indgår ikke i varemærkeloven i dag.

Med den foreslåede bestemmelse bliver det tydeliggjort, at den skete erstatning efter Madridprotokollen kun har retsvirkning for de varer eller tjenesteydelser, der både er omfattet af designeringen af Danmark og den danske varemærkeregistrering. Således kan det med betingelserne i Madridprotokollens artikel 4 b for, at en erstatning anses for at have fundet sted, godt forekomme, at en designering af Danmark omfatter flere varer eller tjenesteydelser end dem, der er omfattet af den danske varemærkeregistrering.

Det foreslås i *stk. 3*, at Patent- og Varemærkestyrelsen giver Det Internationale Bureau meddelelse om notering efter stk. 1.

Bestemmelsen indgår ikke i varemærkeloven i dag. Bestemmelsen er indsat for at tydeliggøre styrelsens forpligtelse efter gennemførelsesforskrifternes Rule 21 til at underrette Det Internationale Bureau om noteringen af, at den internationale registrering har erstattet en dansk varemærkeregistrering.

Til nr. 8

Til § 60 a

Den foreslåede nyaffattelse af § 60 a omfatter gebyrer for ansøgning om varemærkeregistrering. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 60 a.

Det foreslås i *stk. 1*, at for ansøgning om registrering af et varemærke, jf. § 11, stk. 1, betales et gebyr på 2.000 kr. I ansøgningsgebyret indgår en klasse af varer eller tjenesteydelser i henhold til Niceklassifikationen. For yderligere klasser i henhold til Niceklassifikationen betales et tillægsgebyr. Tillægsgebyret udgør 200 kr. for første ekstra klasse og 600 kr. for hver yderligere klasse.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § § 60 a, stk. 1.

I bestemmelsens stk. 1 fastsættes ansøgningsgebyret for en dansk varemærkeansøgning. Ansøgningsgebyret er fastsat til 2.000 kr. I dag udgør ansøgningsgebyret 2.350 kr. Som noget nyt omfatter ansøgningsgebyret én klasse af varer eller tjenesteydelser i henhold til Niceklassifikationen mod tidligere tre klasser. Der skal derfor betales et tillægsgebyr for hver klasse, der overstiger den første klasse. Tillægsgebyret for den første ekstra klasse udgør 200 kr., mens tillægsgebyret for hver klasse herudover udgør 600 kr. I gældende lov udgør tillægsgebyret 600 kr. for hver klasse, der overstiger de tre klasser, der i dag er omfattet af ansøgningsgebyret. Med ændringen bliver gebyrstrukturen harmoniseret i forhold til gebyrstrukturen for ansøgninger om EU-varemærker ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO). Ændringen har til formål at hindre opfyldning af varemærkeregistret med unødvendigt brede registreringer.

Det foreslås i *stk. 2*, at for udarbejdelse af en nærmere begrundelse til en søgningsrapport, jf. § 11, stk. 2, betales et gebyr på 700 kr. Bestemmelsen er ny, da muligheden for at modtage en nærmere begrundelse til en søgningsrapport foreslås indført med den foreslåede nyaffattelse af § 11, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at for en EU-varemærkeansøgnings eller -registrerings overgang til national ansøgning betales gebyrer som nævnt i stk. 1. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 a, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 4*, at for ansøgning om en dansk varemærkeregistrering på grundlag af en udsløttet international varemærkeregistrering, jf. § 58, stk. 2, betales et gebyr på 1.500 kr. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 a, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 5*, at gebyr for designering af Danmark i en international varemærkeregistrering i henhold til artikel 8, stk. 1, i Madridprotokollen, opgøres som nævnt i stk. 1. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 a, stk. 4.

Gebyrer i henhold til Madridprotokollen for designering af Danmark i en international varemærkeregistrering og for fornyelse af en sådan designering, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 60 b, stk. 3 nedenfor, betales af rettighedshaver direkte til Det Internationale Bureau, som er den afdeling af World Intellectual Property Organization (WIPO), der administrerer Madrid-Protokollen. Der er fastsat et særligt ikrafttrædelsestidspunkt for bestemmelsen i stk. 5 i lovforslagets § 8, stk. 2.

Der henvises nærmere til afsnit 2.11 i de almindelige bemærkninger.

Til § 60 b

Den foreslåede nyaffattelse af § 60 b omfatter gebyrer for fornyelse af varemærkeregistreringer. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 60 b.

Det foreslås i *stk. 1*, at for fornyelse af en varemærkeregistrering, jf. § 24, stk. 3, betales et gebyr på 2.000 kr. I fornyelsesgebyret indgår en klasse af varer eller tjenesteydelser i

henhold til Niceklassifikationen. Der betales endvidere et tillægsgebyr på 200 kr. for første ekstra klasse og 600 kr. for hver yderligere klasse.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 b, stk. 1. Bestemmelsen afspejler de gebyrer, som med dette lovforslag foreslås fastsat for varemærkeansøgninger i den foreslåede nyaffattelse af § 60 a, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at gebyrer i henhold til stk. 1, der betales efter registreringsperiodens udløb og indtil 6 måneder derefter, forhøjes med 20 pct.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 b, stk. 2. Bestemmelsen fastslår, at gebyrer, som betales efter registreringsperiodens udløb og indtil 6 måneder derefter, forhøjes med 20 procent. Hvis fornyelsesgebyrer ikke bliver betalt i overensstemmelse med reglerne herom, bliver registreringen udslettet, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 37, nr. 1.

Der er fastsat særlige overgangsregler for bestemmelserne i stk. 1 og 2 i lovforslagets § 8, stk. 7.

Det foreslås i *stk. 3*, at gebyr i henhold til Madridprotokollens artikel 8, stk. 1, for fornyelse af designering af Danmark i en international varemærkeregistrering fastsættes som nævnt i stk. 1. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 b, stk. 3. Der er fastsat et særligt ikrafttrædelsestidspunkt for bestemmelsen i stk. 3 i lovforslagets § 8, stk. 2.

Til § 60 c

Den foreslåede nyaffattelse af § 60 c omfatter gebyrer for anfægtelse af en varemærkeansøgning eller -registrering gennem fremsættelse af indsigelse eller begæring om administrativ ophævelse. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 60 c.

Det foreslås i *stk. 1*, at for fremsættelse af indsigelse mod en varemærkeansøgning eller designering af Danmark i en international varemærkeregistrering, jf. § 19, stk. 1, og § 54, stk. 1, betales et gebyr på 2.500 kr. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 c, stk. 1, dog således at henvisningerne er afpasset efter bestemmelserne i lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 2*, at for begæring om administrativ ophævelse af en dansk eller international varemærkeregistrering, jf. §§ 34 og 57, betales et gebyr på 2.500 kr. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 c, stk. 2, dog således at henvisningerne er afpasset efter bestemmelserne i lovforslaget. Bestemmelsen indeholder en henvisning til § 57, hvorefter en endelig gyldig designering af Danmark i en international registrering, jf. § 56, har samme retsvirkning, som hvis mærket var registreret her i landet. Henvisningen skal vise det hjemmelsmæssige grundlag for bestemmelserne om administrativ ophævelse for internationale registreringer.

Det foreslås i *stk. 3*, at for begæring om administrativ ophævelse efter stk. 2, der udelukkende er fremsat under hen-

visning til, at registreringen er sket i strid med § 14, stk. 1, nr. 2 og 4, betales ikke gebyr.

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 c, stk. 3. Henvisningerne i bestemmelsen er med lovforslaget blevet opdateret, således at de er afpasset lovforslagets bestemmelser. Den hidtidige bestemmelse i stk. 3 om gebyrfrihed for indsigelser og begæringer om administrativ ophævelse med henvisning til, at varemærkeregistreringen er i strid lovens § 14, nr. 1 eller nr. 3 om absolutte registreringshindringer, er med forslaget blevet ændret, således at indsigelser er udgået af bestemmelsen. Det skyldes, at indsigelser fremover skal fremsættes før registreringen og ikke kan begrundes med absolutte registreringshindringer.

Til nr. 9

Til § 60 d

Bestemmelsen i § 60 d, stk. 1, omfatter gebyrer for deling af ansøgninger og registreringer.

Det foreslås, at henvisningen i § 60 d, stk. 1, bliver ændret fra »§ 48, stk. 5,« til: »§ 41, stk. 2«.

Forslaget er en konsekvens af, at bestemmelsens henvisninger bliver tilpasset bestemmelserne i dette lovforslag. I bestemmelsen fastsættes gebyrer for deling af en varemærkeansøgning eller -registrering. Baggrunden for gebyret vil med lovforslaget findes i lovens § 41, stk. 2, og ikke som hidtil i § 48, stk. 5.

Til nr. 10

Til § 60 d

Bestemmelsen i § 60 d, stk. 2, omfatter gebyr for underretninger.

Det foreslås, at § 60 d, stk. 2, bliver ophævet. Bestemmelsen omfatter gebyr for underretning af indehaveren af en varemærkerettighed om, at dennes rettighed er nævnt i en søgningsrapport, som Patent- og Varemærkestyrelsen har udarbejdet i forbindelse med styrelsens behandling af ansøgninger. Ophævelsen af bestemmelsen er en konsekvens af, at denne ydelse udgår.

Til nr. 11

Til § 60 e

Den foreslåede nyaffattelse af § 60 e, omfatter gebyrer for styrelsens ekspeditioner som modtagende myndighed. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 60 e.

Det foreslås i *stk. 1*, at for Patent- og Varemærkestyrelsens ekspedition i sager vedrørende ansøgning om international varemærkeregistrering, jf. § 50, stk. 5, betales et gebyr på 500 kr. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 e, stk. 2, dog således at henvisningerne er afpasset efter bestemmelserne i lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 2*, at for Patent- og Varemærkestyrelsens ekspedition i sager vedrørende efterfølgende designe-

ring i internationale varemærkeregistreringer, jf. § 51, stk. 2, betales et gebyr på 300 kr. Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende varemærkelovs § 60 e, stk. 3, dog således at henvisningerne er afpasset efter bestemmelserne i lovforslaget.

Den gældende lovs § 60 e, stk. 1, der regulerer gebyr for Patent- og Varemærkestyrelsens ekspeditioner som modtagende myndighed for EU-varemærkeansøgninger, indgår ikke i lovforslaget, da denne funktion er ophævet i forbindelse med de seneste ændringer af EU-varemærkeforordningen.

Til nr. 12

Til § 60 f

Den foreslåede nyaffattelse af § 60 f, stk. 4, regulerer gebyrer i forbindelse med suspension. Forholdet er i dag reguleret i varemærkelovens § 60 f, stk. 4.

Det foreslås i § 60 f, stk. 4, at gebyrer indbetalt i forbindelse med fremsættelse af en indsigelse mod en varemærkeansøgning eller begæring om ophævelse af en varemærkeregistrering tilbagebetales med halvdelen af det indbetalte beløb i de tilfælde, hvor behandlingen af indsigelsen eller begæringen om ophævelse bliver suspenderet, og ansøgningen bliver afslået, eller varemærkeregistreringen bliver ophævet.

Patent- og Varemærkestyrelsen kan suspendere en indsigelse mod en varemærkeansøgning i tilfælde, hvor der er indgivet bemærkninger fra tredjemand efter den foreslåede nyaffattelse af § 22, eller der er indgivet andre indsigelser mod varemærkeansøgningen. Styrelsen kan ligeledes suspendere en begæring om ophævelse af en varemærkeregistrering i tilfælde, hvor der er indgivet andre begæringer om ophævelse af registreringer.

Såfremt ansøgningen bliver afslået, eller registreringen bliver ophævet, tilbagebetales halvdelen af gebyret for den suspenderede indsigelse eller begæring om ophævelse.

Bestemmelsen er ændret i forhold til den gældende bestemmelse i § 60, stk. 4, som konsekvens af, at indsigelsesperioden med lovforslaget foreslås placeret før registreringen af varemærket, således at der fremadrettet nedlægges indsigelser mod ansøgninger og ikke mod registreringer.

Til nr. 13

Til § 60 g

Bestemmelsen i § 60 g, stk. 1, omfatter regulering af gebyrer. Det foreslås, at § 60 g, stk. 1, bliver ophævet. Som konsekvens heraf bliver stk. 2 herefter stk. 1.

Ifølge § 60 g, stk. 1, er de gebyrer, der er fastsat i loven, angivet i 2011-niveau. Det er i stk. 2 i den gældende bestemmelse præciseret, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan regulere beløbene anført i §§ 60 a-60 e i overensstemmelse med den generelle pris- og lønudvikling, der anvendes på finansloven. Det fremgår ligeledes af stk. 2, at Patent- og Varemærkestyrelsen offentliggør de gældende gebyrer i en prisliste.

Patent- og Varemærkestyrelsen har ikke hidtil reguleret de beløb, som er angivet i lovens gebyrbestemmelser. Derfor er de gebyrer, som fremgår af lovteksten, identiske med de gebyrer, som fremgår af styrelsens prisliste. Oplysningen i lovteksten om, at gebyrerne er angivet i 2011-niveau kan derfor give brugerne indtryk af, at der reelt er tale om betydeligt højere gebyrer end de gebyrer, der fremgår af loven. Da oplysningen om 2011-niveau er angivet i lovteksten, har styrelsen ikke mulighed for løbende at justere dette. Det foreslås derfor at ophæve bestemmelsen.

Til nr. 14

Til § 60 h

Bestemmelsen i § 60 h, stk. 2, regulerer overførsel af gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus. Forholdet er ikke reguleret i varemærkeloven i dag.

Det foreslås i § 60 h, stk. 2, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Det fremgår af patentlovens § 7, stk. 1, at patentmyndigheden her i landet er Patent- og Varemærkestyrelsen og Ankenævnet for Patenter og Varemærker, og at ankenævnet nedsættes af erhvervsministeren til behandling af klager over Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelser efter patentloven, designloven, varemærkeloven m.v.

Ifølge § 6, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 892 af 21. september 2009 om Ankenævnet for Patenter og Varemærker stiller Erhvervsministeriet sekretariatsbistand til rådighed for ankenævnet. Hidtil er sekretariatsfunktionen for ankenævnet blevet varetaget af Patent- og Varemærkestyrelsen. Ankenævnet og sekretariatet er blevet finansieret af gebyrer for de enkelte klager samt af Patent- og Varemærkestyrelsens generelle gebyrindtægter. Patent- og Varemærkestyrelsen er en fuldt brugerfinansieret statsvirksomhed. Der skal betales gebyrer for styrelsens behandling af ansøgninger om varemærker, patenter m.v. samt for behandling af indsigelser og fornyelser m.v. vedrørende disse rettigheder.

Sekretariatet for Ankenævnet for Patenter og Varemærker blev pr. 23. april 2018 overflyttet fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus i forbindelse med anden runde af udflytningen af statslige institutioner under regeringsinitiativet Bedre Balance II. Det er herefter sekretariatet i Nævnenes Hus, der administrerer gebyrindtægter i form af klagegebyrer samt omkostningerne forbundet med ankenavnets drift.

Den foreslåede bestemmelse i § 60 h, stk. 2, har til formål at sikre, at ordningen, hvorefter brugerne af varemærkesystemet, patentsystemet m.v. generelt skal bidrage til finansieringen af ankenævnet opretholdes. Bestemmelsen indeholder hjemmel til, at der kan overføres gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsens sagsbehandling til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Der henvises nærmere til afsnit 2.12 i de almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1 (*designlovens § 43, stk. 4 og 5*)

Designlovens § 43 regulerer retsplejebestemmelser.

Det fremgår af designlovens § 43, stk. 4, at retsplejelovens kapitel 40 om midlertidige afgørelser om forbud og påbud i borgerlige sager og kapitel 57 om bistand til opretholdelse af forbud og påbud tilsvarende finder anvendelse på sager i henhold til EF-designforordningen

Det følger endvidere af designlovens § 43, stk. 5, at Sø- og Handelsrettens afgørelser om midlertidige afgørelser om forbud og påbud efter stk. 1-3 kan kæres til Østre Landsret.

Det foreslås, at designlovens § 43, *stk. 4 og 5*, ophæves. Den gældende bestemmelse i designlovens § 43, stk. 1, indeholder en henvisning til retsplejelovens kapitel 40, hvori der ligeledes i § 424 henvises til retsplejelovens regler i kapitel 57. Den gældende bestemmelse i § 43, stk. 4, er således overflødig.

Forslaget indebærer derudover, at Sø- og Handelsrettens midlertidige afgørelser om forbud eller påbud vedrørende EF-design kan kæres til den landsret, i hvis kreds sagen skulle have været anlagt efter reglerne i retsplejelovens kapitel 22 om stedlig kompetence, jf. retsplejelovens § 427, stk. 2.

Konsekvensen heraf er, at Sø- og Handelsrettens midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i sådanne sager fremover kan kæres til Østre Landsret eller Vestre Landsret afhængig af, hvor der er stedlig kompetence for sagen. Dermed vil der gælde samme kæreregler som i andre sager om Sø- og Handelsrettens midlertidige afgørelser om forbud eller påbud.

Til nr. 2 (*designlovens § 59 h*)

Bestemmelsen regulerer overførsel af gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus. Forholdet er ikke reguleret i designloven i dag.

Det foreslås i § 59 h, stk. 2, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Det fremgår af patentlovens § 7, stk. 1, at patentmyndigheden her i landet er Patent- og Varemærkestyrelsen og Ankenævnet for Patenter og Varemærker, og at ankenævnet nedsættes af erhvervsministeren til behandling af klager over Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelser efter patentloven, designloven, varemærkeloven m.v.

Ifølge § 6, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 892 af 21. september 2009 om Ankenævnet for Patenter og Varemærker stiller Erhvervsministeriet sekretariatsbistand til rådighed for ankenævnet. Hidtil er sekretariatsfunktionen for ankenævnet blevet varetaget af Patent- og Varemærkestyrelsen. Ankenæv-

net og sekretariatet er blevet finansieret af gebyrer for de enkelte klager samt af Patent- og Varemærkestyrelsens generelle gebyrindtægter. Patent- og Varemærkestyrelsen er en fuldt brugerfinansieret statsvirksomhed. Der skal betales gebyrer for styrelsens behandling af ansøgninger om varemærker, patenter m.v. samt for behandling af indsigelser og fornyelser m.v. vedrørende disse rettigheder.

Sekretariatet for Ankenævnet for Patenter og Varemærker blev pr. 23. april 2018 overflyttet fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus i forbindelse med anden runde af udflytningen af statslige institutioner under regeringsinitiativet Bedre Balance II. Det er herefter sekretariatet i Nævnenes Hus, der administrerer gebyrindtægter i form af klagegebyrer samt omkostningerne forbundet med ankenævnets drift.

Den foreslåede bestemmelse i § 59 h, stk. 2, har til formål at sikre, at ordningen, hvorefter brugerne af varemærkestyret, patentsystemet m.v. generelt skal bidrage til finansieringen af ankenævnet opretholdes. Bestemmelsen indeholder hjemmel til, at der kan overføres gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsens sagsbehandling til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Der henvises nærmere til afsnit 2.12 i de almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1 (*patentlovens § 106*)

Bestemmelsen regulerer overførsel af gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus. Forholdet er ikke reguleret i patentloven i dag.

Det foreslås i § 106, stk. 2, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Det fremgår af patentlovens § 7, stk. 1, at patentmyndigheden her i landet er Patent- og Varemærkestyrelsen og Ankenævnet for Patenter og Varemærker, og at ankenævnet nedsættes af erhvervsministeren til behandling af klager over Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelser efter patentloven, designloven, varemærkeloven m.v.

Ifølge § 6, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 892 af 21. september 2009 om Ankenævnet for Patenter og Varemærker stiller Erhvervsministeriet sekretariatsbistand til rådighed for ankenævnet. Hidtil er sekretariatsfunktionen for ankenævnet blevet varetaget af Patent- og Varemærkestyrelsen. Ankenævnet og sekretariatet er blevet finansieret af gebyrer for de enkelte klager samt af Patent- og Varemærkestyrelsens generelle gebyrindtægter. Patent- og Varemærkestyrelsen er en fuldt brugerfinansieret statsvirksomhed. Der skal betales gebyrer for styrelsens behandling af ansøgninger om varemærker, patenter m.v. samt for behandling af indsigelser og fornyelser m.v. vedrørende disse rettigheder.

Sekretariatet for Ankenævnet for Patenter og Varemærker blev pr. 23. april 2018 overflyttet fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus i forbindelse med anden runde af udflytningen af statslige institutioner under regeringsinitiativet Bedre Balance II. Det er herefter sekretariatet i Nævnenes Hus, der administrerer gebyrindtægter i form af klagegebyrer samt omkostningerne forbundet med ankenævnets drift.

Den foreslåede bestemmelse i § 106, stk. 2 har til formål at sikre, at ordningen, hvorefter brugerne af varemærkesystemet, patentsystemet m.v. generelt skal bidrage til finansieringen af ankenævnet opretholdes. Bestemmelsen indeholder hjemmel til, at der kan overføres gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsens sagsbehandling til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Der henvises nærmere til afsnit 2.12 i de almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1 (*lov om brugsmønstre § 73 h*)

Bestemmelsen regulerer overførsel af gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus. Forholdet er ikke reguleret i lov om brugsmønstre i dag.

Det foreslås i § 73 h, stk. 2, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Det fremgår af patentlovens § 7, stk. 1, at patentmyndigheden her i landet er Patent- og Varemærkestyrelsen og Ankenævnet for Patenter og Varemærker, og at ankenævnet nedsættes af erhvervsministeren til behandling af klager over Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelser efter patentloven, designloven, varemærkeloven m.v.

Ifølge § 6, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 892 af 21. september 2009 om Ankenævnet for Patenter og Varemærker stiller Erhvervsministeriet sekretariatsbistand til rådighed for ankenævnet. Hidtil er sekretariatsfunktionen for ankenævnet blevet varetaget af Patent- og Varemærkestyrelsen. Ankenævnet og sekretariatet er blevet finansieret af gebyrer for de enkelte klager samt af Patent- og Varemærkestyrelsens generelle gebyrindtægter. Patent- og Varemærkestyrelsen er en fuldt brugerfinansieret statsvirksomhed. Der skal betales gebyrer for styrelsens behandling af ansøgninger om varemærker, patenter m.v. samt for behandling af indsigelser og fornyelser m.v. vedrørende disse rettigheder.

Sekretariatet for Ankenævnet for Patenter og Varemærker blev pr. 23. april 2018 overflyttet fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus i forbindelse med anden runde af udflytningen af statslige institutioner under regeringsinitiativet Bedre Balance II. Det er herefter sekretariatet i Nævnenes Hus, der administrerer gebyrindtægter i form af klagegebyrer samt omkostningerne forbundet med ankenævnets drift.

Den foreslåede bestemmelse i § 73 h, stk. 2 har til formål at sikre, at ordningen, hvorefter brugerne af varemærkesystemet, patentsystemet m.v. generelt skal bidrage til finansieringen af ankenævnet opretholdes. Bestemmelsen indeholder hjemmel til, at der kan overføres gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsens sagsbehandling til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Der henvises nærmere til afsnit 2.12 i de almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1 (*lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) § 12 c*)

Bestemmelsen regulerer overførsel af gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus. Forholdet er ikke reguleret i lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) i dag.

Det foreslås i § 12 c, stk. 2, at Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Det fremgår af patentlovens § 7, stk. 1, at patentmyndigheden her i landet er Patent- og Varemærkestyrelsen og Ankenævnet for Patenter og Varemærker, og at ankenævnet nedsættes af erhvervsministeren til behandling af klager over Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelser efter patentloven, designloven, varemærkeloven m.v.

Ifølge § 6, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 892 af 21. september 2009 om Ankenævnet for Patenter og Varemærker stiller Erhvervsministeriet sekretariatsbistand til rådighed for ankenævnet. Hidtil er sekretariatsfunktionen for ankenævnet blevet varetaget af Patent- og Varemærkestyrelsen. Ankenævnet og sekretariatet er blevet finansieret af gebyrer for de enkelte klager samt af Patent- og Varemærkestyrelsens generelle gebyrindtægter. Patent- og Varemærkestyrelsen er en fuldt brugerfinansieret statsvirksomhed. Der skal betales gebyrer for styrelsens behandling af ansøgninger om varemærker, patenter m.v. samt for behandling af indsigelser og fornyelser m.v. vedrørende disse rettigheder.

Sekretariatet for Ankenævnet for Patenter og Varemærker blev pr. 23. april 2018 overflyttet fra Patent- og Varemærkestyrelsen til Nævnenes Hus i forbindelse med anden runde af udflytningen af statslige institutioner under regeringsinitiativet Bedre Balance II. Det er herefter sekretariatet i Nævnenes Hus, der administrerer gebyrindtægter i form af klagegebyrer samt omkostningerne forbundet med ankenævnets drift.

Den foreslåede bestemmelse i § 12 c, stk. 2 har til formål at sikre, at ordningen, hvorefter brugerne af varemærkesystemet, patentsystemet m.v. generelt skal bidrage til finansieringen af ankenævnet opretholdes. Bestemmelsen indeholder hjemmel til, at der kan overføres gebyrindtægter fra Patent- og Varemærkestyrelsens sagsbehandling til Nævne-

nes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker.

Der henvises nærmere til afsnit 2.12 i de almindelige bemærkninger.

Til § 6

Til nr. 1 (*gassikkerhedslovens § 31*)

Bestemmelsen regulerer straffebestemmelser.

Det foreslås, at der i § 31 efter stk. 2 indsættes en bestemmelse som nyt *stk. 3*, hvorefter erhvervsministeren kan fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF. *Stk. 3* bliver herefter *stk. 4*.

Den foreslåede bemyndigelse er en præcisering af hjemmelsgrundlaget til at fastsætte de nødvendige straffebestemmelser til håndhævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

Det er hensigten med bemyndigelsen, at der på bekendtgørelsesniveau fastsættes bestemmelser om bødestraf for erhvervsdrivendes overtrædelse af bestemmelserne i forordningen. Det indebærer, at der kan straffes med bøde, hvis erhvervsdrivende eksempelvis markedsfører apparater eller udstyr, som ikke overholder sikkerhedskravene fastsat i forordningen, jf. forordningens artikel 3, stk. 1 og 2. Det kan eksempelvis også være, hvis apparater ikke er ledsaget af anvisninger og sikkerhedsinformation, jf. forordningens artikel 7, stk. 7, eller hvis Sikkerhedsstyrelsen ikke er blevet underrettet om et risikoudgående apparat, hvor en erhvervsdrivende har været forpligtet til at træffe de nødvendige afhjælpende foranstaltninger for at bringe et apparat i overensstemmelse med forordningen eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet, jf. forordningens artikel 7, stk. 8.

Efter forordningen skal bødens størrelse være effektiv, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. I den forbindelse kan der eksempelvis lægges vægt på den med overtrædelsen forbundne fare, herunder risikoen for at frembyde fare for personer, husdyr eller ejendom. Ved en vurdering af overtrædelsens grovhed vil det have betydning, om andre har været udsat for fare og ikke alene, om der kan konstateres en skade. Andre hensyn kan eksempelvis være gentagen overtrædelse af forordningens bestemmelser, omfanget af overtrædelsen, antallet af forekomne skader samt den tilsigtede indtjening ved overtrædelsen.

Til § 7

Det foreslås i § 7, at fællesmærkeloven ophæves.

I dag er varemærker reguleret i varemærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 223 af 16. februar 2018, som ændret ved § 4 i lov nr. 670 af 8. juni 2017. Fællesmærker er reguleret i fællesmærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 103 af 24. januar 2012.

Forslaget om at ophæve fællesmærkeloven er en konsekvens af, at de mærketyper, der i dag er omfattet af fællesmærkeloven, fremover bliver omfattet af varemærkeloven og henføres til overbegrebet varemærke, jf. § 1 a, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2.

Der henvises nærmere til afsnit 2.9 i de almindelige bemærkninger.

Til § 8

Bestemmelsen regulerer ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2019.

Forslaget indebærer bl.a., at varemærke- og fællesmærkeansøgninger, der er indgivet før lovens ikrafttræden og som fortsat er verserende, skal behandles efter proceduren i §§ 16-23, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2. Det er ligeledes bl.a. en konsekvens af ikrafttrædelsestidspunktet, at designinger efter Madridprotokollen, der ikke er godkendt på tidspunktet for lovens ikrafttræden, behandles efter proceduren i §§ 54-56, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7. Tilsvarende gælder for konverteringer af EU-varemærker og videreførelser i dansk ret af internationale registreringer, hvori Danmark eller EU er designet.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 60 a, stk. 5, og § 60 b, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, har virkning fra den 1. juli 2019.

Forslaget indebærer, at bestemmelserne om gebyrer for ansøgninger og fornyelser vedrørende internationale varemærker først træder i kraft den 1. juli 2019. Det skyldes, at World Intellectual Property Organization (WIPO) skal notificeres om disse gebyrer og tidligst anvender de nye gebyrsatser tre måneder efter notifikationen.

Det foreslås i *stk. 3*, at for varemærker og fællesmærker, der er registreret før den 1. januar 2019, finder § 26 i de hidtil gældende regler anvendelse for fastsættelsen af datoerne for den første registreringsperiode. For fastsættelsen af datoerne for yderligere registreringsperioder finder § 24, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vedrører fastsættelsen af datoerne for varemærkers og fællesmærkers registreringsperiode. Ifølge direktivets artikel 48 skal den første registreringsperiode på ti år regnes fra ansøgningsdatoen, hvorimod den hidtil gældende varemærkelovs § 26 fastslår, at registreringsperioden skal regnes fra registreringstidspunktet. For at forene disse to tilgange til beregningen af ikke alene den første registreringsperiode, men også af efterfølgende registreringsperioder, er det i den foreslåede nyaffattelse af § 24, stk. 2, fastsat, at registreringer efter udløbet af den første registreringsperiode kan fornys for yderligere tiårsperioder. Den foreslåede overgangsbestemmelse fastsætter i den forbindelse, at for varemærker og fællesmærker, der er registreret før lovens ikrafttræden, skal den første registreringsperiode fortsat regnes fra registreringstidspunktet også efter lovens ikrafttræden. Derimod vil ansøgninger, der er indgivet før lovens ikrafttræden, men som ikke er ført til registrering

på tidspunktet for lovens ikrafttræden, være omfattet af § 24, stk. 1, som affattet ved lovens § 1, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 4*, at for varemærker og fællesmærker, der er registreret, og for hvilke registreringsproceduren ikke er endeligt afsluttet inden den 1. januar 2019, finder de hidtil gældende regler om indsigelse, offentliggørelse og fastsættelse af datoen for registreringsprocedurens afslutning anvendelse.

Den foreslåede overgangsbestemmelse regulerer de ansøgninger, der føres til registrering forud for den 1. januar 2019, men hvor registreringsproceduren ved lovens ikrafttræden endnu ikke er endeligt afsluttet.

Efter de hidtil gældende regler kan der først fremsættes indsigelse mod et varemærke eller et fællesmærke, når dette er registreret, og registreringen er offentliggjort i Dansk Varemærketidende. Registreringsproceduren anses endvidere efter de hidtil gældende regler først for endeligt afsluttet, når det ikke længere er muligt at fremsætte indsigelse mod registreringen, eller der er truffet endelig afgørelse i fremsatte indsigelser. Med de foreslåede ændringer til denne procedure, hvorefter registreringsprocedurens afslutning er sammenfaldende med varemærkets registrering, er det fundet hensigtsmæssigt at fastsætte, at der i de situationer, hvor et varemærke eller fællesmærke er registreret før lovændringens ikrafttræden, og hvor registreringen først offentliggøres med henblik på indsigelse efter den 1. januar 2019, eller hvor indsigelsesperioden fortsat løber, eller en allerede fremsat indsigelse fortsat verserer efter den 31. december 2018, vil de hidtil gældende regler om indsigelse, offentliggørelse og fastsættelse af datoen for registreringsprocedurens afslutning fortsat finde anvendelse.

Særligt datoen for registreringsprocedurens afslutning er af væsentlig betydning for beregningen af femårsperioden efter § 10 c som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, hvorfor det er nødvendigt at fastslå, at de hidtil gældende regler for fastsættelsen heraf fortsat finder anvendelse i de nævnte situationer. For registreringer, hvis registreringsprocedure efter de hidtil gældende regler er tilendebragt inden den 1. januar 2019, vil datoen for registreringsprocedurens afslutning være fastsat allerede inden lovændringens ikrafttræden, hvorfor det ikke er fundet nødvendigt at fastsætte overgangsbestemmelser herom for disse registreringer.

Det foreslås i *stk. 5*, at for anmodninger om administrativ ophævelse, der er indgivet før den 1. januar 2019, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse regulerer anmodninger om administrativ ophævelse, der er indgivet før lovens ikraft-

træden og fastslår, at disse behandles efter de hidtil gældende regler, jf. § 30 i den gældende lov.

Det foreslås i *stk. 6*, at for ansøgninger, der bliver indgivet før den 1. januar 2019, fastsættes ansøgningsgebyret efter de hidtil gældende regler.

Bestemmelsen i *stk. 6* vedrører den situation, at en ansøgning bliver indgivet før den 1. januar 2019, uden at gebyret samtidig bliver betalt. Med bestemmelsen bliver det præciseret, at det er tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, der er afgørende for, om ansøgningsgebyret fastsættes efter de hidtidige regler om ansøgningsgebyrer eller efter de nye regler.

Det foreslås i *stk. 7*, at gebyrer for fornyelse af varemærkeregistreringer, der forfalder før den 1. juli 2019, fastsættes efter § 60 b, stk. 1 og 2, i de hidtil gældende regler.

Bestemmelsen i *stk. 7* vedrører fornyelsesgebyrer. Disse kan betales seks måneder forud for forfaldsdagen. Det har derfor været nødvendigt at afpasse bestemmelsen efter lovens ikrafttrædelsestidspunkt, således at de hidtil gældende regler fortsat finder anvendelse for fornyelsesgebyrer, der forfalder før den 1. juli 2019. Tilsvarende finder de hidtil gældende regler om forhøjelse af gebyrer anvendelse, såfremt gebyrer, der forfalder før den 1. juli 2019, betales i perioden på seks måneder efter forfaldsdagen.

Bestemmelsen omfatter gebyrer for fornyelse af varemærkeregistreringer, herunder også hidtidige fællesmærkeregistreringer. Varemærker udgør med lovforslaget et overbegreb for individuelle varemærker, kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker, jf. den foreslåede nyaffattelse af § 1 a, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2. Fællesmærkeloven, der omfatter kollektivmærker og garantimærker, bliver med lovforslaget ophævet. Som konsekvens heraf omfatter den foreslåede overgangsbestemmelse om fornyelsesgebyrer også hidtidige fællesmærkeregistreringer.

Til § 9

Bestemmelsen angår lovens territoriale gyldighed. Det fastslås i bestemmelsen, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Loven kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Ændringen af gassikkerhedsloven og af lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi), som er omfattet af lovforslagets §§ 5 og 6, kan dog ikke sættes i kraft for Færøerne og Grønland. Dette er en konsekvens af, at hovedlovene ikke gælder for Færøerne og Grønland og ikke indeholder anordningshjemmel.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1

I varemærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 223 af 26. februar 2017, som ændret ved § 4 i lov nr. 670 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »(EU-Tidende 2004, nr. L 195, s. 15)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, EU-Tidende 2015, nr. L 336/1, side 1«.

2. *Kapitel 1-5* ophæves og i stedet indsættes:

»Kapitel 1

Lovens anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på ethvert varemærke for varer og tjenesteydelser, der er genstand for registrering, ansøgning om registrering, eller som der stiftes rettigheder til ved brug, samt internationale registreringer med retsvirkning her i landet.

§ 1 a. I denne lov forstås ved:

1) Varemærke: Et forretningskendetegn, der opfylder betingelserne for at udgøre et varemærke efter denne lov som et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke.

2) Individuelt varemærke: Et forretningskendetegn, der er registreret eller ansøgt registreret som varemærke eller anvendes som sådant, når tegnet benyttes eller agtes benyttet for bestemte varer eller tjenesteydelser, og det er egnet til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders.

3) Garanti- eller certificeringsmærke: Et varemærke, der er registreret eller ansøgt registreret

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

§ 1. Personer og virksomheder kan efter bestemmelserne i denne lov erhverve eneret til varemærker (varemærkeret). Ved varemærker forstås særlige kendetegn for varer eller tjenesteydelser, som benyttes eller agtes benyttet i en erhvervsvirksomhed.

Varemærkers form

§ 2. Et varemærke kan bestå af alle arter tegn, der er egnet til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders, og som kan gengives grafisk, navnlig

1) ord og ordforbindelser, herunder slogans, personnavne, firmanavne eller navne på faste ejendomme,

2) bogstaver og tal,

3) figurer og afbildninger, eller

4) varens form, udstyr eller emballage.

Stk. 2. Der kan ikke erhverves varemærkeret til tegn, som udelukkende består af enten en udformning, som følger af varens egen karakter, en udformning af varen, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat, eller en udformning, hvorved varen får en væsentlig værdi.

Stiftelse af varemærkeret

§ 3. Varemærkeret kan stiftes enten

1) ved registrering af et varemærke i overensstemmelse med reglerne i denne lov for de varer eller tjenesteydelser, som registreringen omfatter, eller

2) ved ibrugtagning af et varemærke her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er taget i brug, og for hvilke det vedvarende anvendes.

Stk. 2. Der kan ikke ved brug stiftes rettigheder til et varemærke, der efter sin beskaffenhed er udelukket fra registrering.

Stk. 3. Har mærket ikke fornødent særpræg ved ibrugtagningen, stiftes retten først, når og for så vidt der skabes særpræg gennem mærkets anvendelse.

Varemærkerettens indhold

§ 4. Indehaveren af en varemærkeret kan forbyde andre, der ikke har dennes samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af tegn, hvis

1) tegnet er identisk med varemærket, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke tegnet er taget i brug, er af samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er beskyttet, eller

2) tegnet er identisk med eller ligner varemærket, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art, såfremt der er risiko for forveksling, herunder at det antages, at der er en forbindelse med varemærket.

Stk. 2. Uanset begrænsningen i stk. 1 til varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art kan varemærkeindehaveren dog forbyde brugen også for varer eller tjenesteydelser af anden art, hvis varemærket er velkendt her i landet, og brugen ville medføre en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé eller skade særpræget eller renomméet.

Stk. 3. Som erhvervsmæssig brug skal navnlig anses

1) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage,

som et garanti- eller certificeringsmærke, når tegnet er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der er certificeret af indehaveren med hensyn til materiale, metode for fremstilling af varer eller ydelse af tjenesteydelser, kvalitet, nøjagtighed eller andre egenskaber af varer og tjenesteydelser, fra andre varer eller tjenesteydelser, der ikke er således certificeret.

4) Kollektivmærke: Et varemærke, der er registreret eller ansøgt registreret som et kollektivmærke, når tegnet er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der hidrører fra medlemmerne af en sammenslutning, som er indehaver af kollektivmærket, fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser.

5) Varemærkerregistret: Det register, som Patent- og Varemærkestyrelsen fører over ansøgte og registrerede varemærker, samt over designinger af Danmark i internationale registreringer i henhold til Madridprotokollen.

6) Designering af Danmark: Et varemærke, der er registreret i henhold til Madridprotokollen, og hvori Danmark er udpeget (designeret).

7) Madridprotokollen: Protokollen af 27. juni 1989 til Madridarrangementet om den internationale registrering af varemærker.

8) EU-varemærkeforordningen: Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (kodifikation).

9) Niceklassifikationen: Det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Nicearrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker af 15. juni 1957.

10) Pariserkonventionen: Konventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret, vedtaget i Paris den 20. marts 1883 og senest revideret i Stockholm den 14. juli 1967.

§ 1 b. Eneret til et varemærke (varemærkeret) kan efter denne lov stiftes af fysiske og juridiske personer, der benytter eller agter at benytte varemærket i erhvervsvirksomhed.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan varemærkeret til et garanti- eller certificeringsmærke alene stiftes af en

2) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn,

3) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn, eller

4) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed.

Begrænsninger i indehaverens rettigheder

§ 5. Indehaveren af en varemærkeret kan ikke forbyde, at andre i overensstemmelse med god markedsføringsskik gør erhvervsmæssig brug af

1) eget navn og egen adresse,

2) angivelser vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varen eller tjenesteydelsen, eller

3) varemærket, når dette er nødvendigt for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele.

Konsumtion

§ 6. Indehaveren af en varemærkeret kan ikke forbyde brugen af mærket for varer, som af indehaveren selv eller med dennes samtykke er markedsført inden for De Europæiske Fællesskaber under dette mærke.

Stk. 2. *Stk. 1* finder ikke anvendelse, hvis indehaveren har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne, især i tilfælde, hvor disses tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

Kolliderende rettigheder

§ 7. Kræver to eller flere hver for sig varemærkeret til samme eller lignende kendetegn, har den først opståede ret fortrin, medmindre andet følger af de nedenfor anførte bestemmelser. En registreret ret anses for opstået på den dag, hvor ansøgningen indleveres, jf. § 12, eller på den dag, fra hvilken der begæres prioritet efter reglerne i §§ 18 eller 19.

fysisk eller juridisk person, der ikke udøver en erhvervsvirksomhed, som omfatter levering af varer eller tjenesteydelser af den slags, der er certificeret.

Stk. 3. Uanset *stk. 1* kan varemærkeret til et kollektivmærke alene stiftes af sammenslutninger af fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser eller handlende, der i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser, indgå kontrakter eller foretage andre retshandlinger og optræde som part i en retssag, samt offentligretlige juridiske personer.

Tegn, der kan udgøre et registreret varemærke

§ 2. Et registreret varemærke kan bestå af alle tegn, navnlig ord, herunder personnavne, eller afbildninger, bogstaver, tal, farver, varens form eller vareemballagens form eller lyde, for så vidt disse er egnede til at

1) adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders og

2) blive gengivet i varemærke registret på en måde, der gør det muligt for de kompetente myndigheder og offentligheden at fastslå den klare og præcise genstand for den beskyttelse, som dets indehaver indrømmes.

§ 3. Varemærkeret kan stiftes ved

1) registrering af et varemærke i overensstemmelse med reglerne i denne lov for de varer eller tjenesteydelser, som registreringen omfatter,

2) designering af Danmark i henhold til Madrid-protokollen eller

3) brug af et individuelt varemærke her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket vedvarende anvendes, når brugen har et omfang, der er af mere end lokalt afgrænset karakter.

Stk. 2. Varemærkeret anses også for stiftet, når et uregistreret varemærke er vitterlig kendt her i landet i den betydning, som er angivet i artikel 6 b i Pariserkonventionen.

Stk. 3. Der kan ikke ved brug stiftes varemærkeret til et tegn, der efter sin beskaffenhed er udelukket fra registrering. Har mærket ikke fornødent særpræg ved ibrugtagningen, stiftes retten først,

§ 8. En yngre ret til et registreret varemærke kan bestå ved siden af en ældre ret til et dermed forveksleligt varemærke, hvis ansøgningen er indgivet i god tro, og indehaveren af den ældre ret har været bekendt med og tålt brugen her i landet af den yngre ret i 5 på hinanden følgende år.

§ 9. En yngre ret til et varemærke kan også bestå ved siden af en ældre ret til et dermed forveksleligt varemærke, hvis indehaveren af den ældre ret ikke inden rimelig tid har taget de nødvendige skridt for at hindre brugen af det yngre varemærke.

§ 10. I de i §§ 8 og 9 omhandlede tilfælde kan indehaveren af et yngre varemærke ikke forbyde brugen af et ældre varemærke, selv om indehaveren af det ældre varemærke ikke længere kan gøre sin ret gældende mod det yngre varemærke.

Stk. 2. I de i § 9 omhandlede tilfælde kan det, hvis det findes rimeligt, bestemmes, at et af varemærkerne eller begge kun må anvendes på en særlig måde, for eksempel i en vis udformning eller med tilføjelse af en stedsangivelse.

Gengivelse af et varemærke i ordbøger m.v.

§ 11. Ved udgivelse af leksika, håndbøger, lærebøger eller lignende skrifter af fagligt indhold skal forfatteren, udgiveren og forlæggeren på begæring af indehaveren af et registreret varemærke sørge for, at dette ikke gengives uden angivelse af, at det er et registreret varemærke.

Stk. 2. Den, der ikke opfylder sine forpligtelser efter stk. 1, skal bekoste en berigtigende bekendtgørelse på den måde, det findes rimeligt.

Kapitel 2

Registrering af varemærker

§ 12. Ansøgning om registrering af et varemærke indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen. Ansøgningen skal indeholde en gengivelse af varemærket og oplysning om ansøgerens navn eller firma. I ansøgningen skal endvidere angives de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket ønskes registreret.

når der skabes særpræg gennem mærkets anvendelse.

Kapitel 1 A

Rettigheder knyttet til varemærker

§ 4. Stiftelsen af en varemærkeret giver indehaveren en eneret.

Stk. 2. Indehaveren af en stiftet varemærkeret kan forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af ethvert tegn i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, når:

1) Tegnet er identisk med varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med dem, for hvilke varemærket er beskyttet.

2) Tegnet er identisk med eller ligner varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med eller ligner de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er beskyttet, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og varemærket.

3) Tegnet er identisk med eller ligner varemærket, uanset om det anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, der er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke varemærket er beskyttet, når varemærket er velkendt her i landet, og brugen af tegnet uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.

Stk. 3. Indehaverens forbudsret efter stk. 2 omfatter blandt andet følgende:

1) At anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage.

2) At udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med disse formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under tegnet.

3) At importere eller eksportere varerne under tegnet.

4) At anvende tegnet som handels- eller firmanavn eller en del af et handels- eller firmanavn.

Stk. 2. Ansøgningen skal være affattet i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i medfør af § 48. Med ansøgningen skal følge det fastsatte gebyr.

Stk. 3. Patent- og Varemærkestyrelsen fører et varemærkeregister. Styrelsen offentliggør registreringer m.v.

Registreringshindringer

§ 13. Et varemærke skal for at kunne registreres være af den i § 2 angivne beskaffenhed, herunder have fornødent særpræg.

Stk. 2. Følgende varemærker er udelukket fra registrering:

1) Varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen, eller andre egenskaber ved disse.

2) Varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, som i daglig sprogbrug eller efter almindelig markedsføringsskik udgør en sædvanlig betegnelse for varen eller tjenesteydelsen.

Stk. 3. Et varemærke kan uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2 registreres, hvis det inden ansøgningens indlevering som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg.

§ 14. Udelukket fra registrering er endvidere:

1) Varemærker, som strider mod lov, den offentlige orden eller sædelighed.

2) Varemærker, som er egnet til at vildlede, f.eks. med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.

3) Varemærker, der ikke er godkendt af de kompetente myndigheder, og som skal afslås i medfør af artikel 6 c i Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, samt mærker, der omfatter tegn, emblemer og våben, som har offentlig interesse, medmindre deres registrering er blevet tilladt af vedkommende myndighed.

5) At anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed.

6) At anvende tegnet i sammenlignende reklame på en måde, der er i strid med markedsføringslovens § 21 om sammenlignende reklame.

Varer i transit, forberedende handlinger og agentmærker

§ 5. Indehaveren af et registreret varemærke kan, med forbehold af rettigheder erhvervet inden det registrerede varemærkes ansøgnings- eller prioritetsdato, forhindre tredjemand i at bringe varer ind i det danske toldområde i erhvervsmæssigt øjemed, uden at disse overgår til fri omsætning her, hvis sådanne varer, herunder deres emballage, kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, som er identisk med det varemærke, der er registreret for sådanne varer. Indehaveren har samme beføjelser, hvis varemærket for så vidt angår dets væsentligste aspekter ikke kan skelnes fra det registrerede varemærke.

Stk. 2. Indehaverens ret efter stk. 1 bortfalder, hvis der under en sag, iværksat i overensstemmelse med EU-forordningen om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, fremlægges dokumentation af klarereren eller ihændehaveren af varerne for, at indehaveren af det registrerede varemærke ikke har ret til at forbyde markedsføring af varerne i det endelige bestemmelsesland.

Stk. 3. Er der risiko for, at emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå varemærket er anbragt, kunne blive anvendt i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, og denne anvendelse vil udgøre en krænkelse af et registreret varemærke i henhold til § 4, stk. 2 og 3, har indehaveren af det pågældende varemærke ret til at forbyde følgende handlinger, hvis de udføres i erhvervsmæssigt øjemed:

1) At anbringe et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket, på emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket kan anbringes.

4) Varemærker, der uhjemlet består af eller indeholder en bestanddel, der kan opfattes som et person- eller virksomhedsnavn, hvortil en anden har lovlig adkomst, eller som et portræt, og der ikke derved sigtes til for længst afdøde personer, eller som uhjemlet indeholder særegent navn på eller afbildning af en andens faste ejendom.

5) Varemærker, der uhjemlet består af eller indeholder en bestanddel, der kan opfattes som særegen titel på en andens beskyttede litterære eller kunstneriske værk, eller som krænker en andens ophavsret til sådant værk eller ret til fotografisk billede eller en andens industrielle rettigheder.

§ 15. Et varemærke er udelukket fra registrering, hvis

1) det er identisk med et ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket søges registreret, er af samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre mærke er beskyttet, eller

2) der er risiko for forveksling, herunder at det antages, at der er en forbindelse med det ældre varemærke, fordi det yngre mærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art.

Stk. 2. Ved ældre varemærker efter stk. 1 forstås

1) mærker af følgende kategorier, hvis ansøgningsdato ligger før varemærkets ansøgningsdato, eventuelt under hensyntagen til den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for disse mærker:

- a) EF-varemærker,
- b) varemærker, der er registreret her i landet, eller
- c) varemærker, som er genstand for en international registrering med virkning her i landet,

2) EF-varemærker, for hvilke der i overensstemmelse med forordningen om EF-varemærker påberåbes anciennitet i forhold til et af de i nr. 1, litra b, og c omhandlede mærker, også selv om der er givet afkald på det, eller det er bortfaldet,

3) ansøgninger af de under nr. 1 og 2 omhandlede mærker med forbehold af deres registrering, eller

2) At udbyde eller markedsføre, eller oplagre med disse formål, eller at importere eller eksportere emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket er anbragt.

Stk. 4. Er et varemærke registreret i en agents eller en repræsentants navn på vegne af en person, der er indehaver af dette varemærke, uden indehaverens samtykke, har indehaveren ret til

1) at modsætte sig, at agenten eller repræsentanten anvender varemærket, og

2) at kræve, at varemærket overdrages til den pågældende indehaver.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 4 finder ikke anvendelse, når agenten eller repræsentanten kan begrunde sin handling.

Kolliderende rettigheder

§ 6. Kræver to eller flere fysiske eller juridiske personer hver for sig varemærkeret til samme eller lignende kendetegn, har den først opståede ret fortrin, medmindre andet følger af bestemmelserne i kapitel 1 B.

Gengivelse af varemærker i opslagsværker

§ 7. Giver gengivelsen af et varemærke i et leksikon, en encyklopædi eller et lignende opslagsværk i trykt eller elektronisk form det indtryk, at det udgør den generiske betegnelse for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, skal udgiveren af værket efter anmodning fra indehaveren af varemærket hurtigst muligt sørge for, at gengivelsen af varemærket ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke. Er der er tale om værker i trykt form, skal gengivelsen af varemærket ledsages af den nævnte angivelse senest i den næste udgave af værket.

Anlæggelse af sag om krænkelse af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke

§ 8. Den, der er berettiget til at anvende et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, kan kun anlægge sag om varemærkekrænkelse, hvis mærkets indehaver har givet sit

4) varemærker, som på tidspunktet for ansøgningen, eventuelt tidspunktet for den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, er »vitterlig kendt« her i landet i den i artikel 6 b i Pariskonventionen angivne betydning.

Stk. 3. Et varemærke er også udelukket fra registrering, hvis

1) det er identisk med eller ligner et ældre EF-varemærke, jf. stk. 2, og det søges registreret for varer eller tjenesteydelser af en anden art end dem, for hvilke det ældre EF-varemærke er registreret, når det ældre EF-varemærke er velkendt i Den Europæiske Union, og brugen af det yngre varemærke vil medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre EF-varemærkes særpræg eller renommé eller en sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé,

2) det er identisk med eller ligner et »vitterlig kendt« varemærke, jf. stk. 2, nr. 4, og det søges registreret for varer eller tjenesteydelser af en anden art end dem, for hvilke det ældre varemærke er vitterlig kendt, når brugen af det yngre varemærke kan føre til, at det antages, at der er en forbindelse mellem mærkerne, og at brugen vil medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller en sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé, eller

3) det er identisk med eller kun adskiller sig uvæsentligt fra et varemærke, som på tidspunktet for ansøgningen, eventuelt tidspunktet for den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, er taget i brug i udlandet og stadig anvendes dér for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som dem, det yngre mærke søges registreret for, og ansøgeren på ansøgningstidspunktet havde eller burde have haft kendskab til det udenlandske mærke.

Stk. 4. Et varemærke er ligeledes udelukket fra registrering, hvis

1) varemærket er identisk med eller ligner et ældre dansk varemærke efter stk. 2, og det søges registreret for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når det ældre varemærke er velkendt her i landet, og brugen af det yngre varemærke ville

samtykke hertil, medmindre andet er fastsat i bestemmelserne for benyttelsen af mærket.

Stk. 2. Enhver, der er berettiget til at anvende et kollektivmærke eller garanti- eller certificeringsmærke, har ret til at indtræde i en sag om varemærkekrænkelse, som mærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, den pågældende selv har lidt.

Stk. 3. Uanset stk. 2 har indehaveren af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke ret til at kræve erstatning på vegne af de personer, der er berettiget til at anvende mærket, når disse personer har lidt skade som følge af uberettiget anvendelse af mærket.

Licenstageres adgang til at anlægge sag om krænkelse af varemærket

§ 9. En licenstagere kan kun anlægge sag om varemærkekrænkelse, hvis varemærkeindehaveren har givet sit samtykke hertil, medmindre andet er fastsat i licensaftalen. Indehaveren af en eksklusiv licens kan dog anlægge en sådan sag, hvis varemærkeindehaveren efter en formel opfordring hertil ikke selv anlægger sag om varemærkekrænkelse inden for en rimelig frist.

Stk. 2. Enhver licenstagere har ret til at indtræde i en sag om varemærkekrænkelse, som varemærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, den pågældende licenstagere selv har lidt.

Kapitel 1 B

Begrænsninger i et varemærkes retsvirkninger

Begrænsninger i eneretten

§ 10. Et varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af

1) tredjemandens navn eller adresse, hvis den pågældende tredjemand er en fysisk person,

2) tegn eller angivelser uden særpræg eller vedrørende varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre

medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé, eller

2) der ved brug her i landet er erhvervet ret til et identisk eller forveksleligt varemærke eller til et andet i erhvervsvirksomhed anvendt identisk eller forveksleligt tegn før tidspunktet for ansøgningen af det yngre varemærke eller eventuelt tidspunktet for den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for ansøgningen af det yngre varemærke, hvis indehaveren af den ældre ret kan forbyde brugen af det yngre mærke.

Stk. 5. Et varemærke er ikke udelukket fra registrering efter reglerne i stk. 1-4, når indehaveren af det ældre varemærke eller andre ældre rettigheder giver sit samtykke til registreringen af det yngre mærke.

Disclaimere

§ 16. En varemærkeret, der er opnået ved registrering, omfatter ikke sådanne dele af varemærket, som ikke særskilt kan registreres.

Stk. 2. Indeholder et varemærke sådanne bestanddele, og er der særlig anledning til at antage, at varemærkets registrering kan medføre tvivl med hensyn til varemærkerettens omfang, kan disse ved registreringen udtrykkeligt undtages fra beskyttelsen.

Stk. 3. Viser det sig senere, at dele af varemærket, som er blevet undtaget fra beskyttelsen, er blevet registrerbare, kan en ny registrering foretages af disse dele eller af selve varemærket uden den i stk. 2 angivne begrænsning.

Vareklasser

§ 17. Varemærker registreres i én eller flere vare- eller tjenesteydelsesklasser. Erhvervsministeren fastsætter bestemmelser om inddelingen i klasser.

Konventionsprioritet

§ 18. Hvis en ansøgning om registrering af et varemærke indleveres her i landet senest 6 måneder efter, at den første ansøgning om registrering af varemærket er indleveret i et land, som er tilsluttet Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, eller som er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO), vil ansøgningen på be-

egenskaber ved varerne eller tjenesteydelserne eller

3) varemærket for at identificere eller henvise til varer eller tjenesteydelser som tilhørende indehaveren af det pågældende varemærke, navnlig når anvendelsen af varemærket er nødvendig for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder kun anvendelse, når tredjemands anvendelse er i overensstemmelse med god markedsføringsskik.

Stk. 3. Et varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af en ældre rettighed, som kun har lokalt afgrænset karakter, hvis den ældre rettighed anvendes inden for grænserne af det område, hvor den er anerkendt.

Konsumtion af de rettigheder, der er knyttet til varemærket

§ 10 a. Et varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde dets brug for varer, som af indehaveren selv eller med indehaverens samtykke er markedsført her i landet eller inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) under dette varemærke.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis indehaveren har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne, især i tilfælde hvor varernes tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

Fortabelse af retten til at anmode om ugyldiggørelse på grund af passivitet

§ 10 b. Indehaveren af en ældre rettighed, hvortil der er knyttet en ret til at forbyde brugen eller registreringen af et varemærke, som i fem på hinanden følgende år har tålt og været bekendt med brugen af et yngre registreret varemærke, har ikke længere under henvisning til den ældre rettighed ret til at begære dette yngre varemærke ugyldigt for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om det yngre varemærke er indgivet i ond tro.

Stk. 2. En yngre ret til et varemærke kan også bestå ved siden af en ældre ret, hvortil der er knyttet

gøring få prioritet fra den første indleveringsdato. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger eller andres brug af mærket, skal anses som indleveret samtidig med ansøgningens indlevering i den fremmede stat.

Stk. 2. Stk. 1 finder, under forudsætning af gensidighed, tilsvarende anvendelse for varemærker, der første gang er ansøgt i et land, der ikke er tilsluttet Pariserkonventionen eller er medlem af Verdenshandelsorganisationen.

Udstillingsprioritet

§ 19. Hvis en ansøgning om registrering af et varemærke indleveres her i landet senest 6 måneder efter, at mærket for første gang er anvendt for varer udstillet på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling, vil ansøgningen på begæring få prioritet fra denne dato. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger om eller andres benyttelse af mærket, skal anses som indleveret samtidig med dets anvendelse på udstillingen. Ved de nævnte udstillinger forstås sådanne, som er defineret i Konventionen angående internationale udstillinger af 22. november 1928 med senere revisioner.

Behandling af ansøgninger

§ 20. Er ansøgningen ikke i overensstemmelse med loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven, eller finder Patent- og Varemærkestyrelsen, at der i øvrigt er noget til hinder for at godkende ansøgningen, giver styrelsen ansøgeren meddelelse herom og fastsætter en frist for ansøgeren til at udtale sig.

Stk. 2. Ved fristens udløb tager styrelsen stilling til ansøgningen, medmindre ansøgeren får adgang til at udtale sig på ny.

Påstand om ret til et varemærke

§ 21. Påstår nogen at have ret til et ansøgt eller registreret varemærke, kan Patent- og Varemærkestyrelsen, hvis man finder spørgsmålet tvivlsomt, opfordre den pågældende til inden en nærmere angiven frist at anlægge retssag herom. Efterkommes

en ret til at forbyde brugen af varemærket, hvis indehaveren af den ældre ret ikke inden rimelig tid har taget de nødvendige skridt for at hindre brugen af det yngre varemærke. Findes det rimeligt, kan det ved dom bestemmes, at et af kendetegnene eller begge kun må anvendes på en særlig måde, for eksempel i en vis udformning eller med tilføjelse af en stedsangivelse.

Stk. 3. I de tilfælde, som er omfattet af stk. 1 og 2, kan indehaveren af et yngre varemærke ikke modsætte sig brugen af en ældre rettighed, selv om denne rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

Manglende brug af varemærket

§ 10 c. Har indehaveren af et registreret varemærke ikke inden fem år fra datoen for registreringsprocedurens afslutning gjort reel brug af varemærket her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis sådan brug har været suspenderet i en sammenhængende periode på fem år, underkastes varemærket begrænsninger og sanktioner efter § 10 d, § 21, stk. 1 og 2, § 25, stk. 1, og § 35, stk. 3 og 4, medmindre der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

Stk. 2. Registreringsproceduren anses for afsluttet, når

- 1) et varemærke er registreret, jf. § 23, eller
- 2) gyldigheden af en designering af Danmark i henhold til Madridprotokollen er endeligt godkendt, jf. § 56, eller designeringen har opnået gyldighed i Danmark efter Madridprotokollens artikel 4 og 5, jf. § 55, stk. 3.

Stk. 3. Anvender indehaveren af et varemærke, hvortil der alene er stiftet rettigheder ved brug efter § 3, stk. 1, nr. 3, ikke vedvarende varemærket, fortabes varemærkeretten.

Stk. 4. Følgende betragtes som brug i henhold til stk. 1 og 3:

- 1) Brug af varemærket i en form, der kun ved elementer, der ikke forandrer mærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det blev registreret, eller når varemærkeretten er stiftet ved brug, den form hvortil varemærkeretten oprindeligt er knyttet,

opfordringen ikke, kan påstanden lades ude af betragtning. Underretning herom skal gives i opfordringen.

Stk. 2. Er der anlagt sag om retten til et varemærke, kan Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af sagen stilles i bero, indtil retssagen er endeligt afgjort.

Registrering

§ 22. Når ansøgningen er godkendt, registreres varemærket, og registreringen offentliggøres.

Indsigelse

§ 23. Når registreringen er offentliggjort, er der adgang til at fremsætte indsigelse mod registrerings gyldighed. Indsigelsen, der skal være begrundet, skal fremsættes til Patent- og Varemærkestyrelsen inden 2 måneder fra offentliggørelsesdatoen. Med indsigelsen skal følge et gebyr.

Stk. 2. Er indsigelse fremsat, tager styrelsen registreringen op til fornyet behandling i overensstemmelse med § 20. Under behandlingen finder reglen i § 28, stk. 5, tillige anvendelse. Indehaveren af den registrerede ret skal underrettes om indsigelsen og have adgang til at udtale sig.

Stk. 3. Opretholdes registreringen, skal dette meddeles den, der har gjort indsigelse, og rettighedsindehaveren.

Stk. 4. Ophæves registreringen helt eller delvis, offentliggøres afgørelsen herom, når den er blevet endelig.

Mærkeændring

§ 24. Efter anmodning fra indehaveren kan der foretages uvæsentlige ændringer af et registreret varemærke, hvis helhedsindtrykket af varemærket ikke påvirkes af ændringen.

Stk. 2. Ændringer af registrerede varemærker indføres i registret og offentliggøres.

Stk. 3. Endvidere kan der efter anmodning fra indehaveren foretages uvæsentlige ændringer af et ansøgt varemærke.

uanset om varemærket også er registreret af indehaveren i den form, hvori det anvendes.

2) Anbringelse af varemærket på varer eller deres emballage her i landet udelukkende med eksport for øje.

Stk. 5. Brug af et varemærke med indehaverens samtykke, eller hvis mærket er et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, brug af mærket af en person, der er berettiget til at anvende det, ligestilles med indehaverens brug af varemærket.

Manglende brug som forsvar i en sag om varemærkekrænkelse

§ 10 d. Indehaveren af et varemærke har kun ret til at forbyde anvendelsen af et tegn i det omfang, at indehaverens rettigheder ikke kan fortabes i henhold til § 25 på det tidspunkt, hvor sagen om varemærkekrænkelse anlægges.

Stk. 2. Anmoder sagsøgte herom, skal indehaveren af et registreret varemærke dokumentere, at varemærket i løbet af femårsperioden forud for anlæg af sag har været genstand for reel brug som fastsat i § 10 c i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som lægges til grund for sagen, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, hvis det på datoen for anlæg af sag er mindst fem år siden, at registreringsproceduren for varemærket blev afsluttet.

Interventionsret, som tillægges indehaveren af et yngre registreret varemærke som forsvar i en sag om varemærkekrænkelse

§ 10 e. Indehaveren af et varemærke har i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse ikke ret til at forbyde brugen af et yngre registreret varemærke, når det yngre varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til § 10 b, stk. 1 og 2, § 30 og § 35, stk. 3 og 4.

Stk. 2. Indehaveren af et varemærke har i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse ikke ret til at forbyde brugen af et yngre registreret EU-varemærke, når det yngre varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til artikel 60, stk. 1, 3 eller 4, artikel 61, stk. 1 eller 2, eller artikel 64, stk. 2, i EU-varemærkeforordningen.

Brugspligt

§ 25. Har indehaveren af et registreret varemærke ikke inden 5 år fra registreringsprocedurens afslutning gjort reel brug af varemærket her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller har brugen været ophørt uden afbrydelser i 5 år, kan registreringen ophæves, jf. § 28, medmindre der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

Stk. 2. Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til stk. 1:

1) Brug af varemærket i en form, der ikke væsentligt afviger fra den form, hvori det er registreret.

2) Anbringelse af varemærket her i landet på varer eller deres emballage udelukkende med eksport for øje.

Stk. 3. Brug af et varemærke, der finder sted med indehaverens samtykke, ligestilles med indehaverens brug af varemærket.

Registreringens varighed

§ 26. Den varemærkeret, der opnås ved registreringen, gælder fra den dag, ansøgningen i henhold til § 12 er indgivet, og varer i 10 år fra registreringsdagen.

Stk. 2. Registreringen kan fornyes for 10 år ad gangen fra udløbet af den pågældende registreringsperiode.

Fornyelse

§ 27. Ansøgningen om fornyelse sker ved indbetaling af det fastsatte gebyr til Patent- og Varemærkestyrelsen tidligst 6 måneder før og senest 6 måneder efter registreringsperiodens udløb.

Stk. 2. Findes ansøgningen i orden, indføres fornyelsen i registret.

Stk. 3. Patent- og Varemærkestyrelsen opkræver fornyelsesgebyrer hos mærkeindehaveren eller dennes fuldmægtig, men er ikke ansvarlig for rettighedstab som følge af manglende opkrævning.

Stk. 4. Er ansøgningen ikke i overensstemmelse med de givne forskrifter, giver Patent- og Varemærkestyrelsen meddelelse herom og fastsætter en frist for ansøgeren til at udtale sig.

Stk. 3. Har indehaveren af et varemærke ikke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret varemærke i henhold til stk. 1 eller 2, har indehaveren af det pågældende yngre registrerede varemærke ikke ret til i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelser at forbyde brugen af det ældre varemærke, selv om denne ældre rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

Kapitel 2

Ansøgning og registrering af varemærker

Indgivelse af ansøgning om registrering af et varemærke

§ 11. Ansøgning om registrering af et varemærke indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen. Ansøgningen skal være affattet i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i medfør af § 48. For ansøgningen betales et gebyr, jf. § 60 a, stk. 1.

Stk. 2. Ansøgeren kan ved ansøgningens indgivelse og mod betaling af et gebyr, jf. § 60 a, stk. 2, anmode Patent- og Varemærkestyrelsen om at udarbejde en nærmere begrundelse til den søgningsrapport, der udarbejdes efter § 17.

Stk. 3. Ansøgeren kan ved ansøgningens indgivelse anmode om, at Patent- og Varemærkestyrelsen ikke udarbejder en søgningsrapport efter § 17.

Stk. 4. Ansøgninger og registreringer indføres i varemærkerregistret. Varemærkerregisteret er offentligt tilgængeligt via Patent- og Varemærkestyrelsens hjemmeside.

Stk. 5. En ansøgning om registrering af et varemærke skal som minimum indeholde

- 1) en anmodning om registrering,
- 2) oplysninger, der gør det muligt at fastslå ansøgerens identitet,
- 3) en fortegnelse over de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering, og
- 4) en gengivelse af varemærket, som opfylder de krav, der er fastsat i § 2, nr. 2.

Stk. 6. Er det ansøgte mærke et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, skal an-

Stk. 5. Ved fristens udløb tager styrelsen stilling til ansøgningen, medmindre ansøgeren får adgang til at udtale sig på ny.

Kapitel 3

Registreringens ophør

§ 28. Er et varemærke registreret i strid med bestemmelserne i denne lov, kan registreringen ophæves, jf. dog §§ 8 og 9. Er registreringshindringen manglende særpræg og lignende, jf. § 13, skal der ved bedømmelsen også tages hensyn til den brug, der er sket efter registreringen, jf. § 13, stk. 3.

Stk. 2. En registrering kan ligeledes ophæves, hvis

1) varemærket ikke er brugt i overensstemmelse med § 25,

2) varemærket som følge af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet til en almindelig betegnelse inden for branchen for den vare eller tjenesteydelse, som varemærket er registreret for, eller

3) varemærket som følge af den brug, der af indehaveren eller med dennes samtykke gøres af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, er egnet til at vildlede, især med hensyn til varernes eller tjenesteydernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.

Stk. 3. Krav om ophævelse af et varemærke efter stk. 2, nr. 1, kan ikke gøres gældende, hvis reel brug af varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af 5-årsperioden og tidspunktet for indgivelse af begæring om ophævelse. Påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste 3 måneder forud for indgivelse af begæring om ophævelse tages imidlertid ikke i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om ophævelse.

Stk. 4. Hvis ophævelsesgrunden kun vedrører en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket er registreret, skal registreringen kun ophæves for disses vedkommende.

søgningen endvidere indeholde de bestemmelser, der gælder for mærkets anvendelse.

Stk. 7. Bestemmelserne om et kollektivmærkes anvendelse skal som minimum angive

1) hvilke personer der har ret til at anvende kollektivmærket,

2) betingelserne for medlemskab af sammenslutningen og

3) betingelserne for anvendelse af kollektivmærket, herunder sanktioner.

Stk. 8. Består et kollektivmærke af en geografisk betegnelse, skal de bestemmelser, som er fastsat efter stk. 7, desuden give enhver person, hvis varer eller tjenesteydelser hidrører fra det pågældende geografiske område, ret til at blive optaget som medlem af den sammenslutning, der er indehaver af kollektivmærket, forudsat at den pågældende person opfylder alle andre betingelser i bestemmelserne.

Stk. 9. Ansøgningsdatoen for en varemærkeansøgning er den dato, hvor ansøgningen, der indeholder oplysninger i henhold til § 11, stk. 5, indgives af ansøgeren til Patent- og Varemærkestyrelsen.

Stk. 10. Erhvervsministeren kan fastsætte bestemmelser om de krav, ansøgningen skal opfylde, for at en anmodning efter stk. 3 kan imødekommes.

Angivelse og klassificering af varer og tjenesteydelser

§ 12. De varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærkereгистраering søges, skal klassificeres i overensstemmelse med det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Niceklassifikationen. Ansøges om registrering for varer eller tjenesteydelser i mere end én klasse, grupperes de pågældende varer og tjenesteydelser i overensstemmelse med Niceklassifikationens klasser, idet der foran hver gruppe anføres nummeret på den klasse, som den pågældende gruppe af varer og tjenesteydelser tilhører, og klasserne opføres i rækkefølge.

Stk. 2. De varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse, skal identificeres af ansøgeren med tilstrækkelig klarhed og præcision, således at

Stk. 5. Hvis ophævelsesgrunden er et ældre kolliderende mærke, kan krav om ophævelse kun gøres gældende, hvis den, der har krævet registreringen ophævet, på den anden parts begæring kan godtgøre, at det ældre mærke har været brugt i overensstemmelse med § 25. Hvis et ældre registreret varemærke kun er blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det kun registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne. Enhver af parterne kan til enhver tid anlægge sag mod den anden part om spørgsmål, der er rejst i sagen, hvad enten Patent- og Varemærkestyrelsen har truffet afgørelse i sagen eller ej.

Ophævelse ved dom

§ 29. Ophævelse af en registrering i henhold til § 28 sker ved dom, jf. dog § 30. Sagen anlægges mod indehaveren, og den kan anlægges af enhver, der har retlig interesse deri. Sag efter bestemmelserne i § 13 og § 14, nr. 1-3 kan også anlægges af Patent- og Varemærkestyrelsen.

Administrativ ophævelse

§ 30. Efter registreringsprocedurens afslutning kan enhver over for Patent- og Varemærkestyrelsen begære en varemærkeregistrering ophævet, hvis betingelserne for ophævelse i § 28 er opfyldt. Med begæringen skal følge et gebyr.

Stk. 2. Hvis en sag ved domstolene vedrørende en varemærkeregistrering ikke er endeligt afgjort, kan der ikke fremsættes en begæring efter stk. 1 vedrørende den pågældende registrering.

Stk. 3. Rejses sag ved domstolene om en varemærkeregistrering, inden der er truffet endelig afgørelse om en begæring efter stk. 1 vedrørende registreringen, skal Patent- og Varemærkestyrelsen stille behandlingen af begæringen i bero, indtil sagen er endeligt afgjort, medmindre begæringen er fremsat af indehaveren af varemærkeregistreringen.

Stk. 4. Indehaveren af den registrerede ret skal underrettes om begæringen og have adgang til at udtale sig.

Patent- og Varemærkestyrelsen og de erhvervsdrivende alene på dette grundlag har mulighed for at konstatere omfanget af den beskyttelse, der søges.

Stk. 3. Niceklassifikationens klasseoverskrifter eller andre generelle betegnelser kan anvendes i ansøgningen, forudsat at de er i overensstemmelse med de nødvendige standarder for klarhed og præcision efter stk. 2.

Stk. 4. Patent- og Varemærkestyrelsen afslår en ansøgning vedrørende angivelser eller betegnelser, som er uklare eller upræcise, hvis ansøgeren ikke foreslår en acceptabel formulering inden for en frist fastsat af styrelsen.

Stk. 5. Generelle betegnelser, herunder de generelle angivelser i Niceklassifikationens klasseoverskrifter, omfatter alle varer eller tjenesteydelser, der ud fra en ordlydsfortolkning klart er omfattet af den pågældende angivelse eller betegnelse. Sådanne betegnelser eller angivelser udgør ikke en rettighed for varer eller tjenesteydelser, der ikke kan forstås som sådan.

Stk. 6. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende lignende, blot fordi de står opført i samme klasse i Niceklassifikationen. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende forskellige, blot fordi de er opført i forskellige klasser i Niceklassifikationen.

Konventionsprioritet

§ 12 a. Indleveres en ansøgning om registrering af et varemærke her i landet senest seks måneder efter, at den første ansøgning om registrering af varemærket er indleveret i et land, som er tilsluttet Pariserkonventionen, eller som er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO), vil ansøgningen på begæring få prioritet fra den første indleveringsdato. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger eller andres brug af mærket, skal anses som indleveret samtidig med ansøgningens indlevering i den fremmede stat.

Stk. 2. Stk. 1 finder under forudsætning af gensidighed tilsvarende anvendelse for varemærker, der første gang er ansøgt i et land, der ikke er tilsluttet Pariserkonventionen eller ikke er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO).

Stk. 5. Ophæves registreringen helt eller delvis, offentliggøres afgørelsen herom, når den er blevet endelig.

Stk. 6. Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelse kan indbringes for Patentankenævnet og domstolene i overensstemmelse med § 46. Enhver af parterne kan dog til enhver tid anlægge sag mod den anden part om spørgsmål, der er rejst i sagen, hvad enten Patent- og Varemærkestyrelsen har truffet afgørelse i sagen eller ej.

§ 31. Foreligger der begrundet tvivl om, at der findes en mærkeindehaver, eller er dennes adresse ukendt, kan enhver med retlig interesse deri begære varemærket slettet af registret.

Stk. 2. Inden udslettelse kan ske, skal Patent- og Varemærkestyrelsen anmode indehaveren om at give sig til kende inden en frist fastsat af Patent- og Varemærkestyrelsen. Meddelelse om frist gives ved anbefalet brev eller på lignende betryggende måde. Hvis indehaverens adresse ikke kendes, meddeles fristen ved offentlig bekendtgørelse. Har indehaveren herefter ikke givet sig til kende, slettes varemærket af registret.

Annulation

§ 32. Hvis en registrering af et varemærke, en fornyelse af en varemærkeregistrering eller en notering af ændring i registret er sket ved en åbenbar fejlekspedition, kan Patent- og Varemærkestyrelsen indtil 3 måneder fra registreringsdatoen eller noteringsdatoen annullere registreringen, fornyelsen eller noteringen.

Udslettelse

§ 33. Udslettelse af registret sker,

- 1) når registreringen ikke fornys,
- 2) når mærkeindehaveren begærer varemærket udslettet,
- 3) hvis registreringen erklæres ugyldig i medfør af § 23, eller
- 4) hvis der træffes beslutning eller afsiges dom om ophævelse i medfør af §§ 29, 30 eller 31.

Udstillingsprioritet

§ 12 b. Indleveres en ansøgning om registrering af et varemærke her i landet senest seks måneder efter, at mærket for første gang er anvendt for varer udstillet på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling, vil ansøgningen på begæring få prioritet fra denne dato. Ved de nævnte udstillinger forstås sådanne, som er defineret i Konventionen angående internationale udstillinger af 22. november 1928 med senere revisioner. Prioriteten indebærer, at ansøgningen i forhold til senere indtrufne omstændigheder, såsom andres ansøgninger om eller andres benyttelse af mærket, skal anses som indleveret samtidig med dets anvendelse på udstillingen.

Absolutte hindringer for registrering

§ 13. Følgende kan ikke registreres:

- 1) Tegn, som ikke kan udgøre et varemærke.
- 2) Varemærker, som mangler fornødent særpræg.
- 3) Varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse eller tidspunktet for varernes fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelse.
- 4) Varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i daglig sprogbrug eller efter redelig og almindelig markedsføringsskik er blevet almindelige som betegnelse for varerne eller tjenesteydelse.

Stk. 2. Et varemærke må ikke udelukkes fra registrering efter stk. 1, nr. 2-4, hvis det inden datoen for ansøgning om registrering, som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg.

Stk. 3. Tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, kan uanset bestemmelsen i stk. 1, nr. 3, udgøre et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke. Mærket giver ikke indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen,

§ 34. Af enhver dom, der vedrører en varemærkeregistrering eller en varemærkeansøgning, skal vedkommende domstol sende Patent- og Varemærkestyrelsen en udskrift.

Kapitel 4

Særlige bestemmelser om registrering af udenlandske varemærker

Hjemlandsregistrering

§ 35. En ansøger, der ikke driver virksomhed her i landet, og som ikke er hjemmehørende i en stat, der har tiltrådt Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret eller som er medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO), skal dokumentere, at et tilsvarende mærke er registreret for den pågældende i hjemlandet for de varer eller tjenesteydelser, som ansøgningen omfatter.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan under forudsætning af gensidighed bestemme, at stk. 1 ikke finder anvendelse.

§ 36. Erhvervsministeren kan under forudsætning af gensidighed bestemme, at varemærker, som ellers ikke ville kunne registreres her i landet, men som er registreret i en fremmed stat, kan registreres her, således som de er registreret i den fremmede stat. En sådan registrering gælder ikke i videre omfang end i den fremmede stat.

Fuldmægtig

§ 37. Patent- og Varemærkestyrelsen kan opfordre varemærkeindehaver til at udpege en i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) bosat fuldmægtig, som på dennes vegne kan modtage søgsmål og alle forekommende meddelelser vedrørende varemærket med bindende virkning for indehaveren. Fuldmægtigens navn og adresse skal indføres i varemærkeregistret.

når de bruges i overensstemmelse med god markedsføringsetik. Navnlige kan mærket ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse.

§ 14. Endvidere kan følgende ikke registreres:

- 1) Tegn, som udelukkende består af
 - a) formen eller en anden egenskab, der følger af varernes egen karakter,
 - b) formen eller en anden egenskab ved varer, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat, eller
 - c) formen eller en anden egenskab, der giver varerne en væsentlig værdi.
- 2) Varemærker, som strider mod lov, den offentlige orden eller sædelighed.
- 3) Varemærker, som har en sådan karakter, at de vil kunne vildlede offentligheden, for eksempel med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.
- 4) Varemærker, der ikke er godkendt af de kompetente myndigheder, og som skal afslås i medfør af artikel 6 c i Pariserkonventionen, samt mærker, der omfatter tegn, emblemer og våben, som har offentlig interesse, medmindre deres registrering er blevet tilladt af vedkommende myndighed.
- 5) Varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til lov eller internationale aftaler, i hvilke EU eller Danmark er part, og som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser.
- 6) Varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til lov eller internationale aftaler, i hvilke EU er part, og som giver beskyttelse af traditionelle benævnelser for vin.
- 7) Varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til lov eller internationale aftaler, i hvilke EU er part, og som giver beskyttelse af garanterede traditionelle specialiteter.
- 8) Varemærker, der består af eller i deres væsentlige elementer gengiver en ældre plantesortsbetegnelse, som er beskyttet af plantesortsrettigheder og vedrører plantesorter af samme eller nært beslægtede arter.

Kapitel 5

Overdragelse og licens m.v.

§ 38. Retten til et varemærke kan overdrages i eller uden forbindelse med den virksomhed, hvor det benyttes.

Stk. 2. Overdrager nogen sin virksomhed, går retten til virksomhedens varemærker over til erhververen, medmindre andet er eller må anses for at være aftalt.

§ 39. Overdragelse af retten til et registreret varemærke skal på begæring noteres i varemærkeregistret.

Stk. 2. Indtil overdragelsen er meddelt Patent- og Varemærkestyrelsen, anses indehaveren af varemærket at være den, der senest er noteret i registret.

Licens

§ 40. Der kan gives licens til et varemærke for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, samt for hele landet eller en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv licens eller en simpel licens.

Stk. 2. Licensen skal på indehaverens eller licenstagernes begæring noteres i varemærkeregistret. Ligeledes noteres det i registret, når det senere godtgøres, at licensen er ophørt.

Stk. 3. Indehaveren af et varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet til varemærket, gældende over for en licenstag, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til licensens gyldighedsperiode, den udformning, hvori varemærket må anvendes i henhold til registreringen, arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er indrømmet, det geografiske område, inden for hvilket varerne må forsynes med varemærket, eller kvaliteten af de af licenstageren fremstillede varer eller præsterede tjenesteydelser.

Pant og udlæg

§ 41. Er retten til et registreret varemærke blevet pantsat, eller er der foretaget udlæg deri, skal Patent- og Varemærkestyrelsen på indehaverens,

9) Varemærker, der er ansøgt i ond tro.

Stk. 2. Et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke kan ikke registreres, hvis det vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan blive antaget som værende noget andet end et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke.

Relative hindringer for registrering

§ 15. Et varemærke kan efter indsigelse udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, på anmodning eller ved dom erklæres ugyldigt, hvis

1) det er identisk med et ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, som varemærket er ansøgt eller registreret for, er identiske med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet, eller

2) der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der er en forbindelse med det ældre varemærke, fordi det yngre varemærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er identiske eller lignende.

Stk. 2. Ved ældre varemærker efter stk. 1 forstås følgende:

1) Varemærker af følgende kategorier med en dato for ansøgning om registrering, der ligger før datoen for ansøgning om registrering af varemærket, i givet fald under hensyntagen til den prioritet, der gøres gældende til støtte for disse varemærker:

a) EU-varemærker, herunder EU-varemærker, for hvilke der i overensstemmelse med EU-varemærkeforordningen med fuld ret påberåbes anciennitet i forhold til et af de varemærker, som er omfattet af litra b og c, også selv om der er givet afkald på sidstnævnte, eller det er ladet bortfalde.

b) Varemærker, der er registreret her i landet.

c) Varemærker, som er registreret i henhold til internationale ordninger med virkning her i landet.

2) Ansøgninger om varemærker omfattet af nr. 1 med forbehold af deres registrering.

3) Varemærker, som på datoen for ansøgning om registrering af varemærket eller, i givet fald den

panthaverens eller rekvirentens begæring notere dette i varemærkeregistret.

prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen om registrering af varemærket, er vitterlig kendt her i landet i den betydning, som er angivet i Pariserkonventionens artikel 6 b.

4) Uregistrerede varemærker, der er stiftet efter § 3, stk. 1, nr. 3, når retten til varemærket er den først opståede ret efter § 6.

Stk. 3. Et varemærke kan ved indsigelse udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt i følgende tilfælde:

1) Varemærket er identisk med eller ligner et ældre varemærke, uanset om de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er ansøgt eller er registreret, er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet, når det ældre varemærke er velkendt her i landet, eller i tilfælde af et EU-varemærke, er velkendt i EU, og brugen af det yngre varemærke uden rimelig grund vil medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug vil skade dette særpræg eller renommé.

2) Varemærkeindehaverens agent eller repræsentant ansøger om registrering af varemærket i eget navn uden indehaverens samtykke, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

3) I det omfang, der i henhold til EU-lovgivningen eller dansk ret, som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser,

a) allerede er indgivet en ansøgning om en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse i overensstemmelse med EU-lovgivningen eller dansk ret før datoen for ansøgning om registrering af varemærket eller datoen for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, med forbehold af dets senere registrering, eller

b) oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse giver den person, der i henhold til den relevante lovgivning har adgang til at udøve de rettigheder, som hidrører herfra, ret til at forbyde brugen af et yngre varemærke.

4) Varemærket krænker en ret til et virksomhedsnavn, som er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister (CVR). Et varemærke anses for at krænke en ret til et virksomhedsnavn, når virksom-

hedsnavnet har mere end lokalt afgrænset karakter, og

a) navnet og varemærket ligner hinanden, og de varer eller tjeneydelser, for hvilke virksomhedsnavnet er anvendt som kendetegn forud for ansøgningen om registrering af varemærket eller en herfor påberåbt prioritet, er de samme som eller ligner dem, der er omfattet af varemærket, og brugen af varemærket vil medføre en risiko for forveksling, herunder at der kan antages en forbindelse mellem dem, eller

b) brugen af varemærket uden rimelig grund vil medføre en utilbørlig udnyttelse af eller skade på virksomhedsnavnets særpræg eller renommé, såfremt virksomhedsnavnet er anvendt i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, og denne brug har ført til, at navnet forud for ansøgningen om registrering af varemærket eller en herfor påberåbt prioritet, er blevet velkendt her i landet.

5) Der er stiftet rettigheder til et andet end de forretningskendetegn, der er omfattet af nr. 4, når kendetegnet er af mere end lokalt afgrænset karakter, og der til kendetegnet er knyttet en ret til at forbyde brugen af det yngre varemærke.

6) Varemærket uhjemlet består af eller indeholder et personnavn eller et portræt, hvortil en anden har lovlig adkomst, og der ikke derved sigtes til for længst afdøde personer, når der til navnet eller portrættet er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket.

7) Varemærket uhjemlet består af eller indeholder bestanddele, der af omsætningskredsen vil blive opfattet som et særegent navn på eller afbildning af en ejendom beliggende her i landet, når der til ejendomsnavnet eller -afbildningen er knyttet en ret for ejeren til at forbyde anvendelsen af det yngre varemærke, og denne ret er af mere end lokalt afgrænset karakter.

8) Varemærket krænker en andens ophavsret eller industrielle rettigheder, når der til disse rettigheder er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket.

9) Varemærket kan forveksles med et ældre varemærke, der er beskyttet i udlandet, hvis ansøgeren

var i ond tro på datoen for indgivelsen af ansøgningen.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1 og 3 finder under passende omstændigheder ikke anvendelse, hvis indehaveren af de ældre rettigheder, som er nævnt i disse bestemmelser, har givet sit samtykke til registreringen.

Behandling af ansøgninger

§ 16. Patent- og Varemærkestyrelsen påser, at ansøgeren opfylder kravene i § 1 b, og at ansøgningen er i overensstemmelse med bestemmelserne i § 2, § 11, stk. 1 og stk. 5-8, og §§ 12-14.

Stk. 2. Er varemærket ansøgt som et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, påser Patent- og Varemærkestyrelsen desuden, at bestemmelserne om det pågældende kollektivmærkes eller garanti- eller certificeringsmærkets anvendelse ikke strider mod den offentlige orden eller sædelighed.

Stk. 3. Finder styrelsen, at der er noget til hinder for at godkende ansøgningen, jf. stk. 1 og 2, og har styrelsen fastsat en frist til berigtigelse af ansøgningen, kan ansøgeren i indtil to måneder fra fristens udløb anmode om en forlængelse af fristen.

Søgningsrapporter

§ 17. Patent- og Varemærkestyrelsen foretager en søgning efter ældre ansøgte og registrerede varemærker og udarbejder en søgningsrapport, der sendes til orientering til ansøgeren med en frist til at udtale sig. En søgningsrapport udarbejdes ikke, hvis ansøgeren har indgivet anmodning herom efter § 11, stk. 3.

Offentliggørelse af ansøgninger

§ 18. Er en frist fastsat efter § 17 udløbet, og har Patent- og Varemærkestyrelsen ikke fundet hindringer for varemærkets registrering, eller når en afgørelse om delvist afslag på ansøgningen om registrering er blevet endelig, offentliggøres ansøgningen.

Indsigelse

§ 19. Indsigelse mod ansøgningen kan fremsættes, når ansøgningen er offentliggjort. Indsigelsen

skal være begrundet og skal indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen inden to måneder fra offentliggørelsesdatoen. For indsigelsen betales et gebyr, jf. § 60 c, stk. 1.

Stk. 2. Indsigelse efter stk. 1 kan fremsættes under henvisning til, at ansøgningen krænker en eller flere af de relative hindringer, der er anført i § 15, og kan være rettet mod en del af eller alle de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af ansøgningen.

Stk. 3. Indsigelsen kan fremsættes af indehaveren af den eller de påberåbte rettigheder, eller af personer og virksomheder, der er berettiget hertil efter § 8, stk. 1, eller § 9, stk. 1, samt af personer eller virksomheder, der er berettiget til at udøve de rettigheder, som er omhandlet i § 15, stk. 3, nr. 3. Er indsigelsen fremsat under henvisning til flere ældre rettigheder, skal alle de ældre rettigheder tilhøre den samme indehaver.

Stk. 4. Patent- og Varemærkestyrelsen kan i sager om indsigelse træffe afgørelse om, at

- 1) ansøgningen opretholdes i sin helhed,
- 2) ansøgningen afslås helt eller delvist, jf. § 15, eller
- 3) ansøgningen overdrages til indehaveren af varemærkeretten efter § 5, stk. 4, nr. 2.

Udsættelse som følge af forhandlinger

§ 20. Når parterne i en indsigelsessag forhandler om en mindelig løsning af sagen og indgiver en fælles anmodning til Patent- og Varemærkestyrelsen om udsættelse af styrelsens behandling af sagen, kan styrelsen udsætte behandlingen af sagen i mindst to måneder.

Manglende brug som forsvar i en indsigelsessag

§ 21. I sager om indsigelser fremsat under henvisning til et ældre registreret varemærke, hvor femårsperioden, inden for hvilken der skal have været gjort reel brug af det ældre varemærke som fastsat i § 10 c, var udløbet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, skal indsigeren på anmodning af ansøgeren dokumentere, at der er blevet gjort reel brug af det ældre varemærke i løbet af den femårsperiode, der går forud

for ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, eller at der forelå rimelige grunde til manglende brug. Kan indsigeren ikke dokumentere dette, tager Patent- og Varemærkestyrelsen ikke påstanden om krænkelse af det ældre varemærke til følge.

Stk. 2. Er det ældre varemærke kun blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det for så vidt angår behandlingen af indsigelsen, jf. stk. 1, kun at være blevet registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

Stk. 3. Er det ældre varemærke et EU-varemærke, finder bestemmelserne i stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse. I så fald skal den reelle brug af EU-varemærket vurderes af Patent- og Varemærkestyrelsen i overensstemmelse med artikel 18 i EU-varemærkeforordningen.

Bemærkninger fra tredjemand

§ 22. Enhver kan inden registreringen af et ansøgt varemærke fremsætte begrundede bemærkninger til Patent- og Varemærkestyrelsen om, at det ansøgte varemærke ikke bør registreres af de grunde, der er nævnt i § 16, stk. 1 og 2. Den, der fremsætter bemærkningerne, bliver ikke herved part i sagen.

Registrering og offentliggørelse af varemærket

§ 23. Er ansøgningen i overensstemmelse med denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, og er der ikke indgivet indsigelse efter § 19, eller når der er truffet endelige afgørelser om eventuelle indsigelser, og ansøgningen er helt eller delvist opretholdt, registrerer og offentliggør Patent- og Varemærkestyrelsen varemærket.

Kapitel 2 A

Registreringens gyldighedsperiode og fornyelse

Registreringens varighed og fornyelse

§ 24. Varemærker registreres for en periode på 10 år at regne fra ansøgningsdatoen.

Stk. 2. Registreringen kan fornyes for yderligere 10-årsperioder.

Stk. 3. Registreringen af et varemærke fornyes efter ansøgning fra indehaveren af varemærket eller fra enhver person med bemyndigelse hertil, hvis fornyelsesgebyret efter § 60 b er betalt. Betaling af fornyelsesgebyret anses i sig selv for at udgøre en sådan ansøgning.

Stk. 4. Patent- og Varemærkestyrelsen giver indehaveren af varemærket meddelelse om registreringsperiodens udløb mindst seks måneder før udløb. Styrelsen kan ikke holdes ansvarlig for manglende meddelelse.

Stk. 5. Ansøgningen om fornyelse kan indgives, og fornyelsesgebyret kan betales tidligst seks måneder umiddelbart inden registreringsperiodens udløb. Sker dette ikke, kan ansøgningen mod et tillægsgebyr indgives inden for en yderligere frist på seks måneder efter udløbet af registreringsperioden. Fornyelsesgebyret og et tillægsgebyr skal betales inden for denne yderligere periode. Ansøgningen om fornyelse skal indgives og fornyelsesgebyret betales inden for en periode på mindst seks måneder umiddelbart inden registreringsperiodens udløb. Sker dette ikke, kan ansøgningen mod et tillægsgebyr indgives inden for en yderligere frist på seks måneder efter udløbet af registreringsperioden. Fornyelsesgebyret og et tillægsgebyr skal betales inden for denne yderligere periode.

Stk. 6. Vedrører ansøgningen eller gebyrerne kun en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, fornyes registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Stk. 7. Fornyelsen får virkning fra dagen efter den eksisterende registreringsperiodes udløb. Fornyelsen indføres i varemærkeregistret.

Kapitel 3

Fortabelses- og ugyldighedsgrunde

Manglende reel brug som fortabelsesgrund

§ 25. Indehaveren af et registreret varemærke, jf. § 3, stk. 1, nr. 1 og 2, kan fortabe sine rettigheder, når der inden for en sammenhængende femårsperiode ikke er gjort reel brug af varemærket her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det

er registreret, og der ikke foreligger rimelig grund til manglende brug.

Stk. 2. Der kan ikke fremsættes begæring om fortabelse af et registreret varemærke, såfremt reel brug af varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af femårsperioden og tidspunktet for indgivelse af begæring om fortabelse.

Stk. 3. Påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste tre måneder forud for indgivelse af begæring om fortabelse, tages ikke i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om fortabelse. Denne periode på tre måneder begynder tidligst ved udløbet af den sammenhængende femårsperiode.

Fortabelse af rettigheder til varemærker, der er blevet generiske eller vildledende

§ 26. Indehaveren af et varemærke kan fortabe sine rettigheder, når et registreret varemærke efter den dato, på hvilken det er blevet registreret, jf. § 23,

1) som følge af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet til en almindelig betegnelse inden for handelen for en vare eller tjenesteydelse, der er omfattet af varemærket, eller

2) som følge af den brug, der af indehaveren eller med indehaverens samtykke gøres af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af varemærket, vil kunne vildlede offentligheden, navnlig med hensyn til varernes eller tjenesteydernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse i tilfælde af designeringer efter den dato, på hvilken designeringens gyldighed er endelig godkendt, jf. § 56, eller i tilfælde af uregistrerede varemærker, efter den dato, på hvilken en varemærkeret er blevet stiftet ved ibrugtagning, jf. § 3, stk. 1, nr. 3, eller er blevet vitterligt kendt, jf. § 3, stk. 2.

Supplerende fortabelsesgrunde for kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker

§ 27. Foruden de fortabelsesgrunde, som er omfattet af §§ 25 og 26, fortabes rettighederne for in-

dehaveren af et kollektivmærke eller garanti- eller certificeringsmærke, hvis

1) indehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre, at kollektivmærket eller garanti- eller certificeringsmærket anvendes på en måde, som er uforenelig med de betingelser for anvendelse, der er fastlagt i bestemmelserne om mærkets anvendelse, herunder eventuelle ændringer hertil, der er indført i registret,

2) personer, der er berettiget til at anvende kollektivmærket eller garanti- eller certificeringsmærket, har anvendt det på en sådan måde, at det vil kunne vildlede offentligheden, jf. § 14, stk. 2, herunder med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan blive antaget som værende noget andet end et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, eller

3) en ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse er indført i varemærke registret i strid med § 39, stk. 2, medmindre mærkets indehaver ved en yderligere ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse opfylder kravene i den nævnte bestemmelse.

Ugyldige varemærke registreringer

§ 28. Et varemærke, der er registreret i strid med bestemmelserne i §§ 1 b og 2, § 11, stk. 7 og 8, §§ 13-15 og § 16, stk. 2, kan erklæres ugyldigt.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, der er registreret i strid med § 11, stk. 7 og 8, § 14, stk. 2 eller § 16, stk. 2, ikke erklæres ugyldigt, hvis mærkets indehaver ved en ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse opfylder kravene i § 39, stk. 2.

Stk. 3. Uanset stk. 1 kan der efter §§ 33 og 34 træffes afgørelse om, at et varemærke, der er registreret i strid med § 15, stk. 3, nr. 2, skal overdrages til indehaveren af varemærket i stedet for at blive erklæret ugyldigt.

Efterfølgende konstatering af et varemærkes ugyldighed eller fortabelse

§ 29. Er et registreret varemærke eller en designering af Danmark, jf. § 3, stk. 1, nr. 1 og 2, påberåbt som anciennitet i henhold til EU-varemærke-

forordningen, men er registreringen eller designeringen udslettet eller ugyldig, fordi indehaveren har givet afkald på varemærket eller ladet det bortfalde, kan der efter §§ 33 og 34 træffes afgørelse om varemærkets ugyldighed eller fortabelse, såfremt varemærket kunne erklæres ugyldigt eller fortabt på det tidspunkt, hvor der blev givet afkald på mærket, eller det bortfaldt. Afgørelse om ugyldighed eller fortabelse medfører, at ancienniteten ikke længere har nogen virkning.

Mangel på særpræg eller renommé for et ældre varemærke, der forhindrer et registreret varemærkes ugyldighed

§ 30. En begæring om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke kan ikke imødekommes på datoen for begæringen om ugyldiggørelse, hvis den ikke ville være blevet imødekommet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, hvis

- 1) det ældre varemærke, der kan erklæres ugyldigt i henhold til § 13, stk. 1, nr. 2-4, endnu ikke havde fået fornødent særpræg som omhandlet i § 13, stk. 2,
- 2) begæringen om ugyldighed er baseret på § 15, stk. 1, nr. 2, og det ældre varemærke endnu ikke havde fået fornødent særpræg til at støtte en konklusion om risiko for forveksling, eller
- 3) begæringen om ugyldighed er baseret på § 15, stk. 3, nr. 1, og det ældre varemærke endnu ikke havde opnået et renommé.

Fortabelse eller ugyldighed for visse varer eller tjenesteydelser

§ 31. Er der kun for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke en varemærkeret er blevet stiftet, grunde til rettens fortabelse eller en varemærkeretens ugyldighed, fortages varemærkeretten eller erklæres registreringen kun ugyldig for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Retsvirkninger ved fortabelse og ugyldighed

§ 32. I det omfang indehaverens rettigheder fortabes, anses et registreret varemærke fra datoen for indgivelse af begæring om fortabelse for ikke at

have haft de retsvirkninger, der følger af denne lov. På begæring af en af parterne kan der i en afgørelse om fortabelse fastsættes et tidligere tidspunkt for indtrædelsen af en fortabelsesgrund.

Stk. 2. Et registreret varemærke anses for aldrig at have haft de retsvirkninger, der følger af denne lov, i det omfang varemærket er blevet erklæret ugyldigt.

Kapitel 4

Procedurer for varemærkeregistreringers fortabelse eller ugyldighed og udslettelse

Ophævelse af varemærkeregistreringer ved dom

§ 33. Ophævelse af en registrering i henhold til bestemmelserne i kapitel 3 sker ved dom, jf. dog § 34. Sagen anlægges mod indehaveren og kan anlægges af enhver, der har retlig interesse deri. Sag efter bestemmelserne i §§ 13 og 14 kan også anlægges af Patent- og Varemærkestyrelsen.

Administrativ ophævelse af varemærkeregistreringer

§ 34. Efter registreringsprocedurens afslutning kan enhver over for Patent- og Varemærkestyrelsen begære en varemærkeregistrering erklæret ugyldig eller fortabt, hvis de betingelser, der er fastsat i bestemmelserne i kapitel 3 er opfyldt. Med begæringen skal følge et gebyr, jf. § 60 c, stk. 2.

Stk. 2. En begæring, der er fremsat under henvisning til de rettigheder, som er omhandlet i § 15, kan dog alene fremsættes af indehaveren af den eller de påberåbte rettigheder, eller af personer og virksomheder, der er berettiget hertil efter § 8, stk. 1, eller § 9, stk. 1, samt af personer eller virksomheder, der er berettiget til at udøve de rettigheder, som er omhandlet i § 15, stk. 3, nr. 3.

Stk. 3. En begæring efter stk. 1 kan være rettet mod en del af eller alle de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det anfægtede mærke er registreret.

Stk. 4. En begæring om ugyldighed kan indgives på grundlag af en eller flere ældre rettigheder, forudsat at de alle tilhører den samme indehaver.

Stk. 5. Er en sag ved domstolene vedrørende en varemærkeregistrering ikke endeligt afgjort, kan

der ikke fremsættes en begæring efter stk. 1 vedrørende den pågældende registrering.

Stk. 6. Rejses sag ved domstolene om en varemærkeregistrering, inden der er truffet endelig afgørelse om en begæring efter stk. 1 vedrørende denne registrering, skal Patent- og Varemærkestyrelsen stille behandlingen af begæringen i bero, indtil sagen er endeligt afgjort, medmindre begæringen er fremsat af indehaveren af varemærkeregistreringen.

Stk. 7. Parterne i en sag om administrativ ophævelse kan til enhver tid anlægge sag mod den anden part om spørgsmål, der er omfattet af ophævelsesbegæringen, uanset om Patent- og Varemærkestyrelsen har truffet afgørelse om begæringen.

Stk. 8. Ophæves registreringen helt eller delvis, offentliggøres afgørelsen herom, når den er blevet endelig.

*Manglende brug som forsvar i sager om
ugyldighed*

§ 35. I sager om ugyldighed baseret på et registreret varemærke med en tidligere ansøgnings- eller prioritetsdato skal indehaveren af det ældre varemærke, hvis indehaveren af et yngre varemærke anmoder herom, dokumentere, at det ældre varemærke i løbet af femårsperioden forud for datoen for begæringen om ugyldighed har været genstand for reel brug som fastsat i § 10 c i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som er påberåbt i begæringen, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, forudsat at det på datoen for begæringen om ugyldighed er mindst fem år siden, at registreringsproceduren for det ældre varemærke blev afsluttet.

Stk. 2. Er femårsperioden efter § 10 c udløbet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, skal indehaveren af det ældre varemærke ud over den dokumentation, der kræves i henhold til stk. 1, dokumentere, at der blev gjort reel brug af varemærket i løbet af den femårsperiode, der går forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen, eller at der forelå rimelige grunde til manglende brug.

Stk. 3. Fremlægges dokumentation efter stk. 1 og 2 ikke, afvises en begæring om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke.

Stk. 4. Er det ældre varemærke i overensstemmelse med § 10 c kun blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det, for så vidt angår behandlingen af begæringen om ugyldighed, for kun at være blevet registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

Stk. 5. Er det ældre varemærke et EU-varemærke, finder stk. 1-4 tilsvarende anvendelse. I så fald skal den reelle brug af EU-varemærket konstateres i overensstemmelse med artikel 18 i EU-varemærkeforordningen.

*Manglende oplysninger om indehaver som
begrundelse for sletning af registreringer*

§ 36. Foreligger der begrundet tvivl om, at der findes en mærkeindehaver, eller er dennes adresse ukendt, kan enhver med retlig interesse deri begære varemærket slettet af registret.

Stk. 2. Inden udslettelse kan ske, skal Patent- og Varemærkestyrelsen anmode indehaveren om at give sig til kende inden en frist fastsat af Patent- og Varemærkestyrelsen. Hvis indehaverens adresse ikke kendes, meddeles fristen ved offentliggørelse. Har indehaveren herefter ikke givet sig til kende, slettes varemærket af registret.

Udslettelse

§ 37. Udslettelse fra varemærkeregistret sker,

- 1) når registreringen ikke fornyes,
- 2) når mærkeindehaveren begærer varemærket udslettet,
- 3) hvis registreringen erklæres ugyldig, eller
- 4) hvis der træffes afgørelse eller afsiges dom om ophævelse af registreringen.

Kapitel 5

*Varemærker som genstand for ejendomsret og
notering af ændringer i varemærkeregistret*

Overdragelse af varemærker

§ 38. Et varemærke kan overdrages uafhængigt af en eventuel virksomhedsoverdragelse for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der er stiftet en varemærkeret.

Stk. 2. Overdragelse af en virksomhed i sin helhed indebærer overdragelse af varemærket, medmindre der foreligger en aftale om det modsatte, eller hvis det modsatte klart fremgår af omstændighederne. En kontraktlig forpligtelse til at overdrage en virksomhed er ligeledes omfattet af denne bestemmelse.

Stk. 3. Overdragelse af retten til et registreret varemærke skal på begæring noteres i varemærkeregistret. Indtil overdragelsen er meddelt Patent- og Varemærkestyrelsen, anser styrelsen indehaveren af varemærket for at være den, der senest er noteret i registret.

Stk. 4. Uanset bestemmelserne i stk. 1-3 kan Patent- og Varemærkestyrelsen afslå at notere en overdragelse af et garanti- eller certificeringsmærke eller af et kollektivmærke, hvis mærket efter overdragelsen er egnet til at vildlede.

Pant og udlæg

§ 38 a. Et varemærke kan uafhængigt af virksomheden pantsættes eller gøres til genstand for andre tinglige rettigheder eller tvangsfuldbyrdelse.

Stk. 2. Er retten til et registreret varemærke blevet pantsat, eller er der foretaget udlæg deri, skal Patent- og Varemærkestyrelsen på indehaverens, panthaverens eller rekvirentens begæring notere dette i varemærkeregistret.

Licens

§ 38 b. Der kan gives licens til et varemærke for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, samt for hele landet eller en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv licens eller en simpel licens.

Stk. 2. Indehaveren af et varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet hertil, gældende over for en licenstag, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til

- 1) dens gyldighedsperiode,
- 2) den udformning, hvori varemærket må anvendes i henhold til registreringen,
- 3) arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er indrømmet,

4) det område, inden for hvilket der må gøres brug af varemærket, eller

5) kvaliteten af de varer eller tjenesteydelser, som licenstagere har fremstillet eller præsteret.

Stk. 3. Licensen skal på indehaverens eller licenstagere begæring noteres i varemærkeregistret. Ligeledes noteres det i registret, når det senere godtgøres, at licensen er ophørt.

Varemærkeansøgninger som genstand for ejendomsret

§ 38 c. §§ 38, 38 a og 38 b finder tilsvarende anvendelse på varemærkeansøgninger.

Ændringer af bestemmelserne om anvendelse af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke

§ 39. Indehaveren af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke skal forelægge Patent- og Varemærkestyrelsen enhver ændring af bestemmelserne om et ansøgt eller registreret mærkes anvendelse.

Stk. 2. Ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse noteres i varemærkeregistret, medmindre de ændrede bestemmelser ikke opfylder kravene i § 11, stk. 6-8, eller de omfatter en af grundene til afslag i § 14, stk. 2, eller § 16, stk. 2.

Stk. 3. Ændringer af bestemmelserne om anvendelse af et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke får først virkning fra datoen for noteringen af ændringerne i varemærkeregistret.

Mærkeændring

§ 40. Efter anmodning fra indehaveren kan der foretages uvæsentlige ændringer af et ansøgt eller registreret varemærke, hvis helhedsindtrykket af varemærket ikke påvirkes af ændringen.

Stk. 2. Ændringer efter stk. 1 indføres i varemærkeregistret og offentliggøres.

Deling af ansøgninger og registreringer

§ 41. Ansøgeren eller indehaveren kan dele en dansk varemærkeansøgning eller -registrering i to eller flere særskilte ansøgninger eller registreringer ved at indgive en anmodning herom til Patent- og

§ 42. Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt krænker en varemærket, der er stiftet ved registrering, ved brug eller i henhold til Rådets forordning om EF-varemærker.

§ 43 b. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EF-varemærkeforordningens art. 99, stk. 1, meddeles af byretten eller SØ- og Handelsretten.

§ 43 c. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud, der skal have virkning på enhver medlemsstats område, jf. EF-varemærkeforordningens art. 99, stk. 2, meddeles af SØ- og Handelsretten.

Stk. 2. SØ- og Handelsrettens afgørelser i medfør af stk. 1 kan kæres til Østre Landsret.

Stk. 3. Bestemmelserne i retsplejelovens kap. 40 og 57 finder i øvrigt tilsvarende anvendelse. Fogedretten yder efter anmodning SØ- og Handelsretten bistand til varetagelsen af de opgaver, der er nævnt i retsplejelovens § 641.

§ 43 d. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud, der både vedrører et nationalt varemærke og et EF-varemærke, meddeles af SØ- og Handelsretten, hvis den midlertidige afgørelse vedrørende EF-varemærket skal have virkning på enhver medlemsstats område, jf. EF-varemærkeforordningens art. 99, stk. 2. § 43 c, stk. 2-3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 48. Erhvervsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om varemærkeansøgninger og deres behandling. Det kan herunder bestemmes, i hvilket omfang Patent- og Varemærkestyrelsen af egen drift skal påse, om betingelserne for registrering af varemærket er til stede. Erhvervsministeren fastsætter endvidere bestemmelser om deling af ansøg-

Varemærkestyrelsen og for hver udskilt ansøgning eller registrering anføre, hvilke varer eller tjenesteydelser fra den oprindelige ansøgning eller registrering, der skal omfattes af de udskilte ansøgninger eller registreringer.

Stk. 2. For anmodning om deling efter stk. 1 betales et gebyr, jf. § 60 d, stk. 1.«

3. I § 42, stk. 1, indsættes efter »brug«: », jf. § 3, stk. 1, nr. 3,«, og »EF« ændres til: »EU«.

4. §§ 43 b-43 d ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 43 b. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EU-varemærkeforordningen meddeles af byretten eller SØ- og Handelsretten, jf. retsplejelovens kapitel 40.

Stk. 2. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EU-varemærkeforordningen, der skal have virkning på enhver medlemsstats område, meddeles af SØ- og Handelsretten.

Stk. 3. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud, der både vedrører et nationalt varemærke og et EU-varemærke, meddeles af SØ- og Handelsretten, hvis den midlertidige afgørelse vedrørende EU-varemærket skal have virkning på enhver medlemsstats område.«

5. § 48 affattes således:

»§ 48. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om indgivelse af varemærkeansøgninger og deres behandling efter bestemmelserne i kapitel 2, herunder om sagsbehandlingsprog og sprog i dokumenter, samt for så vidt angår gengivelse af varemær-

ninger og registreringer, om behandling af indsigelser og administrativ ophævelse, om påberåbelse af fortrinsrettigheder, jf. §§ 18 og 19, om registrering og udslettelse af varemærker og om ekspeditioner, underretninger, udskrifter af registret m.v.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om registrets indretning og førelse, om hvilke oplysninger, der kan indføres i registret, og om offentliggørelse af registreringer m.v.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om betaling for særlige ekspeditioner, publikationer, udskrifter, kurser m.v.

Stk. 4. Erhvervsministeren fastsætter de bestemmelser, der er nødvendige for anvendelsen af Forordningen om EF-varemærker, herunder bestemmelser om EF-varemærkeansøgningers og -registreringers overgang til nationale ansøgninger, om ekspeditioner, underretninger m.v.

Stk. 5. For deling af ansøgninger og registreringer samt for underretning betales et gebyr. For behandling af sager vedrørende EF-varemærke betales et gebyr.

Stk. 6. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler til bestemmelse af, hvilke dage, der betragtes som lukkedage for Patent- og Varemærkestyrelsen.

...

ker krav til og virkningerne af anvendelsen af filtyper og deres størrelse, mærketyper, beskrivelser, farver og mærker uden farver (sort/hvid-mærker).

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om deling af ansøgninger og registreringer, om behandling af indsigelser og administrativ ophævelse, om påberåbelse af fortrinsrettigheder, om varemærkeregistrets indretning og førelse, om hvilke oplysninger, der kan indføres i registret, om offentliggørelse af registreringer, noteringer og meddelelser, om registrering og udslettelse af varemærker og om ekspeditioner, udskrifter af registret m.v.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om betaling for særlige ekspeditioner, publikationer, udskrifter, kurser m.v.

Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte de regler, der er nødvendige for anvendelsen af EU-varemærkeforordningen, herunder bestemmelser om EU-varemærkeansøgningers og -registreringers overgang til nationale ansøgninger m.v.

Stk. 5. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i kapitel 8 om international varemærkeregistrering.

Stk. 6. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om optagelse af fællesmærke registret i varemærke registret.

Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om fællesmærkers overgang til kollektivmærker eller garanti- eller certificeringsmærker eller individuelle varemærker og om ophævelse af fællesmærkeregistreringer.

Stk. 8. Erhvervsministeren kan fastsætte, hvilke dage der betragtes som lukkedage for Patent- og Varemærkestyrelsen.«

6. Efter § 48 indsættes:

»§ 48 a. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Patent- og Varemærkestyrelsen om forhold, som er omfattet af denne lov eller af regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale

formater, maksimal størrelse på filer og digital signatur eller lignende.

Stk. 3. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

§ 48 b. Er det efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af denne lov påkrævet, at et dokument, som er udstedt af andre end Patent- og Varemærkestyrelsen, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftkrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.«

7. Kapitel 8 affattes således:

Kapitel 8

International varemærkeregistrering

§ 50. Ved en international varemærkeregistrering forstås en registrering i henhold til den i Madrid den 14. april 1891 vedtagne overenskomst vedrørende international registrering af varemærker med senere revisioner (Madrid-Arrangementet) eller i henhold til den i Madrid den 27. juni 1989 vedtagne protokol til Madrid-Arrangementet (Protokollen).

Virkningerne af en international registrering

§ 51. Fra registreringsdatoen eller fra datoen for en efterfølgende designering har en international varemærkeregistrering, hvori Danmark er designeret, samme retsvirkning, som hvis mærket var registreret i Danmark.

»Kapitel 8

International varemærkeregistrering Ansøgning om international varemærkeregistrering på basis af ansøgning eller registrering i Danmark

§ 50. En international varemærkeansøgning kan indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen af danske statsborgere samt fysiske eller juridiske personer, som er bosat eller er indehavere af en regulær industriel eller kommerciel virksomhed her i landet.

Stk. 2. Ansøgninger indgivet i medfør af stk. 1 skal være i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 3, 3 b og 3 c, herunder som minimum indeholde

- 1) ansøgers navn og adresse,
- 2) en gengivelse af mærket og eventuelt oplysninger om mærket,
- 3) en angivelse af de varer eller tjenesteydelser, som mærket ønskes registreret for, grupperet i

Afslag

§ 52. Patent- og Varemærkestyrelsen kan inden for den frist, der er fastsat i Madrid-Arrangementet eller Protokollen, meddele det Internationale Bureau helt eller delvist afslag på mærkets gyldighed i Danmark, hvis mærket ikke opfylder registreringsbetingelserne efter denne lov, eller hvis der fremsættes indsigelse.

Bortfald og videreførelse i dansk ret

§ 53. Hvis den internationale varemærkeregistrering mister sin gyldighed, bortfalder dens gyldighed ligeledes i Danmark fra tidspunktet for bortfald af den internationale registrering.

Stk. 2. Slettes den internationale registrering efter Protokollen efter anmodning fra den oprindelige registreringsmyndighed eller som følge af, at en kontraherende part udtræder af Protokollen, kan indehaveren indgive en dansk varemærkeansøgning med samme virkning, som hvis ansøgningen var indleveret på indleveringsdatoen for den internationale registrering eller datoen for en efterfølgende designering, forudsat at

- 1) ansøgningen indgives senest 3 måneder efter udslettelsesdatoen,
- 2) ansøgningen ikke omfatter andre varer eller tjenesteydelser end den internationale varemærkeregistrering og
- 3) ansøgningen i øvrigt opfylder kravene til en dansk varemærkeansøgning, og ansøgeren betaler de foreskrevne gebyrer.

Forbud mod dobbeltbeskyttelse

§ 54. I de tilfælde, hvor et i Danmark registreret varemærke tillige på mærkeindehaverens foranledning er genstand for en international varemærkeregistrering, skal den internationale varemærkeregistrering træde i stedet for den danske registrering, hvis

- 1) Danmark er designeret enten oprindeligt eller senere,
- 2) de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den danske registrering, også er omfattet af den internationale registrering, og

klasser i overensstemmelse med Niceklassifikationen,

4) en angivelse af ansøgningsdato og ansøgningsnummer eller af registreringsdato og registreringsnummer for den danske basisansøgning eller basisregistrering, og

5) angivelse af de stater eller organisationer, som designeres.

Stk. 3. En international varemærkeansøgning kan omfatte alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den eller de danske ansøgninger eller registreringer, der påberåbes som basis for den internationale ansøgning.

Stk. 4. Ved indlevering af en international varemærkeansøgning kan der påberåbes prioritet i overensstemmelse med Pariserkonventionen.

Stk. 5. Patent- og Varemærkestyrelsen videresender ansøgningen til Det Internationale Bureau, hvis ansøgningsgebyret efter § 60 e, stk. 1, er betalt, og ansøgningen opfylder kravene i stk. 1, samt de regler, som fastsættes af erhvervsministeren efter § 48, stk. 4.

Stk. 6. Er der noget til hinder for at videresende ansøgningen, får ansøgeren mulighed for at bringe denne i orden. Er ansøgningen ikke bragt i orden inden for fristen på to måneder i henhold til Madridprotokollens artikel 3, stk. 4, tager Patent- og Varemærkestyrelsen stilling til, om ansøgningen skal afvises eller kan sendes til Det Internationale Bureau.

Efterfølgende designering

§ 51. Begæring om territorial udstrækning af en international registrering, der er registreret på basis af en dansk ansøgning eller registrering, kan indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen eller til Det Internationale Bureau, jf. Madridprotokollens artikel 3 c, stk. 2.

Stk. 2. Er en begæring om territorial udstrækning efter stk. 1 indgivet til Patent- og Varemærkestyrelsen, videresender styrelsen begæringen til Det Internationale Bureau, hvis gebyret efter § 60 e, stk. 2, er betalt og begæringen er i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 2, stk. 1, og

3) Danmark er designeret senere end ansøgningsdatoen for den danske registrering.

Stk. 2. Patent- og Varemærkestyrelsen skal på forlangende notere i sit register, at der foreligger en international varemærkeregistret.

Ansøgning om international varemærkeregistret på basis af ansøgning eller registrering i Danmark

§ 55. En international varemærkeansøgning kan indleveres af danske statsborgere samt fysiske eller juridiske personer, som er bosat i Danmark eller er indehavere af en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Danmark.

§ 56. Internationale varemærkeansøgninger på basis af en ansøgning eller registrering i Danmark indleveres til Patent- og Varemærkestyrelsen i overensstemmelse med de bestemmelser, der fastsættes af erhvervsministeren, jf. § 60.

§ 57. En international ansøgning kan kun omfatte de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den danske ansøgning eller registrering.

§ 58. Ved indlevering af en international varemærkeansøgning kan der påberåbes prioritet i overensstemmelse med Pariserkonventionen.

Fornyelse m.v.

§ 59. Om fornyelse gælder de regler, der er fastsat i Madrid-Arrangementet og Protokollen.

§ 60. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i dette kapitel. Der kan herunder fastsættes særlige regler om offentliggørelse af de internationalt registrerede varemærker, jf. § 51, og om fremsættelse af indsigelser herimod, jf. § 52.

Stk. 2. For behandling af sager vedrørende international varemærkeregistret betales et gebyr.

artikel 3 c, stk. 2, herunder som minimum indeholder

- 1) det internationale registreringsnummer,
- 2) ansøgers navn og adresse,
- 3) en angivelse af de varer eller tjenesteydelser, som begæringen omfatter, grupperet i klasser i overensstemmelse med Niceklassifikationen, og
- 4) angivelse af de stater eller organisationer, som designeres.

Meddelelse om ændringer i den oprindelige ansøgning eller registrering

§ 52. Patent- og Varemærkestyrelsen kan give Det Internationale Bureau meddelelse om ændringer i varemærkeregistret, i det omfang ændringerne har indvirkning på en international registrering, jf. Madridprotokollens artikel 6, stk. 2-4.

Fornyelse af en international registrering

§ 53. En international registrering kan fornyes hvert 10. år i henhold til den internationale registreringsdato. Fornyelse kan alene ske ved Det Internationale Bureau i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i Madridprotokollen.

Behandlingen af designeringer af Danmark

§ 54. For Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af designeringer af Danmark af internationale registreringer finder §§ 16-22 tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan styrelsen alene give afslag på en designerings gyldighed efter § 12, hvis de varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse, ikke er identificeret med tilstrækkelig klarhed og præcision i henhold til den udgave af Niceklassifikationen, der var gældende på tidspunktet for den internationale registrering.

Stk. 3. For Patent- og Varemærkestyrelsens behandling af designering af Danmark i en international varemærkeregistret betales et gebyr, jf. § 60 a, stk. 5.

Frister for udstedelse af foreløbige afslag

§ 55. Patent- og Varemærkestyrelsen kan inden 18 måneder fra notifikationsdatoen, jf. Madridpro-

tokollens artikel 5, stk. 2, litra b, meddele Det Internationale Bureau et foreløbigt afslag på varemærkets gyldighed her i landet, hvis mærket ikke opfylder registreringsbetingelserne efter denne lov, herunder hvis der fremsættes indsigelse.

Stk. 2. Udløber indsigelsesperioden, jf. § 19, stk. 1, efter fristen på 18 måneder, jf. stk. 1, kan Patent- og Varemærkestyrelsen meddele Det Internationale Bureau et forbehold om, at afslag kan fremsættes efterfølgende i henhold til Madridprotokollens artikel 5, stk. 2, litra c.

Stk. 3. Har Patent- og Varemærkestyrelsen ikke meddelt Det Internationale Bureau et foreløbigt afslag inden for fristen på 18 måneder, jf. stk. 1, og er forbeholdet for afslag efter stk. 2 ikke meddelt inden samme frist, anses den internationale registrering for at være gyldig her i landet i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 4, stk. 1, litra a.

Godkendelse af designeringens gyldighed

§ 56. Er designeringen i overensstemmelse med denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, og er der ikke indgivet indsigelse, jf. § 19, eller er der truffet endelige afgørelser om eventuelle indsigelser, og designeringen er helt eller delvist opretholdt, godkender Patent- og Varemærkestyrelsen designeringen endeligt og noterer datoen herfor i varemærkeregistret. Patent- og Varemærkestyrelsen giver meddelelse til Det Internationale Bureau om en endeligt godkendt designerings gyldighed og offentliggør designeringen.

Virkningerne af gyldige designeringer

§ 57. En endelig gyldig designering af Danmark i en international registrering, jf. § 56, har samme retsvirkning, som hvis mærket var registreret her i landet.

Bortfald og videreførelse i dansk ret

§ 58. Mister den internationale varemærkeregistring sin gyldighed, bortfalder designeringens gyldighed her i landet på tidspunktet for bortfaldet af den internationale registrering.

Stk. 2. Har den internationale varemærkeregistring mistet sin gyldighed på anmodning fra den op-

rindelige registreringsmyndighed eller som følge af, at en kontraherende part udtræder af Madridprotokollen, kan indehaveren indgive en dansk varemærkeansøgning med samme virkning, som hvis ansøgningen var indgivet på datoen for den internationale registrering eller datoen for den efterfølgende designering af Danmark, forudsat at

1) ansøgningen indgives senest tre måneder efter datoen for udslettelse af den internationale registrering,

2) ansøgningen ikke omfatter andre varer eller tjenesteydelser end dem, der var omfattet af designeringen af Danmark,

3) ansøgningen i øvrigt opfylder kravene til en dansk varemærkeansøgning, og

4) ansøgeren betaler de foreskrevne gebyrer, jf. § 60 a, stk. 4.

Stk. 3. En ansøgning om videreførelse i Danmark efter stk. 2 skal opfylde kravene til ansøgninger, jf. § 11, stk. 5-8, og indeholde en henvisning til nummeret på den internationale registrering samt oplysning om designeringsdatoen og eventuel prioritet for den internationale registrering.

§ 59. En designering af Den Europæiske Union via en international varemærkeregistrering, der overgår til en dansk ansøgning eller en designering af Danmark efter artikel 202 i EU-varemærkeforordningen, behandles efter reglerne i denne lov.

Erstatning af et dansk varemærke med en international registrering

§ 60. Patent- og Varemærkestyrelsen skal i overensstemmelse med Madridprotokollens artikel 4 b på forlangende notere, at en international registrering erstatter en dansk registrering, såfremt

1) Danmark er designeret enten oprindeligt eller senere,

2) de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den danske registrering, også er omfattet af designeringen af Danmark, og

3) Danmark er designeret senere end ansøgningsdatoen for den danske registrering.

§ 60 a. For ansøgning om registrering af varemærke betales et gebyr på 2.350 kr., jf. § 12, stk. 2. Der betales endvidere et tillægsgebyr på 600 kr. for hver klasse i henhold til Nicearrangementet af 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser (Niceklassifikationen), der overstiger de første tre klasser.

Stk. 2. For en EF-varemærkeansøgnings eller -registrerings overgang til national ansøgning, jf. § 48, stk. 5, betales gebyrer som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. For ansøgning om dansk varemærkeregistrering på grundlag af en udslettet international varemærkeregistrering, jf. § 53, stk. 2, nr. 3, betales 1.500 kr.

Stk. 4. Gebyr for designering af Danmark i en international varemærkeregistrering i henhold til artikel 7, stk. 1, i Protokollen af 27. juni 1989 til Madrid-Arrangementet om den internationale registrering af varemærker (»Madrid-Protokollen (1989)«), opgøres som nævnt i stk. 1.

§ 60 b. For fornyelse af en varemærkeregistrering betales et gebyr på 2.350 kr., jf. § 27, stk. 1. Der betales endvidere et tillægsgebyr på 600 kr. for hver klasse i henhold til Niceklassifikationen, der overstiger de første tre klasser.

Stk. 2. Gebyrer i henhold til stk. 1, der betales efter registreringsperiodens udløb og indtil 6 måneder derefter, forhøjes med 20 pct.

Stk. 3. Gebyr i henhold til Madridprotokollens artikel 8, stk. 7, for fornyelse af designering af Danmark i en international varemærkeregistrering fastsættes som nævnt i stk. 1.

§ 60 c. For fremsættelse af indsigelse mod en dansk eller international varemærkeregistrerings

Stk. 2. En erstatning af en dansk varemærkeregistrering med en designering af Danmark i medfør af Madridprotokollens artikel 4 b har kun retsvirkning for så vidt angår de varer og tjenesteydelser, der både er omfattet af den internationale og den danske registrering.

Stk. 3. Patent- og Varemærkestyrelsen giver Det Internationale Bureau meddelelse om notering efter stk. 1.«

8. §§ 60 a-60 c affattes således:

»**§ 60 a.** For ansøgning om registrering af et varemærke, jf. § 11, stk. 1, betales et gebyr på 2.000 kr. I ansøgningsgebyret indgår en klasse af varer eller tjenesteydelser i henhold til Niceklassifikationen. For yderligere klasser i henhold til Niceklassifikationen betales et tillægsgebyr. Tillægsgebyret udgør 200 kr. for første ekstra klasse og 600 kr. for hver yderligere klasse.

Stk. 2. For udarbejdelse af en nærmere begrundelse til en søgningsrapport, jf. § 11, stk. 2, betales et gebyr på 700 kr.

Stk. 3. For en EU-varemærkeansøgnings eller -registrerings overgang til national ansøgning betales gebyrer som nævnt i stk. 1.

Stk. 4. For ansøgning om en dansk varemærkeregistrering på grundlag af en udslettet international varemærkeregistrering, jf. § 58, stk. 2, betales et gebyr på 1.500 kr.

Stk. 5. Gebyr for designering af Danmark i en international varemærkeregistrering i henhold til artikel 8, stk. 1, i Madridprotokollen, opgøres som nævnt i stk. 1.

§ 60 b. For fornyelse af en varemærkeregistrering, jf. § 24, stk. 3, betales et gebyr på 2.000 kr. I fornyelsesgebyret indgår en klasse af varer eller tjenesteydelser i henhold til Niceklassifikationen. Der betales endvidere et tillægsgebyr på 200 kr. for første ekstra klasse og 600 kr. for hver yderligere klasse.

Stk. 2. Gebyrer i henhold til stk. 1, der betales efter registreringsperiodens udløb og indtil 6 måneder derefter, forhøjes med 20 pct.

gyldighed betales 2.500 kr., jf. § 23, stk. 1, og § 60.

Stk. 2. For begæring om administrativ ophævelse af en dansk eller international varemærkeregistret betales 2.500 kr., jf. § 30, stk. 1, og § 60.

Stk. 3. For indsigelse, jf. stk. 1, eller begæring om administrativ ophævelse, jf. stk. 2, der udelukkende er fremsat under henvisning til, at registreringen er sket i strid med § 14, nr. 1 eller nr. 3, betales ikke gebyr.

§ 60 d. For anmodning om deling af en varemærkeansøgning eller -registrering betales for hver ansøgning eller registrering, der ønskes udskilt, 2.000 kr., jf. § 48, stk. 5.

Stk. 2. For underretning af indehaveren af en dansk varemærkerettighed eller af en international varemærkerettighed med gyldighed i Danmark betales et gebyr på 1.000 kr. pr. år, jf. § 48, stk. 5.

Stk. 3. For en skriftlig vejledende udtalelse i henhold til § 45 b, stk. 2, betales 1.500 kr.

§ 60 e. For Patent- og Varemærkestyrelsens ekspedition i sager vedrørende ansøgning om EF-varemærke betales 200 kr., jf. § 48, stk. 5.

Stk. 2. For Patent- og Varemærkestyrelsens ekspedition i sager vedrørende ansøgning om international varemærkeregistret betales 500 kr., jf. § 60, stk. 2.

Stk. 3. For Patent- og Varemærkestyrelsens ekspedition i sager vedrørende efterfølgende designering i internationale varemærkeregistret betales 300 kr., jf. § 60, stk. 2.

§ 60 f. [Stk. 1-3]

Stk. 3. Gebyr i henhold til Madridprotokollens artikel 8, stk. 1, for fornyelse af designering af Danmark i en international varemærkeregistret fastsættes som nævnt i stk. 1.

§ 60 c. For fremsættelse af indsigelse mod en varemærkeansøgning eller designering af Danmark i en international varemærkeregistret, jf. § 19, stk. 1, og § 54, stk. 1, betales et gebyr på 2.500 kr.

Stk. 2. For begæring om administrativ ophævelse af en dansk eller international varemærkeregistret, jf. §§ 34 og 57, betales et gebyr på 2.500 kr.

Stk. 3. For begæring om administrativ ophævelse efter stk. 2, der udelukkende er fremsat under henvisning til, at registreringen er sket i strid med § 14, stk. 1, nr. 2 og 4, betales ikke gebyr.«

9. I § 60 d, stk. 1, ændres »§ 48, stk. 5« til: »§ 41, stk. 2«.

10. § 60 d, stk. 2, ophæves, og stk. 3 bliver herefter stk. 2.

11. § 60 e affattes således:

»§ 60 e. For Patent- og Varemærkestyrelsens ekspedition i sager vedrørende ansøgning om international varemærkeregistret, jf. § 50, stk. 5, betales et gebyr på 500 kr.

Stk. 2. For Patent- og Varemærkestyrelsens ekspedition i sager vedrørende efterfølgende designering i internationale varemærkeregistret, jf. § 51, stk. 2, betales et gebyr på 300 kr. pedition i sager vedrørende ansøgning om international varemærkeregistret betales 500 kr., jf. § 50, stk. 5.

Stk. 2. For Patent- og Varemærkestyrelsens ekspedition i sager vedrørende efterfølgende designering i internationale varemærkeregistret betales 300 kr., jf. § 51, stk. 2.«

12. § 60 f, stk. 4, affattes således:

Stk. 4. Gebyrer indbetalt i forbindelse med fremsættelse af en indsigelse mod eller begæring om ophævelse af en varemærkeregistriering, tilbagebetales med halvdelen af det indbetalte beløb i de tilfælde, hvor behandlingen af begæringen om indsigelse eller ophævelse bliver suspenderet, og varemærkeregistrieringen bliver ophævet.

§ 60 g. Gebyrerne anført i §§ 60 a-60 e er angivet i 2011-niveau.

Stk. 2. Patent- og Varemærkestyrelsen kan regulere beløbene anført i §§ 60 a-60 e i overensstemmelse med den generelle pris- og lønudvikling, der anvendes på finansloven. Patent- og Varemærkestyrelsen offentliggør de gældende gebyrer i en prisliste.

§ 60 h. Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til dækning af omkostninger forbundet med Patent- og Varemærkestyrelsens administration af andre områder under styrelsens ressortområde, hvor der opkræves gebyrer.

§ 43. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EF-designforordningen meddeles af byretten eller Sø- og Handelsretten, jf. retsplejelovens kapitel 40.

Stk. 2. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EF-designforordningen, der skal have virkning på enhver medlemsstats område, meddeles af Sø- og Handelsretten.

Stk. 3. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud, der både vedrører et EF-design og andre design beskyttet i medfør af denne lov, meddeles af Sø- og Handelsretten, hvis den midlertidige afgø-

»*Stk. 4.* Gebyrer indbetalt i forbindelse med fremsættelse af en indsigelse mod en varemærkeansøgning eller begæring om ophævelse af en varemærkeregistriering tilbagebetales med halvdelen af det indbetalte beløb i de tilfælde, hvor behandlingen af indsigelsen eller begæringen om ophævelse bliver suspenderet, og ansøgningen bliver afslået, eller varemærkeregistrieringen bliver ophævet.«

13. § 60 g, *stk. 1*, ophæves.

Stk. 2 bliver herefter *stk. 1*.

14. I § 60 h indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker«.

§ 2

I designloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 219 af 26. februar 2017, som senest ændret ved § 3 i lov nr. 670 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

relse vedrørende EF-designet skal have virkning på enhver medlemsstats område.

Stk. 4. Bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 40 og 57 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Sø- og Handelsrettens afgørelser efter stk. 1-3 kan kæres til Østre Landsret.

§ 59 h. Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til dækning af omkostninger forbundet med Patent- og Varemærkestyrelsens administration af andre områder under styrelsens ressortområde, hvor der opkræves gebyrer.

§ 106. Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til dækning af omkostninger forbundet med Patent- og Varemærkestyrelsens administration af andre områder under styrelsens ressortområde, hvor der opkræves gebyrer.

§ 73 h. Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til dækning af omkostninger forbundet med Patent- og Varemærkestyrelsens administration af andre områder under styrelsens ressortområde, hvor der opkræves gebyrer.

1. § 43, *stk. 4* og *5*, ophæves.

2. I § 59 *h* indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker«.

§ 3

I patentloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 221 af 26. februar 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1057 af 23. december 1992 og § 5 i lov nr. 551 af 2. juni 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 106 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker«.

§ 4

I lov om brugsmønstre, jf. lovbekendtgørelse nr. 220 af 26. februar 2017, som ændret ved § 6 i lov nr. 551 af 2. juni 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 73 *h* indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker«.

§ 5

§ 12 c. Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til dækning af omkostninger forbundet med Patent- og Varemærkestyrelsens administration af andre områder under styrelsens ressorttråde, hvor der opkræves gebyrer.

§ 31. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) forsætligt overtræder §§ 3 eller 4,
- 2) tilsidesætter oplysningspligten i § 12, stk. 2, eller
- 3) undlader at efterkomme et påbud eller overtræder et forbud efter § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, § 17, stk. 1 eller 2, eller §§ 19-22.

Stk. 2. I forskrifter, der er fastsat i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

I lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi), jf. lovbekendtgørelse nr. 222 af 26. februar 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 12 c indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Patent- og Varemærkestyrelsen kan overføre indtægter fra gebyrer, der er opkrævet i medfør af denne lov, til Nævnenes Hus til dækning af omkostninger forbundet med Ankenævnet for Patenter og Varemærker«.

§ 6

I gassikkerhedsloven, lov nr. 61 af 30. januar 2018 om sikkerhed for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel foretages følgende ændring:

1. I § 31 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Erhvervsministeren kan fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2015/2436**af 16. december 2015****om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker****(omarbejdning)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der bør foretages en række ændringer af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF³⁾. Direktivet bør af klarhedshensyn omarbejdes. (2) Direktiv 2008/95/EF har harmoniseret centrale bestemmelser i den materielle varemærkelovgivning, som på tidspunktet for vedtagelsen blev anset for på den mest direkte måde at påvirke det indre markeds funktionsmåde ved at hindre den frie bevægelighed for varer og den frie udveksling af tjenesteydelser i Unionen.

(3) Varemærkebeskyttelsen i medlemsstaterne fungerer parallelt med den beskyttelse, der findes på EU-plan gennem EU-varemærker, som har ensartet karakter og er gyldige i hele Unionen som fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009⁴⁾. Sameksistensen og afbalancering af varemærkesystemer på nationalt plan og EU-plan er i realiteten en hjørnesten i Unionens tilgang til beskyttelsen af den intellektuelle ejendomsret.

(4) I forlængelse af Kommissionens meddelelse af 16. juli 2008 om en europæisk strategi for industriel ejendomsret har Kommissionen gennemført en omfattende evaluering af, hvordan varemærkesystemet fungerer i Europa som helhed, på EU-plan og på nationalt plan samt de indbyrdes forbindelser mellem disse.

(5) I sine konklusioner af 25. maj 2010 vedrørende den kommende revision af varemærkeordningen i Den Europæiske Union opfordrede Rådet Kommissionen til at forelægge forslag til revision af forordning (EF) nr. 207/2009 og direktiv 2008/95/EF. Revisionen af nævnte direktiv bør omfatte foranstaltninger til at opnå større overensstemmelse med forordning (EF) nr. 207/2009, hvilket således vil reducere antallet af divergerende områder i varemærkesystemet i Europa som helhed, idet national varemærkebeskyttelse samtidig bevares som en attraktiv mulighed for ansøgere. I denne sammenhæng bør komplementariteten mellem EU-varemærkesystemet og de nationale varemærkesystemer sikres.

(6) Kommissionen konkluderede i sin meddelelse af 24. maj 2011 med titlen: »Et indre marked for intellektuelle ejendomsrettigheder«, at det for at leve op til det stadig stærkere krav fra de berørte parter side

om hurtigere, bedre og mere strømlinede varemærkeregistreringssystemer, som også er mere konsistente, brugervenlige, offentligt tilgængelige og teknisk up-to-date, er nødvendigt at modernisere varemærkesystemet i hele Unionen samt at tilpasse det til internettidsalderen.

(7) Det fremgår af en høring og evaluering, der har fundet sted inden for rammerne af dette direktiv, at der på trods af den tidligere delvise harmonisering af national ret fortsat findes områder, hvor yderligere harmonisering kan have en positiv indvirkning på konkurrenceevnen og væksten.

(8) For at opfylde målet om at fremme og skabe et velfungerende indre marked og for at lette erhvervelse og beskyttelse af varemærker i Unionen til gavn for europæiske virksomheders, navnlig små og mellemstore virksomheders, vækst og konkurrenceevne er det nødvendigt at gå ud over den begrænsede indbyrdes tilnærmelse, som blev opnået på grundlag af direktiv 2008/95/EF, og udvide den indbyrdes tilnærmelse til andre aspekter af den materielle varemærkeret, der gælder for varemærker, som er beskyttet ved registrering i henhold til forordning (EF) nr. 207/2009.

(9) For at gøre det nemmere at opnå og administrere registrering af varemærker i hele Unionen er det vigtigt ikke blot at tilnærme de materielle retsregler, men også procedurereglerne. Derfor bør de vigtigste procedureregler for registrering af varemærker i medlemsstaterne og i EU-varemærkesystemet tilpasses hinanden. Hvad angår procedurer i henhold til national ret, er det tilstrækkeligt at fastlægge de generelle principper, hvormed det overlades til medlemsstaterne at fastsætte nærmere regler.

(10) Det er af afgørende betydning at sikre, at registrerede varemærker nyder samme beskyttelse under alle medlemsstaternes retssystemer. I tråd med den omfattende beskyttelse, der ydes til velkendte EU-varemærker i Unionen, bør der også på nationalt plan gives omfattende beskyttelse til alle registrerede velkendte varemærker i den pågældende medlemsstat.

(11) Dette direktiv bør ikke gribe ind i medlemsstaternes fortsatte mulighed for at beskytte de ved brug erhvervede varemærker, men kun indeholde bestemmelser om disse varemærker, for så vidt angår deres forhold til de ved registrering erhvervede varemærker.

(12) Virkeliggørelsen af målene for denne indbyrdes tilnærmelse af lovgivning forudsætter, at et registreret varemærkes erhvervelse og bevarelse i princippet underkastes de samme betingelser i samtlige medlemsstater.

(13) Med henblik herpå bør der udarbejdes en liste med eksempler på tegn, der kan udgøre et varemærke, hvis de kan anvendes til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders. For at opfylde målene for varemærkeregistreringssystemet, nemlig at opnå retssikkerhed og sikre god forvaltning, er det også vigtigt at kræve, at det pågældende tegn er af en sådan art, at det kan gengives på en måde, der er klar, præcis, kan stå alene, let tilgængelig, forståelig, bestandig og objektiv. Det bør derfor være tilladt at gengive et tegn på enhver passende måde under anvendelse af alment tilgængelig teknologi og således ikke nødvendigvis med grafiske midler, så længe gengivelsen giver tilstrækkelige garantier i den henseende.

(14) Hindringer for registrering eller ugyldighedsgrunde, for så vidt angår selve varemærket, herunder at det mangler det fornødne særpræg, eller for så vidt angår konflikter mellem varemærket og ældre rettigheder, bør desuden angives på udtømmende vis, også selv om visse af disse grunde blot nævnes som en mulighed for medlemsstaterne, der således kan bevare eller medtage dem i deres lovgivning.

(15) For at sikre, at de forskellige niveauer af beskyttelse af geografiske betegnelser i medfør af EU-lovgivningen og national ret anvendes på ensartet og udtømmende vis ved undersøgelsen af de absolutte og de relative hindringer for registrering i hele Unionen, bør dette direktiv omfatte de samme bestemmelser

vedrørende geografiske betegnelser som forordning (EF) nr. 207/2009. Det er desuden hensigtsmæssigt at sikre, at omfanget af absolutte hindringer udvides til også at omfatte beskyttede traditionelle benævnelser for vin og garanterede traditionelle specialiteter.

(16) Den af det registrerede varemærke ydede beskyttelse, hvis funktion navnlig er at sikre varemærkets funktion som angivelse af oprindelse, bør være fuldstændig i tilfælde af, at der er sammenfald mellem varemærket og det tilhørende tegn samt mellem varerne eller tjenesteydelserne. Beskyttelsen bør ligeledes gælde i tilfælde af lighed mellem varemærket og tegnet samt mellem varerne eller tjenesteydelserne. Det er nødvendigt at fortolke begrebet lighed på baggrund af risikoen for forveksling. Det bør være en udtrykkelig betingelse for beskyttelsen, at der er risiko for forveksling, hvilket må vurderes på grundlag af adskillige faktorer, herunder navnlig i hvor høj grad varemærket er kendt på markedet, den association, som det anvendte eller registrerede tegn fremkalder, lighedsgraden mellem varemærket og tegnet samt mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser. Spørgsmålet om, hvordan en risiko for forveksling kan konstateres, navnlig bevisbyrden i den forbindelse, bør henhøre under de nationale retsplejeregler, som direktivet ikke bør berøre.

(17) For at opnå retssikkerhed og fuld overensstemmelse med prioritetsprincippet, i henhold til hvilket et registreret ældre varemærke har forrang for senere registrerede varemærker, er det nødvendigt at fastsætte, at håndhævelsen af rettigheder, der er knyttet til varemærket, ikke bør berøre indehaverrettigheder, der er erhvervet inden varemærkets ansøgnings- eller prioritetsdato. En sådan tilgang er i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder af 15. april 1994 («TRIPS-aftalen»).

(18) Det er hensigtsmæssigt at fastsætte, at en krænkelse af et varemærke kun kan konstateres, hvis det etableres, at det krænkende mærke eller tegn anvendes i erhvervsmæssigt øjemed med henblik på at adskille varer eller tjenesteydelser. Anvendelse af tegnet med henblik på andet end at adskille varer eller tjenesteydelser bør være underlagt bestemmelserne i national ret.

(19) Begrebet krænkelse af et varemærke bør også omfatte anvendelse af tegnet som et handelsnavn eller lignende betegnelse, når en sådan anvendelse foretages med henblik på at adskille varer eller tjenesteydelser.

(20) For at opnå retssikkerhed og fuld overensstemmelse med særlig EU-lovgivning er det hensigtsmæssigt at fastsætte, at indehaveren af et varemærke bør have ret til at forbyde tredjemand at bruge et tegn i sammenlignende reklame, når denne sammenlignende reklame er i strid med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF⁵.

(21) For at styrke varemærkebeskyttelsen og bekæmpe forfalskning mere effektivt og i overensstemmelse med medlemsstaternes internationale forpligtelser inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO), navnlig artikel V i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel om transitfrihed og, med hensyn til generiske lægemidler, »erklæringen om TRIPS-aftalen og folkesundhed«, der blev vedtaget af WTO-ministerkonferencen i Doha den 14. november 2001, bør indehaveren af et varemærke have ret til at forhindre, at tredjemand i erhvervsmæssigt øjemed fører varer ind i den medlemsstat, hvor varemærket er registreret, uden at disse overgår til fri omsætning dér, hvis sådanne varer kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, som er identisk eller i det væsentlige er identisk med det varemærke, der er registreret for sådanne varer.

(22) Med henblik herpå bør det være tilladt for varemærkeindehavere at forhindre indførsel af krænkende varer og placering heraf i alle toldsituationer, herunder navnlig transit, omladning, oplagring, frizoner, midlertidig opbevaring, aktiv forædling eller midlertidig indførsel, også når sådanne varer ikke er bestemt til at blive markedsført i den pågældende medlemsstat. Ved udførelsen af toldkontroller bør toldmyndig-

hederne anvende de beføjelser og procedurer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013⁶⁾, også på anmodning af rettighedshaverne. Toldmyndighederne bør navnlig udføre den relevante kontrol på grundlag af risikoanalysekriterier.

(23) For at forlige behovet for at sikre en effektiv håndhævelse af varemærkerettigheder med behovet for at undgå hindringer for den frie handel med lovlige varer bør varemærkeindehaverens rettigheder bortfalde, hvis klareren eller ihændevederen af varerne under den efterfølgende retssag ved den retlige myndighed eller anden myndighed, der er kompetent til at træffe en materiel afgørelse om, hvorvidt det registrerede varemærke er blevet krænkede, kan bevise, at indehaveren af det registrerede varemærke ikke har ret til at forbyde markedsføringen af varerne i det endelige bestemmelsesland.

(24) Artikel 28 i forordning (EU) nr. 608/2013 fastsætter, at en rettighedshaver er erstatningsansvarlig over for ihændevederen af varerne, hvis det bl.a. senere fastslås, at de pågældende varer ikke krænkede en intellektuel ejendomsrettighed.

(25) Der bør træffes hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på at sikre en smidig transit af generiske lægemidler. Hvad angår internationale fællesnavne (INN) som globalt anerkendte generiske navne for aktive stoffer i farmaceutiske præparater, er det afgørende at tage behørigt hensyn til de eksisterende begrænsninger af varemærkerettighedernes virkning. Indehaveren af et varemærke bør derfor ikke have ret til at forhindre tredjemand i at bringe varer ind i en medlemsstat, hvor varemærket er registreret, uden at disse overgår til fri omsætning dér, baseret på ligheder mellem det pågældende INN for det virksomme stof i lægemidlerne og varemærket.

(26) For at give indehavere af registrerede varemærker mulighed for at bekæmpe forfalskning mere effektivt, bør de have ret til at forbyde anbringelse af et krænkende varemærke på varer og visse forberedende handlinger, der udføres forud for en sådan anbringelse.

(27) De enerettigheder, der er knyttet til et varemærke, bør ikke give indehaveren ret til at forbyde tredjemand's brug af tegn eller angivelser, der anvendes på loyal vis og således i overensstemmelse med god markedsføringsskik. For at skabe lige vilkår for handelsnavne og varemærker i betragtning af, at handelsnavne regelmæssigt gives ubegrænset beskyttelse i forhold til yngre varemærker, bør en sådan anvendelse kun anses for at omfatte anvendelse af tredjemand's personnavn. Denne anvendelse bør endvidere i almindelighed tillade anvendelsen af deskriptive eller ikkedistinktive tegn eller angivelser. Indehaveren bør desuden ikke have ret til at forhindre den loyale og redelige brug af mærket med henblik på at identificere eller henvise til de pågældende varer eller tjenesteydelser som værende indehaverens varer eller tjenesteydelser. Tredjemand's anvendelse af et varemærke med henblik på at henlede forbrugernes opmærksomhed på videresalg af ægte varer, der oprindeligt blev solgt af eller med samtykke fra indehaveren af varemærket i Unionen, bør anses for loyale, så længe den samtidig er i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Tredjemand's anvendelse af et varemærke med henblik på kunstneriske udtryk bør anses for loyale, så længe den samtidig er i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Desuden bør dette direktiv anvendes på en måde, som sikrer fuld respekt for de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, navnlig ytringsfriheden.

(28) Det følger af princippet om fri bevægelighed for varer, at indehaveren af et varemærke ikke bør have ret til at forbyde tredjemand at anvende varemærket i forbindelse med varer, der af indehaveren eller med dennes samtykke er bragt i omsætning i Unionen under dette varemærke, medmindre indehaveren har en rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af de pågældende varer.

(29) Det er af hensyn til retssikkerheden vigtigt at fastsætte, uden at præjudicere indehaveren af et ældre varemærkes interesser, at indehaveren af et ældre varemærke ikke længere kan anmode om, at et varemærke, der er yngre end dennes varemærke, erklæres ugyldigt, eller modsætte sig anvendelsen af dette

varemærke, hvis den pågældende indehaver bevidst i en længere periode har tålt, at dette anvendes, medmindre der er ansøgt om registrering af det yngre varemærke i ond tro.

(30) For at opnå retssikkerhed og beskytte lovligt erhvervede varemærkerettigheder er det hensigtsmæssigt og nødvendigt — med forbehold af princippet om, at det yngre varemærke ikke kan håndhæves over for det ældre varemærke — at fastsætte, at indehavere af ældre varemærker ikke bør have ret til at opnå afslag på eller ugyldiggørelse af eller modsætte sig anvendelsen af et yngre mærke, hvis dette yngre varemærke er erhvervet på et tidspunkt, hvor det ældre varemærke kunne erklæres ugyldigt eller fortabes, f.eks. fordi det endnu ikke havde opnået særpræg gennem indarbejdelse, eller hvis det ældre varemærke ikke ville kunne håndhæves mod det yngre varemærke, fordi de nødvendige betingelser ikke var til stede, f.eks. når det ældre varemærke endnu ikke er velkendt.

(31) Varemærker opfylder kun deres formål, som er at adskille varer eller tjenesteydelser og give forbrugerne mulighed for at træffe et informeret valg, når de faktisk anvendes på markedet. Kravet om brug, er også nødvendigt for at reducere antallet af varemærker, der registreres og beskyttes i Unionen, og derved også antallet af konflikter imellem disse. Det er derfor særdeles vigtigt at kræve, at de registrerede varemærker rent faktisk bruges i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke de er registreret, eller at de kan fortabes, hvis de ikke bruges i den forbindelse inden for en frist på fem år fra datoen for registreringsprocedurens afslutning.

(32) Et registreret varemærke bør derfor kun beskyttes, for så vidt det faktisk anvendes, og et registreret ældre varemærke bør ikke give indehaveren ret til at gøre indsigelse mod eller ugyldiggøre et yngre varemærke, hvis den pågældende indehaver ikke rent faktisk har anvendt sit varemærke. Medlemsstaterne bør endvidere fastsætte bestemmelse om, at et varemærke ikke på gyldig vis kan påberåbes i en sag om varemærkekrænkelse, hvis det som følge af en påstand fastslås, at varemærket kan fortabes, eller, når sagen anlægges mod en senere rettighed, kunne fortabes på det tidspunkt, hvor den senere rettighed blev opnået.

(33) Det er hensigtsmæssigt at fastsætte, at når der sker påberåbelse af anciennitet for et nationalt mærke eller et varemærke, der er registreret i henhold til internationale ordninger med retsvirkning i medlemsstaten, i forhold til et EU-varemærke, og der efterfølgende er blevet givet afkald på det mærke, der danner grundlag for påberåbelsen af anciennitet, eller det er ladet bortfalde, vil gyldigheden af det pågældende mærke stadig kunne anfægtes. En sådan anfægtelse bør begrænses til situationer, hvor mærket kunne være blevet erklæret ugyldigt eller fortabt på det tidspunkt, hvor det blev slettet af registret.

(34) For at sikre sammenhæng og for at fremme den erhvervsmæssige udnyttelse af varemærker i Unionen bør de gældende regler for varemærker som genstand for ejendomsret i det omfang, det er hensigtsmæssigt, bringes på linje med dem, der allerede er indført for EU-varemærker, og de bør indeholde regler om tildeling og overdragelse, licens, tingslige rettigheder og tvangsfuldbyrdelse.

(35) Kollektivvaremærker har vist sig at være et nyttigt redskab for at fremme varer eller tjenesteydelser med specifikke fælles egenskaber. Det er derfor hensigtsmæssigt at sikre, at nationale kollektivvaremærker er omfattet af regler svarende til de regler, der gælder for EU-kollektivmærker.

(36) For at forbedre og fremme adgangen til varemærkebeskyttelse og for at øge retssikkerhed og retlig forudsigelighed bør proceduren for registrering af varemærker i medlemsstaterne være effektiv og gennemsigtig, ligesom den bør foretages efter regler svarende til dem, der gælder for EU-varemærker.

(37) For at opnå retssikkerhed med hensyn til beskyttelsesomfanget for varemærkerettigheder og fremme adgangen til varemærkebeskyttelse bør angivelsen og klassificeringen af varer og tjenesteydelser, der er omfattet af en varemærkeansøgning, følge de samme regler i alle medlemsstater, ligesom de bør rettes ind efter dem, der gælder for EU-varemærker. For at gøre det muligt for de kompetente myndigheder og de

økonomiske aktører at fastslå omfanget af den varemærkebeskyttelse, der søges, alene på grundlag af ansøgningen, bør angivelsen af varer og tjenesteydelser være tilstrækkelig klar og præcis. Generelle begreber bør fortolkes således, at de kun omfatter varer og tjenesteydelser, som tydeligt er omfattet af ordene i deres bogstavelige forstand. Af hensyn til klarheden og retssikkerheden bør medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret i samarbejde med hinanden bestræbe sig på at udarbejde en liste, som afspejler deres respektive administrative praksis med hensyn til klassificering af varer og tjenesteydelser.

(38) For at sikre en effektiv varemærkebeskyttelse bør medlemsstaterne give adgang til en effektiv administrativ indsigelsesprocedure, der som minimum giver indehaveren af ældre varemærkerettigheder og enhver person, der i henhold til den relevante lovgivning har adgang til at udøve de rettigheder, som hidrører fra en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, mulighed for at gøre indsigelse mod registreringen af et varemærke. For desuden at give adgang til effektive midler til at opnå fortabelse af varemærker eller erklære dem ugyldige bør medlemsstaterne indføre en administrativ procedure for fortabelse eller ugyldiggørelse inden for gennemførelsesperioden på syv år efter dette direktivs ikrafttræden.

(39) Det er ønskeligt, at medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret samarbejder med hinanden og med Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret vedrørende alle aspekter af registreringen og administrationen af varemærker for at fremme konvergens mellem praksis og redskaber, såsom udarbejdelse og ajourføring af fælles eller forbundne databaser og portaler for høring og søgning. Medlemsstaterne bør endvidere sikre, at deres kontorer samarbejder med hinanden og med Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret inden for alle andre områder af deres aktiviteter, der er relevante for beskyttelse af varemærker i Unionen.

(40) Dette direktiv bør ikke udelukke, at varemærkerne underkastes andre af medlemsstaternes retsregler end varemærkeretten, såsom bestemmelser om illoyal konkurrence, erstatningsansvar eller forbrugerbeskyttelse.

(41) Medlemsstaterne er bundet af Pariserkonventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret («Pariserkonventionen») og TRIPS-aftalen. Det er nødvendigt, at dette direktiv er i fuldstændig overensstemmelse med denne konvention og denne aftale. De af medlemsstaternes forpligtelser, der er en følge af denne konvention og denne aftale, bør ikke berøres af dette direktiv. I givet fald bør artikel 351, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finde anvendelse.

(42) Målene for dette direktiv, nemlig at fremme og skabe et velfungerende indre marked og at lette registreringen, administrationen og beskyttelsen af varemærker i Unionen til gavn for væksten og konkurrenceevnen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(43) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁷⁾ regulerer den behandling af personoplysninger, der udføres i medlemsstaterne inden for rammerne af nærværende direktiv.

(44) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁸⁾ og afgav en udtalelse den 11. juli 2013.

(45) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til det tidligere direktiv. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der er uændrede, følger af det tidligere direktiv.

(46) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser i henhold til direktiv 2008/95/EF med hensyn til fristen for gennemførelse af Rådets direktiv 89/104/EØF⁹⁾ i national ret som fastsat i bilag I, del B, til direktiv 2008/95/EF —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL 1

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

Dette direktiv finder anvendelse på ethvert varemærke for varer og tjenesteydelser, der er genstand for registrering eller en ansøgning om registrering i en medlemsstat som et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke, eller som er genstand for en registrering eller en ansøgning om registrering hos Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret eller for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »kontor«: det centrale kontor for industriel ejendomsret i den medlemsstat eller Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, der varetager registrering af varemærker
- b) »register«: et kontors varemærkeregister.

KAPITEL 2

MATERIEL VAREMÆRKERET

AFDELING 1

Tegn, der kan udgøre et varemærke

Artikel 3

Tegn, der kan udgøre et varemærke

Et varemærke kan bestå af alle tegn, navnlig ord, herunder personnavne, eller afbildninger, bogstaver, tal, farver, varens form eller vareemballagens form eller lyde, for så vidt disse er egnede til at:

- a) adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders, og
- b) blive gengivet i registret på en måde, der gør det muligt for de kompetente myndigheder og offentligheden at fastslå den klare og præcise genstand for den beskyttelse, som dets indehaver indrømmes.

AFDELING 2

Hindringer for registrering eller ugyldighedsgrunde

Artikel 4

Absolutte hindringer for registrering eller ugyldighedsgrunde

1. Følgende kan ikke registreres eller kan, hvis registreret, erklæres ugyldigt:

- a) tegn, som ikke kan udgøre et varemærke
- b) varemærker, som mangler fornødent særpræg
- c) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse eller tidspunktet for varernes fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelserne
- d) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i daglig sprogbrug eller efter redelig og almindelig markedsføringsskik er blevet almindelige som betegnelse for varerne eller tjenesteydelserne
- e) tegn, som udelukkende består af
 - i) formen eller en anden egenskab, der følger af varernes egen karakter
 - ii) formen eller en anden egenskab ved varer, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat
 - iii) formen eller en anden egenskab, der giver varerne en væsentlig værdi
- f) varemærker, som strider mod den offentlige orden eller sædelighed
- g) varemærker, som har en sådan karakter, at de vil kunne vildlede offentligheden, f.eks. med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse
- h) varemærker, der ikke er godkendt af de kompetente myndigheder, og som skal afslås eller ophæves i henhold til artikel 6b i Pariserkonventionen
- i) varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til EU-lovgivningen eller national ret i den pågældende medlemsstat eller internationale aftaler, i hvilke Unionen eller den pågældende medlemsstat er part, og som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser
- j) varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til EU-lovgivningen eller internationale aftaler, i hvilke Unionen er part, og som giver beskyttelse af traditionelle benævnelser for vin
- k) varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til EU-lovgivningen eller internationale aftaler, i hvilke Unionen er part, og som giver beskyttelse af garanterede traditionelle specialiteter
- l) varemærker, der består af eller i deres væsentlige elementer gengiver en ældre plantesortsbetegnelse, der er registreret i overensstemmelse med EU-lovgivningen eller national ret i den pågældende medlemsstat eller internationale aftaler, i hvilke Unionen eller den pågældende medlemsstat er part, og som giver beskyttelse af plantesortsrettigheder og vedrører plantesorter af samme eller nært beslægtede arter.

2. Et varemærke kan erklæres ugyldigt, hvis ansøgeren har ansøgt om registrering af et varemærke i ond tro. En medlemsstat kan desuden fastsætte, at et sådant varemærke ikke kan registreres.

3. En medlemsstat kan fastsætte, at et varemærke ikke kan registreres eller, hvis registreret, kan erklæres ugyldigt, i det omfang:

- a) brugen af dette varemærke kan forbydes i henhold til anden lovgivning end varemærkeretten i den pågældende medlemsstat eller Unionen
- b) varemærket omfatter et tegn af stor symbolsk værdi, navnlig et religiøst symbol
- c) varemærket omfatter andre tegn, emblemer og våben end de i artikel 6b i Pariserkonventionen omhandlede, som har offentlig interesse, medmindre deres registrering er blevet tilladt af den kompetente myndighed efter medlemsstatens ret.

4. Et varemærke må ikke udelukkes fra registrering efter stk. 1, litra b), c) eller d), hvis det inden datoen for ansøgning om registrering, som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg. Et varemærke kan ikke erklæres ugyldigt af samme grunde, hvis det inden datoen for begæringen om ugyldighed, som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg.

5. En medlemsstat kan fastsætte bestemmelse om, at stk. 4 også skal gælde, når særpræget først opnås efter datoen for ansøgning om registrering, men før registreringsdatoen.

Artikel 5

Relative hindringer for registrering eller ugyldighedsgrunde

1. Et varemærke kan ikke registreres eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt, hvis:

- a) det er identisk med et ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er ansøgt om registrering af eller er registreret, er identiske med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet
- b) der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der er en forbindelse med det ældre varemærke, fordi det yngre varemærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er identiske eller lignende.

2. Ved de i stk. 1 omhandlede »ældre varemærker« forstås:

- a) varemærker af følgende kategorier med en dato for ansøgning om registrering, der ligger før datoen for ansøgning om registrering af varemærket, i givet fald under hensyntagen til den prioritet, der gøres gældende til støtte for disse varemærker:
 - i) EU-varemærker
 - ii) varemærker, der er registreret i den pågældende medlemsstat eller, for så vidt angår Belgien, Luxembourg eller Nederlandene, hos Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret
 - iii) varemærker, som er registreret i henhold til internationale ordninger med virkning i den pågældende medlemsstat
- b) EU-varemærker, for hvilke der i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 207/2009 med fuld ret påberåbes anciennitet i forhold til et af de i litra a), nr. ii) og iii), omhandlede varemærker, også selv om der er givet afkald på sidstnævnte, eller det er ladet bortfalde
- c) ansøgninger om de under litra a) og b) omhandlede varemærker med forbehold af deres registrering
- d) varemærker, som på datoen for ansøgning om registrering af varemærket eller, i givet fald, om den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen om registrering af varemærket, er »vitterlig kendt« i den pågældende medlemsstat i den i Pariserkonventionens artikel 6a angivne betydning.

3. Et varemærke kan endvidere ikke registreres eller kan, hvis registreret, erklæres ugyldigt, såfremt:

- a) det er identisk med eller ligner et ældre varemærke, uanset om de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er ansøgt eller er registreret, er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når det ældre varemærke er velkendt i den medlemsstat, for hvilken der ansøges om registrering, eller i hvilken varemærket er registreret, eller i tilfælde af et EU-varemærke, er velkendt i Unionen, og brugen af det yngre varemærke uden rimelig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé
- b) varemærkeindehaverens agent eller repræsentant ansøger om registrering af varemærket i eget navn uden indehaverens samtykke, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre for sin handling
- c) og i det omfang, i henhold til EU-lovgivningen eller den pågældende medlemsstats ret, som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser,
 - i) der allerede er indgivet en ansøgning om en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse i overensstemmelse med EU-lovgivningen eller den pågældende medlemsstats ret før datoen for an-

søgning om registrering af varemærket eller datoen for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, med forbehold af dets senere registrering

ii) oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse giver den person, der i henhold til den relevante lovgivning har adgang til at udøve de rettigheder, som hidrører herfra, ret til at forbyde brugen af et yngre varemærke.

4. En medlemsstat kan fastsætte bestemmelse om, at et varemærke ikke kan registreres eller, hvis registreret, kan erklæres ugyldigt, hvis og i det omfang:

a) der er erhvervet rettigheder til et ikkeregistreret varemærke eller til et andet i erhvervsmæssigt øjemed anvendt tegn før datoen for ansøgning om registrering af det yngre varemærke eller datoen for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen om registrering af det yngre varemærke, og der til det ikkeregistrerede varemærke eller til det andet tegn er knyttet en ret for indehaveren til at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke

b) der kan nedlægges forbud mod brug af varemærket på grundlag af en anden ældre rettighed end de i stk. 2 og i nærværende stykkes litra a) omhandlede rettigheder, herunder navnlig:

i) retten til et navn

ii) retten til et portræt

iii) en ophavsret

iv) en industriel ejendomsret

c) varemærket kan forveksles med et ældre varemærke, der er beskyttet i udlandet, forudsat at ansøgeren var i ond tro på datoen for indgivelsen af ansøgningen.

5. Medlemsstaterne sikrer, at der under passende omstændigheder ikke er en forpligtelse til at afslå registrering eller erklære varemærket ugyldigt, når indehaveren af det ældre varemærke eller andre ældre rettigheder giver sit samtykke til registreringen af det yngre mærke.

6. Enhver medlemsstat kan uanset stk. 1-5 fastsætte bestemmelse om, at de hindringer for registrering eller ugyldighedsgrunde, der var gældende i den pågældende medlemsstat inden ikrafttrædelsesdatoen for de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 89/104/EØF, skal finde anvendelse på varemærker, der er anmeldt inden denne dato.

Artikel 6

Efterfølgende konstatering af et varemærkes ugyldighed eller fortabelse

Når ancienniteten af et nationalt varemærke eller et varemærke, der er registreret i henhold til internationale ordninger med virkning i medlemsstaten, og der er givet afkald på det eller det er ladet bortfalde, påberåbes for et EU-varemærke, kan ugyldigheden eller fortabelsen af det varemærke, der udgør grundlaget for påberåbelsen af anciennitet, konstateres efterfølgende, såfremt ugyldigheden eller fortabelsen kunne have været erklæret på det tidspunkt, hvor der blev givet afkald på mærket eller det bortfaldt. I så fald har ancienniteten ikke længere nogen virkning.

Artikel 7

Hindringer for registrering eller ugyldighedsgrunde for visse varer eller tjenesteydelser

Såfremt der kun er hindringer for registrering af varemærket eller grunde til dets ugyldighed for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke et varemærke søges eller er blevet registreret, skal varemærket kun udelukkes fra registrering eller erklæres ugyldigt, for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Artikel 8

Mangel på særpræg eller renommé for et ældre varemærke, der forhindrer et registreret varemærkes ugyldighed

En begæring om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke kan ikke imødekommes på datoen for begæringen om ugyldiggørelse, hvis den ikke ville være blevet imødekommet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke af en af følgende grunde:

- a) det ældre varemærke, der kan erklæres ugyldigt i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), c) eller d), endnu ikke havde fået fornødent særpræg som omhandlet i artikel 4, stk. 4
- b) begæringen om ugyldighed er baseret på artikel 5, stk. 1, litra b), og det ældre varemærke endnu ikke havde fået fornødent særpræg til at støtte en konklusion om risiko for forveksling i henhold til artikel 5, stk. 1, litra b)
- c) begæringen om ugyldighed er baseret på artikel 5, stk. 3, litra a), og det ældre varemærke endnu ikke havde opnået et renommé, jf. artikel 5, stk. 3, litra a).

Artikel 9

Fortabelse af retten til at anmode om ugyldiggørelse på grund af passivitet

1. En indehaver af et af de i artikel 5, stk. 2, eller artikel 5, stk. 3, litra a), omhandlede ældre varemærker, som i en medlemsstat i fem på hinanden følgende år har tålt og været bekendt med brugen af et yngre varemærke, der er registreret i denne medlemsstat, har ikke længere under henvisning til det ældre varemærke ret til at begære dette yngre varemærke ugyldigt for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om det yngre varemærke er indgivet i ond tro.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at nærværende artikels stk. 1 skal finde anvendelse på indehaveren af enhver anden i artikel 5, stk. 4, litra a) eller b), omhandlet ældre rettighed.

3. I de i stk. 1 eller 2 omhandlede tilfælde kan indehaveren af et yngre registreret varemærke ikke modsætte sig brugen af en ældre rettighed, selv om denne rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

AFDELING 3

Tilknyttede rettigheder og begrænsninger

Artikel 10

Rettigheder knyttet til et varemærke

1. Registreringen af et varemærke giver indehaveren en eneret.
2. Med forbehold af indehaverrettigheder erhvervet inden det registrerede varemærkes ansøgnings- eller prioritetsdato, kan indehaveren af det pågældende registrerede varemærke forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af ethvert tegn i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, når:
 - a) tegnet er identisk med varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med dem, for hvilke varemærket er registreret
 - b) tegnet er identisk med eller ligner varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med eller ligner de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og varemærket

c) tegnet er identisk med eller ligner varemærket, uanset om det anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, der er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke varemærket er registreret, når varemærket er velkendt i medlemsstaten, og brugen af tegnet uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.

3. Navnlig følgende kan forbydes i medfør af stk. 2:

- a) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage
- b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med disse formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under tegnet
- c) at importere eller eksportere varerne under tegnet
- d) at anvende tegnet som handels- eller firmanavn eller en del af et handels- eller firmanavn
- e) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed
- f) at anvende tegnet i sammenlignende reklame på en måde, der er i strid med direktiv 2006/114/EF.

4. Med forbehold af indehaverrettigheder erhvervet inden det registrerede varemærkes ansøgnings- eller prioritetsdato kan indehaveren af det pågældende varemærke også forhindre tredjemand i at bringe varer ind i den medlemsstat, hvor varemærket er registreret, i erhvervsmæssigt øjemed, uden at disse overgår til fri omsætning dér, hvis sådanne varer, herunder deres emballage, kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, som er identisk med det varemærke, der er registreret for sådanne varer, eller som, for så vidt angår dets væsentligste aspekter, ikke kan skelnes fra dette varemærke.

Den ret, som varemærkeindehaveren har i henhold til første afsnit, bortfalder, hvis der under sagen, der skal fastlægges, om det registrerede varemærke er blevet krænket, iværksat i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 608/2013, fremlægges dokumentation af klareren eller ihændehaveren af varerne for, at indehaveren af det registrerede varemærke ikke har ret til at forbyde markedsføring af varerne i det endelige bestemmelsesland.

5. Hvis en medlemsstats ret ikke gjorde det muligt at forbyde brugen af et tegn på de i stk. 2, litra b) eller c), omhandlede betingelser forud for ikrafttrædelsesdatoen for de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 89/104/EØF i den pågældende medlemsstat, kan den fortsatte brug af dette tegn ikke hindres under påberåbelse af de til varemærket knyttede rettigheder.

6. Stk. 1, 2, 3 og 5 berører ikke de i en medlemsstat gældende bestemmelser vedrørende beskyttelse mod brug af et tegn, der har et andet formål end at adskille varer eller tjenesteydelser, når brugen af dette tegn uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.

Artikel 11

Retten til at forbyde forberedende handlinger vedrørende brug af emballage eller andre midler

Hvis der er risiko for, at emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå varemærket er anbragt, kunne blive anvendt i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, og denne anvendelse vil udgøre en krænkelse af varemærkeindehaverens rettigheder i henhold til artikel 10, stk. 2 og 3, har indehaveren af det pågældende varemærke ret til at forbyde følgende handlinger, hvis de udføres i erhvervsmæssigt øjemed:

- a) at anbringe et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket, på emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket kan anbringes
- b) at udbyde eller markedsføre, eller oplagre med disse formål, eller at importere eller eksportere emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket er anbragt.

*Artikel 12***Gengivelse af varemærker i opslagsværker**

Giver gengivelsen af et varemærke i et leksikon, en encyklopædi eller et lignende opslagsværk i trykt eller elektronisk form det indtryk, at det udgør den generiske betegnelse for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, skal udgiveren af værket efter anmodning fra indehaveren af varemærket hurtigst muligt og, hvis der er tale om værker i trykt form, senest i den næste udgave af værket sørge for, at gengivelsen af varemærket ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke.

*Artikel 13***Forbud mod brug af et varemærke, der er registreret i en agents eller repræsentants navn**

1. Er et varemærke registreret i en agents eller en repræsentants navn på vegne af en person, der er indehaver af dette varemærke, uden indehaverens samtykke, har indehaveren ret til at gøre en eller begge af følgende:

- a) modsætte sig, at agenten eller repræsentanten anvender varemærket, eller
- b) kræve, at varemærket overdrages til den pågældende indehaver.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, når agenten eller repræsentanten kan begrunde sin handling.

*Artikel 14***Begrænsninger i et varemærkes retsvirkninger**

1. Et varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af:

- a) tredjemands navn eller adresse, hvis den pågældende tredjemand er en fysisk person
- b) tegn eller angivelser uden særpræg eller vedrørende varernes eller tjenesteydelseernes art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelseerne
- c) varemærket for at identificere eller henvise til varer eller tjenesteydelser som tilhørende indehaveren af det pågældende varemærke, navnlig når anvendelsen af varemærket er nødvendig for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele.

2. Stk. 1 finder kun anvendelse, når tredjemands anvendelse er i overensstemmelse med god markedsføringskik.

3. Et varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af ældre rettigheder, som kun har lokalt afgrænset karakter, hvis rettighederne er anerkendt i den pågældende medlemsstats ret og anvendelse af den pågældende rettighed er inden for grænserne af det område, hvor de er anerkendt.

*Artikel 15***Konsumtion af de rettigheder, der er knyttet til varemærket**

1. Et varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde dets brug for varer, som af indehaveren selv eller med indehaverens samtykke er markedsført inden for Unionen under dette varemærke.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis indehaveren har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne, især i tilfælde, hvor disses tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

Artikel 16

Brug af varemærket

1. Såfremt indehaveren ikke inden fem år fra datoen for registreringsprocedurens afslutning har gjort reel brug af varemærket i medlemsstaten for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis sådan brug har været suspenderet i en sammenhængende periode på fem år, underkastes varemærket de i artikel 17, artikel 19, stk. 1, artikel 44, stk. 1 og 2, og artikel 46, stk. 3 og 4, omhandlede begrænsninger og sanktioner, medmindre der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

2. Giver en medlemsstat mulighed for indsigelse efter registreringen, regnes den i stk. 1 omhandlede femårsperiode fra den dato, hvor mærket ikke længere kan anfægtes eller, i tilfælde af, at en indsigelse er indgivet, fra den dato, hvor en afgørelse om afslutning af indsigelsesproceduren er blevet endelig, eller indsigelsen er blevet tilbagekaldt.

3. For så vidt angår varemærker, som er registreret i henhold til internationale ordninger og har retsvirkning i medlemsstaten, regnes den i stk. 1 omhandlede femårsperiode fra den dato, hvor det ikke længere er muligt at afvise eller gøre indsigelse mod mærket. Hvis der er indgivet en indsigelse, eller hvis der er givet meddelelse om indsigelse på grundlag af absolutte eller relative hindringer for registrering, regnes perioden fra den dato, hvor en afgørelse om afslutning af indsigelsesproceduren eller en afgørelse om absolutte eller relative hindringer for registrering er blevet endelig, eller indsigelsen blev tilbagetaget.

4. Datoen for påbegyndelse af den i stk. 1 og 2 omhandlede femårsperiode indføres i registret.

5. Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til stk. 1:

- a) brug af varemærket i en form, der kun ved elementer, der ikke forandrer mærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det blev registreret, uanset om varemærket også er registreret i indehaverens navn i den form, hvori det anvendes
- b) anbringelse af varemærket på varer eller deres emballage i den pågældende medlemsstat udelukkende med eksport for øje.

6. Brug af et varemærke med indehaverens samtykke ligestilles med indehaverens brug af varemærket.

Artikel 17

Manglende brug som forsvar i en sag om varemærkekrænkelse

Indehaveren af et varemærke har kun ret til at forbyde anvendelsen af et tegn i det omfang, at indehaverens rettigheder ikke kan fortabes i henhold til artikel 19 på det tidspunkt, hvor sagen om varemærkekrænkelse anlægges. Hvis sagsøgte anmoder herom, skal indehaveren af varemærket dokumentere, at varemærket i løbet af femårsperioden forud for sagsanlæggelsen har været genstand for reel brug som fastsat i artikel 16 i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som lægges til grund for sagen, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, forudsat at det på datoen for sagsanlæggelsen er mindst fem år siden, at registreringsproceduren for varemærket blev afsluttet.

Artikel 18

Interventionsret, som tillægges indehaveren af et yngre registreret varemærke som forsvar i en sag om varemærkekrænkelse

1. Indehaveren af et varemærke har i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse ikke ret til at forbyde brugen af et yngre registreret varemærke, når det yngre varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til artikel 8, artikel 9, stk. 1 eller 2, eller artikel 46, stk. 3.

2. Indehaveren af et varemærke har i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse ikke ret til at forbyde brugen af et yngre registreret EU-varemærke, når det yngre varemærke ikke ville blive erklæret

ugyldigt i henhold til artikel 53, stk. 1, 3 eller 4, artikel 54, stk. 1 eller 2, eller artikel 57, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009.

3. Hvis indehaveren af et varemærke ikke har ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret varemærke i henhold til stk. 1 eller 2, har indehaveren af det pågældende yngre registrerede varemærke ikke ret til i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse at forbyde brugen af det ældre varemærke, selv om denne ældre rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

AFDELING 4

Fortabelse af varemærkerettigheder

Artikel 19

Manglende reel brug som fortabelsesgrund

1. Indehaveren af et varemærke kan fortabe sine rettigheder, når der inden for en sammenhængende femårsperiode ikke i den pågældende medlemsstat er gjort reel brug af det for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og der ikke foreligger rimelig grund til manglende brug.

2. Fortabelse af et varemærke kan ikke begæres, dersom reel brug af varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af femårsperioden og tidspunktet for indgivelse af begæring om fortabelse.

3. Påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste tre måneder forud for indgivelse af begæring om fortabelse, idet denne tremånedersperiode tidligst begynder ved udløbet af den sammenhængende femårsperiode, tages imidlertid ikke i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om fortabelse.

Artikel 20

Det forhold, at et varemærke er blevet generisk, eller vildledende angivelse som fortabelsesgrunde

Indehaveren af et varemærke kan fortabe sine rettigheder, når varemærket efter den dato, på hvilken det blev registreret:

- a) som følge af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet til en almindelig betegnelse inden for handelen for en vare eller tjenesteydelse, for hvilken varemærket er registreret
- b) som følge af den brug, der af indehaveren eller med indehaverens samtykke gøres af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, vil kunne vildlede offentligheden, navnlig med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.

Artikel 21

Fortabelse for visse varer eller tjenesteydelser

Såfremt der kun for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke et varemærke er blevet registreret, er grunde til dets fortabelse, fortabses varemærket kun, for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

AFDELING 5

Varemærker som genstand for ejendomsret

Artikel 22

Overdragelse af registrerede varemærker

1. Et varemærke kan overdrages uafhængigt af en eventuel virksomhedsoverdragelse, hvad angår alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.
2. Overdragelse af en virksomhed i sin helhed indebærer overdragelse af varemærket, medmindre der foreligger en aftale om det modsatte, eller hvis det modsatte klart fremgår af omstændighederne. En kontraktlig forpligtelse til at overdrage en virksomhed er ligeledes omfattet af denne bestemmelse.
3. Medlemsstaterne fastsætter procedurer med henblik på at kunne notere overdragelser i deres registre.

Artikel 23

Tingslige rettigheder

1. Et varemærke kan uafhængigt af virksomheden pantsættes eller gøres til genstand for andre tingslige rettigheder.
2. Medlemsstaterne fastsætter procedurer med henblik på at kunne notere tingslige rettigheder i deres registre.

Artikel 24

Tvangsfuldbyrdelse

1. Et varemærke kan gøres til genstand for tvangsfuldbyrdelse.
2. Medlemsstaterne fastsætter procedurer med henblik på at kunne notere tvangsfuldbyrdelse i deres registre.

Artikel 25

Licens

1. Der kan gives licens til et varemærke for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, samt for en medlemsstats område som helhed eller for en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv eller en ikkeeksklusiv licens.
2. Indehaveren af et varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet hertil, gældende over for en licenstagere, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til:
 - a) dens gyldighedsperiode
 - b) den udformning, hvori varemærket må anvendes i henhold til registreringen
 - c) arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er indrømmet
 - d) det område, inden for hvilket der må gøres brug af varemærket, eller
 - e) kvaliteten af de af licenstageren fremstillede varer eller præsterede tjenesteydelser.
3. Medmindre andet er fastsat i licensaftalen, kan licenstageren kun anlægge sag om varemærkekrænkelser, hvis dets indehaver har givet sit samtykke hertil. Indehaveren af en eksklusiv licens kan dog anlægge en sådan sag, hvis varemærkeindehaveren efter en formel opfordring hertil ikke selv anlægger sag om varemærkekrænkelser inden for en rimelig frist.

4. Enhver licenstag har ret til at indtræde i en sag om varemærkekrænkelser, som varemærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, den pågældende licenstag selv har lidt.

5. Medlemsstaterne fastsætter procedurer med henblik på notering af licenser i deres registre.

Artikel 26

Varemærkeansøgninger som genstand for ejendomsret

Artikel 22-25 finder anvendelse på varemærkeansøgninger.

AFDELING 6

Garanti- eller certificeringsmærker og kollektivmærker

Artikel 27

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »garanti- eller certificeringsmærke«: et varemærke, der er beskrevet som sådant, når der ansøges om mærket, og mærket er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der er certificeret af varemærkeindehaveren med hensyn til materiale, metode for fremstilling af varer eller ydelse af tjenesteydelser, kvalitet, nøjagtighed eller andre egenskaber af varer og tjenesteydelser, der ikke er således certificeret
- b) »kollektivmærke«: et varemærke, der er beskrevet som sådant, når der ansøges om mærket, og mærket er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der hidrører fra medlemmerne af en sammenslutning, som er indehaver af mærket, fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser.

Artikel 28

Garanti- eller certificeringsmærker

1. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelse om registrering af garanti- eller certificeringsmærker.

2. Enhver fysisk eller juridisk person, herunder offentligretlige institutioner, myndigheder og organer, kan ansøge om garanti- eller certificeringsmærker, såfremt en sådan person ikke udøver en erhvervsvirksomhed, der omfatter levering af varer eller tjenesteydelser af den slags, der er certificeret.

Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelse om, at et garanti- eller certificeringsmærke ikke kan registreres, medmindre ansøgeren er kompetent til at certificere de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket skal registreres.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelse om, at garanti- eller certificeringsmærker ikke kan registreres eller fortabes eller erklæres ugyldige af andre grunde end de i artikel 4, 19 og 20 omhandlede, i det omfang hensynet til disse mærkers funktion kræver det.

4. Uanset artikel 4, stk. 1, litra c), kan medlemsstaterne fastsætte bestemmelse om, at tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, kan udgøre garanti- eller certificeringsmærker. Et sådant garanti- eller certificeringsmærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i erhvervsmæssigt øjemed, når den pågældende tredjemand bruger dem i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Navnlig kan et sådant mærke ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse.

5. Kravene i artikel 16 er opfyldt, når der er tale om en reel brug af et garanti- eller certificeringsmærke i henhold til artikel 16 foretaget af en person, der er berettiget til at anvende det.

*Artikel 29***Kollektivmærker**

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelse om registrering af kollektivmærker.
2. Sammenslutninger af fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser eller handlende, som ifølge den ret, der finder anvendelse på dem, i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser, indgå kontrakter eller foretage andre retshandlinger og optræde som part i en retssag, samt offentligretlige juridiske personer kan indgive ansøgning om registrering af kollektivmærker.
3. Uanset artikel 4, stk. 1, litra c), kan medlemsstaterne fastsætte bestemmelse om, at tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, kan udgøre kollektivmærker. Et sådant kollektivmærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i erhvervsmæssigt øjemed, når den pågældende tredjemand bruger dem i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Navnlig kan et sådant mærke ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse.

*Artikel 30***Bestemmelser om anvendelse af et kollektivmærke**

1. En ansøger om registrering af et kollektivmærke skal forelægge kontoret de bestemmelser, der gælder for mærkets anvendelse.
2. Bestemmelserne om anvendelse skal som minimum angive, hvilke personer der har ret til at anvende mærket, betingelserne for medlemskab af sammenslutningen, samt betingelserne for anvendelse af mærket, herunder sanktioner. Bestemmelserne om anvendelse af et i artikel 29, stk. 3, omhandlet mærke skal give enhver person, hvis varer eller tjenesteydelser hidrører fra det pågældende geografiske område, ret til at blive optaget som medlem af den sammenslutning, der er indehaver af mærket, forudsat at den pågældende person opfylder alle andre betingelser i bestemmelserne.

*Artikel 31***Afslag på en ansøgning om registrering**

1. I tillæg til de i artikel 4 omhandlede hindringer for registrering af en varemærkeansøgning, hvor det er relevant, med undtagelse af artikel 4, stk. 1, litra c), om tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens geografiske oprindelse, og artikel 5, og med forbehold af et kontors ret til ikke at foretage ex officio-kontrol af relative hindringer, afslås en ansøgning om registrering af et kollektivmærke, hvis bestemmelserne i artikel 27, litra b), artikel 29 eller artikel 30 ikke er opfyldt, eller hvis bestemmelserne om det pågældende kollektivmærkes anvendelse strider mod den offentlige orden eller sædelighed.
2. Endvidere afslås en ansøgning om registrering af et kollektivmærke, hvis det vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan blive antaget som værende noget andet end et kollektivmærke.
3. En ansøgning afslås ikke, hvis ansøgeren efter en ændring af bestemmelserne for kollektivmærkets anvendelse opfylder betingelserne omhandlet i stk. 1 og 2.

*Artikel 32***Anvendelse af kollektivmærker**

Kravene i artikel 16 er opfyldt, når der er tale om en reel brug af et kollektivmærke i overensstemmelse med nævnte artikel foretaget af en person, der er berettiget til at anvende det.

*Artikel 33***Ændringer af bestemmelserne om anvendelse af et kollektivmærke**

1. Indehaveren af et kollektivmærke skal forelægge kontoret enhver ændring af bestemmelserne om anvendelse.

2. Ændring af bestemmelserne om anvendelse anføres i registret, medmindre de ændrede bestemmelser ikke opfylder kravene i artikel 30, eller de omfatter en af grundene til afslag, jf. artikel 31.

3. Med henblik på dette direktiv får ændringer af bestemmelserne om anvendelse først virkning fra datoen for anførelsen af disse ændringer i registret.

*Artikel 34***Personer, som kan anlægge sag om krænkelse**

1. Artikel 25, stk. 3 og 4, finder anvendelse på enhver, der er berettiget til at anvende et kollektivmærke.

2. Indehaveren af et kollektivmærke har ret til at kræve erstatning på vegne af de personer, der er berettiget til at anvende mærket, når disse personer har lidt skade som følge af uberettiget anvendelse af mærket.

*Artikel 35***Supplerende fortabelsesgrunde**

Foruden de i artikel 19 og 20 omhandlede fortabelsesgrunde fortabes kollektivmærkeindehaverens rettigheder, såfremt:

- a) indehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre anvendelse af mærket på en måde, som er uforenelig med de betingelser for mærkets anvendelse, der er fastlagt i bestemmelserne om mærkets anvendelse, herunder eventuelle ændringer hertil, der er indført i registret
- b) godkendte personer har anvendt mærket på en sådan måde, at det vil kunne vildlede offentligheden, jf. artikel 31, stk. 2
- c) en ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse er indført i registret i strid med artikel 33, stk. 2, medmindre mærkets indehaver ved en yderligere ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse opfylder kravene i nævnte artikel.

*Artikel 36***Supplerende ugyldighedsgrunde**

Foruden de ugyldighedsgrunde, der er fastsat i artikel 4, hvor det er relevant, med undtagelse af artikel 4, stk. 1, litra c), om tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens geografiske oprindelse, og artikel 5, skal et kollektivmærke, der er registreret i strid med artikel 31, erklæres ugyldigt, medmindre mærkets indehaver ved en ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse opfylder kravene i artikel 31.

KAPITEL 3

PROCEDURER

AFDELING 1

Ansøgning og registrering

Artikel 37

Ansøgningskrav

1. En ansøgning om registrering af et varemærke skal som minimum indeholde alt af følgende:
 - a) en anmodning om registrering
 - b) oplysninger, der gør det muligt at fastslå ansøgerens identitet
 - c) en fortegnelse over de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering
 - d) en gengivelse af varemærket, som opfylder de krav, der er fastsat i artikel 3, litra b).
2. Ved ansøgning om et varemærke betales et gebyr, der fastsættes af den pågældende medlemsstat.

Artikel 38

Ansøgningsdato

1. Ansøgningsdatoen for en varemærkeansøgning er den dato, hvor dokumenterne, der indeholder de i artikel 37, stk. 1, omhandlede oplysninger, indgives af ansøgeren til kontoret.
2. Medlemsstaterne kan desuden bestemme, at der for tildelingen af en ansøgningsdato skal opkræves betaling af et i artikel 37, stk. 2, omhandlet gebyr.

Artikel 39

Angivelse og klassificering af varer og tjenesteydelser

1. De varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærkeregistrering søges, klassificeres i overensstemmelse med det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Nicearrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker af 15. juni 1957 (»Niceklassifikationen«).
2. De varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse, identificeres af ansøgeren med tilstrækkelig klarhed og præcision, således at de kompetente myndigheder og de erhvervsdrivende alene på dette grundlag har mulighed for at konstatere omfanget af den beskyttelse, der søges.
3. Med henblik på stk. 2 kan de generelle angivelser i Niceklassifikationens klasseoverskrifter eller andre generelle betegnelser anvendes, forudsat at de er i overensstemmelse med de nødvendige standarder for klarhed og præcision fastsat i denne artikel.
4. Kontoret afviser en ansøgning vedrørende angivelser eller betegnelser, som er uklare eller upræcise, hvis ansøgeren ikke foreslår en acceptabel formulering inden for en frist, som kontoret fastsætter til dette formål.
5. Anvendelsen af generelle betegnelser, herunder de generelle angivelser i Niceklassifikationens klasseoverskrifter, fortolkes som omfattende alle varer eller tjenesteydelser, der ud fra en ordlydsfortolkning klart er omfattet af den pågældende angivelse eller betegnelse. Anvendelsen af sådanne betegnelser eller angivelser fortolkes ikke som en rettighed for varer eller tjenesteydelser, der ikke kan forstås som sådan.
6. Anmoder ansøgeren om registrering for mere end én klasse, grupperer ansøgeren de pågældende varer og tjenesteydelser i overensstemmelse med Niceklassifikationens klasser, idet der foran hver gruppe

anføres nummeret på den klasse, som den pågældende gruppe af varer og tjenesteydelser tilhører, og ansøgeren opfører dem i klassernes rækkefølge.

7. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende lignende, blot fordi de står opført i samme klasse i Niceklassifikationen. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende forskellige, blot fordi de er opført i forskellige klasser i Niceklassifikationen.

Artikel 40

Bemærkninger fra tredjemand

1. Medlemsstaterne kan bestemme, at enhver fysisk eller juridisk person og enhver sammenslutning eller ethvert organ, der repræsenterer fabrikker, producenter, leverandører af tjenesteydelser, handlende eller forbrugere, inden registrering af et varemærke over for kontoret skriftligt kan fremsætte bemærkninger med angivelse af grundene til at varemærket ikke bør registreres ex officio

De i første afsnit omhandlede personer og sammenslutninger eller organer bliver ikke herved part i registreringsproceduren ved kontoret.

2. Foruden de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede grunde kan enhver fysisk eller juridisk person og enhver sammenslutning eller ethvert organ, der repræsenterer fabrikker, producenter, leverandører af tjenesteydelser, handlende eller forbrugere, over for kontoret skriftligt fremsætte bemærkninger med angivelse af grundene til, at en ansøgning om registrering af et kollektivmærke bør afslås i henhold til artikel 31, stk. 1 og 2. Denne bestemmelse kan udvides til at omfatte garanti- eller certificeringsmærker, såfremt disse reguleres i medlemsstaterne.

Artikel 41

Deling af ansøgninger og registreringer

Ansøgeren eller indehaveren kan dele en national varemærkeansøgning eller registrering i to eller flere særskilte ansøgninger eller registreringer ved at sende en erklæring herom til kontoret og for hver udskilt ansøgning eller registrering anføre, hvilke varer eller tjenesteydelser omfattet af den oprindelige ansøgning eller registrering, der skal omfattes af de udskilte ansøgninger eller registreringer.

Artikel 42

Klassegebyrer

Medlemsstaterne kan bestemme, at der ved ansøgning om og fornyelse af et varemærke skal betales et tillægsgebyr for hver klasse af varer eller tjenesteydelser ud over den første klasse.

AFDELING 2

Procedurer for indsigelse, fortabelse og ugyldighed

Artikel 43

Indsigelsesprocedure

1. Medlemsstaterne sikrer, at der er adgang til en effektiv og hurtig administrativ procedure ved deres kontorer for at gøre indsigelse mod registreringen af et varemærke af de grunde, der er fastsat i artikel 5.

2. Den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede administrative procedure skal som minimum fastsætte bestemmelse om, at indehaveren af et i artikel 5, stk. 2, og artikel 5, stk. 3, litra a), omhandlet ældre varemærke og den person, der i henhold til den relevante lovgivning har adgang til at udøve de rettigheder,

som følger af en i artikel 5, stk. 3, litra c), omhandlet beskyttet oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, skal have ret til at indgive en indsigelse. Der kan indgives en indsigelse på grundlag af en eller flere ældre rettigheder, forudsat at de alle tilhører den samme indehaver, og på grundlag af en del af eller alle de varer eller tjenesteydelser, for hvilke den ældre rettighed er beskyttet eller søgt registreret, og indsigelsen kan rettes mod en del af eller alle de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det anfægtede varemærke ansøges om.

3. Parterne skal, på fælles anmodning, indrømmes en frist på mindst to måneder i indsigelsessager med henblik på at undersøge muligheden for en mindelig løsning mellem modparten og ansøgeren.

Artikel 44

Manglende brug som forsvar i en indsigelsessag

1. I indsigelsessager efter artikel 43, hvor femårsperioden, inden for hvilken der skal have været gjort reel brug af det ældre varemærke som fastsat i artikel 16, var udløbet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, skal indehaveren af det ældre varemærke, som har givet meddelelse om indsigelse, på anmodning af ansøgeren dokumentere, at der er blevet gjort reel brug af det ældre varemærke som fastsat i artikel 16 i løbet af den femårsperiode, der går forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, eller at der forelå rimelige grunde til manglende brug. Kan dette ikke dokumenteres, forkastes indsigelsen.

2. Er det ældre varemærke kun er blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det, for så vidt angår behandlingen af indsigelsen, jf. stk. 1, kun at være blevet registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

3. Er det ældre varemærke et EU-varemærke, finder nærværende artikels stk. 1 og 2 ligeledes anvendelse. I så fald skal den reelle brug af EU-varemærket konstateres i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EF) nr. 207/2009.

Artikel 45

Procedure for fortabelse eller ugyldighed

1. Uden at det berører parternes ret til at appellere til domstolene, sikrer medlemsstaterne, at der er adgang til en effektiv og hurtig administrativ procedure ved deres kontorer for at fastslå et varemærkes fortabelse eller ugyldighed.

2. Den administrative procedure for fortabelse skal fastsætte, at varemærket skal fortages af de grunde, der er fastsat i artikel 19 og 20.

3. Den administrative procedure for ugyldighed skal fastsætte, at varemærket skal erklæres ugyldigt på grundlag af mindst følgende grunde:

- a) varemærket burde ikke have været registreret, fordi det ikke opfylder kravene i artikel 4
- b) varemærket burde ikke have været registreret på grund af eksistensen af en ældre rettighed, jf. artikel 5, stk. 1-3.

4. Den administrative procedure skal fastsætte, at mindst følgende skal have ret til at indgive en begæring om fortabelse eller ugyldighed:

- a) for så vidt angår stk. 2 og stk. 3, litra a), enhver fysisk eller juridisk person samt enhver sammenslutning eller ethvert organ, som er oprettet med henblik på at repræsentere fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser, handlende eller forbrugere, og som har retsevne ifølge den ret, der finder anvendelse på dem
- b) for så vidt angår nærværende artikels stk. 3, litra b), indehaveren af et i artikel 5, stk. 2, og artikel 5, stk. 3, litra a), omhandlet ældre varemærke og den person, der i henhold til den relevante lovgivning er

berettiget til at udøve de rettigheder, som følger af en i artikel 5, stk. 3, litra c), omhandlet beskyttet oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse.

5. Der kan indgives en begæring om fortabelse eller ugyldighed, som er rettet mod en del af eller alle de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det anfægtede mærke er registreret.

6. Der kan indgives en begæring om ugyldighed på grundlag af en eller flere ældre rettigheder, forudsat at de alle tilhører den samme indehaver.

Artikel 46

Manglende brug som et forsvar i sager om ugyldighed

1. I sager om ugyldighed baseret på et registreret varemærke med en tidligere ansøgnings- eller prioritetsdato skal indehaveren af det ældre varemærke, hvis indehaveren af et yngre varemærke anmoder herom, dokumentere, at det ældre varemærke i løbet af femårsperioden forud for datoen for begæringen om ugyldighed har været genstand for reel brug som fastsat i artikel 16 i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som er påberåbt i begæringen, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, forudsat at det på datoen for begæringen om ugyldighed er mindst fem år siden, at registreringsproceduren for det ældre varemærke blev afsluttet.

2. Hvor femårsperioden, i løbet af hvilken der skulle have været gjort reel brug af det ældre varemærke som fastsat i artikel 16, var udløbet på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, skal indehaveren af det ældre varemærke ud over den dokumentation, der kræves i henhold til nærværende artikels stk. 1, dokumentere, at der blev gjort reel brug af varemærket i løbet af den femårsperiode, der går forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen, eller at der forelå rimelige grunde til manglende brug.

3. Fremlægges den i stk. 1 og 2 omhandlede dokumentation ikke, afvises en begæring om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke.

4. Er det ældre varemærke i overensstemmelse med artikel 16 kun blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det, for så vidt angår behandlingen af begæringen om ugyldighed, for kun at være blevet registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

5. Er det ældre varemærke et EU-varemærke, finder nærværende artikels stk. 1-4 ligeledes anvendelse. I så fald skal den reelle brug af EU-varemærket konstateres i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EF) nr. 207/2009.

Artikel 47

Retsvirkninger ved fortabelse og ugyldighed

1. Et registreret varemærke anses fra datoen for indgivelse af begæring om fortabelse for ikke at have haft de retsvirkninger, der følger af dette direktiv, i det omfang indehaverens rettigheder fortabes. På begæring af en af parterne kan der i afgørelsen vedrørende begæringen om fortabelse fastsættes et tidligere tidspunkt for indtrædelsen af en fortabelsesgrund.

2. Et registreret varemærke anses for aldrig at have haft de retsvirkninger, der følger af dette direktiv, i det omfang varemærket er blevet erklæret ugyldigt.

AFDELING 3

Registreringens gyldighedsperiode og fornyelse

Artikel 48

Registreringens gyldighedsperiode

1. Varemærker registreres for en periode på ti år at regne fra ansøgningsdatoen.
2. Registreringen kan fornyes i overensstemmelse med artikel 49 for yderligere tiårsperioder.

Artikel 49

Fornyelse

1. Registreringen af et varemærke fornyes efter ansøgning fra indehaveren af varemærket eller fra enhver person med bemyndigelse hertil ved lov eller kontrakt, forudsat at fornyelsesgebyret er betalt. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelse om, at modtagelse af betaling af fornyelsesgebyret skal anses for at udgøre en sådan ansøgning.

2. Kontoret giver indehaveren af varemærket meddelelse om registreringsperiodens udløb mindst seks måneder før dette udløb. Kontoret kan ikke holdes ansvarligt for manglende meddelelse.

3. Ansøgningen om fornyelse skal indgives, og fornyelsesgebyret skal betales inden for en periode på mindst seks måneder umiddelbart inden registreringsperiodens udløb. Sker dette ikke, kan ansøgningen indgives inden for en yderligere frist på seks måneder umiddelbart efter udløbet af registreringsperioden eller af den efterfølgende fornyelse heraf. Fornyelsesgebyret og et tillægsgebyr betales inden for denne yderligere periode.

4. Såfremt ansøgningen eller gebyrerne kun vedrører en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, fornyes registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

5. Fornyelsen får virkning fra dagen efter den eksisterende registreringsperiodes udløb. Fornyelsen indføres i registret.

AFDELING 4

Kommunikation med kontoret

Artikel 50

Kommunikation med kontoret

Sagens parter eller i givet fald deres udpegede repræsentanter angiver en officiel adresse, som skal anvendes til al officiel kommunikation med kontoret. Medlemsstaterne har ret til at kræve, at den officielle adresse er i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

KAPITEL 4

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 51

Samarbejde om registrering og administration af varemærker

Kontorerne kan frit samarbejde effektivt med hinanden og med Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret for at fremme konvergensen med hensyn til praksis og redskaber i forbindelse med behandlingen og registreringen af varemærker.

Artikel 52

Samarbejde på andre områder

Kontorerne kan frit samarbejde effektivt med hinanden og med Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret inden for alle andre områder af deres aktiviteter end de i artikel 51 omhandlede, som er relevante for beskyttelsen af varemærker i Unionen.

KAPITEL 5

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 53

Databeskyttelse

Behandlingen af personoplysninger, der udføres i medlemsstaterne inden for rammerne af nærværende direktiv, er underlagt nationale ret til gennemførelse af direktiv 95/46/EF.

Artikel 54

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 3-6, 8-14, 16, 17, 18, 22-39, 41 og 43-50 senest den 14. januar 2019. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 45 senest den 14. januar 2023. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 55

Ophævelse

Direktiv 2008/95/EF ophæves med virkning fra den 15. januar 2019, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, til direktiv 2008/95/EF angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiv 89/104/EØF.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilaget.

Artikel 56

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Artikel 1, 7, 15, 19, 20, 21 og 54-57 anvendes fra den 15. januar 2019.

Artikel 57

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. december 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. SCHMIT

Formand

- 1) EUT C 327 af 12.11.2013, s. 42.
- 2) Europa-Parlamentets holdning af 25.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 10.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 15.12.2015.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 299 af 8.11.2008, s. 25).
- 4) Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 21).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013 af 12. juni 2013 om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1383/2003 (EUT L 181 af 29.6.2013, s. 15).
- 7) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- 9) Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1).

Sammenligningstabel

Direktiv 2008/95/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1
—	Artikel 2
Artikel 2	Artikel 3
Artikel 3, stk. 1, litra a)-h)	Artikel 4, stk. 1, litra a)-h)
—	Artikel 4, stk. 1, litra i)-l)
Artikel 3, stk. 2, litra a)-c)	Artikel 4, stk. 3, litra a)-c)
Artikel 3, stk. 2, litra d)	Artikel 4, stk. 2
Artikel 3, stk. 3, første punktum	Artikel 4, stk. 4, første punktum
—	Artikel 4, stk. 4, andet punktum
Artikel 3, stk. 3, andet punktum	Artikel 4, stk. 5
Artikel 3, stk. 4	—
Artikel 4, stk. 1 og 2	Artikel 5, stk. 1 og 2
Artikel 4, stk. 3, og stk. 4, litra a)	Artikel 5, stk. 3, litra a)
—	Artikel 5, stk. 3, litra b)
—	Artikel 5, stk. 3, litra c)
Artikel 4, stk. 4, litra b) og c)	Artikel 5, stk. 4, litra a) og b)
Artikel 4, stk. 4, litra d)-f)	—
Artikel 4, stk. 4, litra g)	Artikel 5, stk. 4, litra c)
Artikel 4, stk. 5 og 6	Artikel 5, stk. 5 og 6
—	Artikel 8
Artikel 5, stk. 1, første punktum	Artikel 10, stk. 1
Artikel 5, stk. 1, indledningen, andet punktum	Artikel 10, stk. 2, indledning
Artikel 5, stk. 1, litra a) og b)	Artikel 10, stk. 2, litra a) og b)
Artikel 5, stk. 2	Artikel 10, stk. 2, litra c)
Artikel 5, stk. 3, litra a)-c)	Artikel 10, stk. 3, litra a)-c)
—	Artikel 10, stk. 3, litra d)
Artikel 5, stk. 3, litra d)	Artikel 10, stk. 3, litra e)
—	Artikel 10, stk. 3, litra f)
—	Artikel 10, stk. 4
Artikel 5, stk. 4 og 5	Artikel 10, stk. 5 og 6
—	Artikel 11

—	Artikel 12
—	Artikel 13
Artikel 6, stk. 1, litra a)-c)	Artikel 14, stk. 1, litra a)-c), og stk. 2
Artikel 6, stk. 2	Artikel 14, stk. 3
Artikel 7	Artikel 15
Artikel 8, stk. 1 og 2	Artikel 25, stk. 1 og 2
—	Artikel 25, stk. 3-5
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 10, stk. 1, første afsnit	Artikel 16, stk. 1
—	Artikel 16, stk. 2-4
Artikel 10, stk. 1, andet afsnit	Artikel 16, stk. 5
Artikel 10, stk. 2	Artikel 16, stk. 6
Artikel 10, stk. 3	—
Artikel 11, stk. 1	Artikel 46, stk. 1-3
Artikel 11, stk. 2	Artikel 44, stk. 1
Artikel 11, stk. 3	Artikel 17
Artikel 11, stk. 4	Artikels 17, artikel 44, stk. 2, og artikel 46, stk. 4
—	Artikel 18
Artikel 12, stk. 1, første afsnit	Artikel 19, stk. 1
Artikel 12, stk. 1, andet afsnit	Artikel 19, stk. 2
Artikel 12, stk. 1, tredje afsnit	Artikel 19, stk. 3
Artikel 12, stk. 2	Artikel 20
Artikel 13	Artikel 7 og 21
Artikel 14	Artikel 6
—	Artikels 22-24
—	Artikel 26
—	Artikel 27
Artikel 15, stk. 1	Artikel 28, stk. 1 og 3
Artikel 15, stk. 2	Artikel 28, stk. 4
—	Artikel 28, stk. 2 og 5
—	Artikel 29 til artikel 54, stk. 1
Artikel 16	Artikel 54, stk. 2
Artikel 17	Artikel 55
Artikel 18	Artikel 56

Artikel 19	Artikel 57
------------	------------